

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ONLINE

articole, resurse, materiale online

NR. 6 / 2023

București
2023

DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR DE LECTURĂ ÎN CICLUL PRIMAR

Contents

DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR DE LECTURĂ ÎN CICLUL PRIMAR	2
Substantivul	22
Dobrilă Andreea Iuliana.....	22
Profilul de formare, prezentat părinților.....	22
MAREȘ ELENA SIMONA.....	22
METODE MODERNE DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE	25
CRITERII ÎN REALIZAREA PREGĂTIRII ÎNȚIALE PENTRU PROFESIUNEA DIDACTICĂ.....	26
AURELIA MĂRGELATU	26
Fulgul de nea	27
LĂZĂRESCU MARIA IULIANA	27
Educația pentru egalitate de șanse	28
Vlaicu Jipu Ioana Smaranda.....	28
Educația incluzivă și relația sa cu calitatea educației.....	29
Papuc Mirela-Mădălina	29
Strategii interactive în educație	31
Turcu Emanuela	31
Beneficiile activităților de mișcare în dezvoltarea preșcolarilor	33
Trifu Naomi	33
Toamna	35
Mihăilă Mirabela Elena	35
Particularitățile educației morale la vârsta preșcolară	36
Bogzoiu Gabriela	36
Rolul educatoarei în educarea limbajului preșcolarilor prin intermediul poveștilor.....	36
Prisecaru Iustina	36
Pruncuț Ioana.....	37
STIMULAREA CREATIVITĂȚII PREȘCOLARILOR PRIN ACTIVITĂȚILE ARTISTICO - PLASTICE METODE ȘI TEHNICI	40
Lopatel Adela	40

Întâlnirea de dimineață la grădiniță	42
Marin Adelina Ileana	42
ACTIVITATEA INTEGRATĂ MODALITATE DE DEZVOLTARE HOLISTICĂ A COPILULUI	44
Ileana Dumitrescu	44
Chiva Cristina Carmen	45
JOCURI DE TOAMNA IN AER LIBER	46
Migiu Gheorghița	46
Aspecte specifice ale dezvoltării premiselor competențelor preșcolarilor	46
Bîndac Marlena	46
Sfaturi pentru un părinte de nota 10 în epoca digitală	47
Marcu Dorothea Aura	47
NOILE TEHNOLOGII ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ACTUAL	50
Diaconescu Daniela Constanța	50
Principii de organizare și desfășurare a activităților extracurriculare	50
Drutcă Mariana	50
Tipuri de activități extracurriculare	51
Dulgheriu Monica	51
Definirea activităților extracurriculare	52
Morariu Alexandra	52
Educație formală, nonformală, informală	53
Zgârdea Mihaela	53
Funcțiile parentale și nevoile copiilor	53
Boleac Adriana Lucia	53
Educația timpurie	56
Ene Tania-Valeria	56
IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ	56
Matei Irina	56
Profilul de formare al absolventului clasei a IV-a	59
KOTAI ANGELICA MARIA	59
Influențele educației socio-emoționale asupra copiilor preșcolari	60
Ene Șefania-Cristina	60

CE SPUN OAREGESTURILE NOASTRE	61
Cojoaca Georgiana Lili	61
Grosu Lucica Liliana	62
PROIECTAREA DIDACTICA – O ACTIUNE CONTINUA SI UNITARA	62
Busu Ileana Nadia	62
Abordarea integrată a procesului de învățământ	64
Ștefan Cristina Alina	64
“BULLYING-UL LA PRESCOLARI”	65
Măzăreanu Luminita.....	65
Sprijinirea dezvoltării elevilor prin strategii de lectură	66
CIMPOI MIHAELA TATIANA	66
Variabilele succesului școlar.....	66
CIMPOI VASILE RADU	66
EDUCAȚIEA MORALĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR.....	67
ANDREI CORINA.....	67
UTILIZAREA EXPERIMENTULUI IN ORELE DE STIINTE.....	69
Manoli Roxana Livia	69
Profesorul și pregătirea sa pedagogică	71
Avram Maria	71
METODE SI PROCEDEE DE EDUCARE A COMPORTAMENTULUI MORAL	72
ACHIM DOINA	72
JOCUL, UNEALTA COPILARIEI IN GRĂDINIȚĂ	74
Tușinean Gabriela Ioana.....	74
JOCUL EMOȚIILOR.....	74
CIUREL IONELA / BRAȘOVEANU MARIANA	74
GĂSEȘTE-MI VECINII ! (Joc didactic)	75
Noană Loredana-Florentina.....	75
Tănase Nicoleta.....	77
ROLUL ȘI IMPORTANȚA COLABORARII CU FAMILIA IN EDUCAREA COPIILOR	77
ONCEA MARIA.....	77

PEDAGOGIA MONTESSORI, SURSĂ DE OPTIMIZARE A ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PREȘCOLAR TRADIȚIONAL	79
Anca Ioana Abu-Akil.....	79
ROLUL JOCULUI ÎN CLASELE PRIMARE	81
Daniela Pantea	81
ROLUL JOCULUI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI.....	83
Alina Luiza Deliman	83
Gânduri... printre frunze	85
Belcianu Gabriela	85
LITERATURA PENTRU COPII- Importanța predării în învățământul primar	86
Donca Angela.....	86
IMPORTANȚA EDUCAȚIEI LA VÂRSTELE TIMPURII	87
ALBU IONELA ALEXANDRA.....	87
Rolul scenetelor la școlarii mici	89
Petrescu Dana.....	89
DAMIAN ANCUȚA MIHAELA	89
STRATEGIILE ÎNVĂȚĂRII CITIRII ȘI SCRIERII ÎN CLASA I	91
Țoncu Maricela-Cerasela	91
Educația incluzivă	92
Stan Maria-Mirabela	92
Ioniță Georgiana	92
Joc de mișcare - "Salată de fructe".....	94
CREȚONI MARIANA.....	94
METODE ACTIVE ȘI INTERACTIVE LA PREȘCOLARI.....	95
Muntean Mădălina Izabella	95
Rolul profesorului în formarea personalității elevului	97
Muntean Hanelore Laura.....	97
EDUCAȚIA ECOLOGICĂ	99
Gherheș Flavia-Luisa	99
CEI 7 ANI DE ACASĂ	101
Cepoiu Ionela.....	101

EDUCAȚIA ECOLOGICĂ ÎN GRĂDINIȚĂ	101
Godea Ecaterina.....	101
CREȘTEREA RANDAMENTULUI SCOLAR PRIN PARTENERIAT ÎNTRE PROFESOR-FAMILIE-ELEV	102
Somoiaș Lucia.....	102
EDUCAȚIA OUTDOOR	104
Mogos Florinela- Roxana	104
ROLUL ȘI RESPONSABILITATEA CADRULUI DIDACTIC.....	105
Mihai Simona Maria	105
STIMULAREA PERCEPȚIEI	107
RICU MARIA	107
SITUAȚIILE DE CRIZĂ EDUCAȚIONALĂ.....	109
Enache Gabriela	109
Educația Timpurie în România- specific și funcționare.....	110
Stoica Liliana.....	110
GESTIONAREA SITUAȚIILOR DE CRIZĂ EDUCAȚIONALĂ.....	111
Florea Larisa	111
EFICIENȚA JOCURILOR DE SOCIALIZARE ÎN ADAPTAREA COPIILOR LA MEDIUL GRĂDINIȚEI	112
Holban Iuliana Camelia.....	112
EDUCAȚIA INCLUZIVĂ ÎN GRĂDINIȚĂ.....	114
Ciorescu Florentina	114
BLOCAJE ȘI BARIERE ÎN COMUNICAREA DIDACTICĂ	116
Păunescu Despina.....	116
Jocul ca modalitate de exprimare a copilului	118
Crășneanu Nușă Narcisa	118
Rolul grădiniței în educarea copiilor preșcolari	119
Stoichitescu Camelia.....	119
„De la munte, la mare în județul nostru” - Activitate integrată.....	119
Trifanov Ana Valentina.....	119
Personalitatea școlarului de vârstă mică	120
Anastasescu Mimi Cipriana	120

Rolul și beneficiile grădiniței în viața copilului	121
Neluța OPREA	121
Impactul Covid -19 asupra educației	124
Safta Felicia Nicoleta	124
ASPECTE ALE COLABORARII SCOALA FAMILIE, IN CONTEXTUL ACTUAL AL INVATARII	124
Daniela Damian.....	124
COMUNICAREA DIDACTICĂ	129
Stîrcea Denisa	129
COPILARIA.....	131
FERCHE ALINA IOANA.....	131
TOAMNA.....	131
JARCA ANCA	131
Formarea și dezvoltarea competențelor cheie la școlarul mic prin intermediul proiectului educațional	132
Brătescu Mariana	132
Rolul poveștilor în educarea comportamentului copiilor.....	134
Vasile Aurelia	134
DEZVOLTAREA GÂNDIRII CRITICE LA VÂRSTA ȘCOLARĂ	135
Tuțulescu Raluca-Ioana	135
PREDAREA CONȚINUTULUI LECȚIEI CU AJUTORUL PREZENTĂRIILOR POWERPOINT ..	135
Lupescu Mariana	135
Dragă iarnă	136
Dudu Bianca-Alexandra	136
Importanța comunicării la vârsta preșcolară	137
Ponor Ionela	137
Cultivarea creativității în învățământ.....	138
ONOFREI CARMEN	138
Cei șapte ani de acasă.....	138
Petrea Oana Diana.....	138
PARCURSULUI EDUCAȚIONAL PRIN CONSILIERE ȘI ORIENTARE	139
Codiță Ionica	139

FAMILIA ȘI ȘCOALA FACTORI DETERMINANȚI ÎN FORMAREA COPILULUI PENTRU VIAȚĂ	140
Moga Ecaterina	140
Importanța jocului didactic matematic.....	142
Spătar Mariana-Ionela	142
RELATIA PĂRINTE – COPIL - EDUCATOARE, FACTOR IMPORTANT ÎN DEZVOLTAREA ARMONIOASĂ A COPILULUI	142
IANCU ADELA- ROXANA-GABRIELA	142
Predarea integrată - o reală necesitate a învățământului actual	146
Neamu Florina Camelia	146
Importanța rutinelor în programul zilnic al preșcolarilor.....	148
Buda Maria-Adriana	148
Importanța educației pentru dezvoltarea copilului.....	148
Matei Daniela-Ștefania.....	148
Viziunea mea despre o „școală bună”	149
Larisa Enache	149
Dezvoltarea fizică, sănătatea și igiena personală pentru copiii preșcolari.....	151
Tudosă Marina-Leliana	151
ISTORIA ȘCOLII DIN LOCALITATEA HAMCEARCA DIN JUDEȚUL TULCEA	151
Mihail Vasilica-Lenuța.....	151
SITUAȚIA INTEGRĂRII / INCLUZIUNII ELEVILOR CU CES LA NIVEL INTERNAȚIONAL ȘI NAȚIONAL.....	154
Achilăriței Maria	154
PREDAREA LIMBII ENGLEZE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR	156
Modoalcă Mariana Corina	156
Serbările,mijloace eficiente de realizare a educației nonformale	158
PAVEL NORICA-MARIA	158
STELE AURII	158
JOIȚA TANIA ANDREEA	158
Cititul și plăcerea de a citi.....	159
Popa Mirela	159
Dezvoltarea creativității elevilor prin rezolvarea și compunerea de probleme	160

Ilie Tincuța	160
EDUCAȚIA PENTRU VIAȚĂ	162
Mărmureanu Cati-Larisa	162
Importanța jocului în viața școlarului mic	164
Ene Rodica	164
Îmbogățirea și activarea vocabularului prin lectura explicativă.....	166
Avădanei Marilena	166
Rolul școlii în perpetuarea tradițiilor și obiceiurilor	167
Bostan Lăcrămioara Constanța	167
STIMULAREA CREATIVITĂȚII LA ȘCOLARUL MIC	168
Blănaru Anișoara	168
IMPORTANȚA DESENELOR ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII PREȘCOLARULUI	170
Taussig Măria-Terézia	170
IMPORTANTA DISCIPLINELOR OPȚIONALE ÎN EDUCAREA ȘCOLARULUI	171
Tomoiu Daniela	171
ROLUL ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE ÎN EDUCAȚIA COPIILOR	172
BĂLTĂREȚU CONSTANȚA CARMEN.....	172
DEZVOLTAREA COMPETENȚEI DIGITALE LA ELEVI – O NECESITATE	173
Ancuța Bianca	173
EDUCAȚIA PENTRU PĂDURE	176
ALEXA MIHAIELA	176
Necesitatea jocului în dezvoltarea copilului	178
Stana Georgeta-Andreea	178
Copilăria-„RAIUL” omului pe pământ	178
Stana Daniel-Dumitru	178
ALTERNATIVA EDUCAȚIONALĂ REGIO EMILIA	179
NICOLAE ELISABETA	179
Motivația extrinsecă versus motivația intrinsecă la școlarii mici	180
Teodora Papuc.....	180
Aplicația video CHATTERPIX.....	182
GHEORGHE COSTINA.....	182

ATITUDINEA CADRELOR DIDACTICE FAȚĂ DE ELEVII CU ADHD	182
OLAR ANGELA.....	182
IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EDUCATIVE ÎN PARTENERIAT CU PĂRINȚII.....	183
Crișan Georgeta Hortenzia	183
INOVAȚII CURRICULARE	185
BANEANGELICA	185
Învățământul românesc actual – misiunea școlii.....	187
TODEA ELENA MAGDALENA	187
ARTA DE A FI PĂRINTE.....	187
Cîrstea Beatrice.....	187
SALUTUL.....	190
Stanciuc Steluta	190
Învățarea bazată pe proiect – proiect "Zilele Creației"	191
Rauca Elisabeta/ Ivuț Daniela	191
Cooperare, încurajare, perseverență la vârsta preșcolară	194
Mureșan Cristina Dorina	194
Proiectarea didactică și management european în spațiul românesc	194
Popuțe Claudia Florica.....	194
ACTIVITĂȚI DE TOAMNĂ.....	195
VUȚĂ ALINA.....	195
DISCIPLINA POZITIVĂ	197
Voican Laura	197
Gândirea critică – o abilitate esențială pentru personalitatea sec. XXI.....	197
Pop Adriana.....	197
Obiective operaționale în învățământul preșcolar și primar	198
Tomoioagă Maria	198
DINAMICA FACTORILOR MOTIVATIONALI, COMPONENTA A MANAGEMENTULUI INVATĂRII	199
BĂLĂȘOIU CAMELIA RITA	199
Jocul didactic	201
PĂUN VERONICA ANGELA.....	201
MAMA ca învățătoare	203

ANGHEL ELENA	203
EVALUAREA - BAZĂ A REGLĂRII PROCESULUI DE ÎNVĂȚARE LA ȘCOLARUL MIC	205
Hrițac Diana	205
STRESUL, BOALA SECOLULUL XXI	207
BELECCIU DANIELA MARIANA.....	207
IMPORTANȚA EDUCAȚIEI	207
Dumitriu Valentina.....	207
JOCUL ACTIVITATE DE BAZA LA VARSTA PREȘCOLARA	209
Alexa Maria Mariana.....	209
Limbajul și specificul comunicării educaționale.....	211
Alexandru Ștefania – Roxana / Trușcă Gheorghița	211
ROLUL BASMELOR ȘI POVEȘTILOR ÎN FORMAREA ȘI INFORMAREA PREȘCOLARILOR	211
Szecsî Eva	211
Activități didactice în spațiul de învățare outdoor- Clasa din grădină	214
Urea Marcela Valerica	214
IMPORTANȚA POVEȘTILOR ÎN EDUCAȚIA COPIILOR.....	216
Nichitov Cornelia.....	216
EDUCAȚIA PENTRU SĂNĂTATE LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ.....	216
Berechet Ecaterina	216
CREATIVITATEA LA PREȘCOLARI	217
NICHITOV PAULA.....	217
Caracteristici ale cărților ilustrate.....	219
Crișan Cristina Monica.....	219
Interdisciplinaritate	219
Micu Victorița	219
METODE MODERNE DE EVALUARE	220
PANĂ VERONICA MARIANA	220
Florile de toamna	221
Șerban Iulia.....	221
Toamna	222

Roșca Mariana.....	222
Educația STEM și educația pentru valori- definirea conceptelor	222
Brăileanu Alina	222
TRASATURI DE PERSONALITATE SI SUCCES PROFESIONAL	228
Simona Stancu	228
Cântec de toamnă.....	229
LĂCĂTUȘ MARIA- MINODORA.....	229
Obiceiuri și tradiții românești de Crăciun	231
CERNEA LILIANA	231
COPILARIA.....	231
FERCHE ALINA IOANA.....	231
TOAMNA.....	232
JARCA ANCA	232
Joc didactic „Roata emoțiilor”	233
Jorza Ioana-Ramona	233
Neglijența emoțională.....	234
Avantajele și dezavantajele concursurilor școlare în dezvoltarea personalității elevilor	235
MARINELA VIERIU.....	235
Predarea ortografiei din perspectiva ritmului vorbirii și a intonației	236
Jaczko Enikő.....	236
Tufă Monica Alexandra	237
Noi perspective de abordare a comunicării.....	239
IONIȚĂ NICULINA DANIELA	239
IMPORTANȚA UTILIZĂRII METODELOR MODERNE LA CICLUL PRIMAR	240
STANCIU ANDRIANA	240
ALĂTURI DE COPIII CU ADHD	241
Valea Anica	241
Educația fără frontiere	242
Dinu Elena-Mihaela	242
Jocurile pe calculator: Pro și Contra	243
TERTIȘ GEORGETA	243

CRĂCIUNUL ÎN SATUL MEU	244
Tinghili Laura	244
Practici stereotipe și clișee didactice la Matematică – Alternative de soluționare.....	247
Moraru Denisa Elena.....	247
Feedbackul negativ vs. feedbackul pozitiv.....	249
HAJABDO HEVIN	249
Rolul grădiniței și deprinderi ale preșcolarilor	251
Georgescu Denisa-Maria.....	251
Durdun Diana-Andra	252
EDUCAȚIA OUTDOOR- EXEMPLE PRACTICE, PROIECTE EDUCAȚIONALE DERULATE LA NIVEL NAȚIONAL/LOCAL	254
BAICU IOANA DANIELA	254
IMPACTUL FACEBOOK ASUPRA FORMĂRII PERSONALITĂȚII ADOLESCENTULUI DE AZI	255
Andronache Brîndușa / Zanfîr Cătălina-Andreea	255
Importanța evaluării formative	256
Naidin Denisa-Mihaela.....	256
ROLUL ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE.....	257
PETRE LOREDANA	257
TEMA ANOTIMPURILE.....	258
Maxim Simona.....	258
EVALUAREA ȘI STIMA DE SINE	258
COMȘA IRINA-MARIA.....	258
JOCUL-ACTIVITATE FUNDAMENTALĂ ÎN GRĂDINIȚĂ.....	259
DINU DANA-ELENA.....	259
Lecția de iubire.....	262
Poenaru Camelia	262
Poezie de toamnă - Vis de toamnă.....	264
Stoicescu Loredana Cristina.....	264
Poezie de toamnă	265
Dumitru Luiza Maria.....	265
cris_diaconu07@yahoo.com	266

DIACONU CRISTINA.....	266
JOCURILE COPILĂRIEI	268
Teașcu Aurora Bianca.....	268
Rolul poveștilor în alfabetizarea emoțională a preșcolarilor	268
Crăescu Diana-Maria	268
IMPLICAREA COPILOR ÎN REZOLVAREA PROBLEMELOR PRIN JOC	269
Nicula Gabriela-Margareta	269
ANTOFIE CARMEN-CRISTINA.....	271
Îmbogățirea și dezvoltarea vocabularului	271
Stana Carmen	271
Părinte-Profesor AZI.....	273
Dinescu Maria-Magdalena.....	273
Modalități de prevenire și combatere a bullying-ului	275
Pînzaru Iuliana.....	275
Influența stilului managerial al profesorului asupra formării și dezvoltării personalității elevilor și asupra clasei de elevi.....	276
Bocșa Sandra Bianca	276
Un bun dascăl	276
Șerban Diana-Elena	276
Numărătoare	277
Iacob Claudia Monica	277
IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EDUCATIVE ÎN PARTENERIAT CU PĂRINȚII.....	278
JURCHELA CRISTINA	278
Importanța instrumentelor digitale în educație și formare	279
Arnautu Andreea Edviga	279
Importanța instrumentelor digitale în educație și formare	280
Huian Delia	280
JOCUL DIDACTIC – activitatea principală în clasa pregătitoare –.....	280
Gospodin Sorina Iulia.....	280
ÎMBINAREA ELEMENTELOR TRADIȚIONALE ȘI MODERNE ÎN JOCUL DIDACTIC MATEMATIC	281
Ursu Nicoleta	281

Cetățenia democratică – îmbarcare imediată	283
Vintilă Mariana Monica.....	283
Factori strategici în învățarea autoreglată	285
Ardelean Aurelia Liana	285
Drepturile copiilor	287
Silveșan Nicoleta.....	287
Evaluarea în clasa pregătitoare.....	289
Pletea Irina-Gabriela	289
Jocul didactic-considerente generale	291
PORUMB TINCUȚA-DANIELA	291
Modalități de însușire a normelor ortografice și de punctuație	292
POPÂRȚAC IOANA.....	292
JOCUL – MODALITATE DE EDUCARE ȘI ÎNVĂȚARE	293
Miculescu Mirela	293
Predarea primelor noțiuni matematice în ciclul primar	294
Suflea Simona Elena	294
Abilitățile intrapersonale la vârsta preșcolară	296
Ursache Gabriela.....	296
Proiect de activitate.....	296
CORNEA IRINA-EMILIA.....	296
Dizabilitate – implicații asupra învățării.....	299
Mogoș Ilaria	299
Rolul povestilor, în dezvoltarea socio-emoțională a copiilor	301
FLORIAN MARIA IULIANA	301
Punctuație și ortografie - Exerciții	302
BIVOLARU ELENA CRISTINA	302
Fisa de lucru	302
BUSE ANGELA.....	302
FIȘĂ DE LUCRU.....	303
FIȘĂ DE LECTURĂ - CARTEA CIOCUSPOCUS	304
DUMITRIU ANCA BOGDANA	304

Promovarea imaginii grădiniței	305
Marincaș Andreea Dora	305
Rolul activităților extracurriculare în educația copiilor	305
Cîrț Ursuț Nicoleta	305
Metode și tehnici aplicate pentru realizarea evaluării la clasă	307
Mitoc Andreea – Ioana	307
RELATIA-JOC ÎNVĂȚARE	308
Lovin Alina Marinela	308
JOCUL EXERCITIU	309
CRĂCIUNICĂ MIHAELA ADRIANA	309
Darurile toamnei	311
Tudose Roxana Florina	311
Proiectarea activităților în grădiniță	311
Bondari Irina-Mihaela	311
NEVOIA DE COMPETENȚE DIGITALE ÎN CADRUL ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PREȘCOLAR	313
Bosoi Ioana-Theodora	313
Olteanu Petruța Alexandra	315
Metode inovative de predare	317
Vasilică Andreea Claudia	317
Adaptarea copiilor la grădiniță – Câteva idei pentru a-i susține mai ușor pe micuți	319
Zaharia Alexandra-Valeria	319
EDUCAȚIE PRIN POVEȘTI	320
Nițu Oana Adriana	320
COLABORAREA FAMILIE-ȘCOALĂ	320
Guiu Alina Georgiana	320
Cultura organizațională ca stare de spirit, impact asupra performanțelor în cariera didactică a debutanților	322
FLORIAN FLORINA	322
EDUCAȚIA STEAM ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR	323
Aviana Anca Elena	323
DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII COPILULUI PREȘCOLAR PRIN ACTIVITĂȚILE ARTISTICO-PLASTICE	323

Oancea Ionela Daniela.....	323
Comunicarea prin metode de interacțiune	324
HUȚU ELENA INGRID	324
Importanța tranzițiilor în activitățile zilnice din grădiniță	325
ILEAN DENISA- MARIA	325
Fișă de lucru	326
Andreea Elena	326
ACTIVITĂȚI PENTRU INTEGRAREA ELEVILOR CU CES	326
MORNA ANCA LIANA	326
LECTURA ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR - ROL SI LOC	328
Handaric Ștefania	328
SEARA MAGICA	332
BIRCA ADRIANA VERONICA	332
Crăciunul sărbătoare în casă și în suflet.....	332
Hoble Laura Călina	332
Rolul proiectelor și parteneriatelor educaționale	334
PANAINTA ELENA	334
Managerul școlii și al clasei de elevi din învățământul primar	336
Buna Livia- Eleonora	336
TULBURĂRILE DE VORBIRE LA ȘCOLARULUI MIC.....	336
Bejerea Maria	336
Folosirea metodelor de învățare activă în rezolvarea	și compunerea problemelor
matematice la ciclul primar	339
Naia-Ruvilă Maria-Cristina	339
Dezvoltarea creativității elevilor în rezolvarea și compunerea de probleme	341
Lăpădat Viviana-Maria	341
GRĂDINIȚA DE ACASĂ	343
DUMITRESCU IRINA.....	343
MAGIA SĂRBĂTORILOR DE IARNĂ -Importanța activităților educative în parteneriat cu părinții	344
CHUDI ANAMARIA	344
Importanța celor șapte ani de acasă.....	345

TRIF RODICA	345
FAMILIA	347
Saru Marilena	347
IMPORTANȚA MODELULUI ÎN EDUCAȚIE	347
DANA SILAGHI.....	347
A.B.C.-ul circulației începe de la grădiniță	349
Vlad Camelia Livia	349
JOCUL	350
BOCA ANA-MARIA	350
FIȘĂ DE LUCRU.....	353
Muraru Amalia.....	353
FENOMENUL ATENȚIEI ȘI NEATENȚIEI ELEVILOR LA LECȚII	354
MIHAELA PÎNZARU	354
„ Violența este ultimul refugiu al incompetenței.” - Isaac Asimov –.....	356
ONICIUC LUMINITA	356
Educația timpurie în grădiniță.....	358
Practici stereotipe versus practici inovative la educație civică	360
Hatnean Oana.....	360
Jurnalul cu dublă intrare- aplicație pentru o lecție de consolidare la disciplina Dezvoltare personală	360
Hrițcu Oltea	360
INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ LA PREȘCOLARI.....	361
HORGA ADINA CRISTINA.....	361
Florile multicolore dansează.....	363
Sandu Maria	363
ÎMPREUNĂ ÎMPOTRIVA VIOLENȚEI.....	364
Dragan Ramona.....	364
Experiențe de învățare prin exploatarea mediului asupra dezvoltării școlarilor	365
Butar Ana-Maria	365
Importanța utilizării unor strategii de comunicare eficientă în crearea unor relații de muncă pozitive	367
Constantinescu Valentina	367

Milea Georgiana-Mihaela	369
Profilul de competențe ale profesorului școlii incluzive	369
Mirea Claudia Adina.....	369
Pledoarie pentru disciplina Educația tehnologică și aplicații practice	372
Petre Contesina	372
Profesorul – facilitator al învățării prin prisma planificarilor calendaristice si proiectarea pe unitate de invatare	374
Ratcu Daniela.....	374
“COPIII IUBESC ȘI OCROTESC NATURA – PĂMÂNTUL E CASA TUTUROR”	374
Sima Viorica	374
PREȘCOLARII ȘI SINCERITATEA	377
Violeta Pășcuți	377
CARACTERUL EDUCATIV AL SERBĂRILOR ȘCOLARE	379
Maris Marinela.....	379
IMPLICAREA FAMILIEI ȘI A COMUNITĂȚII IN VIAȚA ȘCOLII	381
Trăistaru Emilia.....	381
VOLUNTARIATUL	382
BLAJ IOANA CORINA.....	382
ROLUL EDUCAȚIEI PRIMITĂ DE ACASĂ ÎN EVOLUȚIA COPILULUI	383
VALEA ANICA	383
PROGRAM SERBARE DE CRĂCIUN ȘEZĂTOARE	385
NEGRILĂ ADRIANA ELENA.....	385
JOCUL DIDACTIC.....	400
PETRE GIANINA	400
COPILUL EGOIST	401
IARU Mihaela Raluca	401
“OGLINDA PROPRIILOR EMOȚII “	401
Hus Ramona	401
“Coșul cu ouă” -Joc didactic-	402
Vlad Codruța	402
“Mărgele pentru colierul mamei” -Joc logico-matematic-	404

Chebăruș Raluca.....	404
Feerie de toamnă.....	406
Aliciuc-Haba Anca.....	406

Scopul lecturii, este acela de a forma progresiv un tânăr cu o cultură comunicățională și literară de bază, capabil să înțeleagă lumea din jurul său, să comunice și să interacționeze cu semenii, exprimându-și gânduri, stări, sentimente, opinii, să fie sensibil la frumosul din natură și la cel creat de om. La vârsta școlară mică se pun bazele formării personalității copilului: valorificarea capacităților intelectuale prin formarea unei motivații intrinseci pozitive, dezvoltarea intereselor, asigurarea echilibrului emoțional, formarea unei imagini despre sine și despre alții, capacitatea de a opera cu criterii morale și de adaptare normativă.

Tendința ultimilor ani, în ceea ce privește studierea limbii române în învățământul primar, înclină către inițierea elevilor în primul rând, în actul comunicării pentru formarea unui tânăr cu o cultură comunicățională, capabil să înțeleagă lumea din jurul său, să comunice și să interacționeze cu semenii, exprimându-și gânduri, stări, sentimente, opinii, să-și utilizeze în mod eficient și creativ capacitățile proprii pentru rezolvarea unor probleme concrete în viața de zi cu zi, să poată continua în orice fază a existenței sale procesul de învățare. Atenția care se dă comunicării în clasele primare și nu numai, nu este întâmplătoare. Elevii sunt pregătiți pentru viață și în viață, în primul rând, ei comunică. Limba română, ca limbă maternă și ca obiect de studiu, ocupă locul central în ansamblul general de pregătire al elevilor, fiind principalul mijloc de comunicare și informare. A comunica este numai aparent ușor. Trebuie să cunoști și să stăpânești regulile fără de care mesajul transmis nu este perceput sau nu produce efectele dorite.

Învățarea limbii se realizează în situații simulate de viață, contribuind astfel nu numai la dezvoltarea limbajului activ, ci și la cultivarea unui simț lingvistic, la sesizarea semnificațiilor sociale și funcționale ale limbii, pregătind elevii pentru cunoașterea și întrebuințarea stilurilor funcționale ale limbii literare. Deficiențele de exprimare, care îngreunează comunicarea verbală, vizează, în general: sărăcia vocabularului, decalajul mare între vocabularul activ și cel pasiv, folosirea unor cuvinte a căror semnificație nu a fost corect înțeleasă. În societatea de azi, din cauza altor componente informative – radioul, televiziunea, cinematograful și Internetul – cartea poate trece aproape neobservată.

Fără a minimaliza importanța celorlalte mijloace moderne de informare și culturalizare, trebuie spus că nimic nu poate înlocui cartea. Lectura are ca scop să dezvolte gustul elevilor pentru citit și să-i facă să iubească cartea, să le satisfacă interesul pentru a cunoaște viața, oamenii și faptele lor. Din cărți, copiii află multe lucruri despre anotimpuri, viața animalelor și a plantelor, despre descoperiri geografice, despre evenimente și personalități literare, artistice, istorice, despre frumusețile și bogățiile patriei. Cărțile le vorbesc și despre sentimentele omenești, despre prietenie, cinste, omenie. Citirea cărților contribuie la îmbogățirea cunoștințelor elevilor, la formarea unui vocabular bogat, la dezvoltarea exprimării. Eroii cărților devin modele pentru elevi. Copiii au impresia că participă direct la fapte și evenimente din cuprinsul cărții. Pe unii eroi îi iubesc, pe alții îi urăsc. Ceea ce citesc în copilărie se întipărește în amintirea lor pentru toată viața

și influențează dezvoltarea personalității. Lectura oferă copilului posibilitatea de a-și completa singur cunoștințele, de a le îmbogăți.

Gustul pentru citit se formează printr-o muncă perseverentă a factorilor educaționali (familia și școala)..

Pentru a stimula interesul și curiozitatea elevilor pentru lecturile pe care le au de citit, acestea pot fi citite parțial în clasă, în cele 15 minute dedicate lecturii pe zi, continuarea lecturii urmând să o citească fiecare acasă pentru a observa ce s-a întâmplat mai departe în povestire.

Cei care citesc mai mult se situează pe primele locuri iar la sfârșitul anului școlar vor primi o diplomă. Astfel crește interesul celor care citesc mai puțin sau uită să citească.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cornea, Paul: Introducere în teoria lecturii, Ed. Minerva, București, 1988;
2. Pamfil, Alina - Didactica limbii și literaturii române, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2000;
3. Nuță, Silvia - Metodica predării limbii române în clasele primare, vol. I și II, Ed. Aramis, 2000, București;

Substantivul

Dobrilă Andreea Iuliana

1. Substantivul este:
a) parte de propoziție; b) parte de vorbire; c) semn de punctuație
2. Cuvântul „școlar” este:
a) substantiv propriu; b) adjectiv; c) substantiv comun
3. Cuvântul „Carpați” este:
a) verb; b) substantiv propriu; c) substantiv comun
4. Substantivul „pește” este la numărul:
a) singular; b) plural; c) nu se numără
5. Substantivul „penar” este la genul:
a) feminin; b) masculin; c) neutru
6. Nu are formă pentru numărul singular substantivul:
a) carte; b) tăitei; c) flori
7. Are formă doar pentru numărul singular substantivul:
a) argint; b) picior; c) fular
8. Are aceeași formă și pentru numărul singular, și pentru numărul plural substantivul:
a) oală; b) pisică; c) arici
9. Are mai multe forme de plural substantivul:
a) corn; b) balon; c) brad
10. Analiza corectă a substantivului „sacou” este:
a) substantiv propriu, genul feminin, numărul plural;
b) substantiv comun, genul neutru, numărul singular;
c) substantiv comun, genul masculin, numărul plural;

Profilul de formare, prezentat părinților

MAREȘ ELENA SIMONA

Pornind de la profilul de formare, realizați un suport informativ pentru o prezentare pe care sa o folosiți la prima întâlnire cu părinții elevilor care au intrat în clasa pregătitoare. Prezentați ideile dumneavoastră prin care ajutați părinții să înțeleagă competențele pe care copiii lor le vor dezvolta până la finalul clasei a IV-a.

Încă de la primele întâlniri cu părinții elevilor din clasa pregătitoare, le voi prezenta profilul de formare al absolventului învățământului primar. Acesta este structurat pe baza a opt competențe cheie care sunt prezentate ca fiind rezultate ale învățării, fiind ansambluri de cunoștințe, abilități și atitudini care urmează să fie formate elevilor, ca instrumente culturale pentru învățarea pe parcursul întregii vieți.

Astfel, la finalul clasei a IV-a, elevii vor dovedi prin dezvoltarea celor opt competențe cheie că știu și pot următoarele:

1. Comunicare în limba maternă - identifică și exprimă gânduri, fapte, opinii, emoții în mesaje simple, orale sau scrise, în contexte familiare de comunicare, pentru rezolvarea unor probleme de școală sau de viață;
2. Comunicare în limbi străine – identifică informații în limba străină în mesaje orale sau scrise simple, exprimă păreri și emoții în cadrul unor mesaje scurte, simple, scrise și orale, și participă la interacțiuni verbale simple în contexte familiare de comunicare;
3. Competențe matematice (A) și competențe de bază în științe și tehnologii (B) – își manifestă curiozitatea pentru aflarea adevărului și pentru explorarea unor regularități și relații matematice, formulează explicații, utilizând terminologia specifică matematicii (A), rezolvă probleme utilizând instrumente și/sau procedee specifice matematicii (A), realizează demersuri investigative simple, manifestă curiozitate, interes pentru explorare, aplică, găsește soluții, rezolvă și se autoevaluează, aplică reguli elementare de igienă personală și de comportament responsabil în raport cu mediul (B)
4. Competență digitală – utilizează funcții și aplicații simple ale dispozitivelor digitale, dezvoltarea unor conținuturi digitale simple în contextul unor activități de învățare și respectarea unor norme de bază privind siguranța în utilizarea a dispozitivelor, aplicațiilor, conținuturilor digitale și pe internet;
5. A învăța să înveți - identifică sarcina, formulează întrebări pentru clarificarea acesteia, utilizează tehnici și metode pentru a învăța, verifică corect propria activitate.
6. Competențe sociale și civice – manifestă interes pentru autocunoaștere, pun în practică norme elementare de conduită în contexte cotidiene, își asumă roluri și responsabilități prin participarea la acțiuni în contexte de viață din mediul cunoscut, respectând diversitatea (etno-culturale, lingvistice, religioase etc.)
7. Spirit de inițiativă și antreprenoriat – manifestă curiozitate în abordarea de sarcini noi, își asumă sarcini simple de lucru, care implică hotărâre, angajament în realizarea unor obiective, inițiativă, creativitate, cooperare cu ceilalți, identificând utilitatea unor meserii/profesii pentru membrii comunității;

8. Sensibilizare și exprimare culturală – recunoaște elemente ale contextului cultural local și ale patrimoniului național și universal, participând la proiecte culturale (artistice, sportive, de popularizare) organizate în școală și în comunitatea locală;

Pe parcursul celor cinci ani îi voi sprijini pe elevi să învețe pentru a se adapta pe tot parcursul vieții – demersul de proiectare „în mozaic” se transferă treptat la clasă și în obiceiurile cognitive ale elevului. Încă din clasa pregătitoare trebuie pusă baza dezvoltării armonioase prin activități integrate, unde mișcarea să alterneze cu studiul.

METODE MODERNE DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE

MĂDĂLINA CORNESCU

Pornind de la cuvântul „metoda” care provine din grecescul „methodos”, metha = spre, către, iar odos = cale, drum, prin urmare, metodele reprezintă calea de urmat în vederea atingerii unor obiective.

Dacă în școala tradițională, accentul cădea pe acțiunea de predare și conținut, rolul central revenind profesorului, școala modernă plasează în centru elevul care își îmbogățește, consolidează, corectează și transformă experiența cognitivă - capacitățile și aptitudinile cu scopul perfecționării, profesorului revenindu-i rolul de a-l active cognitiv-afectiv-motivaționalatitudinal, astfel constituindu-se un echilibru între acțiunile de predare-învățare. Metodele tradiționale sunt mult mai rigide, în timp ce cele moderne sunt mai flexibile, mai suple. Metodele tradiționale pot fi păstrate cu condiția reconsiderării și adaptării lor la exigențele învățământului modern.

Îmbinarea eficientă a metodelor tradiționale și a celor moderne ține de tactul pedagogic al cadrului didactic.

Metodele moderne activ-participative de predare-învățare-evaluare încearcă să facă elevul să gândească independent, să înțeleagă cu mai multă ușurință, să rețină mai ușor și pentru o perioadă mai lungă de timp noțiunile asimilate, să aplice cât mai eficient ceea ce a învățat. Într-o societate modernă, aflată în plină evoluție, caracterizată prin mobilitate economică, politică și culturală, avem nevoie de o educație dinamică, formativă. Din acest motiv, este vizibilă necesitatea unei reforme a mișcării pedagogice teoretice și a praxisului educațional.

Metodele moderne de învățământ coexistă cu cele tradiționale și se străduiesc să ia locul celor impuse de nevoile educaționale ale secolului trecut, în speranța că, în acest mod, educația va reuși să răspundă cerințelor societății.

Metodele moderne sunt: metoda predării / învățării reciproce, mozaicul, învățarea prin

Brainstorming-ul, Turul galeriei, tehnica LOTUS (floare de nufăr), metoda ciorchinelui, Cubul, Metoda cadranelor, Diagrama Wenn, etc.

În concluzie, metodele moderne sunt atractive, dezvoltă creativitatea, gândirea critică a elevului, capacitatea acestuia de a-și expune propriile păreri și de a coopera. Învățarea devine eficientă, iar cunoștințele nou însușite pot fi aplicate în alte situații sau în rezolvarea unor probleme (sarcini de lucru). În acest fel, elevul participă activ la procesul de învățare, care se îmbunătățește considerabil în momentul în care școlarii folosesc un repertoriu de gândire și experiența lor anterioară.

CRITERII ÎN REALIZAREA PREGĂTIRII ÎNȚIALE PENTRU PROFESIUNEA DIDACTICĂ

AURELIA MĂRGELATU

1. Motivarea participării la modulul de profesionalizare didactică

Participarea mea la modulul de profesionalizare didactică a avut ca scop la început încercarea de a descoperi dacă profesia de dascăl mi se potrivește sau nu. În același timp, am optat pentru aceste cursuri și pentru a contribui la dezvoltarea mea personală și profesională.

Importanța educației este deosebită, iar întregul sistem educațional trebuie să plece de la premisa că fiecare individ poate fi educat, poate fi ajutat să treacă de la o etapă la alta, atât timp cât influențele educative se adresează dezvoltării sale. Diversitatea inter-individuală este imensă, iar necesitatea luării în considerare a acestui lucru și asigurării accesului la "materialul" de asimilat apare în didactică sub forma principiului accesibilității și individualizării învățământului.

A fi profesor implică mult mai mult decât simpla transmitere a unor cunoștințe, în primul rând, cunoștințele transmise trebuie adaptate, structurate și traduse într-un limbaj potrivit segmentului de indivizi cărui i se adresează. Ceea ce puțină lume înțelege sau acceptă este faptul că nici un profesor nu poate rămâne neimplicat sau doar un mijloc absolut obiectiv de comunicare. De fapt, capacitatea de a menține un echilibru corect între elementul subiectiv și cel obiectiv face diferența între un profesor dăruit, un dascăl în adevăratul înțeles al cuvântului și o simplă sursă de informații. Nu este suficient să acumulezi cunoștințe și să le transmiți mai departe. Acest lucru îl poate face orice computer. Ceea ce nu poate face un aparat, dispozitiv sau suport de orice fel, este a-și folosi spiritul, cu tot ce include el, inima și talentul în nobilul scop de a educa noi și noi generații. Ceea ce face diferența între un simplu furnizor de informații și un profesor adevărat este harul profesorului.

Pe perioada carierei didactice unul din cele mai importante aspecte este menținerea motivației pentru dezvoltarea profesională în cadrul carierei didactice deoarece tot mai mulți profesori aleg să se reorienteze profesional. Faptul că menținerea motivației pentru cariera didactică a devenit o problemă în rândul cadrelor didactice a fost evidențiată prin studii de specialitate. Cadrele didactice rămân în sistemul educațional atâta timp cât sunt motivați pentru a alege acest domeniu profesional. Bibliografia de specialitate prezintă modele și strategii motivaționale care reprezintă propuneri valoroase în activitatea de motivare pentru profesie a cadrelor didactice.

La nivelul sistemului psihic uman motivația a fost adesea pusă în relație cu dimensiunea cognitivă. În cogniția socială studierea relațiilor de influență între structurile psihice a ocupat o mare parte a preocupărilor cercetărilor de specialitate. După anii '80 orientarea principală este cea de factură cognitivă iar concepția generală care se poate regăsi în majoritatea studiilor este că procesele psihice sunt în general circulare. Conform acestei abordări între motivație și cogniție există mereu o interacțiune în sensul în care motivația direcționează procesele cognitive, iar la rândul ei, cogniția constrânge motivația.

Fulgul de nea

LĂZĂRESCU MARIA IULIANA

Fulgușor pufos de nea,

Ce-ai căzut pe fața mea?

Stai puțin, nu te topi,

Pentru a ma veseli.

Ești rece dar și pufos

Foarte alb dar și frumos.

Eu te iubesc nespus

Pentru bucuria ce-ai adus.

Educația pentru egalitate de șanse

Vlaicu Jipu Ioana Smaranda

Grădinița cu program prelungit nr.18 Iași

Educația pentru toți copiii este o cerință clară și totodată fermă a vremurilor noastre, determinată de nevoile timpului prezent. În filosofia lumii moderne materializată în politicile educaționale, internaționale și naționale, se caută răspuns la întrebări firești care doresc să exemplifice îngrijorarea față de viitorul lumii.

Egalitatea de șanse reprezintă conceptul conform căruia toate ființele umane sunt libere să-și dezvolte capacitățile personale și să aibă dreptul la libera alegere. Egalitatea de șanse are la bază asigurarea participării depline a fiecărei persoane la viața economică și socială, fără deosebire de origine etnică, sex, religie, vârstă, dizabilități etc.

Procesul educativ trebuie să fie adresat tuturor copiilor. Trebuie soluții rapide în adaptarea față de diversitatea și unicitatea umană.

Egalizarea șanselor sprijină toți copii pentru a-și atinge obiectivele propuse de programul de educație. Asigurarea accesului egal la curriculum, utilizarea adecvată a unor strategii de instruire, activități de învățare, materiale educaționale și mediul grupei.

În ghidul "Educație multiculturală. Copiii romi în școală" editat de Organizația Salvați copiii, psiholoaga Diana Ureche, a scris un întreg capitol pentru a evidenția efectele pe termen lung ale discriminării asupra copiilor. Discriminarea poate să fie percepută ca un act de o gravitate mai mică, atunci când efectele acesteia nu sunt luate în serios. Astfel, în acel capitol se menționează câteva dintre efectele imediate, de termen mediu și de durată precum: scăderea self-estemului / imaginii de sine; agresivitatea; anestezia sentimentelor; negarea apartenenței la identitate; depresia; dependența de substanțe (alcool, tutun, droguri; tulburările de alimentație (bulimia, anorexia); anxietatea.

Școala este leagănul copilăriei în care toate speranțele pot deveni realitate. Acest lucru este posibil doar dacă cei care iau parte la activitățile de învățare, profesori și elevi, conștientizează diversitatea și complexitatea naturii umane și valorifică fiecare talent sau latură creativă dăruită de Dumnezeu. Școala românească se confruntă în ultimul timp cu diferite probleme, printre care se numără și școlarizarea copiilor defavorizați sau celor cu cerințe educative speciale.

BIBLIOGRAFIE:

- 1) <https://www.dascalidedicati.ro/egalitatea-de-sanse-a-copiilor-cu-ces-in-educatia-timpurie/>
- 2) https://www.prois-nv.ro/docs/Oameni_diferiti_sanse_egale.pdf
- 3) <https://iteach.ro/experientedidactice/asigurarea-sanselor-egale-pentru-copiii-defavorizati>

Educația incluzivă și relația sa cu calitatea educației

Papuc Mirela-Mădălina

Fiecare copil este unic, cu necesități diferite. Noi, adulții, părinți și dascăli deopotrivă, încercăm să-i educăm, astfel încât să devină, la rândul lor, adulți fericiți, iubitori și eficienți. Însă există copii marginalizați, defavorizați și/sau excluși de la educație. Aceștia sunt cei pentru care educația incluzivă a devenit o șansă pentru o dezvoltare armonioasă. Educația incluzivă a devenit parte integrantă a educației pentru toți și constituie răspunsul școlii la nevoile ce decurg din diversitatea copiilor. Sunt aduși elevii împreună într-o sală de clasă și într-o comunitate, indiferent de punctele lor forte sau punctele slabe în orice domeniu, căutându-se maximizarea potențialului tuturor.

Conceptul de „educație pentru toți” a fost lansat în 1990 în Thailanda la Conferința Internațională a Ministerului Educației, iar în 1994 la Salamanca, în Spania, s-au lansat dimensiunile educației pentru toți care constau în calitatea actului educațional și acces pentru toți copiii: „Școlile trebuie să primească toți copiii, fără nici o deosebire privind condițiile lor fizice, sociale, emoționale, lingvistice sau de altă natură. Acestea se referă și la copiii cu dizabilități sau talentați, copiii străzii și copiii care muncesc, copii din populații îndepărtate sau nomade, copii aparținând minorităților lingvistice și etnice...”

În acest sens, integrarea educativă vizează reabilitarea și formarea persoanelor cu nevoi speciale, aflate în dificultate psihomotorie, de intelect, de limbaj, senzorială, printr-o serie de măsuri de natură juridică, politică, socială, pedagogică. În pedagogia contemporană există o preocupare intensă pentru găsirea căilor și mijloacelor optime de intervenție educativă, încă de la vârstele mici, asupra unei categorii cât mai largi de populație infantilă. Astfel, conștiința copiilor, de la cea mai fragedă vârstă, trebuie formată și dezvoltată, învățându-i pe aceștia că primirea copiilor „diferiți”, alături de toți ceilalți, trebuie făcută nu de dragul lor, în primul rând, și nu din milă pentru ei, ci pentru dreptul fiecărui individ de a participa la acțiuni comune pentru dezvoltarea lui ulterioară, pentru a contribui și el la dezvoltarea comunității în care trăiește.

Incluziunea este mai mult decât un discurs demagogic, declarativ; ea poate fi pusă în practică prin tehnici concrete de predare și adaptare curriculară individualizată, prin formarea și dezvoltarea conștiinței tuturor copiilor pentru acceptiunea diversitară de orice tip. Instituțiile de învățământ au ca scop crearea unui program coerent și coordonat de incluziune a copiilor cu diferite dizabilități, de alte etnii, proveniență socială etc. și pregătirea celorlalți copii în vederea acceptării acestora alături de ei, fără diferențe de manifestare comportamentală sau verbală.

De asemenea, se impune și implementarea unor strategii coerente de dezvoltare a conștiinței și a comportamentelor copiilor în spiritul toleranței și nediscriminării, a acceptării de șanse egale pentru toți copiii. Incluziunea presupune nu doar acceptarea, tolerarea copiilor cu nevoi speciale într-o clasă din învățământul de masă ci și adaptare la cerințele acestor copii, cuprinderea acestora în programele educaționale alături de copii normali, dar și responsabilitatea de a le asigura în același timp servicii de specialitate, programe de sprijin individualizate. Înseamnă asumarea unor schimbări în organizarea și dezvoltarea activităților instructiv – educative derulate în unitatea de învățământ.

Este nevoie ca dascălul să aibă în vedere faptul că “fiecare om în același timp seamănă cu toți, seamănă cu unii și nu seamănă cu nimeni”(V.Pavelcu), căci așa cum nu există doi fulgi de nea în natură care să aibă același desen, tot așa omul este unic.

Strategii interactive în educație

Turcu Emanuela

Epoca contemporană reprezintă una dintre cele mai stimulative perioade din punctul de vedere al educației, metodelor, strategiilor și mijloacelor didactice folosite. Din cauza vremurilor nefavorabile, învățământul este nevoit constant să se reconstruiască și să găsească modalitatea prin care să își desfășoare activitățile didactice într-un mod cât mai eficient și accesibil, atât pentru profesori, cât și pentru preșcolari. Profesorul joacă un rol esențial în dezvoltarea copiilor, întrucât metodele folosite trebuie să prezinte echilibrul perfect între asimilarea de informații, învățat și joacă.

Secolul XXI reușește să aducă schimbări majore în știință, inteligența artificială, globalizare, iar toate acestea întruchipează era digitală cu succes. În categoria evoluției intră de asemenea și predarea, metodele, strategiile și mijloacele inovative, însoțite de un leadership și management educațional pe măsură. Sunt vizate în special scopul și obiectivele educației, ocupând un loc fruntaș în instituțiile de învățământ. Managementul are în prim-plan atingerea anumitor obiective, iar dacă relația scop – management nu este limpede definită există pericolul ca acestea să nu fie atinse, sau accentul să cadă pe cele nepotrivite.

Leadershipul educațional, cunoscut în trecut sub numele de „administrație educațională” sau „management educațional”, nu are o definiție concretă, sau mai bine zis corectă, însă se pot identifica trei dimensiuni ale acestuia: leadershipul ca influență (proces de influență socială, nu de autoritate, intenționat fluid, exercitat atât de grupuri, cât și de individ), leadershipul și valorile (responsabilii își construiesc modul de conducere pe o serie de valori personale și educaționale având un fundament moral solid) și leadershipul și viziunea (componentă esențială pentru rezultate eficiente, construită pe o viziune clară, mai mult sau mai puțin sofisticată, însă posibilitatea de a fi pusă în aplicare este incertă).

Tipologia modelelor de management și leadership

Modelul de management

Modelul de leadership

Formal Managerial

Colegial Participativ

Transformațional

Distribuit

Politic Tranzacțional

Subiectiv Postmodern

Emoțional

De ambiguitate Circumstanțial

Cultural Moral

AI instruirii

Modelele prezentate mai sus reprezintă aspecte diferite asupra sistemului educațional, și pot fi folosite atât separat cât și simultan, în funcție de context. Strategiile interactive sau inovative au început să pună monopol în defavoarea celor tradiționale în învățământ, deoarece accentul strategiilor didactice elaborate este cu

Beneficiile activităților de mișcare în dezvoltarea preșcolarilor

Trifu Naomi

Grădinița pare în ochii multora doar un loc în care piticii noștri se joacă, mănâncă și dorm. Nu conștientizează că, în lumea aceea mobilată cu mese și scăunele de pitici, copiii lor se dezvoltă fizic, psihic, dar și social. Este locul în care copilul socializează cu alți copii de aceeași vârstă, educația se desfășoară într-un cadru organizat, cu profesionalism și multă creativitate, educatoarele îmbracă actul didactic în veșmintele jocului, ale buneii dispoziții și-i conduc pe cărările științei astfel încât să li se pară drumul ușor, fără obstacole de netrecut. Activitățile de mișcare se pot realiza sub mai multe forme: prin jocuri organizate, prin jocuri libere, dansuri tematice, sau dansuri libere cu mișcări sugerate de text etc.

Dansul este o forma de activitate fizică și ca orice alt tip de mișcare, are o mulțime de beneficii atât pentru fete, cât și pentru baieti. Se observă primele talente ale copilului încă de când e bebeluș.

Fie ca îl înscrii pe prichindelul tău când crește la cursuri de dans sportiv, balet sau dansuri moderne, dezvoltarea lui are numai de câștigat!

Dansul este una dintre cele mai distractive forme de activitate fizică pe care le poate face copilul în cadrul activităților din grădiniță sau în afara ei. El folosește constant și echilibrat toate grupele de mușchi și ajută la tonifiere musculară și la o creștere și modelare armonioasă a corpului copilului. Unele forme de dans oferă și o grațiozitate în mișcările copilului. În plus, în timpul dansului se formează și se stimulează funcții importante implicate în dezvoltarea fizică a copilului: coordonarea, forța, echilibrul, flexibilitate.

Pe lângă beneficiile fizice și psihologice pe care le are dansul asupra copilului, nu este de neglijat nici factorul destindere și bunădispoziție. Copiii se distrează foarte mult alături de alți copii și se amuză foarte tare, iar relaxarea vine la pachet. Are rolul de a scădea nivelul de anxietate al copiilor, pentru că dansul este până la urmă și un mod de descărcare psihologică și de comunicare a trăirilor, prin limbaj nonverbal.

Activitățile de mișcare, în mod deosebit dansul înseamnă din start integrarea lui într-o mică comunitate, în acel mic grup. Copilul poate lega prietenii și învață cum să socializeze în grupuri. Interacțiunea cu ceilalți copii sunt esențiale în dezvoltarea socială a copilului.

Dansul are un impact pozitiv din punct de vedere emoțional asupra copiilor. Ei învață să facă față expunerii publice și interacțiunilor sociale și cu fiecare reușită sau progres își consolidează încrederea în sine. La activitățile de iarnă, de primăvară sau cele de sfârșit de an școlar, copiii prin dansurile prezentate în fața părinților își pot depăși teama de public și se pot exprima liber.

Dansul înseamnă în cele din urmă implicare și responsabilitate. Ei învață să se adapteze în grupuri, sentimentul de apartenență la grup și să respecte regulile lui. Învață să asculte, să își ajute echipa la nevoie, să îi încurajeze, precum și spiritul de competiție.

Dansul în grupuri organizate presupune o rutină, pași de dans prestabiliți și multe alte reguli care pun la lucru memoria copilului. Cei mici trebuie să rețină un ansamblu de mișcări în realizarea unui dans, iar prin repetiții continue, memoria le este stimulată.

Vârsta preșcolară este o perioadă de asimilări masive, de formare de deprinderi și atitudini, care se vor transforma în instrumente pentru tot restul vieții.

Bibliografie

- <https://academiaabc.ro/2020/10/07/freeze-dance-joc-de-miscare-concentrare-si-atentie/>
- <https://docplayer.ro/219621293-Muzic%C4%83-ritm-%C5%9Fi-mi%C5%9Fcare.html>

Toamna

Mihăilă Mirabela Elena

Toamna iarăși a venit,
Peste câmpul înverzit,
A pictat totu-n culori,
Iar copacii visători,
I-a-nzestrat de roade pline, Vitamine
pentru tine.
De vrei sa fi sănătos, la un
mar, proaspăt, gustos, Sau
un strugure zemos!

Particularitățile educației morale la vârsta prescolară

Bogzoiu Gabriela

Educația morală în comparație cu celelalte laturi ale educației este determinată de particularitățile de conținut ale moralei, ca fenomen social, iar pe de altă parte de condițiile psihologice implicate în realizarea ei.

Morala, ca fenomen social, evidențiază relațiile ce se stabilesc între oameni, într-un spațiu bine delimitat între spațiu și timp. Morala include într-un tot unitar idealul moral, valorile, normele și regulile morale, prin care omul își reglementează raportul față de ceilalți oameni, cu societatea și cu sine însuși. Morala se poate manifesta sub forma conștiinței morale și a regulilor morale, promovând valorile morale și idealul moral. Deducem de aici că funcția socială a moralei este cea de reglementare a relațiilor interumane, a relațiilor individului cu societatea din care face parte.

Fiecare copil are un ritm propriu de dezvoltare și descoperă în acțiunile desfășurate, itinerariul gândirii sale în formare. Cadrul didactic trebuie să determine nivelul de maturizare psihologică pentru a putea desfășura activitățile propuse pentru grupa de preșcolari. Pornind de la nivelul de aspirații, al motivelor, al intereselor sau al posibilităților de înțelegere ale copiilor din grupa sa, cadrul didactic își proiectează activitatea, formulându-și cu atenție cerințele.

Idealul moral reprezintă un model teoretic prospectiv, deoarece exprimă chintesența morală a personalității umane, sub forma unei imagini a perfecțiunii din punct de vedere moral. Esența se manifestă prin valorile, normele și regulile morale.

Morala, ca dimensiune a conștiinței sociale sau individuale, face parte din sfera idealului, în timp ce moralitatea face parte din sfera realului. Moralitatea respectă cerințele moralei, morala fiind transpusă din ipostaza idealului în cea a realului. Tocmai de aceea prin educația morală se urmărește convertirea moralei în moralitate.

Scopul educației morale este de a forma individul din punct de vedere moral. Pentru realizarea acestui lucru, este necesară cunoașterea și respectarea idealului moral, a valorilor, normelor și regulilor ce înconjoară morala socială, cunoașterea structurii și funcționalității statului de drept, cunoașterea și respectarea legilor care-l guvernează, însușirea și apărarea valorilor democrației, a drepturilor și libertăților cetățenești, un comportament de înțelegere, pace, prietenie, respect al demnității umane, tolerant, care să nu facă nici un fel de discriminări legate de naționalitate, religie, rasă, sex, etc.

Rolul educatoarei în educarea limbajului preșcolarilor prin intermediul poveștilor

Prisecaru Iustina

Grădinița reprezintă instituția de învățământ care are rolul de a instrui și de a educa pe copiii preșcolari. Ea trebuie să asigure condiții optime pentru o dezvoltare psihică și fizică armonioasă a

copilului cu vârsta între 3-7 ani (Curriculum pentru educația timpurie a copiilor de la 3 ani la 67 ani, 2019).

Menirea educatoarei este aceea de a pregăti din toate punctele de vedere copilul pentru parcurgerea următorului pas în demersul educațional, respectiv, școala. Caracterul, conduita, raționamentul, modul de acționare al acesteia va influența în mod direct modul și atmosfera care va prilejui dezvoltarea preșcolarului. Activitățile din grădiniță, mai ales cele din domeniul limbajului și al comunicării sunt condiționate de atitudinea educatorului care are ca sarcină primordială educarea copilului. Caracterul echilibrat, capacitatea de comunicare, organizare și sistematizare, simțul umorului sunt factori care vor ajuta o evoluție optimă a copilului (MEC, Tomșa Gh., 2005).

În acest sens, educatoarele au rolul de a utiliza mijloace și procedee adecvate de îmbogățire, activizare și nuanțare a vocabularului preșcolarului, respectând în același timp particularitățile individuale și de vârstă ale acestuia.

„Explicațiile și exercițiile prin sinonimie, omonimie, antonimie, perifrază, interdisciplinaritate, materiale ilustrative frumos colorate reprezintă numai câteva strategii didactice care stau la îndemâna educatoarei pentru îmbogățirea, activizarea și nuanțarea vocabularului copiilor prin intermediul povestirilor, determinându-i pe copii să folosească, în exprimarea lor, pe lângă părțile principale de propoziție și alte cuvinte (adjective, adverbe, locuțiuni verbale etc.) care dau coloratură, expresivitate și dinamism acțiunii prezentate, care îi ajută să desprindă mai ușor mesajul lucrării și să caracterizeze personajele.” (Mara, 2020, p.298)

Expresivitatea limbajului pe care educatoarea o are în momentul povestirii contribuie de asemenea la progresul lingvistic al preșcolarului. Cunoscând faptul ca preșcolarii, respectiv elevii scriu așa cum vorbesc, cultivarea și însușirea vocabularului expresiv și corect din punct de vedere gramatical reprezintă preocuparea principală, continuă și permanentă a educatoarei, aceasta având un rol primordial în activizarea vocabularului preșcolarilor.

BIBLIOGRAFIE:

1. ***Curriculum pentru educația timpurie, 2019;
2. Mara, Elena Lucia, Povestea-estetență și mister, Annales Universitatis Apulensis. Series Philologica, 2020. Preluat de pe:
3. Tomșa Gheorghe, Psihopedagogia preșcolară și școlară, București, Editura: București, 2005.

De ce mint copiii și ce e de făcut ?

Pruncuț Ioana

Majoritatea copiilor învață să mintă la un moment dat. Învățarea minciunii cât și a faptului de a spune adevărul reprezintă o parte firească din procesul natural de dezvoltare a oricărui copil.

Copiii spun minciuni din mai multe motive. În funcție de situația și motivația lor copiii pot minți :pentru a evita consecințele negative sau pedeapsă ; - pentru a testa răspunsurile și reacțiile adulților ;

- pentru a atrage atenția (chiar și atunci când ei știu că adultul știe adevărul) ;
- pentru a manipula adulții în sensul de a obține ceea ce le este interzis. ex „Mama îmi permite să mănânc bomboane înainte de masă”.

Copiii învață să spună minciuni în jurul vârstei de trei ani. Acest fenomen se produce în momentul în care copilul achiziționează teoria minții și învață că adulții nu pot citi gândurile altor persoane iar oferirea informațiilor false le poate fi de folos pentru a depăși o situație dificilă.

Copiii preșcolari mai mari de 4-6 ani își rafinează maniera în care mint. Studiile sugerează că cei mici(4 ani) spun o minciună la un interval de două ore, iar cei de șase ani la fiecare interval de 90 de minute.

Copiii de vârstă școlară mint mai des și fac acest lucru mult mai convingător decât copiii preșcolari. Minciunile devin mai sofisticate, datorită achizițiilor în plan lingvistic și în planul gândirii. Abia la opt ani copiii pot minți cu succes fără să fie prinși .

Nu intră în categoria minciunilor: poveștile create de copii, asumarea altor roluri (jocuri în care copiii pretind că sunt anumite personaje).

Ce putem face când observăm că cei mici spun minciuni:când spun adevărul „Sunt încântată când îmi spui adevărul” .Cărțile sau poveștile care scot în evidență importanța onestității sunt instrumente foarte bune prin care copiii pot învăța care sunt consecințele minciunii. Adoptăm o atitudine deschisă și subliniem importanța onestității în grupă. Putem să spunem copiilor că apreciem. Lăudăm copiii pentru onestitate și evităm sancționarea greșelilor minore. Copiii nu învață valoarea de a spune adevărul prin pedeapsă. Încurajăm onestitatea și dam timp copilului să exerseze pentru a învăța să spună adevărul.

Încurajăm situațiile în care copiii, în special cei sub 4 ani, exagerează poveștile pentru a le da o „aroma”. Abilitatea de a imagina scenarii sau de a pretinde că este altcineva sunt două prerechizite importante care îl ajută pe copil să învețe autoreglarea.

1. Astfel pentru gestionarea comportamentul de a minți poate utiliza „ timpul de liniștire”
Aplicarea timpului de liniștire pentru comportamentul nedorit (18 luni-10 ani).

Timpul de liniștire este o metodă scurtă și eficientă pentru a ajuta copilul să învețe comportamentul acceptabil „ pentru că ai mințit , acum vei merge în timpul de liniștire.”

2. Încercăm să identificăm care este funcția comportamentului din spatele minciunii. Astfel dacă un copil minte pentru a atrage atenția asupra sa, putem identifica mai multe modalități alternative de a-i oferi atenția atunci când se comportă adecvat.

Bibliografie:

Paul Ekman, De ce mint copiii-cum pot încuraja părinții sinceritatea,Editura Trei, București, 2009

STIMULAREA CREATIVITĂȚII PREȘCOLARILOR PRIN ACTIVITĂȚILE ARTISTICO - PLASTICE METODE ȘI TEHNICI

Lopatel Adela

MOTTO

“Culoarea este viața, fiindcă o lume fără culoare se înfățișează moartă. Culorile sunt energii radiante care ne influențează pozitiv sau negativ.” (I. Șușală, O. Bărbulescu)

Posibilitatea de a înțelege și a simți frumosul din artă, din mediul înconjurător, din viața socială și de a dezvolta aptitudinile de creație artistică, se realizează în grădiniță. Am observat că la început preșcolarii “desenau” din dorința de a acționa cu creionul, cu culorile, de a trasa linii orizontale și verticale fără ca mai înainte să-și fi propus o anumită temă, un anumit subiect, doar o simplă mâzgăleală. Uneori, motivau: “am desenat ceva” și după multe insistențe îmi spuneau că este o minge sau o jucărie, ceea ce de fapt își doreau să deseneze. Pentru a le trezi interesul pentru pictură, am început mai întâi cu exerciții de desen, încercând mai multe procedee: am folosit colile mari de hârtie pe care ei au mâzgălit, ceea ce au vrut, ceea ce și-au imaginat, apoi am schimbat colile ca numai după aceea să le dau o anumită temă și numai după aceste exerciții de desen am trecut la activități de pictură. După câteva activități în care am făcut exerciții de preparare a culorilor și combinarea lor, după preferința fiecăruia, în scopul redării expresive a imaginației, am trecut la desfășurarea unor activități de pictură cu teme propuse de mine. Toate aceste modalități de lucru le-am făcut din dorința de a le stimula imaginația pentru o astfel de activitate, ei lucrând nestingheriți au reflectat în picturile lor obiecte și fenomene din realitatea înconjurătoare. Îndată ce activitatea a luat sfârșit, le-am cerut să verbalizeze ceea ce au realizat și să motiveze lucrarea proprie. Din răspunsurile primite mi-am dat seama de bogățiile imaginației lor, sau de sărăcia acesteia, de volumul cunoștințelor pe care-l posedă fiecare copil din grupă.

O primă modalitate prin care am căutat să le îmbogățesc cunoștințele copiilor pe care le pot transpune cu ușurință în picturile au fost plimbările în jurul grădiniței. Cu această ocazie copiii au observat că toamna frunzele copacilor încep să se îngălbenească, ruginesc, cad, altele mai sunt încă verzi. Le-am cerut să strângă frunze ca să le ducem în grădiniță. Acțiunea aceasta mi-a dat posibilitatea să constat că preșcolarii au preferințe pentru anumite culori, deoarece unii au adunat numai frunze galbene, alții verzi și câțiva frunze cu un colorit diferit. Într-o activitate le-am cerut să pictăm un parc și să realizăm și noi culori asemănătoare, apropiate de culorile frunzelor adunate de ei. Pentru realizarea acesteia le-am pus la îndemână acuarele și le-am dat și model câte o frunză, atrăgându-le atenția să folosească foarte puțină apă.

În stimularea creativității copiilor preșcolari prin activitățile de pictură și desen un rol important îl au și tehnicile de lucru folosite de educatoare. Una dintre aceste tehnici este dactilopictura. Prin contactul mâinii direct cu hârtia, copiii încep încă de la grupa mică să știe cum să-și dozeze efortul la apăsare, ating ușor hârtia, cu mișcări fine ale degetelor și ale mâinii întregi. Folosind această tehnică, mâna copilului capătă o mare flexibilitate, o mai mare siguranță, iar mușchii mici ai mâinii se dezvoltă și se întăresc. Această tehnică de lucru are darul de a trezi interesul copiilor pentru activitatea de pictură, stimulându-le independența și creativitatea.

Tehnica Suprapunerii sau Pata de culoare: - Pe foaia de hârtie li se precizează copiilor să facă două pete de culori diferite, așezate una peste alta. Se îndoaie apoi pe marginea petelor foaia pe verticală, se muchiază și se presează. Deschizând foaia se cere copiilor să verbalizeze pictura obținută. Astfel, aceeași pictură are 3-4 înțelesuri - seamănă cu un fluture, o frunză, o floare, o pasăre. Această tehnică îi pune pe copii în situația de a-și imagina conturul unui obiect sau ființe ce trebuie realizată, stabilind caracterul analitic sau sintetic al gândirii acestora.

Tehnica ștampilelor (cartofi, dopuri de plută, radiere) - Pentru aceasta se folosesc cartofi mai mari și proaspeți. Se taie cartoful în două jumătăți. Cu vârful cuțitului se desenează pe suprafața lui modelul dorit. Cu ajutorul cuțitului trebuie scos modelul în relief. Pe ștampila rezultată astfel se aplică cu pensula tempera și se stampilează modelul dorit

Pictura cu palma - Se unge palma cu un strat de vopsea mai concentrată și aplicând-o apoi pe suprafața de decorat, se obține o pată care sugerează un model oarecare, ce poate fi completat cu ajutorul dactilopicturii sau chiar cu pensula, obținându-se astfel diferite imagini ca, de exemplu, un cocoș. Aplicând palma de mai multe ori în același loc și învârtindu-se în același timp foaia de hârtie se obțin efecte sub formă de floare, de soare sau alte imagini.

Pictura cu paiul: - Se picură mici pete de culoare pe hârtie cu ajutorul pensulei sau a unui burete. Se ține paiul deasupra hârtiei, orientat în direcția unde se dorește să meargă pictura. Se suflă prin pai, iar culoarea se va întinde pe hârtie. Copiii vor obține astfel structuri atractive și creative. Exemple de activități: "Tufișuri", „ Foc de artificii”

Pictura cu sfoara - După ce s-a pus o cantitate mică de vopsea în mijlocul unei foi, copilul se folosește de o sfoară pentru a elimina vopseaua și a realiza un desen; se trage sfoara de la un capăt, după ce a fost așezată într-o anumită formă peste pata de culoare fluidă între două foi. . Exemple de activități: „Vârtejuri”

Pictura cu buretele :- Se taie buretele în bucăți mici, ușor de manevrat. Se udă hârtia și se întinde pe masă; utilizând un bețișor sau o pensulă, se picură pe hârtie mici pete de culoare; acestea se absorb cu bucăți de burete de diferite forme; va rezulta o structură interesantă pe care copiii o vor realiza în mod creativ, putându-i da diferite interpretări.

Tehnica desenului cu lumânarea - În acest scop se folosesc lumânările pentru pomul de iarnă sau chiar lumânările obișnuite. Cu ele se poate desena pe foaia de bloc. Dacă lumânarea este colorată - de exemplu roșie sau albastră - se vede urma ei pe hârtie; dacă este albă, urma ei este văzută atunci când hârtia este așezată în lumină. După terminarea desenului se pictează toată suprafața hârtiei cu acuarelă în culori tari (roșu, maro sau albastru închis). Pe conturul desenat cu lumânarea, culoarea nu se prinde și astfel desenul apare alb sau colorat mai deschis pe fondul colorat închis. Teme: „ Peisaj de iarnă”

În concluzie, se pot face multe pentru educarea spiritului creativ al preșcolarului. Dar, se vede necesitatea de a modifica destul de mult modul de gândire și stilul de lucru la grupă, cristalizate în secole de învățământ tradițional, prea puțin preocupat de această latură a personalității elevului, care capătă în zilele noastre o valoare din ce în ce mai însemnată. Putem spune așadar că, creativitatea este însăși exprimarea de sine a ființei umane, în orice domeniu se manifestă.

BIBLIOGRAFIE

1. Rafailă, E. - "Educarea creativității la vârsta preșcolară", Editura Aramis , București, 2002
2. Stoica, A. - "Creativitatea elevilor", Editura Didactică și Pedagogică, București, 1982.

Întâlnirea de dimineață la grădiniță

Marin Adelina Ileana

Întâlnirea de dimineata este o metodă educațională esențialmente democratică și participativă, cu un accentuat caracter social, este o practică al carei esențial s-ar putea exprima astfel: Să ai grijă de ceilalți, să fii suficient de încrezător pentru a împărtăși idei și experiențe importante cu ceilalți, să fii disponibil pentru semenii. Întâlnirea de dimineață este o activitate planificată, gândită și organizată de educatoare, dureaza 20-25 de minute și ocupă un loc important în programul unei zile din grădiniță.

- Fiecare salut trebuie să primească răspuns.

- Împărtășirea cu ceilalți - copiii își transmit, cu sinceritate, grijile, problemele, experiențele proprii, părerile despre un anumit eveniment, întâmplări la care au fost martori. Copiii își pot arăta, unul altuia, jucării, colecții / obiecte personale care au o anumită semnificație pentru ei, pentru viața lor, stabilesc data și ziua, ajutați de educatoare, vorbesc despre vreme / anotimp. Pot fi ajutați cu întrebări: " Ce ai văzut în drum spre grădiniță?" sau "Văd că mama te-a îmbrăcat mai gros / subtire. De ce?" Aceste întrebări au rolul de a demara discuția sau de a le oferi subiecte de discuție, puncte de plecare pentru o convorbire liberă. Se alege un povestitor care împărtășește cu ceilalți un eveniment, o experiență proprie, o întâmplare importantă pentru el. Ceilalți ascultă cu atenție ce spune povestitorul, apoi, pun întrebări, comentează, își expun, pe scurt, propria opinie. Există mai multe modalități de a alege povestitorul: Copilul care-și sărbătorește ziua de naștere/ cel ce va avea un frațior/ cel la care s-a oprit o numărătoare etc. Se poate folosi tragerea la sorți: povestitorul de azi, alege povestitorul de mâine. Momentul acesta este foarte important pentru că permite realizarea unei intercunoașteri, oferă copiilor posibilitatea de a se face auziți de ceilalți, de a se exprima în fața celorlalți și de a capta atenția colegilor, de a formula întrebări și răspunsuri, îi învață să asculte, să gândească critic, să facă schimb de impresii. Copiii timizi devin mai încrezători, știind că sunt respectați, ascultați și înțeleși de colegi.

- Activitatea de grup - Scopul este crearea coeziunii grupului, accentuarea cooperării, includerii și participării. Aceasta încurajează exprimarea liberă, comunicarea, învățarea socială, într-un mediu bazat pe încredere și susținere. Fiecare membru al grupului se integrează jucându-se, cântând, luând parte, alături de grup, de colectivitate, la activități distractive, plăcute, energizante. Activitatea de grup promovează dezvoltarea unității grupei, cooperarea și rezolvarea unor probleme, alcătuirea unui repertoriu de cântece și poezii proprii grupei, "cultivarea coordonării fizice, a agilității și a rezistenței la efort".

Întâlnirea de dimineață face parte din grupul metodelor centrate pe copil. Beneficiile acestor metode sunt clare și demonstrate în mod curent de cei care le folosesc. Acest moment dintr-o zi reprezintă " modul în care ne dorim să fie comunitatea și societatea în care trăim", de aceea un prim beneficiu este socializarea copilului. De asemenea, foarte importante sunt familiarizarea cu

reguli și responsabilități, comunicarea și cooperarea de grup, respectul și grija față de ceilalți, precum și cultivarea spiritului critic. Aceasta contribuie la "crearea claselor responsabile și protectoare", la întărirea relațiilor dintre familie și grădiniță și la crearea unei atmosfere pozitive în sala de grupă. Formatul acestei practici facilitează participarea și implicarea activă a copiilor, încurajează atitudinile și comportamentele democratice, educă toleranța și acceptarea.

Bibliografie: Bane, Coleen- "Bună dimineața! Mă bucur că esti aici", Manualul cadrului didactic pentru întâlnirea de dimineata.

ACTIVITATEA INTEGRATĂ MODALITATE DE DEZVOLTARE HOLISTICĂ A COPILULUI

Ileana Dumitrescu

Activitățile integrate sunt activități specifice reformei curriculare pentru care pledează numeroși autori și sunt propuse de noul Curriculum pentru învățământul preșcolar.

Tipurile fundamentale de învățare au evoluat de la simplul „a învăța să știi pentru tine” la „a învăța să trăiești împreună cu ceilalți”. Privită din această perspectivă, activitatea de învățare se referă la sprijinirea copiilor să se cunoască pe sine, să ia decizii, să relaționeze cu ceilalți, să-și dezvolte creativitatea pentru a face față unor situații de viață diverse. Încurajarea, participarea, inițiativa, implicarea, creativitatea, parteneriatul sunt doar câteva caracteristici ce trebuie să contureze personalitatea copiilor.

Activitatea cu copiii din grădiniță este modalitatea cea mai importantă de a impune bazele formării unei asemenea personalități. Pentru aceasta este necesară o proiectare a activităților centrată pe obiectivele educaționale care să creeze posibilitatea abordării flexibile a conținuturilor și respectării intereselor de cunoaștere ale copilului, dar și particularitățile de vârstă ale acestuia.

Prin abordarea activităților în formă integrată, educatoarea organizează învățarea ca un regizor, un moderator, ajutându-i pe copii să înțeleagă, să accepte și să stimuleze opinii personale, emoții, sentimente, să fie parteneri în învățare. Desfășurând activități integrate, copilul are posibilitatea de a-și exprima păreri personale, de a coopera cu ceilalți în elaborarea de idei noi, în rezolvarea sarcinilor, în argumentare, devenind mai activ și câștigând mai multă încredere în sine.

Prin aceste activități se pune accent pe dezvoltarea gândirii critice, pe formarea de competențe practice, pe latura calitativă a formării (informații, valori, sentimente, atitudini, comportamente), pe feed-back-ul pozitiv, pe măsurarea și aprecierea competențelor. Se cultivă independența, deschiderea spre inovație, emoțiile pozitive, autocontrolul.

Activitățile integrate armonizează și sintetizează informații din diferite domenii ale științelor, renunțându-se la logica lor particulară, cu scopul creării unui tablou integrativ al realității cu care copilul intră în contact.

Abordarea integrată este, așadar, o împletire a conținuturilor într-o formă atractivă, flexibilă, mobilizatoare, care conduce activitatea copilului spre investigare, cercetare și aplicare în practică a celor învățate.

Întregul program se realizează prin joc, dar nu un joc întâmplător, ci unul organizat în care copilul are prilejul să exploreze medii diferite și să îndeplinească sarcini fie individual, fie în grupuri mici.

Maniera de lucru prin activități integrate trebuie să aibă în vedere capacitatea educatoarei de a alege și realiza un „liant” de obiective (referință, operaționale) care să conducă la o activitate plăcută pentru copil.

ACTIVITĂȚI DE TIP OUTDOOR IN GRĂDINIȚĂ: O PROVOCARE SAU O NECESITATE PENTRU ACTUALUL SISTEM DE ÎNVĂȚĂMÂNT?

Chiva Cristina Carmen

Utilizarea timpului liber ridică unele probleme în societatea actuală din cauza progresului continuu și transformărilor economice și tehnologice radicale. Schimbările efectuate în programa curriculară, dar și „obsesia” abordării interdisciplinare a curriculei specifice societății informaționale actuale încă „timpurii” de către sistemul nostru de învățământ care, departe de a-l generaliza, nu este pregătit pentru aglomerarea conținutului învățământului chiar dacă reforma și-a propus o flexibilizare a acestuia.

De curând a crescut interesul cadrelor didactice pentru programe educaționale alternative în educația non formală, cum ar fi: educația outdoor sau educația în aer liber, învățarea prin aventură sau activități extrașcolare cu caracter interdisciplinar.

Provocarea pe care o ridică practicarea acestor activități și integrarea lor în programă este dacă devin realizabile și pot fi desfășurate de către toți elevii, fără să se suprapună cu pregătirea lor pentru examene. Dacă privim problemele și competențele pe care le solicită aceste activități: spirit explorativ, spirit de inițiativă, autodeterminare, gândire reflexivă și spirit de decizie, acestea presupun demersuri complementare educației formale.

Educația outdoor este cea care începe dincolo de ușa clasei și se consumă în drumeții, excursii, incursiuni în pădure, parc, cartier, centru comercial, industrial, bibliotecă și care este conexată la conținuturile școlare, fiind un mediu de explorare, de aplicare, de punere la probă sau experimentare a unor cunoștințe prevăzute de programa școlară.

Mediul înconjurător devine locul de aplicare a cunoștințelor sau de descoperire de noi probleme a căror rezolvare se produce la fața locului. Scăpând de rutina sălii de grupă, activitățile de învățare capătă un caracter atractiv și mai aplicat. Învățarea outdoor nu înseamnă doar un nou loc al învățării, ea presupune o schimbare de optică, o nouă filozofie de acțiune, o nouă instrumentalizare și perspectivă asupra învățării, o permisivitate ridicată pentru achiziția experiențială și prin punerea în situație.

Educația în aer liber este o formă organizată de învățământ care se desfășoară în aer liber, pregătește pentru viața în aer liber. Acest mod de învățare, se numește experiențial-Inveți cu creierul, mâinile și inima! Scopul urmărit de profesori în discuțiile de la finalul unei activități-este de a dezvolta personalitatea fiecărui elev într-unul domeniu.

Educația outdoor reprezintă suma acțiunilor întreprinse de profesori, instructori, trainer, formatori, într-un mediu natural/sălbatic, folosind metode experiențiale, pentru a produce schimbări la nivelul abilităților fizice, intra și interpersonale și al comportamentului față de mediu, în rândul participanților. Educația din școală rămâne sărăcită dacă nu este completată de ceea ce se poate adăuga dinafara perimetrului ei. O școală inovativă va prelua și va integra astfel de situații, le va face aliat, sursă de întărire, de revigorare, de extensie a ariei ei de acțiune.

JOCURI DE TOAMNA IN AER LIBER

Migiu Gheorghiuța

Plimbările zilnice la aer curat sunt obligatorii în regimul zilei pentru fiecare copil. Și nu contează vremea de afară. Plimbările pot fi făcute în orice condiții meteorologice. Sarcina părinților, educatoarelor este de a face plimbarea veselă și atractivă, în special în perioada sezonului rece. Odată cu venirea toamnei, durata plimbărilor se micșorează. Zilele devin mai scurte, iar serile mai răcoroase. De regulă, majoritatea copiilor frecventează diverse cursuri sau cercuri.

Pentru plimbările în zile calde și cu soare se potrivesc parcurile sau pădurile. Într-o zi posomorâtă, cel mai bine este să alegem un teren de joacă pentru copii sau un stadion. În ambele cazuri însă, nu uitați să luați o minge. Copiilor le place joaca cu mingea, iar metode de utilizare a acestui obiect sunt o mulțime. Așadar, lider în topul jocurilor la aer liber - sunt jocurile cu minge. Pe lângă cele tradiționale, putem organiza competiții de sărituri cu mingea. Pentru aceasta, strângeți mingea între picioare și săriți până la o linie de sosire improvizată. În timp ce vă jucați puteți număra săriturile împreună cu copilul. Copiilor mici propuneți-le să vă jucați în "pionerbol". În acest caz nu aveți nevoie de plasă. Spre deosebire de volei, mingea nu se bate înapoi, ci se prinde, după care se aruncă mai departe. Dacă copiii sunt de grupa mare, puteți juca în "shtander stop". Cel care conduce aruncă mingea în aer, iar între timp copiii fug în direcții diferite. Ulterior, copilul cu mingea alege pe cineva din partenerii de joacă și ghicește câți pași trebuie să facă pentru a ajunge la dânsul. Dacă nu ghicește – continuă să arunce mingea.

"Fugi, acolo unde îți spun" – scopul acestui joc este de a reaminti copilului 2-4 denumiri de obiecte, dar și să-l învățați și asculte și să audă pe cei adulți. Este nevoie de cel puțin doi copii, care se pun alături de adult și care le indică unde să fugă, după care se apropie și le numește o altă direcție. Astfel, se poate de fugi la scrânciob, tobogan, trambulină etc. Următorul joc "ploaie – tunet – gheață" ajută copiii să facă diferență dintre fenomenele naturii. O persoană strigă cuvântul "ploaie", restul participanților încep să fugă, într-un fel ascunzându-se de ploaie. Atunci când este rostit cuvântul "tunet" – copiii se așază. La cuvântul "gheață", jucătorii trebuie să stea neclintiți. Cine se mișcă primul – conduce jocul.

Bibliografie:

- Invatamantul prescolar in mileniul III, Editura Reprograp, 2015;
- Joc si miscare in aer liber, Editura DPH, 2014.

Aspecte specifice ale dezvoltării premiselor competențelor preșcolarilor

Bîndac Marlina

Termenul de competență este polisemantic, cu înțelesuri ce variază în funcție de contextul și domeniul în care este folosit. Semnificațiile termenului de competență s-au intersectat ori s-au

suprapus cu semnificațiile altor termeni: performanță, cunoștințe, capacități, abilități, priceperi, deprinderi, rezultate ale învățării.

Lupu, C., (2014), definește competența ca fiind „o caracteristică individuală sau colectivă atașată posibilității de a mobiliza și de a pune în acțiune de manieră eficace într-un context dat un ansamblu de cunoștințe, de capacități și de atitudini comportamentale”.

Proiectarea curriculară centrată pe competențe reflectă mult mai bine rezultatele procesului de învățare și poate fi un reper mult mai bun pentru definirea obiectivelor învățării. Competența presupune atât cunoștințe și capacități de operare cu informația verbală (declarativă), cât și cunoștințe procedurale, elemente de orientare, de control în realizarea activităților desfășurate de preșcolari.

Spre deosebire de abordarea tradițională a învățământului ce avea în centru actul predării, abordarea modernă pune accentul pe funcțiile învățării, activizarea copiilor în dobândirea de cunoștințe și formare de competențe. Abordarea prin competențe nu înseamnă renunțarea la cunoștințe sau o schimbare majoră a conținuturilor, ci o abordare a acestora mai pragmatică, mai aplicativă, transpunerea lor în practică. Cerința actuală de centrare a procesului educațional asupra copilului de vârstă timpurie și abordarea curriculumului din perspectiva dezvoltării sale globale, urmărește cuprinderea aspectelor importante ale dezvoltării în acord cu particularitățile individuale și specifice vârstei. Este dezirabilă „formarea unei personalități autonome, creative, dezvoltată în funcție de potențialul fiecăruia” (Unicef, 2006).

Abordarea pedagogică centrată pe „construirea de competențe” Lupu, C., (2014), desprinde patru trăsături comune ale dezvoltării premiselor competențelor la preșcolari:

referința la sarcini, la diverse contexte și situații de rezolvări de probleme; eficacitatea, operativitatea, productivitatea în urma rezolvării unor situații problemă; caracterul structurat al proceselor de mobilizare a cunoștințelor, deprinderilor și atitudinilor comportamentale ce asigură eficacitatea; posibilitatea de a face predicții asupra acestei eficacități.

BIBLIOGRAFIE:

1. ***Strategii educaționale centrate pe elev (2006), Soitu, Laurentiu (coord.), Cherciu, Rodica Diana (coord.), Buzău: Alpha MDN
2. Lupu, C., (2014), Didactica jocului, Bacău: Editura Alma Mater.

Sfaturi pentru un părinte de nota 10 în epoca digitală

Marcu Dorothea Aura

În fiecare domeniu dorim să ne îndrumăm și să ne ajutăm copiii. De la a învăța să se îmbrace, până la a purta o conversație. Ceea ce este important să înțelegem este faptul că și în domeniul tehnologiei, copiii au nevoie de ajutor. De ajutor în a accesa în siguranță site-uri-le și platformele

de media, în a găsi acele jocuri care să contribuie la dezvoltarea gândirii lor într-un mod pozitiv, toate acestea în timp ce întreprind activități interactive și distractive.

Există cinci pași care pot fi puncte de reper, astfel încât obiectivul nostru să fie atins, și anume, siguranța în mediul digital a copiilor noștri:

1. Descoperă și analizează activitatea digitală a copilului;
2. Prelucreează mediul digital al copilului;
3. Petreceți timp împreună în care să împărtășiți experiențe, să discutați, și să vă distrați;
4. Siguranță în lumea digitală;
5. Caută mereu să îți reactualizezi informațiile privind progresul din lumea digitală.

Cei cinci pași pot constitui repere pentru o bună explorare a lumii digitale. Totuși, înainte de orice, țineți cont să vă bucurați de activitățile digitale comune.

Cum ne creștem copilul ca să zboare puternic și liber? „Iată o fabulă despre o pasăre și o vulpe. Într-o bună zi, vulpea îi oferă păsării un vierme, în schimbul unei singure pene. „Ce bine!”, spune pasărea. „Nu mai trebuie să mă trezesc devreme, să scormonesc pământul și să găsesc eu singură unul. Și nu-mi voi pierde decât o pană. Am destul de multe.” Păsărea acceptă viermele, îi dă vulpii o pană și își ia zborul veselă. A doua zi, vulpea apare din nou și îi face aceeași propunere. Din nou, pasărea este de acord, amintindu-și cu plăcere târgul facil pe care îl acceptase. Se întâmplă la fel și în ziua următoare și tot așa, timp de multe zile. Apoi, într-o bună zi, după ce dă curs înțelegerii, pasărea încearcă să zboare, dar nu mai poate, iar vulpea o mănâncă.” (Palladino, L.J., (2015). Copiii în epoca dependenței de tehnologie. Noile dispozitive digitale și riscurile utilizării lor excesive. Iași: Editura Polirom).

Când copiii noștri cedează atracției ecranelor electronice pentru a se distra doar astăzi, efectele sunt neglijabile, la fel ca și în cazul păsării care nu va simți lipsa unei singure pene. Dacă însă copiii cresc zi de zi evitând eforturile de a-și consolida atenția voluntară în cazul în care nu sunt stimulați de un ecran, vor avea limitări cauzate de atenția lor deficitară, iar lumea îi va înghiți pur și simplu.

Cu vulpea nu poți face înțelegeri. Din acest motiv, părinții trebuie să fie conștienți de pericole, să fie informați și să aibă o atitudine echilibrată.

Părinții sunt primul profesor al copilului, cea mai importantă figură autoritară și cea mai convingătoare prezență, pe parcursul anilor săi de formare. Nu vă lăsați intimidat de priceperea cu care utilizează media digitală. Copilul are nevoie de dumneavoastră, acum mai mult ca oricând. Când copiii își consolidează atenția voluntară, indiferent de sarcina cu care se confruntă sau de ce anume îi tentează, vor avea aripi solide și vor zbura puternici și liberi.

În final, e important să reținem că tehnologia nu este nici bună, nici rea. Important este cum algem să ne utilizăm de ea. Există posibilitatea ca tehnologia să ducă la dependență, dependență de ecrane, de dispozitive, iar a elimina tehnologia, știm clar că este imposibil. Important este cum privim și ce perspectivă avem în fața acestui fapt. Echilibrul trebuie să domnească astfel încât să

îmbinăm multitudinea avantajelor oferite de media digitală, dar și limitele pe care le atrage cu sine.

Tehnologia poate face atât bine, cât și rău. Ce facem? Ce alegem? Provocarea noastră este să creăm un echilibru, să învățăm copiii limitele utilizării tehnologiei și noi, la rândul nostru, să le respectăm. Este în puterea noastră să fim părtași la rezolvarea acestei probleme.

NOILE TEHNOLOGII ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ACTUAL

Diaconescu Daniela Constanța

Introducerea în școală a internetului și a tehnologiei digitale duce la schimbări importante în procesul de învățământ.

Această schimbare vizează creșterea eficienței activităților de învățare și dezvoltarea competențelor de comunicare și studiu individual.

Instruirea diferențiată individual, pe nivel de vârstă, cu ajutorul softului educational, poate fi o alternativă de success. Folosirea calculatorului în școala primară constituie o modalitate de creștere a calității predării și învățării.

Operarea pe calculator reprezintă o nouă strategie de lucru a dascălului cu copiii, prezintă importante valențe formative și informative, este un nou mod de instruire. Prin intermediul computerului se oferă copiilor justificări și ilustări ale proceselor și conceptelor abstracte, ale fenomenelor neobservate sau greu observabile. Alături de mijloacele didactice clasice, calculatorul este un instrument didactic ce poate fi folosit în scopul eficientizării tuturor activităților școlare și extrașcolare, iar interesul copiilor se menține pe tot parcursul activităților.

Mediul virtual, ca formă de manifestare a tehnologiei moderne, ia amploare în școala românească, facilitând accesul la informație și comunicare și reprezintă un important instrument de sprijin pentru realizarea temelor și proiectelor școlare, oferind: informare, documentare, investigare, comunicare, dezvoltare.

Profesorul nu mai este doar furnizor de cunoștințe, ci și furnizor de resurse didactice, devine membru al grupului de studiu, acordă o mai mare importanță stilurilor de învățare ale elevilor, utilizează strategii didactice care promovează centrarea pe elev și formarea capacităților de gândire la nivel superior. Nici elevii nu mai sunt niște receptori pasivi, ci devin creatori ai propriului bagaj de cunoștințe, responsabili de propriul proces de învățare.

Utilizarea calculatorului și a internetului permit o înțelegere mai bună a materiei într-un timp mai scurt. Se folosește timpul pentru elaborarea de către elevi a unor softuri și materiale didactice necesare studiului și se dezvoltă creativitatea elevilor. Aceștia învață să pună întrebări, să cerceteze și să discute probleme științifice care le pot afecta propria viață și devin persoane responsabile, capabile să se integreze social.

Bibliografie:

Marin Manolescu-„Curriculum pentru învățământul primar și preșcolar. Teorie și practică”, Ed. Cridis, 2004;

Revista de Pedagogie, nr.1-2, „Informatizarea învățământului”, Institutul de Științe ale Educației, 1994.

Principii de organizare și desfășurare a activităților extracurriculare

Drucă Mariana

Strategia activității educative extrașcolare este proiectată conform următorului set de principii:

- Principiul priorității procesului instructiv educativ, această responsabilitate este asumată de Ministerul Educației Naționale.
- Principiul accesului egal la procesul instructiv educativ conform Constituției și Convenției ONU a Drepturilor Copilului, fiecare copil are dreptul la educație.
- Principiul interculturalității.
- Principiul continuității activităților care au caracter permanent și care se bazează pe experiența anterioară
- Principiul complementarității formal-nonformal
- Principiul flexibilității organizaționale și informaționale
- Principiul descentralizării autorității educaționale și asigurării unității demersurilor educaționale locale, prin colaborare
- Principiul abordării globale, unitare, multidisciplinare și integrate
- Principiul transparenței implementării strategiei, cu participarea societății civile, alături de instituțiile guvernamentale, în vederea realizării obiectivelor
- Principiul cooperării adică implementarea strategiei care are la fază cooperarea instituțională, la nivel național și internațional.

Strategia activităților se bazează și pe principiul educației centrate pe valori: respect, egalitate, nondiscriminare, solidaritate, toleranță, adevăr, libertate, integritate, onoare, onestitate, originalitate, încredere și dragoste. Aceste valori asigură cadrul în care normele sociale sunt stabilite, explicate și formează atitudinii, luarea deciziilor și influențează puternic comportamentul. Ceea mai importantă parte este identificarea valorilor elevilor, a cadrelor didactice și a părinților pentru a găsi un numitor comun al valorilor reprezentative ale comunității, care să producă schimbări pozitive la nivelul de a eficientiza procesul instructiv educativ.

Împreună toate aceste componente de bază ale procesului instructiv educativ adică elevii, cadrele didactice și părinții pot face dintr-o unitate de învățământ un mediu plăcut pentru toți cei implicați în proces, un mediu bazat mereu pe încredere reciprocă, comunicare, respect și flexibilitate din partea ambelor părți. (V. Tudor, C. Ciolcă, 2010, p.12).

Tipuri de activități extracurriculare

Dulgheriu Monica

Activitățile extracurriculare sunt împărțite în două categorii:

- Activități extracurriculare desfășurate în școală (AE).
- Activități extracurriculare desfășurate în exteriorul școli (AEE)

Prima categorie are ca obiectiv central dezvoltarea componentei intelectuale, adică dobândirea de noi cunoștințe, formarea de priceperi și deprinderi, dorința de realizare, autoafirmarea și componenta distractivă (de loisir), este componentă care urmărește captarea

interesului față de respectiva activitate. Aceste activități se desfășoară sub forma unor cluburi de știință, culturale și literare, cercurile cultural științifice, sportive, de muzică, informatică, matematică, fizică, chimie, arte plastice, teatru, șah, sport, serbările școlare. (V. Lazăr, A. Cărășel, 2008, p.30)

Ceea de-a doua categorie vizează aceleași obiective ca și activitățile desfășurate în școală, diferența este vizibilă la formele de organizarea, deoarece acestea constau în drumeții, expediții, tabere și școala de weekend. Acestea se planifică la nivelul unei clase de elevi, unitate de învățământ sau interșcoli, necesitând un coordonator și un plan de acțiune aprobat de către direcțiunea școlii și de inspectoratul județean. Activitățile presupun costuri care pot fi suportate de către cei care participă direct la activitate sau în unele cazuri când există școli cu elevi care provin de medii defavorizate să intervină sponsori. (V. Lazăr, A. Cărășel, 2008, p.33).

• Bibliografie: Cărășel A., Lazăr V. (2008). Psihopedagogia activităților extracurriculare, Editura Arves, Craiova;

Definirea activităților extracurriculare

Morariu Alexandra

Activitățile extracurriculare sunt un tip de activități, complementare demersului instructiv educativ prevăzută de planul cadru și Curriculum Național. Acestea pot avea caracter științific, artistic, sportiv, vocațional și sunt dedicate unor grupuri de elevi care sunt interesați de acestea. Activitățile extracurriculare se desfășoară în instituțiile de învățământ sau în afara lor. Ele pot fi organizate de școli sau de diverse instituții locale sau județene, organizații, ONG-uri, în colaborare cu instituțiile de învățământ. Activitățile extracurriculare sunt organizate pentru un grup relativ mic de persoane care interacționează regulat cu colegi de aceeași vârstă (Brown B.B., 1990, p.171).

Activitățile extracurriculare sunt definite de unii cercetători că fiind “totalitatea activităților educative planificate, organizate și desfășurate în instituțiile de învățământ sau în alte spații, în colaborare cu diverse organizații, având scop educațional, da mai puțin riguroase decât cele formale și desfășurate în afara incidenței programelor școlare, conduse de persoane calificate, cu scopul completării formării personalității elevului asigurată de educația formală sau dezvoltării altor aspecte particulare ale personalității acestuia.” (Țîru C.M., 2003, p.1).

Activitățile extracurriculare sunt o modalitate prin care elevilor li se poate dezvolta anumite abilități, unele competențe, într-un mod mai puțin rigid, prin folosirea unor strategii moderne, a unor abordări pozitive care le stârnesc creativitatea și interesul pentru un anumit domeniu. Ele contribuie din plin la dezvoltarea socială și la cea personală a elevului. Deși activitățile specifice educației formale urmăresc anumite finalități, totuși ele nu urmăresc maxima valorizare a unor competențe precum: dezvoltarea unor abilități interpersonale, munca în echipă, inițierea și implementarea unor proiecte personale sau în echipă, deprinderi de însușire a stilului de învățare etc.

Bibliografie:

- Brown, B.B. (1990). Peer groups and peer cultures. In S. Feldman & G.R. Elliott(Eds.), At the Threshold: The developing adolescent. Cambridge, MA: Harvard University Press;

- Țîru C., (2003). Educație interculturală, Editura Universității de Vest, Timișoara;

Educație formală, nonformală, informală

Zgârdea Mihaela

Educația formală se desfășoară într-un cadru instituționalizat adică unitățile de învățământ, prin intermediul sistemului de învățământ, structurat pe treptate de școlarizare și ani de studiu. Finalitățile sunt deduse din idealul educațional și sunt cuprinse în documentele școlare. Sunt elaborate pe termen lung și sunt generale (competențe). Conținutul acestui tip de educație este structurat, standardizat, organizat și eșalonat pe cicluri, niveluri și anii de studii în documentele școlare. Are un caracter aplicativ întârziat. Responsabilitatea educației formale îi revine cadrului didactic, care are o anumită specializare și care se adresează unui public cu statut de elev. Educația formală dispune de un cadru metodic și material investit special cu funcții pedagogice specifice. Evaluarea este stresantă, exterioară și se soldează cu note sau calificative pe baza cărora se asigură promovarea. Aceasta ocupă mai puțin de 1/3 din viața individului, fiind însă cea mai importantă în dezvoltarea și formarea personalității.

Educația nonformală se desfășoară într-un cadru instituționalizat, dar în afara școlii (activități extracurriculare/extrascolare). Scopurile sunt complementare educației formale, cu accent pe anumite laturi ale personalității elevului. Sunt elaborate pe termen scurt și sunt specifice (competențe). Conținutul este mai flexibil, este prevăzut în documentele special elaborate și diferențiate după anumite criterii precum vârstă, sex, interes, aptitudini, categorii socio-profesionale. Are un caracter aplicativ imediat. Educatorii nonformali sunt moderatori, animatori, adresându-se publicului larg interesat. Strategiile sunt căutate în scopul menținerii interesului, iar dotarea materială tinde să fie de ultimă oră. Evaluarea este mai puțin evidentă, se bazează pe autocontrolul, uneori se acordă diplome și certificate de participare. Această educație ocupă acea parte din timpul individual pe care acesta i-o alocă.

Educația informală se desfășoară într-un cadru instituționalizat din punct de vedere pedagogic, pe stradă, în magazine, în grupul de prieteni. Finalitățile sunt de altă natură decât cea pedagogică și vizează un câmp mai larg. Conținutul este variat, nediferențiat, neorganizat ori structurat din punct de vedere pedagogic. În anumite condiții tinde spre organizare. Educatorii informali pot fi părinți, prietenii, colegii, rudele sau persoane pregătite special pentru aceasta. Nu dispune de un context metodic și material organizat. Este o evaluare realizată social. Este un proces care durează toată viața. (S. Cristea et al, 2008, p.200) Bibliografie:

- Cristea S., Negreț-Dobridor I., Noveanu E., Stănculescu E., Oprea C., Georgescu E., Rafailă E., Pânișoară I., O., Făt S., Istrate O., (2008). Curriculum pedagogic-pentru formarea personalului didactic-ediția a II-a, Volumul I, Editura DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ, R.A., București;

Funcțiile parentale și nevoile copiilor

Boleac Adriana Lucia

Familia reprezintă unitatea de bază a societății, un mediu unde copilul poate beneficia de protecția și de asistența de care are nevoie, pentru a-și putea îndeplini rolul în societate. Într-un mediu cald

plin de iubire, înțelegere și siguranță copilul poate fi pregătit să traiască independent și responsabil, devenind o persoană educată în spiritul păcii, demnității, libertății.

Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituie suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități.

Tot în familie, copilul își însușește limbajul, vocabularul, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, tolerant, să colaboreze, să fie un bun coleg și prieten.

Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției copilului. Copilul trebuie socializat și modelat, iar fundamentarea personalității se realizează, în mare măsură, în interiorul familiei care concentrează primul său univers afectiv, social și cultural.

Alături de funcția de socializare, familia îndeplinește și alte funcții educative. Acestea au fost sintetizate de N. Mitrofan după cum urmează:

- funcția instituțional formativă realizată prin influențe directe (răspunsuri la întrebări ale copilului, explicații și informații despre lumea înconjurătoare), dar și în mod indirect, prin mediul informațional din familie (copierea de către copil a rolurilor pe care le regăsește în familie, asumarea unor tipuri de relații între mamă și tată, între frați etc.);
- funcția psiho-morală, realizată prin modelele de conduită oferite de părinți, prin discuțiile și intervenții pe marginea unor comportamente curente pozitive sau problematice ale copiilor;
- funcția socio-integrativă, prin implicarea copiilor în activitatea familială, prin acordarea autonomiei de acțiune, dar și printr-un climat familial dominat de relații de încredere și sprijin reciproc, în care maturitatea de gândire a adulților se îmbină cu entuziasmul, energia și curiozitatea copiilor;
- funcția cultural-integrativă, prin implicarea copiilor în viața culturală și prin mediul cultural al familiei.

Pentru a putea fi un părinte bun, și pentru a respecta drepturile copiilor, părinții trebuie să-și formeze și să-și dezvolte anumite abilități. Dintre acestea cele mai importante sunt:

- Să-și cunoască să-și respecte copilul acceptându-l așa cum e el - Să fie empatic cu copilul
- Să știe să-și stimuleze și să-și calmeze copilul
- Să știe să pună limite copilului
- Să știe să interacționeze pozitiv cu copilul
- Să acorde prioritate nevoilor copilului

Conform Convenției fiecare copil are dreptul la o familie, dreptul de a-și cunoaște părinții și de a fi îngrijit de aceștia. Ambii părinți au obligații și sunt responsabili pentru creșterea copilului. Ei sunt obligați să supravegheze copilul, să îl respecte ca persoană, să îl informeze

despre toate problemele care îl privesc și să coopereze cu autoritățile care se ocupă de protecția drepturilor copilului.

Educația timpurie

Ene Tania-Valeria

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individual realizate și social existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață, având sarcina de a proteja, crește și dezvolta ființa umană prin dotarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Ea asigură temeiurile dezvoltării fizice și psihice sănătoase, ale dezvoltării sociale, spirituale. În timpul vieții, un individ învață, în primii ani ai copilăriei mai mult de jumătate decât va învăța tot restul vieții.

Educația timpurie se referă, strict la fazele învățării copilului cu vârsta până la 3 ani, în conceptul românesc. În sens mai larg, educația timpurie, reprezintă dezvoltarea timpurie a copilului și presupune învățare, îngrijire și protecție.

Educația timpurie se desfășoară ca educație informală (în familie, în relații de vecinătate și în relații comunitare, prin mass-media), ca educație formală (în creșe, grădinițe și alte instituții de ocrotire și educație) și sub forma educației nonformale (în cluburi sportive, cluburi ale copiilor și elevilor, dar și prin biblioteci, muzee, activități ale unor organizații nonguvernamentale s.a.).

Educația timpurie pentru valori constituie un tip de educație care își asumă misiunea și responsabilitatea de a promova valori în mod explicit și eficient prin finalități clare.

În pedagogia românească educația timpurie reprezintă un concept relativ nou. În tradiția națională, problematica pedagogică a copilului de 0-6/7 ani a fost considerată ca educație preșcolară. Actuala politică educațională include o secțiune specifică privind educația timpurie a copilului în perioada 0-3 ani. În cadrul actualei politici educaționale, focalizarea în domeniul educației timpurii se face pe educația preșcolară. Este important ca sistemul național de educație timpurie să se dezvolte în contextul dat de Convenția pentru Drepturile Copilului și de manifestarea României, ca membru cu drepturi depline al Uniunii Europene.

Strategia în domeniul educației timpurii a copilului este de a-i fi asigurat fiecărui copil dreptul la educație și la dezvoltare deplină pentru a-i da posibilitatea să-și atingă potențialul maxim în acord cu standardele europene și internaționale.

Concentrarea tuturor factorilor pe educația timpurie și pe anii preșcolarității este importantă deoarece aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid, neglijarea procesului de dezvoltare în acest stadiu, fiind mult mai dificil și mai costisitor de compensat aceste pierderi mai târziu, în decursul vieții.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Matei Irina

"Omul devine om numai prin educație. Dar educația, la rândul ei, trebuie să se silească să urmeze mersul simplu al naturii. Toată puterea educației se întemeiază pe potrivirea acțiunii și efectelor ei cu efectele esențiale ale naturii însăși. Procedeele educației și ale naturii nu sunt decât unul și același lucru." (Pestalozzi).

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Expresia „Cei șapte ani de acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Dar educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educație primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de ași controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare social.

Educația copilului este o provocare pentru orice părinte. Dacă învățăm să facem o reprezentare clară și complexă a țelului pe care vrem să îl atingem atunci situațiile pot fi mai simplu de abordat. Greșelile nu trebuie să ne descurajeze. Mai devreme sau mai târziu vom ajunge să ne înțelegem copiii și să le acordăm sprijinul necesar. Experiența ne ajută să devenim părinți mai buni și să preluăm exemple din propria educație.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive de acasă, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important. De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Familia promovează diferite valori care sunt transmise celor mici și care, la rândul lor, le vor transmite familiei pe care și-o vor întemeia.

Copii nu au nevoie de părinți ideali, ei își doresc că aceștia să le reflecte dorințele și să le înțeleagă nemulțumirile, să îi ajute când sunt nelămurii și să îi aprecieze atunci când merită. Schimbul reciproc de opinii pune bazele unei legături sincere între părinți și copii și îi ajută să se cunoască mai bine.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începi să îl înveți lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc".

Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul, iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere? A-l învăța bunele maniere este un process zilnic, care va dura în timp și vei avea ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Chiar dacă a greșit de câteva ori nu te grăbi să tragi concluzia că este prost-crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una sau două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată.

În concluzie, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice, mintale și afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul și înclinațiile și să-l ajute să-și formeze, încetul cu încetul, adevărata lui personalitate.

Profilul de formare al absolventului clasei a IV-a

KOTAI ANGELICA MARIA

La sfârșitul clasei a IV-a, copiii vor deține următoarele competențe ce definesc profilul absolventului de ciclu primar:

1.Comunicare în limba maternă:

- vor recunoaște fapte, opinii, emoții în mesaje orale sau scrise, în contexte familiare de comunicare;
- vor ști să exprime gânduri, păreri, emoții în cadrul unor mesaje simple ;
- vor participa la interacțiuni verbale pentru rezolvarea unor probleme de școală sau de viață.

2.Comunicare în limbi străine:

- vor recunoaște informații în limba străină în mesaje orale sau scrise simple; - își vor exprima păreri și emoții în cadrul unor mesaje scurte, simple, scrise și orale; - vor participa la interacțiuni verbale simple .

3.Competențe matematice (A) și competențe de bază în științe și tehnologii (B)

- vor manifesta curiozitate pentru aflarea adevărului și pentru explorarea unor regularități și relații matematice întâlnite în situații familiare (A);
- vor formula explicații simple, utilizând terminologia specifică matematicii (A) ;
- vor rezolva probleme în situații familiare (A);
- vor realiza un demers investigativ simplu prin parcurgerea unor etape în vederea atingerii unui scop (B) ;
- vor realiza produse simple pentru nevoi curente în activitățile proprii de învățare, cu sprijin din partea adulților (B)
- vor manifesta interesul pentru sănătatea propriei persoane și pentru un mediu curat (B);
- vor aplica reguli elementare de igienă personală și de comportament responsabil în raport cu mediul.

4.Competență digitală:

- vor utiliza în învățare a unor funcții și aplicații simple ale dispozitivelor digitale din mediul apropiat, cu sprijin din partea adulților;
- vor ști să dezvolte conținuturi digitale simple în contextul unor activități de învățare;
- vor respecta norme de bază privind siguranța în utilizarea a dispozitivelor, aplicațiilor, conținuturilor digitale și pe internet .

5.A învăța să înveți;

- vor recunoaște elementele pe care le presupune sarcina de lucru înainte de începerea unei activități de învățare;
- vor formula întrebări pentru clarificarea unei sarcini de lucru ;
- vor utiliza tehnici, metode simple pentru a învăța, activa cunoștințe anterioare și înregistra informații;
- își vor concentra atenția, perseverarea în lucru la o sarcină până la finalizarea corespunzătoare și verificarea propriei activități

6.Competențe sociale și civice:

- vor pune în practică a unor norme elementare de conduită în contexte cotidiene;
- își vor asuma roluri și responsabilități prin participarea la acțiuni în contexte de viață din mediul cunoscut;
- vor recunoaște și respecta diversitatea (etno-culturale, lingvistice, religioase etc.)

7.Spirit de inițiativă și antreprenoriat:

- vor manifesta curiozitate în abordarea de sarcini noi și neobișnuite de învățare , fără teama de a greși;
- își vor asuma sarcini simple de lucru, care implică hotărâre, angajament în realizarea unor obiective, inițiativă, creativitate, cooperare cu ceilalți.

8.Sensibilizare și exprimare culturală:

- vor identifica utilitatea unor meserii/profesii pentru membrii comunității;
- vor recunoaște elemente ale contextului cultural local și ale patrimoniului național și universal;
- își vor exprima bucuria de a crea prin realizarea de lucrări simple și prin explorarea mai multor medii și forme de expresivitate;
- vor recunoaște elemente ale contextului cultural local și ale patrimoniului național și universal;
- vor participa la proiecte culturale (artistice, sportive, de popularizare) organizate în școală și în comunitatea locală.

Influențele educației socio-emoționale asupra copiilor preșcolari

Ene Șefania-Cristina

Dezvoltarea emoțională și socială a copilului sunt aspecte esențiale în evoluția sa și în special în procesualitatea învățării, de aceea atât educatorii, cât și părinții trebuie să acorde o importanță deosebită și acestui segment de educație.

Promovarea educației sociale și emoționale trebuie să vizeze orice vârstă, urmând principiul învățării permanente, pe tot parcursul vieții, deoarece niciodată nu e prea târziu să devenim conștienți de propriile emoții și sentimente (devenind capabili de autocontrol), precum și de cele ale celor din jur.

Dezvoltarea emoțională optimă a individului reprezintă una dintre componentele esențiale ale adaptării, aceasta fiind necesară pentru menținerea stării de sănătate mentală, influențând dezvoltarea și menținerea relațiilor sociale și la vârsta adultă.

În multe studii s-a observat că folosirea eficientă a informațiilor cu încărcătură emoțională deține un rol important în procesul adaptării și atingerii confortului emoțional propriu.

După Goleman, datele culese, au stabilit că programele de educație socială și emoțională desfășurate au produs îmbunătățiri ale reușitelor academice, în școlile care au participat la studii, 50% dintre copii au demonstrat îmbunătățiri ale punctajelor la experimente.

Dezvoltarea optimă din acest punct de vedere are o puternică componentă genetică proprie fiecărui copil cât și influențele de mediu social și educațional în care se dezvoltă copilul.

Interacțiunea potrivită a acestor factori poate reprezenta o sursă de protecție care asigură adaptarea optimă a copilului. Interacțiunea inadecvată a acestor factori poate duce la dezvoltarea deficitară a competențelor emoționale și sociale, care pot deveni în timp sursă de tulburări emoțional-comportamentale.

Acum se poate dovedi științific o recentă meta analiză a unor studii de evaluare a programelor de educație socială și emoțională pentru copii de vârstă preșcolară până la absolvenții de liceu, faptul că: dacă îi ajutăm pe copii să își îmbunătățească conștiința de sine și încrederea de sine, să își controleze emoțiile și impulsurile supărătoare și să-și dezvolte empatia. Răsplata lor nu va consta doar într-un comportament îmbunătățit, ci și în performanțe academice măsurabile.

CE SPUN OAREGESTURILE NOASTRE

Cojoaca Georgiana Lili

Motto : „Limbajul nealterat al trupului exprimă nuditătea completă a gândului”.

Ne putem înțelege fără a comunica prin cuvinte? Este adevărat , comunicarea este o artă? Dialogul este cel prin care ne punem amprenta, el ne reda personalitatea în modul cel mai elegant. Însă , în relațiile interumane exista și un limbaj al corpului , el este uneori mai important decât talentul de a purta o discuție. Nu ne dăm seama cât de variate sunt mișcările noastre, mimica noastră! Ce multe lucruri subtile ne pun în vileag! E minunat să cunoaștem acest fragment al vieții noastre , ele ne întăresc puterea de a fii tu însăși. Prin ele definim vârstă oportunității atât în cariera , cât și pe plan personal , siguranță de zi cu zi...Ne ajuta oare? Învingem inhibiția, prevenim timiditatea, chiar completăm stabilitatea noastră, armonia , confortul și gratia. Totul e să perseverăm , să avem un stil , să-l exersăm și să transmitem ceea ce nu putem exprima prin cuvinte...în decorul minunat al zâmbetelor sincere și privirilor fermecătoare. Sunt variate și nenumărate mișcările de care facem uz în cursul discuțiilor noastre.

Ca să fim ascultați ,trebuie să știm să ascultăm cu interes interlocutorii, să participăm implicit , dând aprobator din cap,lent , făcând gesturi delicate. Suntem mai siguri pe noi atunci când completăm cu un zâmbet , când privim frumos, când avem un aer diplomatic și rafinat. Scoatem la iveala senzații ce discernbinele de rău , adevărul de minciuna, iubirea de ura, scoatem în evidență finețea sau brutalitatea, violenta, bucuria sau tristețea. Să ne deschidem sufletul ,firea, deoarece cine-și blochează corpul își închide mentalul, să ne deschidem inima și sufletul punând în balanță jocul dantelat și creativ al mimicii noastre.

Emoțiile sunt resorturi psihice care generează hormoni ce constituie combustibilul organismului și îi asigură buna funcționare. Nu oamenii sau lucrurile ne supără, ci noi ne supărăm singuri crezând că acestea ne pot supăra.

LINIȘTEA, UN MEDICAMENT CARE FACE MINUNI.....

Grosu Lucica Liliana

Zile tulburătoare , neliniște, agitate chiar... Privind fascinați spectacolul vieții tumultuoase...doar priviri imaginare, răscoliri și amintiri confuze ne dau târcoale. Dezamăgirea uneori își face loc, zgomotul pune stăpânire pe viață noastră. Larma continua a străzilor, dimineți treziți de soneria mobilului , televizorul.. Ne-am obișnuit așa, în ritmul acesta alert. E greu.... Cum să ne debarasăm oare? Cum să căutam puțină liniște? Ne e frica uneori de prea multa liniște... Am pierdut-o oare? Cum s-o regăsim? Sunt multe drumuri de găsit!

Ea este că un medicament ce face minuni sau poate nici un calmant nu are efect că ea. Fară momente alternative de liniște și de „încărcare” interioară, fără un spațiu de calm , viață nu are sens. Oamenii au nevoie de o pauză de tăcere și liniște pentru a se regăsi. Liniștea nu favorizează doar relaxarea ci și optimismul și creativitatea. Fiecare om indiferent de vârstă are nevoie de liniște pentru a rezista stresului cotidian. Numai în liniște te poți gândi la valoarea reală a lucrurilor. Liniștea este la fel de importantă precum apa și aerul... și cum nu putem trăi fără comunicare, fără dialog , fără prieteni așa nu putem trăi fără liniște. Avem nevoie de ea.

Prin ea ne putem afunda în bucuriile secrete ale lumii, îndrăznim să aruncăm priviri furișate înlăuntrul nostru pentru a regăsi acolo ceea ce agitația fiecărei zile ne pune sub semnul interzis. Astfel privim cu alți ochi , mai liniștiți, devenim mai generoși, mai buni , mai înțelepți. Liniștea este mesajul sărbătorilor ce se apropie și ne unește sufletele. Să ne descătușăm inimile și să ne bucurăm strângând sub ploape SCLIPRI, EMOȚII, SPERANȚE și prin ele să picurăm în suflet : o fărâma de liniște!

PROIECTAREA DIDACTICĂ – O ACȚIUNE CONTINUĂ SI UNITARĂ

Busu Ileana Nadia

În mod tradițional, prin proiectare pedagogică se înțelege programarea materiei de studiu pe unități de timp și de activitate, a planului calendaristic, a sistemului de lecții, elaborarea planului de lecții etc. Astăzi, conceptul de proiectare este mai amplu, fiind exprimat și caracterizat de alte concepte corelate, ca de pildă: design instructional (R. Gagne,1976) sau taxonomia cunostintelor (Romiszowski,1981).

În efortul actual de modernizare și optimizare a școlii românești, merit să asigure creșterea calitativă a activității didactice, proiectarea, organizarea, pregătirea și desfășurarea lecției, ca microsistem ce produce la scară redusă sistemul instructional, ocupă un loc central.

Proiectarea este acțiunea de anticipare și pregătire a activităților didactice și educative pe baza unui sistem de operații, concretizat în programe de instruire diferențiate prin creșterea performanțelor. Proiectarea pedagogică a procesului de învățământ reprezintă ansamblul acțiunilor și operațiilor angajate în cadrul activităților de educație/instrucție conform finalităților asumate la nivel de sistem și de proces în vederea asigurării funcționalității sociale a acestuia în sens managerial/global, optim, strategic.

Activitatea de proiectare pedagogică valorifică acțiunile și „operațiile de definire anticipativă a obiectivelor, conținuturilor, strategiilor învățării, probelor de evaluare și mai ales ale relațiilor dintre acestea în condițiile unui mod de organizare al procesului de învățământ.” (Vlasceanu, Lazar în „Curs de pedagogie”, coordonatori: Cerghit, Ioan, Vlasceanu, Lazar, 1988, pag. 249)

Specificul activității de proiectare pedagogică evidențiază importanța acțiunilor de planificare – programare - concretizare a instruirii/educației care vizează valorificarea optimă a unei resurse materiale esențiale: timpul real destinat învățării, în mediul școlar și extrascolar. Din această perspectivă proiectarea pedagogică intervine în calitate de:

- a. proiectare globală, care acoperă perioada unui nivel, treaptă, ciclu de învățământ, urmărind, în mod special, elaborarea planului de învățământ și a criteriilor generale de elaborare a programelor de instruire;
- b. proiectare esalonată, care acoperă perioada unui an de învățământ sau a unei activități didactice/educative concrete, urmărind, în mod special, elaborarea programelor de instruire/educație și a criteriilor de operationalizare a obiectivelor generale și specifice ale programelor de instruire/educație

Eficiența lecției trebuie orientată nu numai de modul de interacțiune complexă a componentelor ei, ci și de felul cum ea este integrată în procesul de învățământ, ca sistem și funcționalitate , pentru că în lecție se obiectivează elementele acestuia (obiective, resurse, conținut, strategii și evaluarea rezultatelor).

Elementul central în realizarea proiectării didactice este programa școlară. Ea reprezintă un document normativ în sensul că stabilește obiective, adică țintele ce urmează a fi atinse prin intermediul actului didactic. Chiar dacă în proiectare sunt obligatorii obiectivele, remarcăm faptul că, adesea, același obiectiv se realizează prin mai multe conținuturi și resurse, după cum mai multe obiective pot fi realizate cu același conținut și aceleași resurse, după cum mai multe obiective pot fi realizate cu același conținut și cu aceleași resurse. Aprecierea acestora este la latitudinea profesorului

Abordarea integrată a procesului de învățământ

Ștefan Cristina Alina

În articolul următor doresc să evidențiez strânsa legătură existentă între eficiența învățării și abordarea interdisciplinară a procesului educațional, abordare pe care o regăsim cu precădere în cadrul activităților integrate.

Organizarea procesului de învățământ în manieră integrată poate duce la creșterea eficienței învățării, a procesului instructiv-educativ și prin aceasta la un progres școlar al elevilor din ciclul primar. Predarea și învățarea integrată reprezintă necesități obiective a învățământului actual, deoarece înțelegerea și însușirea corectă, bine fundamentată științific a noțiunilor și categoriilor cu care operează disciplinele de învățământ înseamnă surprinderea relațiilor și genurilor de conexiuni inter și intrasistemic.

Abordarea integrată nu complică procesul instructiv-educativ, ci extinde și adâncește conexiunile dintre discipline. Restructurarea cunoștințelor prin studiu integrat constituie premiza formării unei viziuni comune, unitare, determinate de caracterul trans-specific al omului însuși.

Învățarea integrată a problemelor favorizează identificarea unicității elevului, cultivarea aptitudinilor creative: flexibilitatea, elaborarea, originalitatea, fluiditatea, sensibilitatea pentru probleme și redefinirea lor.

Cred cu tărie că predarea integrată sporește eficiența învățării, iar elevii pot să dobândească o privire de ansamblu asupra vieții și universului, să asimileze temeinic valorile fundamentale și să distingă mai ușor scopurile de mijloace.

Predarea integrată contribuie la obișnuirea cu un mod de gândire interdisciplinară și cu un mod de abordare unitar. Modul integrat de abordare presupune o împletire a conținuturilor într-o formă atractivă, flexibilă, mobilizatoare care conduce activitatea copilului spre investigare, cercetare și aplicare în practică a celor învățate.

Învățătorul va stabili cu claritate obiectivele și conținuturile activităților zilnice, pentru ca pe baza acestora să gândească un scenariu educațional al zilei. Acesta va debuta cu motivarea copiilor, cu o direcționare a activității copiilor spre elucidarea problemelor prezentate.

Consider că predarea-învățarea-evaluarea integrată contribuie din plin la pregătirea generală a micilor școlari. Disciplinele de studiu din clasele primare sunt complexe și atractive tocmai prin diversitatea conținuturilor studiate în cadrul lor. Predarea integrată anulează acea rupere dintre conținuturile unor discipline, dar și dintre anii de studiu, stimulându-se astfel implicarea activă a elevului în propriul proces educațional. Este necesar să abordăm o nouă concepție asupra copilului și să avem o viziune constructivă asupra lui, să-l ajutăm să se cunoască mai bine, să-l încurajăm să aibe încredere în el și în forțele lui, făcându-l în acest fel, participant activ la propria lui formare. Elevul trebuie să-și descopere disponibilitățile și să le valorifice la maximum.

În concluzie, consider că am reușit să subliniez că activitățile integrate, prin caracterul predominant interdisciplinar, sunt de o reală importanță în eficiența actului didactic.

“BULLYING-UL LA PRESCOLARI”

Măzăreanu Luminia

Vă propun, să reflectați asupra unei probleme cum ar fi bullying-ul în Grădinița de copii, cum învățăm copiii să se apere în astfel de situații?

Datorită faptului că bullying-ul, prin natura sa, nu este la vedere întotdeauna, educatoarea nu poate observa permanent comportamentul și dialogul copiilor în cadrul jocurilor libere, în pauza de servire a mesei, când merg la toaletă etc.

“Agresorul” își va chinui victima ori de câte ori i se oferă ocazia (când nu este lângă ei un adult); adoră să aibă spectatori pentru că, de acolo își alimentează “stima de sine”. El crede că are putere, că obține ceea ce-i lipsește de acasă, iar când ceilalți privesc de pe margine, el simte că are controlul și-si repetă de fapt traumele prin imitare.

Știind că este observat de educatoare, agresorul se va abține pe moment, dar cum cadrul didactic nu este în imediată apropiere, își va continua agresiunea.

Cum putem opri fenomenul de bullying? Prin educarea copiilor, oferindu-le soluții la problemele lor cu ajutorul povestilor terapeutice, cu exemple clare cum să intervină, să refuze acțiunea agresorului și să ofere ajutor victimei. Toți copiii, care asistă la fenomenul de bullying, trebuie să întoarcă spatele! Este totuși greu, din cauza fricii induse de agresor:

“- Dacă îi spun să o lase în pace, atunci poate se ia de mine, poate o să mă lovească și pe mine!”

“- Dacă îi spun ceva, poate o să rada de mine și o să fiu numit pârâcios!”

“- Dacă o ajut pe Miruna, poate o să fac schimb de loc cu ea și voi suferi!”

Dar ce se va întâmpla atunci când se ia atitudine colectivă, când intervin mai mulți copii? Bullyingul ar scădea drastic! Dacă ceilalți copii ar spune “STOP!”, atunci oriunde s-ar afla copilul, ar fi în siguranță!

Este nevoie de mai mulți copii care să îndrăznească să intervină.

Ce se întâmplă pe parcursul bullying-ului, când acesta nu este stopat la timp? Pe parcurs, unii copii își modifică rolul și din spectatori devin implicați, încep să râdă și ei alături de agresor. Și deși nu ei folosesc anumite cuvinte urate sau nu lovesc, de fapt participă direct la incurajarea agresorului și propagarea fenomenului de bullying.

Soluția este în educarea tuturor copiilor prin discuții care să răspundă la întrebarea:

“-Ce poți face TU atunci când vezi un alt copil agresat?”.

Atunci când se ia atitudine colectivă, fenomenul este numit “dovada socială” (copiază acțiunile celorlalți când există ambiguitate socială) iar fenomenul de bullying este stopat și oferă soluții în alt ciclu școlar sau în alte contexte.

Sprijinirea dezvoltării elevilor prin strategii de lectură

CIMPOI MIHAELA TATIANA

ȘTIU – VREAU SĂ ȘTIU – AM ÎNVĂȚAT

Am aplicat acest instrument de lucru la clasa a II-a, la o oră de predare la disciplina Matematică și explorarea mediului, având ca temă "Universul. Planetele Sistemului solar". La începutul orei elevii s-au grupat în perechi și au făcut o listă cu tot ce știu despre tema abordată. În acest timp, eu am desenat pe tablă un tabel cu următoarele coloane: Știu/Vreau să știu/Am învățat. Am cerut perechilor să spună ce au scris și am notat în coloana din stânga informațiile cu care tot grupul a fost de acord. Apoi elevii au elaborat o listă de întrebări pe care ei le au despre subiectul abordat, iar eu le-am trecut în a doua coloană a tabelului. Aceste întrebări au evidențiat nevoile de învățare ale elevilor în legătură cu tema abordată.

După această etapă, am prezentat copiilor un material în format digital, au discutat despre informațiile oferite, au citit lecția din manual și, revenind asupra întrebărilor formulate în prima coloană, elevii au constatat că au găsit răspunsurile în text și au fost trecute în coloana "Am învățat".

În urma aplicării acestui instrument am constatat următoarele:

- elevii au comparat ceea ce cunoșteau înainte de lecturare (informațiile din prima coloană a tabelului) cu ceea ce ei au învățat (informațiile din a treia coloană a tabelului).
- elevii au discutat care din întrebările lor au găsit răspuns prin informațiile furnizate de text și care dintre ele încă necesită un răspuns. Am discutat cu elevii unde ar putea căuta respectivele informații;
- unele întrebări formulate de elevi pot fi folosite ca punct de plecare pentru investigații ulterioare;

Variabilele succesului școlar

CIMPOI VASILE RADU

Asimilat cu „reușita școlară” și „progresul școlar” la nivel general, succesul școlar constă în obținerea unui nou randament superior în activitatea instructiv-educativă, la nivelul cerințelor programelor și al finalităților învățământului. Succesul școlar individual indica faptul că într-un anumit interval de timp elevul reușește la nivelul posibilităților sale maxime să-și însușească un volum de cunoștințe prevăzute în programa școlară. Ultima definiție necesită cunoașterea următorilor parametri: nivelul de performanță al fiecărui elev, precizat atât în termeni de conținut

(prin raportarea la performanțele grupului de referință);
nivelul minim obligatoriu în învățarea și justificarea psihopedagogică a acestuia; criteriile de evaluare rapoarte la curriculum-ul propus;
caracteristicile de relevanță, echilibru și integrare ale curriculum-ului; caracteristicile ocaziei de învățare, interpretate din perspectiva educației permanente. Cunoscând parametrii variabilelor de mai sus și alegând o metoda rațională de pregătire a activităților didactice, elevii sunt conduși cu pași siguri de profesori spre un succes cert . De asemenea, elevii capabili de performanțe superioare trebuie să posede trei seturi de trăsături: aptitudine supramedie, motivație superioară și creativitate, fiecare în parte fiind indispensabilă.

EDUCAȚIEA MORALĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

ANDREI CORINA

Educația morală ocupă un loc prioritar , din cele mai vechi timpuri , în realizarea idealului educațional , în formarea personalității elevilor. Școala trebuie să cultive sensibilitatea elevilor față de problematica umană și de valorile moral civice, asigurând cultivarea dragostei față de țară, de trecutul istoric și de tradițiile poporului român, prin strategii și tehnici moderne de instruire și educare, susținute de științele educației și practica școlară. Educându-i pe elevi în spiritul patriotismului , nu facem decât să continuăm demersul iluștrilor noștri înaintași.

Formarea personalității elevilor din acest punct de vedere nu este importantă doar prin ea însăși , ci prin măsura în care este pusă în mod conștient și creator în serviciul națiunii române , elementul de referință pentru aprecierea valorii ei constituindu-l , într-o mare măsură modul cum ea se reflectă în atitudinea și conduita moral –cetățenească , civică..

Este important ca în derularea orelor de „Educație civică” problemele și strategiile alese să țină seama de experiența elevilor la această vârstă. Educația civică încearcă să formeze un anumit tip de cetățean informat, activ și responsabil, sensibil la problemele comunității din care face parte. Ea învață că nu există răspuns „bun” (corect) și răspuns „rău” (incorect). Deci, nu este ca la matematică. Aici orice răspuns este bun, pentru că dacă nu vine din cunoștințele unei persoane vine din experiența acesteia, iar dacă nici cunoștințele nici experiența nu sunt suficiente prin discuțiile provocate indivizii devin mai bogați în cunoștințe. Educația civică învață că există doar acțiuni greșite, acțiuni care formează un zid împotriva democrației și de aceea ele trebuie înlăturate.

În prezent, societatea românească resimte absența educației civice, a educației sentimentului colectivității, a respectului față de lege, toate promovate de o disciplină comună, recunoscută ca necesară. Această stare de lucruri asociată cu indiferența și neimplicarea cetățenilor în viața politică constituie o amenințare pentru fragila noastră democrație. De aceea sarcinile pe care și le asumă disciplina educație civică sunt cu atât mai mari și cu atât mai dificile.

Preocuparea noastră, a dascălilor pentru ora de educație moral-civică va modela noțiuni și convingeri moral-cetățenești, formarea sentimentelor corespunzătoare și sfera volitiv comportamentală (formarea deprinderilor și obișnuințelor moral-cetățenești: salutul, regulile integrării în societate, aprecierea obiectivă a propriului comportament și al celorlalți, dialogul civilizat, spiritul de echipă, atitudinea combativă față de țară și popor, față de valorile umanității. Din acest punct de vedere, misiunea noastră, a dascălilor este aceea de a urmări modul în care se realizează aceasta educație moral-civică, formarea deprinderilor și obișnuințelor de comportare bazate pe respect și politețe în școală, în familie și în societate, a deprinderi de avea o ținută corectă, curată, ordonată, estetic. De asemenea, se urmărește o comportare civilizată în ceea ce privește limbajul, gesturile, atitudinea față de colegi, profesori, prieteni, părinți, față de oameni în general, comportare civilizată pe stradă, în locuri și instituții publice, în mijloacele de transport, stimularea și consolidarea atitudinii pozitive față de semenii, față de opțiunile religioase ale acestora, protecția mediului înconjurător, crearea și activizarea unei opinii combative de dezaprobare față de abaterile de la normele muncii și disciplinei școlare, ale conviețuirii pașnice cu minoritățile etnice, față de tendințele și manifestările de egoism, individualism, nepăsare, indolență, lașitate, ipocrizie, minciună.

Ca și dascăli, trebuie să acordăm o pondere însemnată discuțiilor etnice privind profilul moral al tânărului contemporan, atât în privința integrării și contribuției, în calitate de cetățean informat și responsabil, la rezolvarea problemelor sociale, profesionale, politice și economice ale țării cât și în privința sentimentelor de solidaritate și înțelegere globală, de dezvoltare, colaborare și pace. Noi suntem aceia care îi va îndruma pe elevi să respecte valorile democrației, să gândească liber și creativ, fiind capabili să înțeleagă și să accepte opiniile corecte ale acestora.

UTILIZAREA EXPERIMENTULUI IN ORELE DE STIINTE

Manoli Roxana Livia

Studiul disciplinei Științe ale naturii vizează observarea și perceperea lumii în întregul său, cu componentele, procesele și fenomenele caracteristice. În cadrul acestei discipline, elevii sunt îndrumați să-și dezvolte cunoașterea pornind de la explorarea și investigarea lumii înconjurătoare. Investigarea corpurilor și fenomenelor din mediul înconjurător se realizează cu eficiență maximă atunci când elevii sunt implicați direct și activ în procesul cunoașterii prin metoda experimentului. Familiarizarea elevilor cu metodologia experimentului științific se realizează în timpul orelor de științe.

În cele două ore din cadrul unității de învățare, CORPURI – PROPRIETATI, desfășurate la clasă, am intenționat ca elevii, apelând la experimente simple să identifice proprietățile apei și stările de agregare, să specifice utilizările apei, să descopere caracteristici și proprietăți ale substantelor. Pentru prima oră elevii, organizați pe grupe, au realizat experimente simple: în boluri transparente au turnat apă. Au observat că apa este corp lichid, transparent, incolor și fără miros. Apoi au scufundat două obiecte diferite (cu densități diferite), o bilă de plumb iar apoi o bilă de plastic, descoperind astfel că unul din corpuri plutește, celălalt se scufundă. Fiecare observație a fost întărită de o concluzie : nu toate corpurile plutesc. Am prezentat apoi un material Powwer-Point prin care elevii și-au reamintit de stările de agregare ale apei și circuitul acesteia în natură, conținuturi studiate în clasa a IIIa. În finalul orei au avut de rezolvat un rebus, pe vertical formându-se : APA-CORP LICHID.

În următoarea oră am pornit cu metoda Brainstorming în perechi. Elevii au avut de notat idei, cuvinte despre corpuri și alcătuirea lor. Toate notările au fost discutate. Cu ajutorul lor s-a completat pe tablă prima rubrică a tabelului: ȘTIU, VREAU SĂ ȘTIU, AM ÎNVĂȚAT.

Apoi am lansat întrebarea: Ce vor să afle despre corpuri? S-a completat și a doua rubrică din tabel. Clasa a fost împărțită în grupe de câte 4 elevi. Prin tragere la sorți s-a stabilit numărul fiecărui elev în grupa sa și tipul de experiment pe care-l va face. Elevul 1: amestec apă și sare

Elevul 2 : amestec apă și cacao Elevul

3 : amestec apă și nisip

Elevul 4 : pilitură de fier și praf de cretă.

Ca temă de reflecție i-am rugat să gândească asupra unor modalități, metode de separare a substantelor cu care au lucrat. Fiecare elev a prezentat observațiile notate care apoi au fost reformulate și trecute în rubrica din dreapta a tabelului AM ÎNVĂȚAT. (amestecuri de substanțe, dizolvare, separare prin filtrare, cristalizare, magnet, etc.)

În cele două ore elevii au fost atrași de experimentele realizate, au lucrat pe grupe de fiecare dată, stimulând astfel cooperarea și implicarea tuturor în activități.

De fiecare dată au fost încurajați să -și exprime punctele de vedere, să formuleze concluzii pe marginea celor lucrate, primind astfel un feed-back pozitiv din partea mea.

Experimentul are o deosebită valoare formativă, dezvoltă spiritul de observație, capacitatea de a experimenta, de a gândi critic, științific, cunoștințele astfel dobândite sunt mai durabile și se transformă mai ușor în convingeri științifice.

Profesorul și pregătirea sa pedagogică

Avram Maria

Fiecare om poartă în suflet o vorbă, un gest, o învățătură a unui dascăl. În spatele fiecărui om, bogat sau sărac, celebru sau nu, se află un dascăl, iar primul dascăl care "sculptează" caracterul și sufletul este învățătorul. Pasiunea pentru meseria aleasă, puterea de stăpânire, măiestria și tactul pedagogic, dragostea pentru copii, capacitatea de empatie, delicatețea sufletească sunt calitățile învățătorului, care îi asigură eficiența muncii didactice.

Menirea învățătorului este de a dăruir lumină, căldură, înțelegere, înțelepciune, de a forma oameni. În meseria de dascăl trebuie să fii hotărât, sever și blând, corect și capabil de dăruire neîncetată. Să nu i se pară nimic prea greu sau prea mult, când e vorba de a ajuta la creșterea și educarea "puiului de om"!

Profesor nu este doar o profesie, ci un destin, o vocație, un dar de la Dumnezeu.

Profesorul valoros este și moral. Nu este de conceput un dascăl moral în absența științei sale, a capacităților de analiză și sinteză, concentrate într-o viziune educațională coerentă, integratoare.

Un profesor talentat trebuie să fie și un model de inteligență emoțională și are menirea să-l ajute pe elev, dar și pe părinte, să înțeleagă că fiecare are daruri, talente și o personalitate diferită și că așa cum un organism are nevoie de toate componentele sale, tot așa un om trebuie să înțeleagă că pentru a exista armonios cu sine însuși e nevoie să se accepte așa cum este, valorificând ceea ce e frumos în el.

Un bun profesor modelează mintea celor cu care lucrează. Îi formează, le aranjează gândirea, îi învață cum, iar nu ce să gândească. Pentru aceasta profesorul are nevoie nu doar de răbdare, știință și inteligență, dar, mai ales, de dăruire. Tinerii lumii contemporane sunt pretențioși, nu au nevoie să li se ofere informații (căci le găsesc și singuri pe Internet), ei au nevoie de acei oameni care să descopere comorile ascunse în sufletele lor și să le scoată la suprafață, apoi să le folosească pentru binele lor.

Cei care sunt hotărâți să îmbrățișeze cu sufletul și mintea această profesie sunt așteptați cu brațele deschise, dar ei nu trebuie să uite că ceea ce au învățat în facultate este doar începutul. Profesia aceasta cere învățare permanentă, având mereu în minte cuvintele lui Nicolae Iorga: „Un secol de trăiești, un secol învață, dar nu mereu în aceeași clasă”.

A fi un dascăl bun înseamnă să nu uiți că ai fost cândva tânăr. Trebuie să știi să treci diplomatic peste micile greșeli ale celor ce învață, să te bucuri împreună cu ei de succesele lor, să-i încurajezi continuu dându-le mereu aripi spre viitor. Trebuie să știi să aprinzi în sufletul fiecărui învățăcel și bucuria cunoașterii, dar și bucuria creației!

"Un adevărat profesor nu este cel care știe cel mai mult, ci cel care îi face pe cei mai mulți să știe."

(Neale Donald Walsch)

METODE SI PROCEDEE DE EDUCARE A COMPORTAMENTULUI MORAL

ACHIM DOINA

“Problema cea mai importanta a educatiei morale in scoala – considera J. Dewey in lucrarea sa ,DEMOCRATIE SI EDUCATIE , se refera la relatia dintre cunoastere si conduita “

In aceasta relatie sunt implicati numerosi factori constituinti ai mediului pedagogic scolar, acestia evident , neputand fi rupti de mediul familial si mediul social din punct de vedere al unora dintre componentii sai ca massmedia sau actiunea fenomenului economic si cultural asupra comportamentului uman.

In vederea acestei actiuni de dezvoltare si educare a comportamentului moral dispunem de un sistem de metode care pot fi subdivizate si ele in functie de structura comportamentului moral si de caracterul situatiilor pedagogice in 2 categorii :

- a. metode de receptare (de inregistrare) a intelesului terminologiei limbajului moral : povestirea morala , povata , explicatia morala , analiza de caz etc .
- b. metode de declansare si restructurare a manifestarilor de comportament moral : imitatie morala ,convingerea morala , exercitiul moral ,sanctiunea morala etc.

Aceste metode se completeaza reciproc. In utilizarea lor , nu trebuie uitat faptul ca pana la o anumita varsta copilul este dependent de adult in privinta comportamentului sau moral , treptat copilul tinde sa fie o fiinta autonoma , independenta.

Iata, pe scurt , cateva metode referitoare la cele prezentate mai sus :

1. IMITATIA (copierea sau prelucrarea unor manifestari de comportament) poate fi utilizata spontan sau selectiv ; se refera la exemplul moral , la propunerea si recomandarea unui comportament de urmat. Pentru scolarul mic , imitatie pune problema unor « modele » de comportament ; pentru el imitatie este in principal afectiva si mai putin cognitiva.
2. LAUDA este o forma elementara de succes,iar aceasta inseamna o reusita , o realizare. A lauda inseamna a vorbi de bine pe cineva si poate fi confidentiala (a lauda pe elev intre patru ochi) si publica (in fata clasei a colegilor de scoala , a profesorilor)
3. REFLECTIA MORALA este un act de meditatie spre a intelege si explica sensul unei manifestari de comportament, mobilurile si consecintele sale .Prin utilizarea acestei metode este posibila asigurarea unei consecvente comportamentale , in relatie cu diverse situatii ale vietii scolare si mediului ambiental . Este o metoda care din punct de vedere psihologic este alcatuita din operatiile de indoiala , evocare, optiune morala .In acest sens, in invatamantul primar, pot fi propuse diferite proverbe , maxime , cugetari sau aforisme despre calitatile morale ale comportamentului oamenilor cu bunavointa , amabilitatea , datoria , curajul , cumpatarea, intelegiunea , care trebuie sa fie comentate si luate ca exemplu moral .

4. SANCTIUNEA MORALA este o metoda de educare a deprinderilor si obisnuintele morale de comportament si se prezinta ca experienta neplacuta , consecinta a unei vini morale . Obiectul ei nu este o « educatie catre supunere (Geissler pag. 103)ci scopul este sa previna sau sa avertizeze, sa indrepte ori sa schimbe diferitele motive ale unor manifestari negative de comportament. De aceea , prin utilizarea ei,trebuie avute in vedere efectele pe care le produce si deci ea nu trebuie sa afecteze onoarea sau libertatea cuiva . Trebuie avute in vedere gravitatea comportamentului moral , astfel ca prin diferitele forme de sanctiune cum ar fi scaderea calificativului la purtare sau diferite pedepse , sa nu producem sentimente de teama , de ingrijorare in stare sa duca la respingere sau la comportamente morale cu efecte negativiste.

In consecinta , s-a ajuns sa se considere ca in educatia morala este esentiala gandirea si actiunea , adica planul mintal imaginar si deprinderile morale .

JOCUL, UNEALTA COPILARIEI IN GRĂDINIȚĂ

Tușinean Gabriela Ioana

Jocul este ocupația preferată și cea mai captivantă pentru copii. Jocul, prietenul nelipsit al copilului, reprezintă pentru perioada preșcolară principala activitate, o formă de manifestare fără bariere, o activitate care îi reunește pe copii și în același timp îi reprezintă.

Pe parcursul jocului copilul, acționează asupra obiectelor din jur, cunoaște realitatea, își satisface nevoia de mișcare, dobândește încredere în forțele proprii, își îmbogățește cunoștințele. Manifestându-și dorința de a participa la viața și activitatea celor din jur, copilul își asumă rolul de adult, reproducând activitatea și raporturile lui cu ceilalți. Prin joc copilul își satisface nevoile prezente și pregătește viitorul.

În grădiniță jocul este activitatea de bază și se regăsește în toate ariile de activitate, realizând procesul

de învățare într-un mod activ, antrenant și ușor de asimilat de către copil. El contribuie, prin conținutul său, la dezvoltarea intelectului, având importante funcții instructiv-educative. Când copilul se joacă cu alți copii el învață să respecte reguli și algoritmi ce constituie temeiul conformării la normele de comportare socială, morală; învață să împartă jucăriile cu ceilalți copii, să colaboreze, să dezvolte spirit de echipă, să comunice. Prin urmare, devine mai sociabil, mai tolerant, mai atent la dorințele și sugestiile celorlalți.

Jocul este forma fundamentală de activitate în copilăria timpurie și forma de învățare cu importanță

decisivă pentru dezvoltarea și educația copilului, este activitatea pe care se sprijină atât rutinele cât și tranzițiile și cu atât mai mult activitățile de învățare.

Având în vedere cele de mai sus, se poate afirma că proiectarea activității didactice constituie premisa și condiția necesară pentru realizarea unui demers didactic eficient. Proiectarea activității didactice este determinată de cerința creșterii calității și eficienței instruirii, orice activitate trebuie să fie eficientă și este cu atât mai eficientă cu cât este proiectată mai bine.

JOCUL EMOȚIILOR

CIUREL IONELA / BRAȘOVEANU MARIANA

Bucurie, iubire, mirare, curaj, mândrie, furie, dezgust, frică, tristețe, rușine, în funcție de energia pe care o aduce acea emoție toate acestea sunt experimentate de copii în activitățile și evenimentele cotidiene de la grădiniță s-au acasă. Prin confecționarea unor materiale atractive care să reprezinte aceste emoții și prin utilizarea lor zilnică în activități, copiii au reușit să identifice

mult mai ușor aceste stări și să le gestioneze , am observat în cursul activităților o îmbunătățire semnificativă a comportamentelor și interacțiunii copiilor unii cu ceilalți.

La grupa mijlocie d-na educatoare a pictat pe perete o floare cu principalele emoții ,copiii au reușit să identifice foarte repede emoțiile respective și să le și mimeze , s-au jucat un joc de mimă simulând emoțiile respective și cu ajutorul educatoarei să verbalizeze acțiunea care a dus la această emoție.

La grupa mare cu ajutorul copiilor am confecționat din hârtie de diferite culori flori care să reprezinte câteva dintre emoțiile principale și le-am amplasat pe perete pentru a fii utilizat la activitățile pe care le-am desfășurat în decursul zilei .Pentru a obține floarea cu emoția pozitivă, copiii au avut grijă să aibă comportamente bune în cadrul activității și să dezvolte relații bune cu ceilalți copii.

La prima activitate în cadrul întâlnirii de dimineață am încercat să le prezint cartonașe cu emoții și am discutat despre ele, ce anume ,și cum și-ar dori să fie astăzi ei și cum ar dori să se simtă fiecare coleg .Toți au ales emoții pozitive și au argumentat de ce ar vrea să fie așa. La grupă ,în timpul activităților acest material confecționat care reprezintă emoții este un instrument care creează disponibilitate pentru activități de învățare, putând fi integrat în toate activitățile fiind mod facil de învățare și schimbare a comportamentelor negative.

Activitatea a doua. Înțelegerea emoțiilor de bază, a consecințelor și contextelor Obiectiv central: identificarea și înțelegerea emoțiilor . Am utilizat imagini cu emoții și texte literare care produc emoții :Puiul de I.AL. Brătescu Voinești, Cățelușul șchiop de Elena Farago ,etc. .Se arată fiecare imagine în parte și copiii sunt rugați să identifice emoția arătată. - Se citește textul propus și copiii sunt rugați să identifice emoțiile produse. - Copiii sunt rugați să dea exemple de situații când emoțiile respective sunt trăite (vizează relația dintre emoție și evenimentele ce o produc). Ce ne produce bucurie, tristețe etc? - Copiii sunt rugați să diferențieze între diferitele tipuri de emoții pe cele pozitive și pe cele negative (care dintre emoții sunt mai plăcute și care mai neplăcute?). - Ce fac ceilalți când noi suntem bucuroși, triști etc? (vizează comunicarea emoțională, raportarea celorlalți la emoțiile noastre și a noastră la ale celorlalți)O altă activitate a fost un joc de masă .Copiii au construit diferite emoții din diferite materiale boabe de porumb, mărgel etc.

În urma activităților în care am utilizat aceste materiale confecționate care au fost atractive și puteau fii mânuite de copiii am constatat o îmbunătățire semnificativă a comportamentelor copiilor și a relațiilor dintre ei ,gestionarea situațiilor conflictuale și a emoțiilor a devenit mai ușoară și mai facil de rezolvat.

GĂSEȘTE-MI VECINII ! (Joc didactic)

Noană Loredana-Florentina

SCOPUL: Verificarea cunoștințelor copiilor privind numărul în limitele 1-10; Dezvoltarea operațiilor gândirii și a calităților ei (independență, rapiditate, flexibilitate), a atenției voluntare.

SARCINA DIDACTICĂ: Găsirea unui număr mai mare sau mai mic cu o unitate decât numărul de pe jetonul copiilor.

REGULILE JOCULUI: Copilul numit trebuie să găsească vecinul mai mare sau mai mic cu o unitate al numărului indicat pe jeton (căsuță). Dacă răspunsul este corect și complet, copilul va fi aplaudat, dacă nu, răspunsul lui va fi completat de alt coleg. Toți copiii trebuie să închidă ochii și să-i deschidă doar la semnalul educatoarei (sunetul clopoțelului).

ELEMENTE DE JOC: mânuirea materialului, închiderea și deschiderea ochilor, ascunderea, ghicirea, aplauze, mișcarea.

MATERIAL DIDACTIC: jetoane (căsuțe) cu cifre de la 1 la 10, planșe cu imagini, clopoțel, medalioane, tablă magnetică.

DESFĂȘURAREA JOCULUI: Copiii sunt așezați la măsuțe în formă de careu deschis. Captarea atenției se realizează cu ajutorul unei imagini reprezentând o stradă pe care se află căsuțe numerotate de la 1 la 10, unde una lipsește, copiii urmând să identifice locul liber și să găsească vecinii. Pe tabla magnetică sunt așezate pe verticală jetoane (căsuțe) numerotate de la 1 la 9. Copilul numit de educatoare va ieși în față, își va alege o căsuță și va trebui să găsească pe măsuța alăturată jetonul cu vecinul mai mare sau mai mic cu o unitate al numărului de pe căsuța sa, apoi să-l așeze pe tablă în locul potrivit. Dacă răspunsul este corect și complet, copilul va fi aplaudat, dacă nu, răspunsul lui va fi completat de alt copil.

- Varianta I

Educatoarea le cere copiilor să închidă ochii, apoi ascunde o căsuță sau două. La semnalul sonor (sunetul clopoțelului), copiii deschid ochii și răspund la întrebarea: Al cui vecin a dispărut?. Copilul numit va veni la tablă, va arăta locul de unde lipsește jetonul (căsuța) și va spune: A dispărut vecinul mai mare al numărului 7.

- Varianta II

Copiii primesc jetoane (căsuțe) pe care se află un anumit număr de locuitori, de la 1 la 10. Educatoarea le arată copiilor o cifră și, la semnalul sonor, roagă să ridice jetonul toți copiii care au în căsuță tot atâția locuitori câți indică cifra de pe jetonul ei.

- Varianta III

Copiii primesc medalioane cu cifre de la 1 la 10 și sunt chemați în față să facă hora cifrelor. Educatoarea va sta în mijloc, le va arăta copiilor un jeton cu o anumită cifră și va striga vecinul (mai mare sau mai mic cu o unitate). Ex: Să vină lângă mine vecinul mai mic al cifrei 10! Toți copiii care au pe medalion cifra corespunzătoare se desprind din horă și se așează lângă educatoare.

CUM MOTIVEZ COPILUL SĂ CITEASCĂ?

Tănase Nicoleta

Până un copil învață să citească, are nevoie de mult exercițiu, astfel încât, el să poată înțelege literele ca simboluri, să poată înțelege că în spatele unui simbol se află un sunet și că aceste sunete, legate între ele, formează cuvinte.

În primii ani de viață, copilul – prin mimetism – va învăța să reproducă forma literelor

(atunci când dezvoltarea sa fizică a ajuns să îi permită) pe o foaie de hârtie și va spune de multe ori că ... își scrie numele.

Copiii trebuie mai întâi să învețe că fiecărui sunet îi corespunde o literă a alfabetului, că uneori sunetele pot fi exprimate în grupuri de litere. Și mai trebuie să fie ajutați să vorbească corect, să pronunțe corect. De aceea, sunt puțini copii care știu (în mod real) să scrie și să citească mai devreme de 5 ani.

Cel mai important lucru care îl face pe copil să citească este latura amuzantă a cititului. Mulți dintre părinți sau bunici greșesc atunci când îi dau copilului o carte să citească, însă aceștia nu sunt pregătiți să o facă. Sunt părinți care impun copilului să citească timp de 15 minute, cărți care le-au fost recomandate (a se citi: impuse!) de istoria personală a bunicului sau a părintelui după principiul: „Eu la vârsta lui citeam...Jules Verne”. De multe ori se uită că sunt copii cărora le place să citească povești cu zâne sau roboți, cu mașini sau cai și sunt obligați să citească...programa școlară, cu mult înainte de a ajunge la școală. Multor copii le place să citească povești despre copii care par reali și cărți în care eroii pot fi chiar ei. Ce trebuie să facem totuși pentru copilul nostru ca să deprindă plăcerea cititului? În primul rând, copiii trebuie să fie învățați cu tot ce înseamnă cartea: în casă să aveți cărți, să aveți obișnuința de a răsfoi o carte seara, să vă vadă citind, să vă audă vorbind despre cărți cu plăcere, să mergeți într-o librărie și să vă petreceți acolo câteva minute explicându-i câte ceva despre acele cărți. Atunci când intrați în librărie, să nu uitați că trebuie să fiți pregătit să achiziționați o carte, în cazul în care copilul se hotărăște să aleagă una!

ROLUL ȘI IMPORTANȚA COLABORĂRII CU FAMILIA IN EDUCAREA COPIILOR

ONCEA MARIA

Atmosfera caldă și de înțelegere în familie reconfortează și creează climatul necesar pentru munca intelectuală a școlarului. Lipsa de înțelegere, severitatea, exigența prea mare sau “dădăceala” au efecte dăunătoare asupra copilului care se află în tensiune nervoasă, mai ales în perioada testelor de evaluare sau spre sfârșitul semestrelor, când starea de oboseală începe să se instaleze.

Datoria părinților este de a-i ajuta: copiii pot și trebuie să învețe “cum” trebuie să-și pregătească lecțiile, cum să-și organizeze munca, timpul, viața.

Ca părinți iubitori putem face și greșeli în educarea copiilor, încât dorindu-le binele, să le facem rău. Unii părinți sunt prea grijulii, căutând să-i protejeze și să-i răsfățe mereu. Trăind într-o astfel de atmosferă devin fricoși, lipsiți de inițiativă, sunt tot timpul "agățați de fusta mamei"; în același timp însă, devin mici tirani, devin pretențioși, neascultători, greu adaptabili la regulile vieții sociale, în afara casei, între colegi.

Unii părinți greșesc în educarea copiilor prin schimbarea frecventă a atitudinii: când sunt prea severi, când prea îngăduitori. Sunt mai rare familiile în care ambii părinți sunt în același timp fie prea aspri, fie prea blânzi. Adesea, tatăl și mama pot avea atitudini diferite față de copil: unul prea sever, altul protector, gata de a-l răsfăța și apăra față de excesele impuse de celălalt părinte.

Foarte frecvent, o astfel de situație este creată prin diferența de atitudine între părinți și bunici, aceștia din urmă protejând copilul față de cerințele disciplinare ale părinților. În aceste cazuri copiii sunt nelămuriți, nehotărâți cu privire la ce este bine și ce este rău, având o comportare neechilibrată și oscilantă, neputând înțelege ce atitudine să ia în diferite ocazii, în familie sau în relațiile cu străinii.

Lipsa de supraveghere, dezinteresul, indiferența față de ceea ce gândește copilul este o altă mare greșeală educativă, care duce adesea la pierderea lui de sub control, acesta devenind un copil-problemă din punct de vedere social.

O mare importanță are și nivelul de instruire, bagajul de cunoștințe al părinților, pentru buna educare și pentru a putea ajuta în pregătirea lecțiilor acasă.

Să avem grijă să nu rezolvăm noi, părinții, temele copilului, ci doar să-l ajutăm, să-l îndrumăm prin explicații cât mai corecte și clare. Părinții care rezolvă singuri problemele, desenează sau scriu, care practic îl înlocuiesc în muncă fac o mare greșeală: copilul rămâne dependent, nu se obișnuiește să judece și să lucreze singur, devine comod, răsfățat și, cu vârsta, va deveni leneș.

Prin menținerea unor legături permanente, strânse cu școala, cu învățătorul, ca și prin urmărirea cu atenție discretă a prietenilor pe care le leagă în timpul liber, intervenind la timp, ferm, dar blând, pentru a-l feri de exemple și comportări rele, părinții pot avea mai multă siguranță în educarea copilului lor, în conturarea, formarea, dezvoltarea personalității acestuia.

Bibliografie

Ionescu, M., Negreanu, E., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea Universitară, București, 2006, disponibil la <http://www.ise.ro>.

PEDAGOGIA MONTESSORI, SURSĂ DE OPTIMIZARE A ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PREȘCOLAR TRADIȚIONAL

Anca Ioana Abu-Akil

Cu siguranță alternativele educaționale sunt binevenite în cadrul oricărui sistem de învățământ deoarece nu este realist să ne imaginăm că o uniformizare a educației conduce la rezultate eficiente în planul dezvoltării tuturor copiilor, ținând cont de faptul că nu există două personalități identice.

Principiile de bază pe care s-au întemeiat aceste alternative par să răspundă mai mult nevoilor și intereselor actualelor generații de copii, dar și așteptărilor familiilor. Problema este modul în care reușim să implementăm în cadrul școlar românesc, cu o orientare încă predominant tradiționalistă asupra formării copiilor, noile principii educaționale alternative, fără să ne abatem radical de la traseele recomandate de acestea.

În condițiile în care sistemul tradițional de învățământ, așa cum este el în prezent, nu poate oferi toate premisele necesare unei dezvoltări plene a copiilor, suntem de părere că aducerea la convergență a filozofiei Montessori și a valorilor din sistemul educațional tradițional pe de o parte, profesionalismul cadrelor didactice dar și implicarea părinților în demersul educativ pe de altă parte, pot asigura cadrul optim pentru desfășurarea unor acte educaționale de calitate, menite să facă fiecare copil să se simtă iubit, apreciat și valorizat. Cred că o foarte bună cunoaștere a conceptelor teoretice despre alternativele educaționale însoțită de dorința de a spori calitatea actului educațional și de o atitudine deschisă în fața noului și a diversității nu pot să aducă pentru un cadru didactic responsabil decât bucuria și satisfacția unei mari contribuții la dezvoltarea armonioasă, holistică a preșcolarilor de astăzi, lideri ai viitorului, așa cum îi numea chiar Maria Montessori.

Experiența personală, pe de o parte, materializată în aplicarea într-un mod autentic a principiilor acestei pedagogii, la grupa unde îmi desfășor activitatea didactică iar pe de altă parte entuziasmul celorlalte cadre didactice față de tot ce înseamnă această pedagogie dar mai ales opiniile realiste și pertinente în ceea ce privește gradul de aplicabilitate al acestor principii și aspecte specifice pedagogiei Montessori în învățământul preșcolar tradițional mă fac să cred că da, această pedagogie alternativă poate fi sursă de optimizare a procesului instructiv educativ

desfășurat în sistemul tradițional. contribuind în mod cert la creșterea în fiecare zi, puțin câte puțin, a unor copii cu personalități frumoase și puternice, copii autonomi și încrezători în sine, empatici, muncitori dar în același timp echilibrați emoțional.

ROLUL JOCULUI ÎN CLASELE PRIMARE

Daniela Pantea

Jocurile sunt plăcerea copiilor pentru că le satisfac nevoia de mișcare și nu numai. Prin joc, școlarul capătă bună dispoziție, își exercită forțele fizice, dar și pe cele sufletești. Cu certitudine jocul este un mijloc important nu numai pentru educația fizică, dar și pentru educația morală. Jocul îi dezvoltă copilului sentimente, îl deprinde cu răbdarea și disciplina, cu respectarea regulii. Organizate în grup, jocurile dezvoltă virtuți sociale: spirit de grup, prietenie, ordine, devotament. Practica arată că școlarii mici iubesc jocul și au nevoie de el.

De-a lungul anilor am „probat” pe generații de elevi fel de fel de jocuri. Constatarea este că, fie că sunt jocuri de mișcare, jocuri distractive, de perspicacitate, didactice, de orice fel, practicate la orice obiect de studiu ele aduc bucurie și satisfacție școlarilor.

În clasele I – II cele mai îndrăgite de copii sunt jocurile muzicale și jocurile de mișcare. Jocurile muzicale le dezvoltă școlarilor abilități de cânt și de mișcare. Ei învață cu ușurință textul, dar și mișcărilor. Le place să joace aceste jocuri în pauzele școlare, dar și în grupul de joacă de acasă. De fapt aceste jocuri muzicale foarte îndrăgite de școlari sunt jocurile copilăriei părinților sau ale bunicilor lor, care au fost pe nedrept uitate. Despre jocurile de mișcare se poate spune că cele mai îndrăgite de școlari sunt ștafetele și acele jocuri care se pot juca în aer liber.

O altă categorie de jocuri îndrăgite de școlari este aceea a jocurilor distractive. Și acestea sunt jocuri mai vechi, dar „prind” la copii. Aceste jocuri organizate în colectiv obligă la respectarea regulii și devin mijloc de socializare. Sunt jocuri care destind atmosfera și crează o stare de relaxare și voieșie de care credem că au nevoie copiii.

În clasele III – IV școlarii încep să fie atrași de jocurile de creativitate și cele de perspicacitate. Acum ei încep să dezlege rebusuri, anagrame, bagajul lor de cunoștințe fiind mai mare au posibilitatea să joace și astfel de jocuri.

Trebuie amintite și jocurile pe calculator, care au căpătat tot mai mult teren în ultimul timp și care sunt dorite de școlari. Aproape toți școlarii claselor primare au abilități de joc pe calculator. Sunt jocuri care dezvoltă imaginația și creativitatea. Din păcate însă sunt și jocuri care dezvoltă patimi, care creează dependență și care au o influență nocivă asupra sufletului copilului. În acest caz un rol important trebuie să-l aibă părinții, care trebuie să verifice, să selecteze jocurile pe care copilul lor le joacă pe calculator. De asemenea ei trebuie să limiteze timpul petrecut de copil în fața calculatorului.

Am lăsat la final jocul didactic - o altă categorie de jocuri care nu trebuie să lipsească din activitatea educativă. Folosirea lui în clasele mici determină pe micul școlar să învețe cu plăcere, să prezinte interes față de activitatea desfășurată la clasă. Jocul didactic îi ajută pe cei timizi să devină mai încrezători în forțele lor proprii, să fie mai siguri pe răspunsurile lor, să aibă încredere în capacitățile lor. Atunci când în predare se folosește jocul didactic, elevii participă altfel, sunt mult mai interesați și participă activ la lecție. Copiii își arată în joc voința, stăpânirea de sine, inteligența, temperamentul.

Condiția ca jocul didactic să-și atingă scopul este ca el să fie foarte bine pregătit. Indiferent în ce moment al lecției este folosit, jocul didactic impune pregătirea și organizarea clasei pentru joc,

explicarea și fixarea regulilor, urmărirea executării lui de către elevi, aprecierea și evaluarea rezultatelor.

Ceea ce diferențiază jocul didactic de alte jocuri școlare este că, la jocul didactic predomină învățarea și nu distracția. De fapt, pus în situația de joc, copilul realizează o învățare adevărată, dar având impresia că se joacă.

Jocul este „proprietatea copiilor”, iar noi dascălii trebuie să veghem pentru a nu li se încălca dreptul la joc. Cei ce-i învață pe copii jocuri sunt răsplătiți cu dragostea și admirația acestora.

Vă îndemn să priviți în ochii copiilor atunci când ei se joacă. Veți vedea în ei toată bucuria și fericirea pământului. Veți înțelege atunci că sunteți cel mai răsplătit om de pe pământ, pentru truda și răbdarea dumneavoastră- vă puteți retrăi copilăria de fiecare dată când intrați în jocul copiilor.

Bibliografie:

- Maria Loghin, Gheorghe Mitra, Mircea Vodă- Metodica predării educației fizice în clasele I – IV
- Învățământul primar- Revistă dedicată cadrelor didactice- 2001

ROLUL JOCULUI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

Alina Luiza Deliman

MOTTO: "Într-o oră de joc poți învăța mai mult despre o persoană decât într-un an de conversație"- PLATON

Jocul este un important instrument educațional ce contribuie la îmbunătățirea abilităților cognitive și la conștientizarea procesului cognitiv, în același timp ajutând copilul să facă față mai bine situațiilor emoționale și sociale. Experiența ludică este plăcută, captivantă și emoționantă, aprinzând astfel motivația și entuziasmul copiilor și servind ca fundație solidă a procesului de învățare profundă.

Jocul presupune un plan, fixarea unui scop și fixarea anumitor reguli, ca în final să se poată realiza o anumită acțiune ce produce satisfacție. Prin joc se afirmă eul copilului, personalitatea sa. Adultul se afirmă prin intermediul activităților pe care le desfășoară, dar copilul nu are altă posibilitate de afirmare decât cea a jocului. Mai târziu, el se poate afirma și prin activitate școlară. Pedagogia ne învață că jocul satisface în cel mai înalt grad nevoia de activitate a copilului, generată de trebuințe, dorințe, tendințe specifice copilului. De aceea, jocul constituie o formă de manifestare întâlnită la copiii tuturor popoarelor; din cele mai vechi timpuri, a fost, este și va rămâne tovarășul nedespărțit al copilăriei. Îmbrăcând forma jocului, activitatea este tot atât de necesară dezvoltării psihice și fizice a copilului, ca și lumina soarelui.

Jocul este una dintre activitățile prin care copilul învață să cunoască lumea reală. El influențează toate aspectele dezvoltării școlarului: percepția, memoria, gândirea, imaginația, sentimentele, interesele, voința.

Pentru învățământul primar, jocul didactic „este o specie de joc care îmbină armonios elementul instructiv și educativ cu elementul distractiv”, este „un tip de joc prin care învățătorul consolidează, precizează și verifică cunoștințele predate elevilor, le îmbogățește sfera de cunoștință”.

Jocul reprezintă un ansamblu de acțiuni și operațiuni care urmăresc obiective de pregătire intelectuală, tehnică, morală, fizică a copilului. Jocul încorporat în activitatea didactică, elementul de joc imprimă acesteia un caracter mai viu și mai atrăgător, aduce varietate și o stare de bună dispoziție funcțională, de veselie și bucurie, de destindere, ceea ce previne apariția monotoniei și a plictiselii, a oboselii.

Jocul didactic este un tip specific de activitate prin care învățătorul consolidează, precizează și chiar verifică cunoștințele elevilor, le îmbogățește sfera lor de cunoștințe, pune în valoare și le antrenează capacitățile creatoare ale acestora. Atunci când jocul este utilizat în procesul de învățământ, el dobândește funcții psihopedagogice semnificative, asigurând participarea activă a elevului la lecții, sporind interesul de cunoaștere față de conținutul lecției.

Odată cu împlinirea vârstei de 6 ani, în viața copilului începe procesul de integrare în viața școlară, ca o necesitate obiectivă determinată de cerințele instruirii și dezvoltării sale multilaterale. De la această vârstă, o bună parte din timp este rezervată școlii, activității de învățare, care devine o preocupare majoră. În programul zilnic al elevului intervin schimbări impuse de ponderea pe care o are acum școala, schimbări care nu diminuează însă dorința lui de joc, jocul rămânând o problemă majoră în perioada copilăriei.

Dragostea de copii, încrederea în posibilitățile de afirmare ale fiecăruia în societate, dăruire, modestie, cumpătate, răbdare, indulgență, model de comportare, afectivitate sunt calități ce se cer celui care preia ștafeta de la casa dulcilor emoții.

Trebuie să ne uităm mult și adânc în ochii copilului. El ne învață adesea ce trebuie să facem și cum trebuie să lucrăm. El ne inspiră, ne fascinează, ne dă clipe minunate, ne conduce mai sigur, ne face să fim mai buni.

Bibliografie:

Învățământul preșcolar, București, 1983;

Copilăria-fundament al personalității, București, 1997; Psihopedagogia copilului, Reprograf, 2005.

Gânduri... printre frunze

Belcianu Gabriela

Curg frunze alene din copaci de
poveste precum lacrimile pe obraji
pentru mama mea care nu mai
este! Tu, toamnă, ești prima în care
nu o mai văd pe draga de ea pe
cărare cum alerga... mereu alerga...
Alerga să facă ceva de mâncare,
alerga să culeagă o floare, să-ți
aline sufletul plin de supărare...
Ai plecat mamă de aici!
Nu știu unde ești! Aproape? Departe?
Nu știu câți munți, câte ape, câte
anotimpuri ori ceruri au făcut zid și
pentru cât timp ne desparte, dar știu
că de acolo, de unde te afli, cu fiecă
frunză de toamnă ne mângâi, ne
veghezi și ne aperi!
... Și de aici,
de unde ne-ai lăsat când te-ai dus,
UN CANDELABRU APRINS –
copac cu frunze-aurii – ȚI-E,
SUS!...

LITERATURA PENTRU COPII- Importanța predării în învățământul primar

Donca Angela

Literatura este o artă care se folosește de cuvinte pentru a prezenta unele aspecte ale realității înconjurătoare. Cuvantul „literatură” provine din limba latină, de la „littera” ,care înseamnă litera ,dar si tot ce este scris.

Prin literatura înțelegem orice operă scrisă , indiferent de domeniul la care se referă.

Cuvantul „ literatura” a căpătat de- a lungul timpului și un alt înțeles ,referitor la lucrările artistice ,care sunt realizate cu ajutorul limbajului ,ele de fapt, realizand literatura artistică, ceea ce dovedește că literatura este o artă.

Literatura artistică, în raport cu cea științifică, cuprinde nu numai opere scrise,ci și pe cele nescrise,care au circulat verbal,adică literatura populară. Oglindind realitatea prin imagini ,literatura artistică se adresează simțirii și gândirii cititorului, iar operele științifice înfățișează realitatea prin noțiuni ,adresandu-se mai ales gândirii cititorului și mai puțin simțirii acestuia.

Unele opere literare se adresează în mod deosebit copiilor de diferite varste, atat prin mesajul lor didactic ,cat și prin realizarea artistică.

Literatura pentru copii cuprinde atat producții populare cat și culte ,în proză sau în versuri ,prin care micii cititori înțeleg conflictele și sesizează simbolurile binelui și răului ,precum și raporturile umane stabilite prin întreaga lor compoziție.

Scriitorii,în operele lor,recreează lumea și prezintă cititorului de orice varstă un întreg univers de aspirații ,de ganduri și idealuri frumoase .Ei se pot referi la aspecte privind natura și frumusețile ei, la trecutul istoric, la patria noastră,la viața de zi cu zi, precum si la școală,viețuitoare ,copilărie etc.,prezentand prototipuri umane surprinse în diferitele lor ipostaze oferite de viață.

Teoria literaturii studiază problemele specifice ale acesteia,raporturile și legile creației literare,principiile analizei operei literare . O operă literară este o lucrare alcătuită în versuri sau proză care transmite idei și sentimente ce se adresează gândirii și simțirii umane.Ea reprezintă un totunitar și cuprinde un anumit aspect al realității înconjurătoare sau de viață lăuntrică a oamenilor. Stările interioare ,gandurile și sentimentele omenești sunt înfățișate de scriitori în operele lor prin prezentarea frumuseților naturii,a hărniciei, lenei, zgarceniei, risipei, fricii, curajului, lăudăroșeniei ,modestiei ,lașității,eroismului. Aceste aspecte de viață înfățișate de scriitor în opera sa formează tema operei literare.Scriitorul are o anumită atitudine față de ceea ce evocă și anume o atitudine de acceptare sau respingere ceea ce de fapt alcătuiește ideea operei sale.

Temele pe care scriitorii le înfățișează în operele literare sunt multiple, întrucât realitatea are numeroase și variate aspecte. Tema unei opere literare capătă viață prin imaginile create de autor. Tema și ideea operei literare constituie fundamentul acesteia ; cititorul le poate cunoaște prin personaje și întâmplările prezentate de scriitor.

Orice operă literară are un subiect .Acesta se referă la întâmplările prezentate de scriitor într-o anumită succesiune sau la starea de spirit pe care o creează cititorului. Întâmplările capătă importanță în măsura în care ele dau la iveală personajul literar , faptele și trăsăturile lui de caracter.

Ordonarea într-o anumită succesiune a întâmplărilor dintr-o operă literară, e hotărâtă de autor, mai întâi fiind precizat locul și timpul în care se vor desfășura evenimentele. Reflectarea realității se face prin imaginea artistică. Pentru a zugrăvi tablouri după natură, scriitorul trece faptele culese prin imaginea sa, pentru a le da o viață nouă. Este înfățișată imaginea omului în centrul vieții sociale ,determinându-i coordonatele. Omul e înfățișat în totalitatea lui ca o unitate completă. În poeziile lirice nu există acțiune și nu e creat un caracter, ci sunt redată doar sentimentele acestuia .Viața este prezentată prin intermediul lumii sentimentelor trăite de om. Poetul liric prezintă în versurile sale cea mai sensibilă latură a vieții omului, lumea sa afectivă.

Spre deosebire de omul de știință, care elaborează raționamente și judecăți ce cuprind generalizări la care a ajuns, scriitorul posedă capacitatea de a crea, datorită imaginației sale ,anumite situații, fapte care generalizează artistic numai adevăruri ,cunoștințe despre viață și societate.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI LA VÂRSTELE TIMPURII

ALBU IONELA ALEXANDRA

Educația timpurie este cea mai importantă perioadă din viața copilului, întrucât este marcată de momente cruciale pentru succesul său de mai târziu, la școală și în viață.

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individual realizate și social existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață, cu rol de a proteja și dezvolta ființa umană prin fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase, ale dezvoltării sociale, spirituale și culturale complexe. Ceea ce învață copiii în primii ani de viață reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Specialiștii definesc educația timpurie drept perioada în care copilul face primii pași către dezvoltarea armonioasă, această perioadă fiind de obicei de la naștere la vârsta de 6-7 ani, când asigură intrarea acestora în sistemul de învățământ obligatoriu. Mai exact, educația timpurie este prima etapă de pregătire pe care copilul o parcurge înainte de a începe educația formală în cadrul unui sistem de învățământ.

Conform Raportului de monitorizare globală a Educației pentru Toți, educația timpurie sprijină supraviețuirea, creșterea, dezvoltarea și învățarea copiilor de la naștere până la intrarea în ciclul

primar(formal, informal și nonformal) și include sănătatea, nutriția, igiena, dezvoltarea cognitivă, socială, fizică și emoțională.

Educația timpurie are loc de obicei în două medii diferite: în cadrul familiei și în cadrul unui mediu mai organizat, cum ar fi: grădinița. Educația timpurie a copilului are anumite obiective dintre care cele mai importante sunt:

- Dezvoltarea liberă și armonioasă a personalității copilului prin forța și cu ajutorul creativității sale.
- Dezvoltarea emoțională, a abilităților de a-și conștientiza emoțiile, de a și le exprima atunci când este cazul.
- Dezvoltarea unei imagini de sine pozitive și a unei încrederi în sine puternică.
- Dezvoltarea atitudinilor și a aptitudinilor necesare pentru a ajunge un adult liber și responsabil.

Este important să acordăm o atenție sporită dezvoltării copilului din toate punctele de vedere încă de la o vârstă fragedă pentru că de acest lucru depinde viitorul său.

Educația timpurie înglobează ideea că la vârstele mici, educația constituie baza procesului complex de formare a personalității. Reușita educațională a copilului depinde de implicarea tuturor agenților cu influențe asupra copilului, începând de la familie, instituții de educație până la comunitate. În această perioadă, educația se focalizează atât pe dezvoltarea fizică, pe cea cognitivă, cât și pe cea socio-emoțională și constă în activități și experiențe care influențează dezvoltare copilului. Dezvoltarea este un proces continuu de schimbare.

Așadar, focalizarea pe educația timpurie este firească, știut fiind faptul că dezvoltarea copiilor este rapidă în această etapă de vârstă, iar valorificarea potențialului pe care îl are copilul creează pentru acesta premisele performanțelor lui ulterioare.

Rolul scenetelor la școlarii mici

Petrescu Dana

Vârsta școlară mică oferă un fond favorabil pentru dezvoltarea creativității. Știm că sceneta este o scurtă piesă de teatru ca întindere și cu personaje puține.

Scenetele au versuri scurte care se rețin cu ușurință, reprezintă o metodă inovativă de acumulare de cunoștințe și îi motivează pe copii să se implice în activitățile extracurriculare. Pot fi pregătite cu orice ocazie: sărbători, marcarea unor evenimente, elogierea unor personalități, sfârșit de an școlar etc.

Scenetele pot fi inspirate din povești, poezii, natură, istorie, biblie etc.

Ele valorifică personaje variate ce întruchipează deprinderi bune sau rele, ce pot fi judecate de cei mici.

Personajele cele mai îndrăgite din scenetele pentru copii sunt reprezentate de viețuitoare cunoscute și îndrăgite de aceștia: albină, greierele, furnica, bondarul, lupul, vulpea etc. Acestea au însușiri omenești, vorbesc și se comportă asemenea unor persoane.

Transpunerea în pielea personajelor, stările afective declanșate de scenete îi ajută pe copii să fie cât mai creativi.

Mesajul acestor scenete este de a-i motiva pe copii să fie mai buni și să aprecieze calități precum hărnicia, ajutorul reciproc, respectarea regulilor în cadrul grupului, munca în echipă, cooperarea.

De exemplu roboteala zilnică a albinei ce adună, asemenea unui magician, nectarul dulce, rezultatele muncii ei sunt miraculoase, cu atât mai mult reprezintă pentru copii un model de modestie și hărnicie.

Scenetele aduc bucurie în sufletele copiilor și a publicului spectator prezent, dau aripi imaginației, entuziasmului și stimulează gândirea creatoare.

Denumirea activității: CERCETĂȘIA ESTE ALTFEL! ESTE UN MOD DE VIAȚĂ!

DAMIAN ANCUȚA MIHAELA

Obiectivele activității:

Copilul își dezvoltă abilitățile de comunicare și reușește să se facă înțeles.

Copilul își dezvoltă abilitățile de interacțiune socială și adoptă o atitudine pozitivă în dezvoltarea relațiilor cu cei din jur.

Copilul adoptă o atitudine pozitivă în ceea ce privește viața și oamenii.

Copilul își dezvoltă capacitatea de a se exprima prin diferite forme de comunicare.

Copilul relaționează cu cei din jur în mod nediscriminatoriu, fără a fi influențat de stereotipuri sau prejudecăți de ordin social, religios, etnic sau sexual și urmărește înlăturarea lor și a efectelor acestora.

Copilul își conștientizează și acceptă propriile trăiri și sentimente, înțelege cauzele și efectele pe care acestea le pot avea asupra sa și a celorlalți.

Copilul caută să atingă și să-și mențină echilibrul interior, să se dezvolte pentru a deveni matur din punct de vedere emoțional.

Copilul își consolidează încrederea în sine, fiind conștient de capacitățile personale și de potențialul de care dispune, pentru a-și găsi propriul rol.

Copilul este capabil să-și exprime propriile trăiri și sentimente într-un mod autentic.

Copilul este capabil să-și identifice și să-și controleze propriile reacții în diferite circumstanțe și în relațiile cu persoanele din jur.

Copilul acționează în mod responsabil pentru dezvoltarea grupului promovând și facilitând un climat de colaborare în interiorul acestuia.

Copilul este conștient de rolul și importanța relațiilor de interdependență dintre membrii unui grup și caută să descopere și să pună în valoare potențialul fiecăruia.

Copilul abordează viața într-o manieră optimistă și cu simțul umorului.

Copilul urmărește să optimizeze în mod creativ activitățile pe care le întreprinde.

Descrierea activității:

Astfel, am propus 2 jocuri de start:

- un joc de nume "Cine sunt vecinii tăi?" (joc de 10 minute): Se face un cerc, apoi se prezintă fiecare persoană în parte (numele). O persoană intră în cerc și se va întreba pe sărite câte o persoană: "Cine sunt vecinii tăi?", iar persoana întrebata va răspunde: "Vecinii mei sunt..... (și le va spune numele)". După ce răspunde, cel din cerc va întreba: "Și cine ai vrea să fie vecinii tăi?", iar cel întrebata va spune două nume (altele decât a celor care îi sunt deja vecini). Cei patru ale căror nume au fost pronunțate trebuie să își găsească un loc în partea opusă. Precum și cel din cerc trebuie să ocupe locul unuia dintre vecinii celui întrebata.

Dintre aceștia unul va rămâne fără loc – urmând să fie cel care va sta în cerc.

Jocul se termină după ce toți participanții au fost fie vecini, fie în cerc ori cei care au fost întrebați.

- un joc energizant: MUSCA (joc de 10 minute): Se face un cerc, iar un copil va merge în mijlocul cercului. Odată așezați, copiii vor trebui să fie atenți permanent la persoana din stânga lor pentru că vor purta, pe parcursul jocului, numele acesteia. Adultul începe jocul spunând că în

zonă zboară o muscă și că aceasta s-a așezat pe capul lui ... (și va spune numele unei persoane din cerc) Persoana care s-a auzit strigată va trebui să spună că musca a zburat pe capul lui ... (o altă persoană din cerc) înainte ca cel care se află în mijloc să ajungă la ea și să o atingă. Dacă a fost atinsă, va face schimb de locuri cu cel din mijloc. Atenție însă la faptul că numele pe care le au cei din cerc nu sunt numele lor, ci cele ale vecinilor din stânga. Jocul se poate termina oricând, în funcție de cât de implicați sunt și cât de bine își cunosc numele unii altora. Este recomandat ca la început să se facă câteva ture de probă pentru a fi siguri ca jocul a fost înțeles.

STRATEGIILE ÎNVĂȚĂRII CITIRII ȘI SCRIERII ÎN CLASA I

Țoncu Maricela-Cerasela

La nivelul formării fiecărui individ, învățarea cititului și scrisului constituie o etapă esențială. Aceasta este o etapă a inițierii în cultura scrisă și cuprinde o înlănțuire de evenimente desfășurate în trei faze: perioada preabecedară/prealfabetară, perioada abecedară/alfabetară și perioada postalfabetară/postabecedară. În clasa I se continuă multe din activitățile de tip preșcolar. O atenție deosebită se acordă formării auzului fonematic, fără de care copilul nu va citi și nu va scrie corect. Dacă nu percepe toate sunetele dintr-un cuvânt, copilul nu-și poate forma o citire corectă, în sensul că renunță la sunetele pe care nu le percepe sau adaugă altele. Dacă citirea nu este corectă, ea nu poate fi nici conștientă, deci copilul nu va înțelege ceea ce citește. În cazul în care pronunția cuvintelor nu este corectă, copilul nu va scrie corect, deoarece, în timpul scrierii el își dictează sunet cu sunet. Auzul fonematic se formează prin analiza fonetică a cuvântului sau, altfel spus, prin sesizarea fiecărui sunet din componența acestuia. Exerciții de formare a auzului fonematic se efectuează încă din grădiniță și se continuă în clasa I. Aceste exerciții constau în despărțirea cuvântului în elemente componente, silabe și sunete. Pentru o perioadă mai mare de timp se folosesc în cadrul acestor exerciții cuvinte bisilabice sau trisilabice și mai puțin cuvintele monosilabice pentru că unii elevi nu disting corect sunetele componente. Nu se recomandă folosirea cuvintelor formate din mai mult de trei silabe, deoarece nu se pot reține de către toți elevii. În alegerea cuvintelor pentru desfășurarea exercițiilor, învățătorul are în vedere și specificul limbii române, în special excepțiile. De exemplu, se ocolesc cuvinte ca oameni sau oare, deoarece se pronunță uameni, uare și se scriu oameni, oare. De asemenea, nu se folosesc cuvinte care conțin diftongi sau triftongi, pentru că elevii nu sesizează existența unor semivocale. Din rațiuni didactice, se renunță pentru un timp la corectitudinea științifică, în sensul că, pentru elevi, grupurilor de litere: ce, ci, ge, gi, che, etc. Formarea/consolidarea capacităților ce determină procesele citit-scrisului se poate realiza prin acțiuni orientate spre pronunțarea corectă, formarea auzului fonematic, familiarizarea elevilor cu noțiunile de sunet, literă, silabă, cuvânt, propoziție.

Bibliografie:

1. Crețu, E., (2008), Învățarea limbii române în școală: sugestii metodice, Buc.: Ed. Aramis;
2. Molan, V., Bizdună, M., (2006), Didactica limbii și literaturii române, M.E.C,

Proiectul pentru Învățământul Rural; 3. Pamfil, A., (2009), Limba și literatura română în școala primară: perspective complementare, Pitești: Ed. Paralela 45.

Educația incluzivă

Stan Maria-Mirabela

Educația este un drept fundamental al oricărui individ, iar școala este una dintre principalele instituții de integrare a individului în societate și răspunde în fața tuturor membrilor societății prin programe de formare și educație, indiferent de limitările fizice sau psihice, cu condițiile prealabile. să participați cât mai activ posibil în condițiile vieții sociale și culturale, să vă dețineți propriile vise și preocupări și să rămâneți la propria personalitate.

Educația incluzivă reprezintă aplicarea instituționalizată a unei culturi incluzive, adică materializarea acesteia în contextul școlilor, și presupune o serie de adaptări ale mediului educațional în toate componentele sale: pregătirea resurselor umane implicate în procesul educațional, programe de adaptare în școli.

În special metodele de lucru, strategiile și tehnicile legate de persoanele calificate ale acestor programe educaționale, precum și ritmul de lucru al fiecăruia și aprecierea copiilor în funcție de potențialul lor.

Conceptul de educație incluzivă se referă la respectarea statutului și a drepturilor tuturor persoanelor din societate de a participa la viața lor în moduri relevante și de a se bucura de un tratament egal cu ceilalți. În mod clar, incluziunea se referă la o varietate de comportamente în societate împotriva excluderii, marginalizării, stigmatizării, izolării și abandonului indivizilor în încercarea de a preveni, elimina, îmbunătăți și corecta o serie de abuzuri și abateri împotriva unui anumit grup de oameni. Implicarea oamenilor în societate prin participarea la activități școlare cu alți copii este o altă modalitate de a le oferi oportunități naturale de interacțiune socială și, evident, de a le crește șansele de integrare în viața socială. O modalitate mai eficientă și mai ideală decât izolarea lor în instituții speciale.

Lipsa accesului la o educație de calitate și incluzivă reduce foarte mult șansele copiilor de a-și atinge potențialul, de a învăța abilități de viață de bază și de a-și câștiga existența ca adulți. Deși situația copiilor români s-a îmbunătățit constant în ultimii 30 de ani, provocările rămân. Accesul la o educație de calitate este o provocare zilnică pentru prea mulți copii din cauza unor factori precum sărăcia, discriminarea sau lipsa sprijinului părintesc și comunitar.

CE E COPILĂRIA?

Ioniță Georgiana

“Copilului poți să-i spui tot, tot; întotdeauna m-a uimit cât de puțin cei mari, tații și chiar mamele, își cunosc copiii. Copiilor nu trebuie să le ascunzi nimic sub pretextul că sunt încă mici și e prea devreme pentru ei să știe ceva. Ce idee tristă și nefericită! Și ce bine își dau seamă copiii că părinții lor îi cred prea mici și prea neștiutori, când ei, în realitate, înțeleg totul. Adultul nu știe că, până și în chestiunea cea mai dificilă, copilul îi poate da un sfat util. “ – F. M. Dostoievski

Copilăria este perioada cea mai frumoasă din viața unei persoane, deoarece este singura perioadă în care suntem lipsiți de griji, înconjurați de iubire, afecțiune, zâmbete colorate și glasurile pline veselie necondiționată. O lume mirifică, o lume aparte, plină de emoție, bucurie și culoare. Copilăria este lumea reală, plină de armonie.

Copilul la naștere este o "tabula rasa", adică o tablă ștersă, pe care nu este scrisă niciun fel de informație, așteptând cu nerăbdare ca fiecare părticică din ea să fie scrisă cu o poveste de viață unică. Copilăria este prima etapă, datorită ei fiind de a pune bazele întregii vieți. Inocența precum și naivitatea fac din copilărie o lume fericită, înconjurată de bine și aparată de iubire și puritate.

Copilăria este fundația întregii vieți, deoarece ea reprezintă etapa formării caracterului, precum și dezvoltarea unor abilități, priceperi și deprinderi care ne vor urmări întreaga viață. De aceea, este important ca fericirea să fie punctul de reper care va rămâne în memoria fiecărui copil. Azi suntem copii și dintr-o dată ne trezim că am trecut de perioada copilăriei, uneori fără să o fi trăit pe deplin. De aceea, este important ca perioada copilăriei să fie trăită și simțită la maxim.

Când suntem la vârsta copilăriei fiecare anotimp are frumusețea lui, în care descoperim jocurile specific anotimpului. Toate experiențele trăite vor pune bazele unei "case solide". Totul depinde de noi, ca și adulți, cât de trainică și solidă dorim să o construim.

Amintirea copilăriei trebuie să fie magică, de vis, deoarece ea ne arată ceea ce suntem și vom fi noi cu adevărat. Fiecare filă din această minunată carte trebuie să fie presărată cu iubire necondiționată, vise împlinite, prietenii adevărate și clipe neuitate.

"Există întotdeauna în copilăria noastră un moment când ușa se deschide și lasă să intre viitorul!" - Deepak Chopra

Ca o concluzie, copilăria este precum o insulă inundată de frumosul naturii, un spațiu al fericirii supreme, al veseliei și al ghidușilor copilărești.

Bibliografie:

- Dex online;
- Boțiu, V., Mihailuc, H., (1993), Copilul și lumea sa, Editura de Vest, Timișoara 6
- Șchiopu, U., Verza, E., (1995), Psihologia vârstelor, ciclurile vieții, E.D.P., R.A., București

Joc de mișcare - "Salată de fructe"

CREȚONI MARIANA

Introducere:

- Jocul este adaptat pentru 10 – 30 copii
- Jocul poate fi adaptat pentru copii cu vârsta cuprinsă între 5 și 10 ani
- Fiecare copil are nevoie de un scaun
- Jocul durează circa 5 – 15 minute

Descrierea jocului : " Salată de fructe" :

Așezați în cerc pe scaune sau în picioare, jucătorilor li se atribuie câte un fruct. De exemplu portocală, căpșuna, banană, strugure, măr, iar dacă numărul jucătorilor este mai mare se mărește numărul de fructe.

Apoi conducătorul jocului va spune: "Aș mânca salată decăpșuni". Toți jucătorii care sunt căpșuni își vor schimba locul.

Când se spune: " Aș mânca salată de fructe", își vor schimba locul toți jucătorii.

Jocul se poate juca în picioare sau pe scaun. Când se joacă pe scaune un jucător trebuie să nu aibă scaun. Acela va începe jocul spunând replica.

Copiii nu au voie să se așeze pe scaunul pe care au stat, trebuie să își caute un scaun nou.

Varianță fără conducător de joc

Într-o variantă mai largă se poate juca și fără un conducător al jocului. Pentru această variantă se elimină unui preșcolar scaunul și un copil rămâne în picioare. Preșcolarul fără scaun are voie să spună acum sortimentul de fructe. Preșcolarul care nu mai găsește niciun scaun, spune mai departe ce dorește să mănânce.

Materiale necesare: Cartonașe cu fructe

Regula jocului: Jucătorii nu au voie să rămână pe același scaun, trebuie să schimbe locurile și se așeze pe un alt scaun

Variantă și cu tema Animale de la fermă

În loc de fructe pot fi folosite animale de la fermă.

De exemplu preșcolarii sunt împărțiți apoi în grupe de cai, vaci, oi, capre sau găini. Variantă

și cu tema Legume

METODE ACTIVE ȘI INTERACTIVE LA PREȘCOLARI

Muntean Mădălina Izabella

În procesul predării interactive, rolul educatorului se schimbă, adică el pune probleme, ascultă părerile copiilor, sugerează rezolvări, lucrează împreună cu copiii, corectează greșelile acestora, dar niciodată nu impune autoritar un punct de vedere. Cu alte cuvinte, organizatorul și conducătorul educației devine consilier, dar și coechipier.

Învățarea activă dezvoltă gândirea critică, creativă și responsabilitatea. Cadrul necesar învățării active trebuie să fie stimulativ, bazat pe încredere și pe respect între educator și între copii. Trebuie acceptată diversitatea de idei, promovată gândirea pozitivă și implicarea activă a tuturor copiilor. Voi prezenta câteva metode active utilizate în activitățile de învățare la nivelul II al învățământului preșcolar.

1. „Să dezlegăm misterul” este una din metodele de învățare activă care poate fi utilizată în învățământul preșcolar pentru dezvoltarea gândirii critice și a creativității copiilor. Copiii sunt împărțiți în grupe eterogene, fiecare grupă primind un plic cu jetoane. Componentii fiecărei grupe analizează jetoanele pentru a descoperi legăturile dintre evenimentele care duc la soluționarea problemei. Jetoanele se vor așeza în ordine cronologică, vor fi verificate și lipite pe o planșă. Timpul de lucru este același pentru fiecare grupă și se stabilește de la început.

Produsele finale vor fi expuse pe un panou, raportorul fiecărei grupe își prezintă produsul iar ceilalți copii urmăresc, pun întrebări și fac judecăți de valoare. Utilizând tehnici diferite de conversație, educatoarea fixează noile cunoștințe descoperite de copii.

Exemplu: Se alcătuiască patru grupe.

- prima grupă primește un set de jetoane referitoare la procesul de germinație;
- a doua grupă primește jetoane cu cifre de la 0-10, urmând să le așeze în ordine crescătoare sau descrescătoare;
- a treia grupă primește jetoane cu animale mici, mijlocii și mari;
- a patra grupă primește un set de jetoane cu acțiunile pe care un preșcolar le face pe parcursul unei zile.

2. „Diagrama Venn” este o altă metodă de învățare activă, care se folosește pentru a compara, a observa, a analiza și se poate utiliza în activitățile de învățare sau fixare a cunoștințelor. Educatoarea va desena pe tablă două cercuri suprapuse parțial. Aceleași cercuri sunt desenate și pe foile copiilor, care vor lucra în perechi sau în echipă.

Exemplu: În primul cerc desenăm atributele roșiei, în cel de-al doilea însușirile ardeiului, iar în zona suprapusă, asemănările. Toate fișele se analizează. Sunt laudate cele mai complete și mai frumoase produse, dar și colaborarea cu coechipierul.

3. „Convinge-ți auditoriul că ești...” este o metodă empatică prin care copilul este pus în situația de a juca un rol, de a intra în pielea unui personaj, a unei persoane. Copiii vor fi pe rând, actori și observatori. Din mulțimea costumelor și accesoriilor puse la dispoziție copilul alege costumul

potrivit personajului interpretat și rostește replicile acestuia, un accent deosebit punându-se pe limbajul verbal și nonverbal. Se apreciază autenticitatea, fluența exprimării și creativitatea.

4. "Metoda proiectului tematic" este o metodă care implică învățarea activă și presupune culegerea informațiilor, prelucrarea și sistematizarea activității, căutarea de soluții, interpretarea, reflecția personală, inventivitate și creativitate. Tema este stabilită în funcție de preferințele copiilor.

Preșcolarii descoperă o nouă experiență interrelaționând în grupuri de învățare activă; ei studiază, investighează și capătă încredere în capacitățile individuale și în cele ale grupului.

Rolul profesorului în formarea personalității elevului

Muntean Hanelore Laura

Profesorul ocupă un loc important în activitatea educațională deoarece contribuie la formarea personalității elevilor, la conduita lor în societate, la formarea lor ca indivizi și cetățeni. Transformările intervenite în dezvoltarea societății afectează într-o mare măsură și viața școlii. Cererea crescândă de educație, educație permanentă, integrarea învățământului cu cercetarea și producția, obligă școala să-și revizuiască principiile, obiectivele, structura, metodologia și stilul de lucru, pentru a răspunde adecvat exigențelor tot mai mari ale societății.

Subliniez sarcina formativă ce revine personalului didactic în educarea tinerei generații, și nu numai, aceea de instruire a elevilor. Inversarea de accent de pe informativ pe formativ, presupune o reconsiderare a întregului sistem de învățământ și în special o subliniere specială a rolului și rolului profesorului în acest sistem, el fiind specialistul care participă la formarea viitorilor specialiști pentru toate sectoarele de activitate. Profesorul ocupă o poziție cheie în activitatea de programare, de organizare, realizare și evaluare a procesului educațional. Profesiunea didactică este asociată cu câteva categorii fundamentale de roluri, acceptate de majoritatea sistemelor de formare a profesorilor: proiectare, managementul și organizarea activităților de învățare, consiliere psiho-educatională, managementul clasei de elevi, comunicare cu elevii, părinții și colegii, dezvoltare profesională de-a lungul vieții, participare la perfecționarea procesului educațional și a inovațiilor din școală, oferirea de servicii educaționale pentru comunitate etc.

Personalitatea profesorului în condițiile învățământului actual presupune și o serie întreagă de calități, determinate de specificul și complexitatea muncii pe care o desfășoară. Profesorul își asumă deci o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui. În școală, profesorul este conducătorul activității didactice care se desfășoară în vederea realizării obiectivelor prevăzute în documentele școlare. Orice profesor este și un creator de modele, de proiecte educaționale, de metode și procedee, un inovator. O asemenea calitate îi pretinde profesorului imaginație, abilitate, inovație în toate împrejurările, nu numai în cadrul lecțiilor. Orice elev este un unicat și fiecare cere un anumit tratament pentru a se realiza optimal. A stabili condițiile, tratamentul și modalitățile prin care fiecare elev își poate pune în valoare mai bine disponibilitățile sale și a obține succese, înseamnă a descoperi specificul fiecăruia și a ști să adaptezi tehnologia educației acestor particularități.

Modelând personalitatea fiecărui elev, profesorul este preocupat să descopere direcția optimă de dezvoltare a acestuia și de stimulare a capacităților necesare împlinirii sale. El devine astfel specialistul care acordă și o calificată asistență psihopedagogică indispensabilă dezvoltării multilaterale a fiecărui elev.

Calitățile personale și trăsăturile de personalitate dezirabile profesorului, care întregesc tabloul competențelor fundamentale, pot fi divizate în mai multe subcategorii în funcție de mai multe criterii:

- nivelul cultural al profesorului: capacitatea de a dialoga; capacitatea de a informa obiectiv și de a comunica cu ușurință; atitudinea critică și non-dogmatică; virtuți civico-democratice;

- aspecte ale civilizației tehnologice contemporane: stăpânirea noilor tehnici care sunt folosite în sala de clasă contemporană; capacitatea de a inventa noi modalități de utilizare a acestor tehnici; capacitatea de a le inova, de a propune ameliorările necesare;

- funcția științifică a profesorului contemporan: cunoașterea logicii și a structurii disciplinei pe care o predă; promovarea spiritului științific; preocupări de propagare a culturii științifice.

„Fericit este copilul care găsește în fiecare etapă a drumului, pe educatorul capabil să insuflă treptat forța și elanul necesare împlinirii destinului său de om.” (Maurice Debesse)

EDUCAȚIA ECOLOGICĂ

Gherheș Flavia-Luisa

Mediul înconjurător constituie un mecanism viu, cu o complexitate deosebită, de a cărui integritate și bună funcționare depinde întreaga activitate umană.

Omul s-a aflat în mijlocul naturii de la începutul existenței sale, folosindu-i toate darurile. Nu rareori, însă, ea îi opune și manifestări oarbe, brutale, în fața cărora rămâne înmărmurit și neputincios.

Cu timpul, oamenii au început să facă cercetări științifice și să-i descifreze multe din tainele ascunse, înțelegând că manifestările ei se petrec sub acțiunea legilor ce o guvernează, pentru că în natură nimic nu se desfășoară haotic și întâmplător, ci numai sub impulsul implacabil al legilor obiective.

Menținerea echilibrului ecologic este esențială pentru desfășurarea normală a vieții.

Orice copil poate deveni un prieten al naturii, cu condiția să respecte natura. Natura are nevoie de prieteni. Nu mila de viețuitoare, ci respectul este necesar unei adevărate prietenii cu natura.

Grădiniței îi revine importanta sarcină ecologică, aceea că, încă de la cea mai fragedă vârstă, copiii să ajungă să cunoască, să iubească și să ocrotească natura. În programa activităților instructiv – educative sunt recomandate o serie de obiective, a căror transpunere în activități specifice conduce copiii către înțelegerea unor legături cauzale între evenimente, le dezvoltă spiritul de observație, contribuie la formarea de priceperi și deprinderi active, precum și la dezvoltarea conștiinței civice.

Am căutat să selectez și să desfășor activitățile cele mai accesibile – prin formă și conținut – care să-i conducă pe preșcolari spre educarea dragostei lor față de natură, a dorinței de a contribui la păstrarea frumosului, la educarea capacității de a ocroti și respecta natura.

Am început inițierea copiilor cu propriul lor mediu înconjurător, cu ambianța, cu „lumea lor în mic” – locuința, sala de grupă, curtea de joacă, strada, orașul și, folosindu-ne de imaginație, am parcurs întreg globul terestru, cu porțiunile lui de ape și de uscat.

În cunoașterea mediului înconjurător trebuie să predomină caracterul atractiv, accesibil și ecologic. Copiii au nevoie să perceapă cel mai mare adevăr din spațiul viului: plantele se nasc, trăiesc și mor, lăsând semințe pentru următoarea generație de plante.

Nu bogăția cunoștințelor de biologie interesează în primul rând învățământul preșcolar, ci cunoașterea și menținerea sa în forul interior al copiilor a două stări: dorința de a cunoaște universul lumii vii și puterea de a ocroti formele de viață. Curiozitatea copilului este suscitată nu numai de obiectele pe care le poate percepe, ci și de legăturile interne, de cauzalitatea care există între obiecte și fenomenele percepute: „de ce cad frunzele?”, „de ce tună?”, „de ce crește grâul?”

În vederea formării comportamentului civic, etic și a deprinderilor copiilor de păstrare și iubire a naturii, i-am antrenat în activități menite să contribuie la îngrijirea unor arbori și a spațiului verde din curtea grădiniței. Cu ocazia plimbărilor în pădure și poiana de la marginea orașului le-am atras atenția copiilor asupra unor aspecte de distrugere a mediului: copaci tăiați, cu tulpina scrijelită, resturi menajere, iarbă arsă, sticle sparte, deșeuri de hârtie și ambalaje de plastic aruncate la

întâmplare. Pentru a întări comportamentele pozitive, întotdeauna când am mers la iarbă verde, am strâns toate resturile gustării pe care am luat-o și am controlat dacă totul este curat, așa cum am găsit înainte de popasul nostru.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Cepoiu Ionela

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

EDUCAȚIA ECOLOGICĂ ÎN GRĂDINIȚĂ

Godea Ecaterina

Educația ecologică reprezintă o modalitate prin care preșcolarul poate ajunge la cunoașterea, înțelegerea și respectarea naturii, a mediului înconjurător. Cunoașterea naturii trezește gândirea copilului, contribuie la dezvoltarea capacității creatoare a preșcolarului, la dezvoltarea vorbirii corecte și coerente, făcându-l astfel pe copil să mediteze asupra fenomenelor și corpurilor ce-l înconjoară.

Odată cu venirea în grădiniță, copilul face primii pași în formarea unor conduite ecologice

, adecvate ocrotirii și îngrijirii naturii. Pentru realizarea acestora, se pune accent tot mai mult pe organizarea de activități, care să-i pună pe copii în contact direct cu natura, spre a-i cunoaște tainele și frumusețile.

Un prim pas de realizare a educației ecologice îl constituie desfășurarea unor activități în mijlocul naturii precum: observări spontane sau dirijate, plimbări și drumeții, excursii, în cadrul cărora copilul se bucură de frumusețea și bogăția naturii.

Convorbirile libere: „De ce trebuie să îngrijim natura?”, „Cum avem grijă de mediul înconjurător?”, „De ce îngălbenesc frunzele copacilor?”, rezolvă multe dintre semnele de întrebare pe care le au copiii la această vârstă referitoare la mediul înconjurător.

Lecturile după imagini „Ce știm despre primăvară?”, „Animalele domestice și puii lor”, „La munte”, aduc aproape de copil o anumită idee sau secvență din realitatea înconjurătoare, ajutându-l să exploreze, să analizeze, să-și pună întrebări în legătură cu aspectele întâlnite, să-și exprime stări sufletești și să inițieze acțiuni.

O altă modalitate de realizare a educației ecologice o reprezintă povestirile create de copii care urmăresc atât verificarea cunoștințelor cât și dezvoltarea imaginației preșcolarului.

Activitățile de educație ecologică ajută copiii să manifeste sensibilitate față de mediul înconjurător și problemele cu care acesta se confruntă; contribuie, prin emoțiile puternice generate de exemple oferite, la formarea în sufletele copiilor a unor sentimente de ocrotire și protecție a mediului.

CRESTEREA RANDAMENTULUI SCOLAR PRIN PARTENERIAT INTRE PROFESOR-FAMILIE-ELEV

Somoiaș Lucia

Motto: „Copilul este o ființă minunată nu prin ceea ce face, ci prin ceea ce promite a deveni...” (Ashley Montagu)

Evoluția societății și dezvoltarea științei au impus mereu schimbări corespunzătoare în conținutul învățământului, în strategiile de predare-învățare-evaluare, în relațiile profesor-elev-familie.

Procesul de învățământ este principalul mijloc de formare a omului, în special a generațiilor tinere, sub toate aspectele. Calitatea procesului de învățământ se măsoară după rezultatele elevilor în școală și în afara ei, rezultate ce depind de capacitatea fiecărui cadru didactic, a fiecărei unități școlare de a combina toată gama de activități necesare pentru atingerea obiectivelor și de a le îmbunătăți de la caz la caz. Din perspectiva celor arătate mai sus, derularea unitară și eficientă a procesului instructiv-educativ, asigurarea unui parteneriat real și durabil cu rol de autoreglare în relația profesor-elev-familie sunt decisive.

În lucrarea sa, „Psihologia copilului”, dr. Pauline Morand de Jouffrey afirmă: „Părinții doresc să ofere copiilor lor tot ceea ce este posibil și aceasta pare a fi absolut normal. Copilul model este plăcut, dragut, ascultător, știe ce vrea și învață foarte bine: este cel mai bun din clasă, viitor politehnist și, pe deasupra, cel mai tânăr sau cel mai bun din promoția sa. Acesta pare că este

prototipul visat. Cu toate acestea, o dezvoltare conform unor exigente ale societății noastre nu este garanția unei evoluții reușite. Unii copii dotati prezintă uneori tulburări în anumite sectoare ale personalității lor. Alți copii, mult prea cuminți, maschează propriile probleme, în spatele gravității lor.

Psihologia copilului este un domeniu vast. Părinții nu au așteptat ca aceasta să se dezvolte ca să știe ce ar trebui să facă. Totuși, cunoașterea reperelor importante și a sensului celor catorva modalități de comportare îi poate ajuta pe părinți să înțeleagă anumite aspecte ale dezvoltării personalității, să nu neglijeze anumite simptome care par minore și să nu intre în panică în fața acestora, care fac parte din procesul normal de maturizare.”

Plecând de la afirmațiile făcute de literatura de specialitate referitoare la rolul important jucat de familie în educarea propriilor copii și a nevoii acestora de informare, dar și de la experiența capătă la catedră, se desprinde importanța pe care o are pentru fiecare copil colaborarea reală dintre familie și școală și crearea unor puncte de legătură afectivă permanente între profesor, familie și elev bazate pe încredere, respect, încurajare, cooperare, susținere morală, protecție. Profesorul devine modelul după care se ghidează copilul și are un rol decisiv în a certifica încrederea în forțele proprii și a ghida pașii către viitor elevilor săi.

Bibliografie:

1. Dr. Pauline Morand de Jouffrey, -, „Psihologia copilului” -, Ed. Teora, 1998;
2. Cosmovici, A. -, „Psihologie generală” -, Ed. Polirom, Iași, 1966;
3. Kulcsar, T. -, „Factorii psihologici ai reușitei școlare” -, E.D.P., București, 1978;

EDUCATIA OUTDOOR

Mogos Florinela- Roxana

În societatea de astăzi, în care tehnologia se dezvoltă cu viteză amețitoare și, datorită ei, copiii sunt asaltați de informații, științele educației se orientează din ce în ce mai acut către întoarcerea la natură- cea care oferă nenumărate lecții de supraviețuire.

Conceptul de educație se extinde din ce în ce mai mult, iar diferitele forme educaționale se pot ajuta reciproc, pentru a crea un tot sănătos.

Termenul “outdoor”, în cea mai simplă accepțiune, semnifică “activitate în aer liber, în afara spațiului instituțional al școlii”. Obiectivele urmărite de activitățile de tipul “ outdoor “sunt:

- Dezvoltarea abilităților socio-personale: spirit de echipă, relații sociale, competențe de conducere.
- Dezvoltarea abilităților de management: organizare, coordonare, evaluare.

Acest tip de educație se bazează foarte mult pe participare activă, maximizează procesul de învățare, oferă o utilitate practică imediată cunoștințelor acumulate, folosind metode care stimulează implicarea și participarea, având o structură flexibilă, un cadru de învățare și un conținut lejer, bazându-se pe experiența participanților.

Educația formală care este organizată și structurată împreună cu educația informală care se desfășoară oricând și oriunde și cea non-formală prin metodele interactive contribuie la formarea unui “tot sănătos” la care educația outdoor adaugă prospețime și extinderea spre diferite domenii (dezvoltare personală și profesională, protecția mediului, dezvoltare durabilă). Caracteristicile educației outdoor:

- Oferă posibilitatea contactului direct cu natura- (protecția mediului fiind un subiect de interes internațional) poate duce la schimbarea atitudinii și a comportamentului față de mediu.
- Este o puternică sursă de experiențe de învățare- oferind copiilor diverse provocări într-un mediu relaxat, liber, construind relații între elevi bazate pe sprijin reciproc.
- Facilitează procesul de învățare al copiilor care întâmpină dificultăți, devenind motivați.
- Contribuie la dezvoltarea spiritului de echipă prin participarea activă a tuturor celor implicate.

Răspunde nevoilor de bază ale individului: nevoia de a fi respectat, de a fi responsabil, de a fi activ, de a fi inclus social și nevoia de a se simți în siguranță.

Educația, în toate formele ei, are obiective educaționale bine definite, care, prin metodele de învățare folosite, determină implicarea, tolerant, învățarea prin joc, cunoașterea, deschiderea, acțiunea. Toate, împreună, dezvoltă competențe și modelează atitudini.

ROLUL ȘI RESPONSABILITATEA CADRULUI DIDACTIC

Mihai Simona Maria

Cadrul didactic îndeplinește un rol atât în timpul derulării activității didactice, și anume cel de profesor, evaluator, planificator, consilier, cât și în relațiile pe care la întreprinde la nivelul instituției școlare, cel de coleg, metodist, director. Pe lângă planificarea, organizarea, monitorizarea, conducerea, controlul, evaluarea, ceea ce presupune activitatea didactică, activitatea acestuia presupune și consiliere, îndrumare, rezolvarea conflictelor, supraveghere, comunicare cu părinții.

Pentru realizarea curriculum-ului centrat pe copil educatorul stabilește scopuri pentru fiecare copil, luând în considerare toate aspectele dezvoltării lui: ritmul de dezvoltare, temperamentul, punctul forte (prin care copilul este pus în valoare), puncte slabe. Pentru a-i ajuta pe copii să realizeze aceste scopuri, educatoarele gândesc strategii — selectează metode, tehnici, procedee. Este indicat ca educatoarea să pregătească mai multe strategii pentru atingerea fiecărui scop, s-ar putea ca de la caz la caz să nu fie eficiente, să trebuiască schimbate, adaptate.

Rolul pe care trebuie să îl îndeplinească cadrul didactic în primul rând este de a organiza și conduce activitatea didactică. De cadrul didactic depinde în cea mai mare măsură succesul în munca instructiv-educativă, de competența și de dragostea ei pentru această meserie. Influența cadrului didactic asupra elevilor nu poate fi comparată cu cea a programelor școlare, manualelor, bazei materiale de care dispune școala, planurile de învățământ, aceasta fiind pionul principal. Educatoarea este cea care creează condițiile necesare de muncă, organizează și conduce activitatea elevului, prin care dispozițiile lui se dezvoltă neconștient și se transformă în calități.

În relația dintre cadrul didactic și elev, cadrul didactic trebuie văzut ca un îndrumător, coordonator al activității pe care acesta o întreprinde, acesta putând să găsească la un moment dat mai mult decât un cadru didactic, un om, o călăuză în drumul lui prin viață. Profesorul trebuie să „scoată” ce este cel mai bun din fiecare copil, să-l motiveze și să-l conducă la obținerea celor mai bune reușite ale lui. Rolul lui este să caute cele mai bune soluții pentru problemele întâmpinate la clasă de elevi, fără a face comparații sau discriminări între aceștia.

Încă din gădiniță, cadrul didactic joacă un rol foarte important deoarece este unul din actorii principali ce participă la formarea unui om. Împreună cu familia, persoanele din jurul copilului, dar și educatoarea își pun o mare amprentă asupra copilului, atât la nivel comportamental-valori, cât și la nivelul limbajului. Atunci când este mic copilul împrumută comportamente de la adulți. Astfel educatoarea trebuie să fie un model pentru copil, să folosească un limbaj adecvat și o ținută adecvată.

Educatoarea trebuie să creeze copiilor un mediu stimulat de joc, favorabil pentru a-și exprima necesitățile, emoțiile și sentimentele, încurajează copiii să facă alegerea, le lasă dreptul să decidă singuri

De cele mai multe ori considerăm că aceștia fiind mici au nevoie de mai multă joacă și de mai puțin conținut, rolul cadrului didactic este ca prin intermediul jocurilor didactice să intervină în dezvoltarea copilului, să-l învețe și să-i dezvolte anumite desprinderi și comportamente. Dacă rolul educatoarei este îndeplinit cu succes, prin ghidare și nu prin impunere, dezvoltarea copilului are loc conștient, iar acesta va veni de drag la gădiniță.

STIMULAREA PERCEPȚIEI

RICU MARIA

Învățarea, ca formă importantă a activității umane, presupune într-o foarte mare măsură intervenția percepției.

Percepția joacă un rol important pentru individ, de informare asupra existenței și caracteristicilor obiectelor din lumea înconjurătoare, facilitează adaptarea omului la lumea obiectelor. Prin ghidare și orientare, percepția reglează comportamentul.

Funcția informațională a percepției ne oferă informații din mediul exterior, iar cea reglatorie se referă la faptul că ceea ce percepem ne determină direcția mișcărilor, traiectoria, ritmul pe care urmează să îl întreprindem în anumite activități de zi cu zi. Ceea ce percepem ne influențează și ne reglează comportamentul, ne adaptăm la ceea ce se întâmplă în funcție de ceea ce percepem în jurul nostru.

Cele mai importante roluri care le au asupra percepției sunt:

1. Activitatea umană: jocul, munca, creația, învățarea etc. Percepția depinde de relația pe care o avem cu un anumit obiect. Dacă avem o relație activă cu obiectul, adică îl folosim în activitatea de zi cu zi, atunci obiectul respectiv este mult mai bine perceput. Îi vedem toate detaliile, îl înțeleg mai bine, îi înțeleg funcționalitatea etc. Percepția este mult mai amplă dacă îl folosim activ, iar dacă nu îl folosim și ne uităm fără a-l atinge, fără a-l folosi, atunci percepția este limitată.
2. Limbajul- În momentul în care percepem ceva (un obiect, o ființă etc), putem să numim obiectul respectiv de cele mai multe ori. Limbajul are o funcție integratoare pentru percepție.
3. Experiența anterioară- se referă la lucrurile pe care le avem deja în memorie. În momentul în care am mai perceput lucrurile în trecut, se formează niște scheme mentale ale obiectelor. Schemele mentale atunci când revedem obiectul sunt reactualizate. Reactualizate fiind, ele vor fi percepute mult mai rapid. Se vizează stabilirea unui program adecvat de învățare pe baza observațiilor anterioare.

Fazele procesului perceptiv:

1. Detecția – în câmpul nostru perceptiv se poate întâmpla să apară un obiect, în momentul în care îl percepăm apare detecția- pot doar să îl detectez și atât. Copilul percepează numerele.
2. Discriminare- diferențiere – ne dăm seama de diferențele dintre stimulii pe care i-am captat și alți stimuli asemănători din mediu. Ne dăm seama de însușirile lui definitorii- îl focalizăm și îl deosebim de celelalte elemente.
3. Identificarea – putem să îl categorizăm și putem să numim ce este.
4. Interpretarea- spun ce face obiectul respectiv. Găsim semnificație obiectului perceput. Copilul percepe semnificația. Ex: + înseamnă „adăugăm”.

Observația este o formă a percepției mai elaborată – este o activitate perceptivă intenționată, care are un scop bine stabilit, este reglată de cunoștințe, organizată și condusă sistematic, conștient și voluntar

SITUAȚIILE DE CRIZĂ EDUCAȚIONALĂ

Enache Gabriela

Criza educațională este un eveniment perceput ca având probabilitate scăzută și impact semnificativ, caracterizat printr-o ambiguitate a cauzelor, efectelor și mijloacelor de rezolvare. ("Pedagogia învățământului primar și preșcolar", vol I, S. Făt, pag 521).

Flannery and Everly (2000) definesc criza ca fiind o condiție de răspuns într-o situație în care echilibrul este afectat, iar mecanismele curente nu mai funcționează.

Potrivit lui Drennan și McConnell (2007), fenomenul crizei educaționale este o construcție socială, complexă, interpretativă, întrucât indivizii descriu diferit fenomenul trăit, din perspectiva convingerilor, experiențelor și responsabilității lor.

Autori din literatura de specialitate descriu criza ca fiind bruscă, neașteptată, urgentă, cu impact la nivel individual și/sau grupal, în același timp o situație cu semnificație emoțională importantă, ce interacționează cu abilitatea de a interveni, creând sentimente de panică și neputință.

Criza educațională ar putea fi definită ca un eveniment sau un complex de evenimente inopinante, neașteptate dar și neplanificate, generatoare de pericolozitate pentru climatul, starea ori siguranța clasei respective și a membrilor acesteia. ("Pregătirea psihopedagogică", R. Lucu, pag. 421).

Definiția ar trebui completată cu o serie de elemente conexe cum ar fi, pe de o parte, precizarea gradului de pericolozitate, a percepției reale ori false a acestuia, iar pe de altă parte, gradul de probabilitate a evenimentului studiat. ("Pregătirea psihopedagogică", R. Lucu, pag. 422)

Extensia crizei este favorizată și de intervențiile stângace ori chiar nonintervențiile cadrului didactic nepregătit și neabilitat din punct de vedere managerial pentru o asemenea derulare evenimentială. ("Pregătirea psihopedagogică", R. Lucu, pag. 422)

Elementele cu gradul cel mai mare de nocivitate sunt reprezentate de "traumatismele" psihice și organizaționale, crizele paralizând sau chiar stopând activitățile curente, destrucurând echilibrul organizației școlare atât în interior, prin confuzia și insecuritatea creată, dar și în exterior, prin discreditarea imaginii colectivului, respectiv a cadrului didactic. ("Pregătirea psihopedagogică", R. Lucu, pag. 422).

Mecanismele de a prevedea, delimita, defini, controla și soluționa o situație de criza presupun un efort mare, strategii de intervenție ferme dar prudente, un consum de energie fizică și nervoasă sporit, cu șanse de a determina consecințe greu de evaluat în planul echilibrului psihic al persoanelor implicate. Traumele pot fi semnificative întrucât 'tentaculele' crizei tind să pună stăpânire și pe elementele conexe, aparent neimplicate în situația generatoare.

Clasa de elevi este un mediu social imprevizibil, în care diferențele individuale devin uneori chiar condiții favorizante pentru situații critice. În clasa de elevi, aceste diferențe individuale pot viza comportamente ale unor elevi: ("Pedagogia învățământului primar și preșcolar", vol I, S. Făt, pag 521).

Educația Timpurie în România- specific și funcționare

Stoica Liliana

Educația Timpurie se adresează copiilor între 0-6 ani și are ca obiectiv dezvoltarea psihică, socială și emoțională a copiilor.

Educația timpurie se desfășoară în:

- Creșe -este cea mai importantă formă a învățământului antepreșcolar, public sau privat, și oferă copiilor servicii de supraveghere, îngrijire și educație.
- Grădinițe- este cea mai importantă formă a învățământului preșcolar și este organizată pe nivele de vârstă- grupa mica, mijlocie și mare.
- Centrul de zi este o formă de organizare a educației timpurie folosită mai rar.

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individual realizate și social existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață, cu rol de a proteja, crește și dezvolta ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Ea asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase, ale dezvoltării sociale, spirituale și culturale complexe. Ceea ce învață copiii în primii ani reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Educația timpurie se realizează ca educație informală (în familie, în relații de vecinătate și în relații comunitare, prin mass-media), ca educație formală (în creșe, grădinițe și alte instituții de ocrotire și educație) și sub forma educației nonformale (în cluburi sportive, cluburi ale copiilor și elevilor, dar și prin biblioteci, muzee, activități ale unor organizații nonguvernamentale ș.a.).

Educația Timpurie are ca obiective generale:

- * dezvoltarea deplină a copilului prin valorificarea potențialului fizic și psihic, dar în același timp ținând cont de nevoile sale afective, de ritmul propriu de dezvoltare, dar și de activitatea sa de bază și anume jocul;
- * găsirea propriei identități, ajută la dobândirea autonomiei și căpătarea unei imagini pozitive de sine
- * dezvoltarea capacităților de interacțiune cu adulții, copii și mediul înconjurător. Îndrumă spre dobândirea unor atitudini, deprinderi și cunoștințe noi. De asemenea încurajează exercițiile, explorările, autonomia în procesul învățării.
- * îndrumă și sprijină copilul în acumularea cunoștințelor, deprinderilor, capacităților și atitudinilor necesare pentru viață, școală.

Pentru o evaluare eficientă cadrul didactic trebuie să realizeze o observare sistemică a copilului în diferitele momente ale programului zilei (ADE, ALA, rutine, tranziții, întâlnirea de dimineață), să comunice cu părinții, dar și cu ajutorul fișelor acestuia, a portofoliului cu lucrări.

GESTIONAREA SITUAȚIILOR DE CRIZĂ EDUCAȚIONALĂ

Florea Larisa

În urma situațiilor de criză educațională, apar și reacțiile profesorilor novici. Unii dintre debutanții se blochează în cazul apariției unei astfel de crize educaționale, altora le este teamă sau frică (când apare o astfel de criză educațională).

În funcție de criza educațională întâlnită vor apărea următoarele reacții:

1. Reacții fizice/fiziologice: dureri de inimă, palpitații; apetit alimentar scăzut sau crescut; indigestii frecvente; insomnii; crampe sau spasme musculare, dureri de cap sau migrene; transpirații excesive, amețeli, stare generală de rău; constipații sau diaree (nemotivate medical); oboseala cronică;
2. Reacții cognitive: blocaje ale gândirii; deficit de atenție; scăderea capacității de concentrare; dificultăți în reamintirea anumitor lucruri; flexibilitate redusă; diminuarea creativității.
3. Reacții emoționale: iritabilitate crescută, scăderea interesului pentru domenii care reprezentau înainte pasiuni sau hobby-uri; pierderea interesului pentru prieteni; instabilitate emoțională; anxietate; tristețe sau chiar depresie; reprimarea emoțiilor; dificultăți în angajarea în activități distractive sau relaxante.

Una dintre reacțiile profesorilor novici poate fi discuția cu colega de tură (în cazul educatoarelor), cu un profesor cu vechime sau cu psihologul/consilierul școlii. O altă reacție poate fi, discuția telefonică cu părinții copiilor implicați sau cu directorul unității.

Debutanții pot avea intervenții de scurtă durată, rapide ca o reacție la criza educațională întâlnită. Spre exemplu dacă un copil din colectiv spune unui alt copil din clasă, unul sau mai multe cuvinte injurioase, cadrul didactic poate avea o intervenție, chiar dacă este panicat, nesigur pe el sau temător.

Indiferent dacă cadrul didactic a reușit sau nu să rezolve situația de criză educațională, acesta trebuie să împărtășească profesorului mentor cele întâmplate. Dacă novicele a reușit să rezolve problema, să-i comunice metodele prin care a reușit dar dacă a fost mai greu de rezolvat criza sau nu a reușit, merge, povestește ce i s-a întâmplat și mentorul în funcție de problema cu care se confruntă îi va oferi diverse soluții și sfaturi.

Este important ca profesorul mentor să ofere susținere celui pe care îl are în grijă, astfel încât acesta să vadă în mentorul său, o persoană de încredere, un prieten, un sfătuitor, la care poate apela de fiecare dată când are o problemă.

Este la fel de important ca debutantul să își controleze reacțiile pentru a putea continua activitatea, pentru a stabili colectivul până la finalul zilei când va putea să ia legătura cu mentorul.

Un lucru important este ca profesorul novice să aibă capacitatea de a-și păstra calmul și de a ține clasa liniștită indiferent de criza educațională.

EFICIENȚA JOCURILOR DE SOCIALIZARE ÎN ADAPTAREA COPIILOR LA MEDIUL GRĂDINIȚEI

Holban Iuliana Camelia

Obiectivul socializării în grădiniță vizează în special familiarizarea copilului cu jocul și lucrul în echipă, și urmărește interiorizarea unor valori morale și a unor comportamente specifice altor grupuri decât cel al familiei.

În acest context, jocul este cea mai importantă formă de socializare primară, de exersare și an-trenare a capacităților cognitive ale copilului preșcolar.

În activitatea zilnică din grădiniță, întâlnim tot mai des copii, indiferent de vârsta acestora, care nu reușesc să se joace cu colegii lor, iar în cazul unor conflicte devin agresivi.

De fapt, ce și cum urmărim noi, cadrele didactice să-i învățăm pe copiii grupelor noastre, știind că la această vârstă egocentrismul se manifestă cu pregnanță? Să se simtă legați de ceilalți-te ființe umane, de ceilalți copii, atât ai grupei căreia îi aparțin, cât și ai altor grupe, să se bucure de realizări ori cel puțin de încercările proprii și ale celorlalți, să rezolve diferite probleme fără a se certa, să se iubească pe ei și pe ceilalți și să arate această dragoste a lor și celorlalți, să treacă peste ocazia de a-i învinovății pe ceilalți și, în loc de aceasta să caute căi de a ajuta la îmbunătățirea diferitelor situații, să înțeleagă că mediul în care ne jucăm este cu adevărat mai important decât faptul de a pierde sau cel de a câștiga. Îi învățăm astfel să spună „noi”, în loc de „eu”, și să se subordoneze dorinței grupului.

Un rol esențial în realizarea acestor deziderate îl are crearea unui mediu ambiental plăcut și sugestiv care să-l întâmpine pe copil încă de la sosirea în grădiniță, să le ofere copiilor posibilitatea să se exprime, să dea frâu liber imaginației, într-un cuvânt, să le ofere subiecte pentru diferite jocuri dându-le și posibilitatea de a-și alege „colțul”, la care doresc să se joace.

Conștientă de faptul că măiestria cu care reușesc să mă interpun în această lume minunată a copiilor își va pune amprenta vizibil și pregnant în procesul de relaționare a copiilor grupei, am încercat să ocup locuri diferite: cea de observator atent al jocului sau cea de actor, colaborator și pertener de joacă al copiilor (în situația apariției unor stări conflictuale sau în cazul ivirii unor situații problemă pe care copiii nu o pot rezolva singuri), și nu în ultimul rând cea de îndrumător permanent sau intervenient indirect , în vederea orientării jocului spre direcția și scopul urmărit.

Cadrul care contribuie la statornicirea unei atmosfere de comunicare liberă, favorabilă tuturor copiilor este jocul de creație – jocul cu rol, astfel că, prin intermediul echipelor create în cadrul unor astfel de jocuri, copiii au învățat să-și împartă jucăriile, mergând la „magazinul”, de jucării improvisat.

Un joc de socializare des utilizat este : „ Să facem cunoștință„. În cadrul acestuia copiii sunt așezați în două cercuri concentrice, iar la semnalul dat de o bătaie din palme, copiii se opresc și formează perechi doi câte doi, făcând cunoștință, dându-și mâna reciproc. Jocul se repetă până ce fiecare copil și-a găsit câte o pereche, apoi fiecare dintre participanți enumeră numele colegilor pe care i-a cunoscut.

Noi, cadrele didactice suntem acelea care cu pricepere și dăruire încercăm să punem în valoare și să evidențiem ceea ce este mai bun la un copil și să le formăm o imagine de sine pozitivă.

EDUCAȚIA INCLUZIVĂ ÎN GRĂDINIȚĂ

Ciorea Florentina

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. (Din „Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Fiecare copil este diferit și special și are propriile nevoi, fie că este sau nu un copil cu dizabilități. Toți copiii au dreptul la educație în funcție de nevoile lor. Educația incluzivă are ca principiu fundamental un învățământ pentru toți, împreună cu toți, care constituie un deziderat și o

realitate ce câștigă adepți și se concretizează în experiențe și bune practici de integrare/incluziune.

Educația de tip incluziv este o educație de calitate, accesibilă și care își îndeplinește menirea de a se adresa tuturor copiilor, fără discriminare.

Educatorea trebuie să cunoască deficiențele copiilor pe care îi va primi în grupă în scopul înțelegerii acestora și pentru a-și putea modela activitățile, în funcție de necesitățile copiilor. Grupa în care va fi integrat copilul cu cerințe speciale va trebui să primească informații într-o manieră corectă și pozitivă despre acesta. Este foarte importantă sensibilizarea copiilor și pregătirea lor pentru a primi în rândurile lor un coleg cu dizabilități. Sensibilizarea se face prin stimulări: crearea și aplicarea unor jocuri care permit stimularea unor deficiențe (motorie, vizuală, auditivă), ceea ce determină copiii să înțeleagă mai bine situația celor ce au dizabilități: prin povestiri, texte literare, prin discuții, vizitarea/ vizita unor persoane cu deficiențe.

Primirea în grupă a copilului cu cerințe educative speciale, atitudinea față de el trebuie să păstreze o aparență de normalitate, copilul trebuind să fie tratat la fel cu ceilalți copii din grupă..

De aceea trebuie să exprime aceleași așteptări și să stabilească limite similare în învățare ca și pentru ceilalți copii din grupă. Ea trebuie să își asume rolul de moderator, să promoveze contactul direct între copiii din grupă și să direcționeze întrebările și comentariile acestora către copilul cu cerințe educative speciale.

De asemenea, trebuie să-i încurajeze și să-i stimuleze ori de câte ori este nevoie pe aceștia, dându-le încrederea în forțelele proprii, în propria reușită în acțiunile întreprinse, evidențiind unele abilități sau interese speciale lor în dezvoltarea și sprijinirea cărora trebuie implicate și familiile copiilor. Copiii cu cerințe educative speciale integrați în programul grădiniței trebuie să dispună de o bună colaborare între educatoare, părinți, psihologi și profesorul logoped. Părinții sunt parteneri la educație pentru că dețin cele mai multe informații despre copiii lor. Relația de parteneriat între părinți și grădiniță presupune informarea părinților cu privire la programul grupelor, la conținuturile și metodele didactice, dar presupune și întâlniri cu aceștia, participări la expoziții, excursii, serbări, vizite, etc., în care sunt implicați proprii lor copii.

Bibliografie:

- Ecaterina Vărășmaș-,, Educația copilului preșcolar”, Editura ProHumanitas, București, 1999;
- Ecaterina Vărășmaș-,,Introducere în educația cerințelor speciale”, Editura Credis, București, 2004.

BLOCAJE ȘI BARIERE ÎN COMUNICAREA DIDACTICĂ

Păunescu Despina

”E necesar ca cei care navighează fără nici un scop în marea vieții să-și trezească posibilitățile amorțite din fiecare sămânță, să devină căpitanul propriei sorți, deoarece lupta pentru succese e pe jumătate câștigată dacă omul știe să comunice”.

Napoleon Hill

Multe din barierele comunicării își află originea în „miturile” despre comunicare. Ele pot fi regăsite la nivelul tuturor componentelor actului de comunicare, precum și la nivelul procesului ca atare. Aceste mituri pot fi exprimate prin expresii de genul: „oricine se pricepe la comunicare”, „toate problemele ființei umane sunt de fapt probleme de comunicare”, „dacă se utilizează tehnici de comunicare eficiente, comunicatorii au în mod automat o bună comunicare”, „nu sunt eu cel care nu-l înțelege pe partenerul meu de comunicare, el nu mă înțelege pe mine”, „o bună comunicare realizează o perfectă înțelegere la toți participanții.”

Formarea competențelor comunicative constituie un obiectiv major în cunoașterea realității. Una dintre căile principale de antrenare a comunicării constă în identificarea blocajelor care reduc semnificativ fidelitatea sau eficiența transferului de mesaj. Blocajele comunicării pot avea asemenea intensitate, încât între informația transmisă și mesajul perceput să existe diferențe vizibile. Perturbațiile pot fi de natură internă-fiziologică, perceptive, semantice, interpersonale sau intrapersonale și de natură externă, apărute în mediul fizic în care are loc comunicarea (poluare fonică puternică, întreruperi succesive ale procesului de comunicare etc.).

Așadar, obstacolele se pot afla la orice nivel iar remediile, în vederea depășirii lor, se pot efectua la fiecare dintre nivelurile semnalate. O informație nu se recepționează pur și simplu ci se constituie în timpul procesului de comunicare.

Comunicarea didactică, ca și comunicarea generală interumană, este supusă unor perturbări numeroase și variate. O analiză extinsă a acestora și o sistematizare riguroasă a lor ne oferă profesor universitar doctor Dorina Sălăvăstru într-una din lucrările sale. Autoarea clasifică aceste perturbări astfel:

- a. blocaje determinate de caracteristicile persoanei angajate în comunicarea didactică (profesorul pe de o parte, elevul pe de alta);
- b. blocaje determinate de relațiile social-valorice existente între participanții la relația de comunicare didactică;
- c. blocaje determinate de particularitățile domeniului în care se realizează comunicarea didactică.

O comunicare eficientă presupune identificarea și depășirea blocajelor ce pot interveni în cadrul acesteia la un anumit moment dat, prin asigurarea alternativelor de eficientizare.

Bibliografie:

Cucoș, Constantin – Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2002.

Iacob, L., Comunicarea didactică , în Psihologie școlară (coordonator A.Cosmovici, L. Iacob), Editura Polirom, Iași, 1998.

Pânișoară, Ion –Ovidiu, Comunicarea eficientă, Editura Polirom, Iași, 2004. .

Stoica, Marin – Pedagogie școlară, Ed. Gh.Alexandru, Iasi, 1995.

Jocul ca modalitate de exprimare a copilului

Crăsneanu Nușa Narcisa

Din punct de vedere pedagogic, jocul este un instrument prin care se predă, se învață și se evaluează eficiența primelor două procese. Vârsta anteprescolară, psihomotorie și cea prescolară, preoperatională, impun intervenții direcționate sub forma activităților ludice, organizate în vederea susținerii acumulărilor și salturilor în dezvoltare, așa încât, să se respecte nevoile tuturor copiilor și etapelor acestora de vârstă și individuale.

Din punct de vedere psihopedagogic grădinița este un univers ce prezintă capacitatea de a converti orice colț, particică de spațiu și orice obiect sau resursă, în parte a unui joc, ce-l va duce pe cele mic în poziția de a acumula, de a înțelege și a-și asuma realitățile concrete, care la vârsta prescolară au nevoie de mult material intuitiv, când sunt introduse, pentru a fi înțelese și integrate structurilor superioare cognitive ale copiilor. Nicio activitate din grădinița nu ar trebui să fie rigidă, lipsită de elementele de joc, prea încărcată în notiuni și greoaie. Grădinița își propune să pună bazele tuturor caracteristicilor personalității, proceselor superioare și inferioare ale celui mic, precum și tuturor deprinderilor primare și superioare, așa încât grădinița este asemenea unei fundații, este temelia pe care se va construi eul celui mic, ce va fi o persoană adultă a viitorului.

Educatore ca și coordonator al tuturor jocurilor din grădinița trebuie să muncească continuu, să sondeze și să aleagă resurse variate, să aprecieze și să organizeze spațiul general, apoi pe teme, apoi să organizeze temele temporale, așa încât, în fiecare zi grupa de copii să-și fi atins obiectivele operationale, să-și fi acumulat salturile evolutive, însă cu subtilitate, copilul nu trebuie să plece niciodată din grădinița stresat, obosit de prea multe cunoștințe, ci ar trebui ca el, să fie fericit, să fie relaxat, să le spună cu încântare, alături de educatoare, cum s-a jucat în ziua de grădinița trecută.

Jocul este prilejul de manifestare a eului personal. Un copil care se joacă singur trebuie încurajat spre a socializa, altul caruia-i place mai mult să joace jocuri matematice trebuie să-și dezvoltăm și o pasiune pentru povești, altuia caruia-i place să deseneze sau să coloreze îi vom susține și interesul pentru știință prin utilizarea disponibilității lui creative, în activități ce-i vor solicita predispozițiile și-l vor ajuta să le folosească în dobândirea de alte capacități.

Copilul este o resursă. El nu este un recipient pe care trebuie să-l umplem de cunoștere, el însuși este izvor de cunoaștere, este liantul nostru cu viitorul și lui trebuie să-i oferim posibilitatea nu doar de a ști, ci mai ales de a evolua și de a se adapta rapid. Lumea noastră de azi va fi trecutul lor de mâine, o pedagogie ce se bazează pe acumularea de notiuni, este săracă dacă nu dezvoltă deprinderi, capacități, oportunitatea de a te dezvolta și de a te integra în orice realitate socială.

Bibliografie:

„Curriculum pentru învățământ preșcolar” (3 – 6/7 ani) – 2008

Rolul grădiniței în educarea copiilor preșcolari

Stoichitescu Camelia

Grădinița este locul unde copiii intră pentru prima dată într-o instituție. Pentru mulți, grădinița este o căsuță de povești unde preșcolarii descoperă tainele poveștilor, poeziilor, cântecelelor, unde descoperă o adevărată familie, puțin mai mare decât cea pe care o au deja acasă, unde învață că toți sunt ca niște frațiori iar mamă pentru câteva ore bune le este ea, educatoarea.

Educatoarea care trebuie să aibă zece mâini, să îi cuprindă pe toți cu brațele ei blânde, să aibă ochi și la spate, să vadă tot ce se întâmplă împrejur, să îi cuprindă cu dragostea ei mare, să îi educe, să îi facă fericiți pe fiecare dintre ei, să îi atragă cu fel de fel de materiale care să le stârnească curiozitatea, să îi facă interesați de fiecare lucru pe care îl descopere în căsuța aceea mică de povești. Grădinița este acel loc special care contribuie la dezvoltarea fizică și psihică a micuților, și care se concentrează să dezvolte diverse abilități ce le sunt necesare în viitor. Vârsta preșcolară este perioada cea mai importantă pentru dezvoltarea copilului.

De asemenea, acest mediu este perfect pentru a învăța conceptul de relaționare și pentru o primă integrare în sistemul de învățământ. Educatoarea este primul om dintr-o instituție care îl atrage pe micuț cu poveștile ei despre copilărie și, îi pune pentru prima dată creionul în mână, care îi corectează postura, colorează împreună cu el, încearcă să îi transmită tot ce este mai bun pentru a deveni un foarte bun școlar, și un om minunat în viață.

Aici, în grădiniță, micuții devin conștienți de lumea care îi înconjoară, manifestă curiozitate față de tot ceea ce observă sau descoperă. Această perioadă reprezintă temelia întregii vieți de mai târziu. La grădiniță, copiii își însușesc noțiunile de bază în ceea ce privește scrierea, limbajul și numerele. Pentru copilul de vârstă preșcolară, totul este joc, totul este o joacă din care învață fără să fie conștient, fără să fie obligat sau încorsetat, prin care își dezvoltă o mulțime de abilități, de deprinderi care îi sunt foarte necesare. Tot grădinița este instituția care îi învață pe micuți cum să își însușească și să respecte anumite reguli, un orar, o muncă structurată, și, unde fiecare preșcolar are șanse egale în ceea ce privește educația.

Aici intervine tot ea, educatoarea care prin diferite metode îi stânge în jurul ei pe cei mici, prin diferite mijloace îi determină să comunice cu ceilalți, să împartă tot ce au, să fie prieteni, să colaboreze în realizarea diferitelor sarcini care necesită ajutor din partea unui coleg.

Ca o concluzie, grădinița este instituția primordială în viața copilului pentru a putea face față cerințelor școlii, și chiar mai târziu vieții, iar educatoarea este cheia spre succes a copilului preșcolar, viitor școlar.

Bibliografie

1. C-tin Cucoș, Pedagogie (ediția a III-a revăzută și adăugită), Editura Polirom 2014

„De la munte, la mare în județul nostru” - Activitate integrată

Trifanov Ana Valentina

Domeniul și categoria de activitate: DȘ1 + DȘ2 + DOS

Mijloc de realizare: joc didactic + aplicație

Tipul activității: formare și consolidare de cunoștințe, deprinderi și priceperi

Scopul: consolidarea și sistematizarea cunoștințelor copiilor referitoare la mediul social și geografic în care trăiesc; trezirea sentimentelor de dragoste și respect față de locul în care trăiesc; consolidarea unor abilități practice specific nivelului de dezvoltare motrică.

Metode și tehnici interactive utilizate: brainstorming, locuri celebre, turul galeriei

Obiective vizate: să se documenteze despre formele geografice din județul nostru (munte, deltă, mare) ; să comunice în grup despre „locurile celebre” descoperite; să precizeze locul unui element într-un șir, utilizând numeralul ordinal; să verbalizeze acțiunile, utilizând termeni matematici adecvați; să combine în mod creativ materialele pentru realizarea unei machete

Forma de organizare: frontal, pe grupuri, individual / Durata activității: 40 min

Copiii au fost împărțiți în 5 grupuri, fiecare grup având ca temă documentarea despre una din aceste forme geografice, urmând să „călătorească” de la munte la mare prin județul nostru. În sala de grupă, am amenajat trei locuri celebre (Munții Măcin, Delta Dunării și Marea Neagră). În mijlocul grupei, pe o masă, au fost așezate imagini, fotografii, desene despre aceste zone geografice, aduse de fiecare copil în parte, în urma documentării personale. Pe spatele fiecărei fotografii am numerotat cifrele de la 1 la 10. Fiecare grup va avea de formulat câteva propoziții despre locul celebru pregătit, pentru a-l expune în prezentare și apoi, conform cifrei de pe spatele fotografiei, le vor așeza corespunzător. Urmează activitatea de grup, în care copiii au sortat și ordonat materialul pregătit și alcătuiesc conținutul pentru prezentare. Fiecare grup și-au expus pe o machetă imaginile reprezentative zonei alese și au descris locul celebru într-un mod plăcut, trezind interesul celorlalte două grupuri, utilizând expresiile matematice „prima imagine”, „a doua imagine”, conform cifrei corespunzătoare de pe spatele fotografiei. Prin metoda brainstorming, copiii au pus întrebări și au dat răspunsuri despre „locul celebru” prezentat. La finalul activității, copiii, au avut de realizat împreună o machetă cu munții măcin, delta dunării și marea neagră. Copiii au fost încântați de tema aleasă deoarece și-au adus aportul prin documentarea acasă, împreună cu părinții, implicându-i, într-o mare măsură și pe ei în această activitate.

Personalitatea școlarului de vârstă mică

Anastasescu Mimi Cipriana

Concentrarea atenției cere un consum mare de energie și de aceea, fenomenul de oboseală se instalează cu precădere după o concentrare de câteva minute, școlarul mic abandonează lucrul și se îndeletnicește cu altceva, în condițiile în care educatorul nu simte și nu observă acest moment când trebuie să intervină cu o activitate care să îl scoată din starea de moleșală sau cea de agitație .

Dintr-o atenție spontană și instabilă, atrasă mai mult ca formă, culoare, mișcarea obiectului, se ajunge ca sub îndrumarea învățătorului, elevul să-și formeze o atenție voluntară, fiind astfel capabil să urmărească un timp mai îndelungat o explicație chiar dacă aceasta nuse sprijină pe un material concret.

Un impresionant salt se realizează în dezvoltarea limbajului și a gândirii copilului. Dacă la început gândirea este concret intuitivă, rigidă, fără suplețe, purtând amprenta primului sistem de semnalizare, percepțiile, în preadolescență are loc trecerea la gândirea abstractă cele două atribute „concret” și „abstract” coexistând și împletindu-se foarte strâns, pentru ca în perioada adolescenței gândirea abstractă să devină sistematică.

La intrarea în școală copilul posedă un vocabular pasiv, însă suficient de dezvoltat pentru a înțelege comunicările verbale făcute de diferite persoane apropiate sau străine mediului său. Vocabularul activ îi permite să reproducă în cuvinte simple povestirea ascultată, să descrie obiectele și fenomenele accesibile lui.

În urma studierii organizate a limbii prin orele de citire, dezvoltarea vorbirii, compunerii, pe parcursul ciclului primar se va ajunge la folosirea corectă a cuvintelor, la o exprimare ușoară, clară a propriilor idei, sau a cunoștințelor dobândite.

Imaginația copilului se dezvoltă în strânsă concordanță cu gândirea și limbajul. Cu cât evoluează pe plan mintal, cu atât deține mai multe noțiuni și un vocabular activ bogat, cu atât se dezvoltă și capacitatea de a stabili corelații, de a se manifesta inventivitatea și creativitatea.

„Nimic nu-i mai frumos, mai nobil decât meseria de profesor, de grădinar de suflete umane, de călăuza celor mai curate, mai pline de energie și de căldură a sufletelor umane.”

(Dumitru Almaș „Dialog cu un tânăr”)

Bibliografie: Stoica D. și Stoica M. – Psihopedagogie școlară, Ed. Scrisul românesc

Rolul și beneficiile grădiniței în viața copilului

Neluța OPREA

Psihologii americani sunt de parere ca primii 5 ani de viata sunt esențiali pentru pregătirea de viață a copilului. Grădinița este al doilea cămin al copilului, aici el întâlnește lucruri care îl ajută la dezvoltarea lui din toate punctele de vedere.

Primii ani din viața copilului sunt despre atașament, afecțiune, dragoste necondiționată, siguranță și explorare. Știm deja că fiecare copil este unic în felul său și că el este cel care ne ghidează întotdeauna în procesul lui de învățare. Cu toate acestea, sunt multe momente în care decizii importante precum când e mai bine să începem creșa sau grădinița pot fi mai dificile decât par.

Perioada copilăriei și cu precădere perioada primilor ani de viață are un impact durabil asupra vieții adultului. Este perioada în care copilul își dezvoltă capacitatea de a gândi, de a vorbi și de a raționa, iar totodata este perioada propice în care își fixează baze solide ale sistemului de valori, de luare a deciziilor și de relaționare. Mergând pe principiul imitării și al modelării comportamentelor dezirabile încă de la cele mai fragede vârste, putem înțelege importanța și rolul grădiniței în această formare. Ținând cont că o parte considerabilă din viața copilului se va desfășura în grădiniță, esențială în dezvoltarea celui mic este armonia dintre cele două medii, familial și cel educațional. La grădiniță, copilul descoperă o altă dimensiune a relației cu adultul care nu mai este mama, tata sau bunica.

Acum este momentul în care copilul începe să își stabilizeze imaginea de sine, să perceapă și să accepte și alte opinii și abordări ale celorlalți copii și să ajungă la un consens de coexistență cu aceștia. La grădiniță copilul interacționează cu ceilalți copii, aceasta îl ajută să comunice mai bine și să își formeze o viziune mai coerentă asupra vieții și a celor din jur, determinându-i să renegocieze dimensiunile egoiste inerente ale personalității. O grădiniță sănătoasă este cea în care se pune accentul pe cooperare și colaborare, pe dorința intrinsecă de a primi și de a dăru.

Copiii se nasc cu un simț creativ inedit, care trebuie îngrijit și hrănit cu multă atenție, sânguință și dedicare pentru a fi păstrat cu trăinicie pe tot parcursul vieții. Datorită vârstei mici, educația preșcolară capătă un caracter specific, această perioadă, ca îngrijire și educație, formează temelia întregii vieți de mai târziu; reușita copilului în viața contribuie, în egală măsură, factorilor educativi: familia, grădinița și școala. Asigurarea unui parteneriat real între aceștia, implicarea tuturor în realizarea unei unități de cerințe va duce implicit la o educație corectă a copiilor, la evitarea erorilor în educație și la soluționarea problemelor inerente care apar. Grădinița, ca prima verigă a sistemului de învățământ trebuie să i se acorde o mare atenție. Învățământul preșcolar a dobândit un conținut instructiv-educativ cu discipline care se desfășoară după o programă minuțioasă și care urmărește realizarea unor obiective precise privind pregătirea copilului preșcolar pentru integrarea ușoară și rapidă în activitatea de învățare. Și copilul preșcolar învață dar pentru el învățarea este un joc. Învățarea școlară, oricât de liberă ar fi, are totuși rigorile ei, efort mai susținut, disciplina de muncă riguroasă etc.

Educația preșcolară, instituțională este un act psihologic și deosebit pentru egalizarea șanselor, pentru perfecționarea activității de instrucție și educație în vederea înlăturării eșecurilor școlare și a abandonului școlar. Un rol important în debutul școlar îl va avea întotdeauna instituția preșcolară, ea fiind o etapă intermediară, indispensabilă. Integrarea copilului în forma de colectivitate preșcolară comportă un prim efort de adaptare la viața socială și totodată extinderea mediului social accesibil copilului. Integrarea copilului în școală presupune mai întâi formarea unor prezentări corecte despre școala care să le permită preșcolarilor o adaptare afectiv-motivațională la mediul școlar. Activitatea educatoarelor și învățătorilor trebuie să se îndeplinească. Tonul puternic afectiv ce o caracterizează pe educatoare trebuie să se îndeplinească cu relația mai autoritară a învățătoarei. Dădăceala exagerată nu ajută copiii, îi formează dependenți de educatoare, trebuie să cântărim cu atenție cât și cum îi ajutăm pe copii.

Sub aspectul evaluării, evoluției și randamentului școlar aprecierile, recompensele, simbolurile oferite de educatoare trebuie să se completeze cu evaluarea apreciată în calitative de către învățător. Un alt obiectiv în vederea integrării copilului în activitatea de tip școlar constituie permanenta legătură a grădiniței cu familia-cea care constituie de fapt primul model al copilului. Educația în familie ocupă un loc important în formarea 'puiului de om' care trebuie să găsească aici condiții de dezvoltare fizică, perceptivă, intelectuală, personală și socială.

Din primii ani de viață personalitatea 'adultului de mai târziu' prinde contur și se manifestă prin elemente concrete cum sunt: temperament, caracter, însușiri, capacități, abilități și aptitudini. „Cei 7 ani de acasă” sunt hotărâtori în procesul de adaptare și integrare la viața socială și așa marcată de influențele mediului socio-economic. Familia este instituția primordială unde copilul dobândește cea dintâi școală a vieții. Nu întâmplător părinții sunt gata să și spună cuvântul chiar și în cele mai dificile probleme de educație. Faptul este explicabil; de la părinți au învățat în primul rând tot ce știu până când copilul este adus într-o instituție de învățământ. Familia trebuie să

asigure sentimentul de confort și siguranță, formează copilul pentru școală Grădinița este fundația întregii educații a unui copil. Anii de grădiniță îi dezvoltă copilului diverse abilități și cunoștințe care îl vor ajuta să se descurce la școală și să obțină rezultate academice foarte bune. Deși în trecut copiii învățau să scrie, să citească și să numere abia la școală, în zilele noastre, bazele acestor abilități sunt puse încă de la grădiniță. Învăță copilul să socializeze La grădiniță sunt încurajate interacțiunile între copii. Datorită contactului pe care îl are cu alți copii, cel mic deprinde aptitudini noi, care îi vor fi utile pentru dezvoltarea de mai târziu. Grădinița îl integrează pe copil într-o colectivitate, lucru care va fi benefic pentru dezvoltarea lui socială. Copilul interacționează cu educatoarea și colegii, ceea ce îl ajută să își perfecționeze limbajul și vorbirea. La grădiniță, vocabularul copilului se îmbogățește, iar copilul va avea capacitatea de a comunica și cu alții, atunci când va începe școala, îl ajută pe copil să se dezvolte intelectual .

copilului și îl ajută să deprindă primele aptitudini necesare pentru școală.

Această "căsuță" minunată nu este doar o măsură practică la care apelezi pentru a duce copilul timp de câteva ore, când esti la serviciu, sau o instituție în care cel mic se joacă, doarme, mănâncă și atât. Nu trebuie să privești grădinița nici ca pe un mediu agresiv și nociv, în care copilul mai mult se îmbolnăvește, se lovește și se bate cu alți prichindei. Acestea sunt temeri frecvente ale părinților și unul dintre motivele pentru care dau copilul cât mai târziu la grădiniță sau deloc.

BIBLIOGRAFIE: Bibliografie:

Barbu, H., Popescu, E., Șerban, F., (1993) – Activități de joc și recreativ – distractive, București, Editura Didactică și Pedagogică;

Cerghit, I., (2006) – Metode de învățământ, Iași Editura Polirom;

Chateau, J., (2002), Copilul și jocul, București, Editura Didactică și Pedagogică

Impactul Covid -19 asupra educației

Safta Felicia Nicoleta

Actualul sistem de învățământ a fost cumva forțat de împrejurări, (pandemia Covid -19), să se dezvolte rapid cu ajutorul avantajelor tehnologiei. Pandemia Covid-19 ne-a impus tuturor, profesori și elevi deopotrivă o formă de predare-învățare în sistem hibrid pentru care nimeni nu a fost pregătit anterior, tehnologia fiind marea provocare pentru școli.

Pandemia de COVID-19 a dus la închiderea școlilor în 20 de țări și la închiderea unităților preșcolare în 19 țări din Europa și Asia Centrală. Acest lucru a afectat un număr total de 49,8 milioane de copii, începând de la preșcolari până la liceeni, care au avut parte de un ultim semestru școlar perturbat, urmat de închiderea școlilor.

Integrarea echipamentelor inteligente în școli are efecte pozitive asupra creșterii interactivității și valorizarea muncii în echipă între elevi și asupra simplificării procesului de predare pentru cadrele didactice, însă nu toate cadrele didactice au competențele și încrederea de a utiliza instrumentele digitale în activitatea lor de predare – învățare - evaluare.

Educația poate beneficia de pe urma resurselor educaționale deschise, elevii pot accesa resursele puse la dispoziție, la orice oră, din orice colț al lumii. Dezvoltarea competențelor digitale ale elevilor și studenților reprezintă, un element-cheie al viziunii generale pentru transformarea digitală în Europa.

Pregătirea elevilor are la bază ideea de dezvoltare de competențe la nivelul așteptărilor angajatorilor cu accent pe cunoaștere și abilități, valori și atitudini.

Este nevoie de modernitate în procesul de predare-invatare, contextul actual o cere, dar pe de alta parte nu trebuie ignorat rolul factorului uman, respectiv al cadrului didactic în formarea personalității copiilor.

Profesia didactică are cerințe specifice, pe care roboții sau orice altă tehnologie nu le pot înlocui.

ASPECTE ALE COLABORARII SCOALA FAMILIE,IN CONTEXTUL ACTUAL AL INVATARII

Daniela Damian

1.PARINTE VS PROFESOR

Fiecare profesor si fiecare parinte ,viseaza la un invatamant ideal,viseaza ca scoala si familia sa si inteleaga foarte clar responsabilitatile,sa existe incredere,organizare,colaborare,empatie.Dascalii isi doresc ca elevii sa si inteleaga pe deplin resposabilitatile,sa accepte programul impus.Pe de alta parte,parintii cer sau paseaza

responsabilizarea propriilor copii, pe umarul dascalilor, si sunt din ce in ce mai nelinistiti, in contextual actual. In acest timp, acumulam frustrari, cerand mai multa implicare fizica acasa/la clasa, iar elevii isi doresc, nici mai mult nici mai putin, sa traiasca liber, sa li se ceara parerea, sa nu aiba un program impus, mai putine teme si responsabilitati, sa fie intrebati si aprobati de cate ori considera ei ca au dreptate. Acasa este cultivat adesea egocentrismul in exces.

2. RABDARE, RABDARE, RABDARE-UN RASPUNS LA PROBLEMELE LUMII CONTEMPORANE

Din perspectiva dascalului, dar si a parintelui, imi dau seama ca ar trebui sa iesim in intampinarea nevoilor celuilalt, dovedind mai multa atentie nevoilor copilului si ale parintelui, pentru ca un copil care necesita atentie sporita, cu siguranta are acasa un parinte sau doi, afectati emotional, anxiosi, cu tot felul de frici, de angoase, cu trauma de cele mai multe ori. Vindecam copilul, prin parinte, ajutandu-l si indrumandu-l si pe unul si pe celalalt. Am ales calea rabdarii, intinzand mana catre cel aflat in nevoie, catre familiile care nu urmeaza nici un fel de reteta de parenting, care adesea se mira care e rolul lor in viata copilului propriu, urmand pilda bisericii, pentru ca razboaiele psihologice, ignoranta si ignorarea nevoilor celorlalti ne saracesc sufleteste, pentru ca noi avem nevoie de experiente si emotii pozitive, avem nevoie sa fim buni, ca sa putem transmite la randul nostru emotie. Am ales sa mi cultiv rabdarea, sa am mai multa intelegere, empatie, nu in ultimul rand, omenie. Unii ar zice ca cele doua pozitii, pozitia dascalului si cea a parintelui sunt ireconciliabile, fiecare cautand sa si impuna vointa, adevarul personal. Am hotarat sa evit aceste conflicte, pentru ca starile conflictuale, nu ajuta, eu personal am nevoie de confort psihic, siguranta, libertate, pentru a le asigura si copiilor acea stare de bine, despre care se vorbește tot mai mult in educatie. Pentru ca da, starea de bine a noastra a tuturor, este o realitate, o dorinta exprimata adesea, si mai mult decat inainte, dorita acum, mai ales in pandemie. Se stie ca stresul provocat de existenta virusului si amplificat in mediile online, presa, tv, are urmasi in evolutia psihica, intelectuala, emotionala a tuturor si am incercat sa organizez mult mai bine lucrurile, decat inainte, am stabilit un program clar, flexibil, de predare a temelor, de dialog, cu copiii, cu parintii, de doua-trei ori pe semestru, am iesit in intampinarea nevoilor copiilor, ori de cate ori a fost nevoie, acolo unde s-au impus actiuni remediale, oferind sfat, ajutor. Am oferit parintilor constant, caracterizari ale copiilor, scrisori de apreciere. S-a intamplat poate sa fiu nedreptatita, insa am iertat, iar asta m-a facut mai puternica, pentru ca raspunsul primit a fost adesea pe masura iertarii. Relatia cu parintii este ca intr-o familie, cu fluctuatii, insa, mama este cea care mentine echilibrul in familie, ea are delicatetea, puterea, sa-l inteleaga pe toti, sa-l tina uniti. Dascalul are aproximativ acelasi rol, cel putin aceasta este perspectiva mea..

3. INTALNIRILE CU PARINTII – CAT DE DES ?

Am organizat intalniri cu parintii si m-am straduit sa conduc aceste intalniri, astfel incat, sa ne folosim si unii si altii, de experienta intalnirii sa nu ne sa aratam cu degetul, sa nu ne denigram, desconsideram, sa nu se puna cei mai inzeestrati intelectual, realizati material, intr-o lumina buna, punandu-l pe cei cu nevoi sau cu o situatie materiala ori sociala precara, in situatii stanjenitoare, asa cum este tendinta societatii.. Se stie ca toti parintii vor sa fie lideri de opinie la sedintele cu parintii, asa cum sunt pe facebook, in grupurile de parinti sau aiurea. Eu cred in democratie, in egalitate, asa incat am transmis mesajul meu foarte clar, inca de la prima intalnire, ne sfatuim, colaboram, ne ajutam, formam prietenii si in afara scolii, cu totii, nu lasam pe nimeni deoparte. Nu vreau familii ignorate, respinse, marginalizate., copii care sa se simta inferiori.. Am

creat un mediu relaxat si in cadrul intalnirilor de pe zoom cu parintii.Am detensionat atmosfera de fiecare data inainte de sedinta,am cautat sa punctez aspectele pozitive,am facut analiza ,planuri,caut mereu sa pun in valoare oameni si fapte ,asta a cerut timp si efort,insa fiind parinte,am procedat exact asa cum mi ar placea mie sa fiu tratata de dirigintii/profesorii copiilor mei .Personal, am constatat o mare deschidere a parintilor catre dialog.Parintii au invatat sa aiba incredere in mine,in sistemul de valori in care aproximativ credem cu totii,pentru ca si parintii sunt niste copii mari,care invata pas cu pas,au nevoie de reguli,de limite,de incredere,de suport,unii chiar de educatie ,iar o parte dintre ei,chiar se lasa modelati,influentati..Am observat ca acolo unde parintii lucreaza de acasa,se creeaza mediul propice conflictelor.Nu incerc niciodata sa l conving pe altii de dreptatea mea,incerc sa privesc din perspectiva fiecarui parinte,sa l intuiesc asteptarile si sa ajut cum pot.Cunosc de fiecare data istoricul familiei,caut multe surse pentru a ma informa corect despre copil, pentru a lua decizii bune si pentru a l ajuta pe copil sa evolueze emotional si intelectual..Intr un fel, fac un plan individualizat fiecarui copil,si tin cont de achizitiile copilului,tin cont de temperamentul copilului si al parintelui,de istoricul familiei,de relatiile inter familiale si nu in ultimul rand ,descopar ce fel de inteligenta il recomanda pe copil,pe parinte,apoi incerc sa ma pliez pe nevoile fiecaruia.l am convins ca a critica nu este constructiv,criticarea sistemului,a scolilor,pentru ca elevii percep situatia asa cum o etichetam noi .Adesea, criticile aduse ,submineaza autoritatea profesorului,iar dispretuirea scolii este ultima solutie in aceasta criza prin care trece societatea.Caut sa l multumesc,organizand constant intalniri.

4 .COPIII CARORA LI SE SPUNE CONSTANT CA SUNT BUNI ,VOR DEVENI SI MAI BUNI

CRED IN COLABORARE CUPARINTII SI IN MESAJUL COMUN PE CARE TREBUIE SA L TRANSMITEM COPIILOR

Caut sa l ajut pe elevi sa fie motivati din interior,sa invete constient,sa aplice cunostintele invatate in viata reala,sa fie optimisti,creativi,veseli,sa aiba incredere in ei si in aptitudinile lor.Nu li tratez la gramada,nu cer sa devina genii,l am valorizat si l am lasat sa se descopere,sa creasca,sa si dea seama cat sunt de talentati ,la scris,la povestit,la calcul matematic ,LA arte si ed fizica.Le am transmis parintilor convingerile mele,INSA inceputul unei relatii frumoase a fost greu,de multe ori simt inca ca suntem aliati intr o lupta in care este pretuita doar performanta ,indiferent de frustrarile cu care se ajunge acolo.Pentru mine si pentru majoritatea parintilor, important este sa fie copilul fericit,linistit,increzator,sa nu se teama de mine,de scoala,de parinti,sa fie deschis,sa fie curios,sa puna intrebari sa l valorizeze pe altii si sa aiba incredere in forte proprii.Educatia bazata pe afectiune ,pe atasament,consider ca este cea mai potrivita,mai ales acum,cand relatiile sociale,interumane au de suferit.Intotdeauna incepem dimineata orele cu vesti linistitoare,haioase,glumim atunci cand se ivate momentul potrivit.Elevii mei au umor,sunt autoironici si simpatici,fara sarcasm.fara batjocura,si simt pe zi ce trece ca ne transformam intr o echipa puternica.Fiind buni unii cu altii,stim sa ne ascultam,sa ne aplaudam,sa laudam reusita celorlalti,sa fim o echipa,sa ne oferim momente unice,reusim sa alungam stresul,rutina,iar parintii sunt multumiti de ceea ce vad si aud.Am facut concesii pana am ajuns la varianta cea mai convenabila pentru elev.Imi cunosc elevii,cunosc familiile din care provin si stiu sa am intelegere in mod diferit pentru fiecare,sa l sprijin dupa putere.Asteptarile mele si ale familiilor sunt realiste,parintii afla de la mine cat poate copilul sa duca,am vazut adesea ca multi ii incurajeaza

in functie de inteligenta fiecaruia, fie ea tehnica, kinestezica, lingvistica, artistica, practica, incurajandu-l catre arta, sport, etc. Acolo unde am colaborat frecvent cu familia, unde familia a fost receptiva, si recunosc ca nu sunt toti receptivi, rezultatele copiilor s-au dovedit a fi bune. Faptul ca am avut de-a lungul anilor elevi cu ceece, cu deficit de atentie, concentrare, m-a ajutat sa descopar cum sa moderez interactiunile copiilor. Am invatat ca faptele bune, colaborarea este strategia cea mai buna si nu competitia. Li-am facut mereu sa creada ca ei sunt speciali, astfel incat ei ajung sa fie speciali si mentin inca, o relatie vie si frumoasa cu multi elevi care acum sunt la gimnaziu, liceu. In multe ocazii, primesc felicitari din partea parintilor lor, iar recunoasterea meritelor mele de catre acestia, ma ajuta sa mi clarific faptul ca fac ceea ce trebuie. Am invatat ca atunci cand copiii sunt iubiti, cand se simt protejati, cand li se acorda atentie, ei pot atinge performanta. Copiii nu sunt niciodata inhibati in prezenta mea, depasesc adesea probl. de vorbire balbism, ecolalie, sigmatism, fara logoped, doar capatand incredere in ei si in colegi. Ei stiu ca nimeni nu este perfect, ca toti avem slabiciuni, imperfectiuni, care se pot ameliora, vindeca, accepta.

Aceeasi reteta o aplic si parintilor, ii indemn sa impuna limite copiilor, sa fie consecventi, sa fie iubitori, sa le dea constant atentie. Rezultatele sunt vizibile de la an la an. Simt cu adevarat ca Dumnezeu ne iubeste!

Din punctul meu de vedere, ecranul este un factor inhibitor pentru copil, insa pastrand atmosfera destinsa, avem voie sa gresim in continuare, nu cer imposibilul de la copii, pentru ca invatam gresind, iar greselile sunt dovezi ca am incercat. Chiar daca nu putem mentine atentia mult timp, parintii fac echipa buna si continua, supravegheaza mai bine spus, munca cu copiii, am mereu feedback si dau feedback, astfel incat sa nu se acumuleze lacune in invatare. In anii formativi, clasa I, atentia copilului nu poate fi mentinuta timp indelungat, insa predarea si evaluarea cu ajutorul atator resurse online, poate fi distractiva de cele mai multe ori.

Implic de cate ori am ocazia parintii, sa participe alaturi de copii, online sau fizic, cand e cazul, in momente festive, serbari, confectionare de martisoare, felicitari, machete, margele din paste, prezentarea unei profesii, citirea unei povesti, picnic, bucatariea ateliere de Craciun, Paste. Pentru copii, e important ca parintii sa petreaca timp de calitate cu ei, sa le raspunda, sa mesteresca, sa pescuiasca, sa citeasca, sa pedaleze, sa se bucure impreuna, copii si parinti. De multe ori am participat si eu fizic, la activitatile din afara scolii, alteleori primesc filmulete, inregistrari pe whatsapp.

Copiii se identifica cu mamele, CU TATII, CU TUTORII, insa de multe ori, am avut elevi care se comportau ca mine, imi copiau gesturile, ticurile verbale, Copilul nu se hraneste cu predicile tinute la scoala sau acasa, el este asa cum noi suntem, copiaza comportamente, de aceea, conteaza ce faci in prezenta lui, ce spui, cum spui, sa faci totul cu bunatate, cu sentiment, cu constiinta, cu suflet.

CINEVA A SPUS O VORBA INTELEAPTA SI ANUME CA PREDAM CEEEA CE NOI DÉJA SUNTEM!

Cu pasi sovaielnici, parintii elevilor mei au invatat sa si invinga neputintele, suferintele si sa le prezinte copiilor o lume un pic mai frumoasa, dreapta, buna, in care rautatea nu invinge. Simt ca e inceputul unei prietenii, bazata pe respect.

Chiar daca copilul a ratat sanse la gradinita, la scoala, a avut start greoi, nu este obligatoriu sa si rateze intreaga viata. Uneori asistam la minunea trezirii adultilor, asa ca sansele copiilor sunt mari, daca au si norocul unui parinte bun, al unui mentor, al unui profesor intelegator, cald si dornic sa ajute. Trebuie depasita senzatia cuvantului +Nopot+, Trebuie intelesi copiii si parintii in complexitatea lor, sa ne respectam spatiul personal, sa avem stapanire de sine, propriile limite si sa ne gandim la nevoile celor de langa noi. Formarea atentiei, a rabdarii se poate realiza cu pasi mici chiar si la copilul necoordonat, fara agilitate, rezistent la efort. Educatia prin fascinatia, il poate atrage pe copil ca un magnet, catre descoperirea lui interioara, dezvoltare emotionala. Imi vine in minte filmul lui Fellini, La vita e bella.

Noi trebuie sa fim, sa devenim modele vii pentru copii, pentru parinti, sa fim oglinda lor, modele de daruire intr-o lume consumerista, atat de cenusie, fara repere morale, culturale.

Eu cred cu tarie ca educatia chiar poate salva suflete!

COMUNICAREA DIDACTICĂ

Stîrcea Denisa

Comunicarea a fost definită ca o formă particulară a relației de schimb între două sau mai multe persoane, două sau mai multe grupuri.

Esențiale pentru actul comunicării sunt: 1) relația dintre indivizi sau dintre grupuri; 2) schimbul, transmiterea și receptarea de semnificații; 3) modificarea voită sau nu a comportamentului celor angajați.

Elementele comunicării didactice sunt: emiterea mesajului didactic de către profesor sau de o altă sursă de informație, de la o anumită distanță; canalul prin care se transmite mesajul; receptarea mesajului de către elevi; stocarea și prelucrarea lui în scopul luării deciziilor (formularea răspunsurilor de către elev, a corectărilor sau a completărilor de către profesor).

Expresivitatea comunicării didactice este influențată de ținuta fizică, expresivitatea fetei, gesturi, strălucirea privirii, contactul vizual. Elementele limbajului nonverbal prelungesc semnificația cuvintelor. De exemplu, un profesor care intră în clasă și se așază la catedră sau se lipește de tablă și rămâne acolo toată ora își diminuează mult din forța discursului. Limbajul nonverbal are semnificații la fel de profunde ca și cel verbal. Comunicarea didactică are mai multe caracteristici, care o deosebesc de alte forme ale comunicării interumane:

- se desfășoară între doi sau mai mulți agenți: profesor și elevi, având ca scop comun instruirea acestora, folosind comunicarea verbală, scrisă, nonverbală, paraverbală și vizuală, dar mai ales forma combinată;
- mesajul didactic este conceput, selecționat, organizat și structurat logic de către profesor, pe baza unor obiective didactice precise, prevăzute în programele școlare;
- stilul didactic al comunicării este determinat de concepția didactică a profesorului și de structura lui psihică;
- mesajul didactic (repertoriul) are o dimensiune explicativ-demonstrativă și este transmis elevilor folosind strategii didactice adecvate dezvoltării intelectuale a acestora și nivelului de cunoștințe pentru a fi înțeles de elevi;
- comunicarea se reglează și autoreglează cu ajutorul unor retroacțiuni (feedback și feed forward), înlocuind blocajele care pot apărea pe parcurs.

Regulile comunicării didactice eficiente sunt: să asculți, adică să ții cont de părerea și interesele celorlalți; să observi, adică să te intereseze ceea ce se întâmplă în cadrul situației de comunicare și să înțelegi starea receptorilor; să analizezi și să cunoști situația receptorilor; să te exprimi, adică să-ți expui punctele de vedere și sentimentele vizavi de obiectul comunicării; să controlezi, adică să urmărești calitatea și eficiența comunicării.

BIBLIOGRAFIE:

André Peretti, Tehnici de comunicare, Ed. Polirom, Iași, 2001
Anghel P., Stiluri și metode de comunicare, Ed. Aramis, București, 2003

COPILARIA

FERCHE ALINA IOANA

„Hai mai bine despre copilărie să povestim, căci ea este veselă și nevinovată și drept vorbind, acesta-i adevărul.”(Ion Creangă)

Copilărie... când aud acest cuvânt mă cuprind mii de amintiri. Lipsa de griji, libertatea, inocența și bucuria sinceră sunt doar câteva dintre trăsăturile copilăriei.

Copilăria este fără îndoială cea mai frumoasă perioadă din viața unui om, însă este și perioada de formare și de dezvoltare ca individ. Copilul simte orice îi este oferit și se hrănește și crește cu asta: îi oferi iubire, va crește cu iubire, îi oferi ură, va crește cu ură.

Sufletul copilului este precum lutul, iar adulții(familia, educatorii etc)sunt sculptorii, când lutul s-a întărit creația este gata. Același lucru se întâmplă și cu sufletul copilului: cu cât sculptorul este mai bun, cu atât creația este mai frumoasă.

Copilăria este singurul moment al vieții în care trăim totul cu maximă intensitate, în care plângem și râdem în aceeași zi, în care ne supărăm și iertăm după cateva momente, în care suntem singuri și totodata cu toată lumea.

Copiii sunt cele mai pure ființe. Aceștia nu știu ce este ura sau răutatea și se joacă împreună chiar dacă s-au certat. Ei sunt cei mai buni profesori pentru noi, au cele mai frumoase valori fără ca măcar să știe. Au puterea printr-o mângâiere să ne pună soarele pe chip, zâmbetul lor ne poate reda speranță și putere în cele mai grele momente.

Cel mai important factor în dezvoltarea copilului este jocul.

Jocul este o activitate specific umană, dominantă în copilărie, prin care omul își satisface nevoile imediat, după propriile dorințe, acționând conștient și liber în lumea imaginară ce și-o crează. Jocul are o semnificație funcțională esențială și nu este un simplu amuzament. El formează, dezvoltă și restructurează întreaga viață psihică a copilului. Prin joc copiii își dezvoltă percepțiile, reprezentările, creativitatea, își amplifică posibilitățile memoriei, își formează însușirile voinței, răbdarea, perseverența, stăpânirea de sine. Jocul ca: formă fundamentală de activitate în copilăria timpurie și formă de învățare cu importanță decisivă pentru dezvoltarea și educația copilului. Jocul este forma cea mai naturală de învățare și, în același timp, de exprimare a conținutului psihic al fiecăruia. Un bun observator al jocului copilului poate obține informații prețioase pe care le poate utiliza ulterior în activitățile de învățare structurate.

Copilăria pune bazele întregii vieți. Ea reprezintă etapa formării caracterului și a dezvoltării anumitor aptitudini care o să ne urmarească întreaga viață.

TOAMNA

JARCA ANCA

A sosit în caleașca-i aurie toamna, cea mai darnică fiică a bătrânului anotimp. Calmul și liniștea zilelor de toamnă creează o atmosferă plăcută și odihnitoare. Frunzele copacilor îngălbenesc și cad, iarba se usucă, iar soarele încalzește din ce în ce mai puțin. Covorul de frunze moale foșnește sub picioarele trecătorilor ce sunt din ce în ce mai rari. Cerul senin de vară dispare și apar norii negri și grei. Acum cad ploi reci și bat vânturi puternice. Oamenii se îmbracă mai gros și se ascund de ploile dese în spatele umbrelor.

Pădurile și livezile au îmbrăcat un veșmânt de aramă.

Zilele s-au micșorat, iar nopțile sunt din ce în ce mai lungi și mai friguroase.

Toamna păsările călătoare pleacă în țările calde. Animalele din pădure își pregătesc culcușul pentru iarnă și strâng provizii pentru această perioadă. Pe ogoare, după ce grânele sunt recoltate, pământul este arat și semănat cu noi cereale.

Munca este în toi, câmpurile sunt pline de oameni ce adună recoltele, se culeg viile, se culeg gutuile, prunele, toate fructele toamnei și se scot și ultimile legume din grădină pentru a se putea ara. Serenada greierilor din timpul verii a amuțit. Ei se adăpostesc sub covorul multicolour de frunze. Din când în când câte o veveriță jucăușă sare dintr-un copac într-altul adunând ghinde pentru a-și face provizii pentru iarnă.

Formarea și dezvoltarea competențelor cheie la școlarul mic prin intermediul proiectului educațional

Brătescu Mariana

“Educația nu este pregătirea pentru viață, educația este viața însăși.” (John Dewey)

Abordarea curriculumului pentru clasele primare în manieră integrată, planificarea conținuturilor și a unităților de învățare axându-se pe competențele prevăzute în programa școlară, derularea unor proiecte educaționale sau tematice, a unor activități extracurriculare sunt câteva din modalități practice de abordare didactică care contribuie la formarea și dezvoltarea competențelor specifice și generale, contribuind astfel la conturarea profilului absolventului de clasa a IV-a din perspectiva competențelor cheie de nivel elementar.

PROIECT EDUCAȚIONAL: „Personalități românești, mândria noastră” - cls a IV-a

Demersul didactic centrat pe atingerea competențelor cheie abordează conținuturile într-o manieră interdisciplinară, transdisciplinară și transcurriculară favorizând astfel implicarea activă a elevului în procesul de învățare, valorificându-i cunoștințele, priceperile, deprinderile însușite atât în cadru formal, cât și nonformal și informal.

Scopul proiectului este sporirea interesului elevilor față de cultura și specificul nostru național, familiarizarea elevilor cu personalități din diferite domenii ale cunoașterii.

1. Competența de comunicare în limba română: – Citirea unor texte în vederea desprinderii informațiilor esențiale legate de tema adusă în discuție; – Audiarea unor scurte emisiuni informative; – Formularea de întrebări și răspunsuri referitoare la materialul audiat sau citit; – Conversații pe teme date și exprimarea opiniei în legătură cu un fapt;

– Participarea la activități dedicate poetului Mihai Eminescu; – Crearea propriilor povești, poezii, cântece și prezentarea lor în cadrul activităților;

2. Competențe de bază de matematică, științe și tehnologie: – Discuții despre pionierii aviației românești, primele avioane, când și cum au fost construite, câți ani au trecut de atunci, confecționarea unui avion; – Aflarea unor informații despre marii oameni de știință Grigore Antipa, Victor Babeș și Emil Racoviță, despre importanța muncii lor, prin stimularea curiozității și dorinței de a afla și alte informații despre realizările acestora, pentru explorarea mediului înconjurător; – Efectuarea de calcule, măsurători, rezolvarea de probleme;

3. Competența digitală: – Utilizarea calculatorului, realizarea unor prezentări, culegerea unor informații, realizarea unor evaluări interactive; – Utilizarea platformelor și a softurilor educaționale în vederea prezentării într-un mod activ și atractiv a anumitor informații;

4. Competența a învăța să înveți: – Utilizarea unor metode și procedee care să-l implice activ pe elev în procesul de învățare urmărind dezvoltarea gândirii, stimularea creativității, dezvoltarea motivației pentru cunoaștere; – Realizarea unor lapbook-uri;

5. Competențe sociale și civice: – Dezvoltarea spiritului de echipă, a comunicării și a colaborării între elevi în vederea realizării sarcinilor; – Însușirea unor norme și reguli de comportare civilizată la muzeu, în vizită, în excursie; – Cultivarea unor trăsături morale și de caracter: patriotismul, respectul, toleranța;

6. Spiritul de inițiativă și de antreprenariat: – Implicarea în organizarea și realizarea unor expoziții cu lucrările realizate în cadrul atelierelor propuse: „Micul Sculptor”, „În lumea culorilor”, „Primul meu avion”; – Organizarea unor excursii și gestionarea eficientă a resurselor materiale;

7. Sensibilizare și exprimare culturală: – Vizionarea unor filme, audiții, vizitarea unor expoziții de artă, a unor muzee, a caselor memoriale; – Vizitarea unor biblioteci sau librării și observarea organizării spațiului, a standurilor cu carte.

Rolul poveștilor în educarea comportamentului copiilor

Vasile Aurelia

Într-o lume în care valorile sunt răsturnate și copiii intră în contact cu nonvaloarea într-un mod agresiv, începând cu produsele dăunătoare organismului până la violență sub diferite forme, este important ca școala, respectiv grădinița să refacă profilul omului moral, cu respect față de el însuși, de față de semenii săi și de reguli. Vârsta preșcolară este baza educativă a întregii vieți a copilului, iar educatoarea are rolul de a-l ajuta să găsească soluții la numeroasele probleme cu care se va întâlni. Ideea că educarea moral-civică a preșcolarilor poate fi realizată prin intermediul poveștilor m-a determinat de-a lungul carierei didactice să caut modalități de a modela tipuri de comportamente prin valorificarea textelor literare din cadrul activităților din grădiniță. Pentru a avea un copil educat, părinții trebuie să îl învețe să se poarte frumos, fiind ei înșiși un exemplu de bune practici. Bunele maniere se învață cel mai bine prin puterea exemplului. Un copil educat, ce știe să împartă jucăriile, să nu vorbească cu gura plină, să folosească cuvinte de politețe, să îi respecte pe cei din jur este un copil care dă dovadă ca are o bună educație de acasă. Ideal ar fi ca părinții să-l învețe pe cel mic să iubească lectura și cărțile încă de când e bebeluș, citindu-i povești, pentru ca mai apoi, treptat, să-l lase pe el să le exploreze până când va învăța să citească și să se bucure singur de ele. Vârsta preșcolarității este dominată de imaginație, visare, iar lumea basmelor, a poveștilor, reprezintă spațiul benefic al sporirii curiozității copilului. Succesul educației morale nu vine de la sine, ci este rezultatul muncii constante făcute cu pasiune și responsabilitate de către educatori și părinți. Grădinița trebuie să-i asigure copilului, pe lângă educația intelectuală, fizică și estetică și o orientare moral-civică în relațiile cu lumea înconjurătoare, care să formeze unele calități morale și să acumuleze cele mai simple deprinderi.

Povestirile o valoare etică. Ele ajută la formarea unor trăsături pozitive de voință și caracter. Poveștile, povestirile și basmele sunt pline de sfaturi, punând în evidență calitățile eroilor pozitivi și disprețuiesc comportamentele personajelor negative. La fel nu ne-am putea imagina o copilărie fără Albă ca Zăpada, Scufița Roșie sau Fata babei și fata moșneagului. Sentimentele copiilor se hrănesc cu poveștile, iar viața ni se pare mai reală decât gesturile oamenilor. Ceea ce li se întâmplă acestor personaje îi ajută pe copii să descopere o comoară în propriul suflet. Alături de aceste personaje se creează temelia sufletului plină de speranță. Copiii iubesc și ascultă cu plăcere povești și basme pentru că răspund necesității lor de a ști, de a cunoaște, de a înțelege cum se implinesc dorințele spre mai bine, spre frumos. Educatoarea, prin poveștile lecturate, are puterea de a sădi în sufletul copiilor buna cuviință prin dezvoltarea de: deprinderi morale (respectarea regulilor de purtare); trăsături pozitive de voință și caracter (hărnicia, cinstea, modestia, curajul etc.); și sentimente morale (dragostea, prietenia etc.) Pornind de la această idee, educația morală-civică prin basme și povești a preșcolarilor este importantă și necesară. Este realizabilă la această vârstă, deoarece copilul dovedește mare maleabilitate psihică, fapt ce ne dă posibilitatea să intervenim educativ sub aspect formativ și informativ. Poveștile contribuie la dezvoltarea conștiinței morale și constă în faptul că prin ea se poate realiza împlinirea de sine și fericirea.

1.Albulescu, Mirela, Albulescu, Ion, "Studiul disciplinelor socio-umane.Aspecte formative:Structura și dezvoltarea competențelor", Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2002;

2.Bacus, Anne, "Copilul de la 3 la 6 ani", Ed. Teora, București, 1998;

DEZVOLTAREA GÂNDIRII CRITICE LA VÂRSTA ȘCOLARĂ

Tuțulescu Raluca-Ioana

Dezvoltarea gândirii critice a elevilor, prin utilizarea tehnicilor și metodelor activ-participative, este pusă în evidență de învățământul românesc și se pune accentul pe participarea elevului, plasându-l pe acesta din urmă în mijlocul procesului de învățare.

A gândi critic înseamnă a accepta părerile celor din jur, a răspândi propriile judecăți, a fi capabil să privești cu responsabilitate greșelile tale și să le poți îndrepta, a primi ajutorul celor din jur și a-l oferi celor care au nevoie de el. Competența de a gândi critic se deprinde în timp, permițând elevilor să se comporte spontan, fără îngrădire, ori de câte ori există o situație de învățare, fără să le fie teamă de reacția celor din jurul lor, de părerile lor, dându-le putere și încredere de analiză și reflecție. Toți elevii, indiferent de dezvoltarea intelectuală sau de vârstă, pot coopera la deslușirea situației necunoscute, spunându-și opiniile. Copiii trebuie învățați de mici să asculte, să accepte și să înțeleagă că nu se critică copilul, ci ideea, în cadrul dezbaterilor și al schimbului de păreri. Prin colaborare și cooperare, copiii trebuie învățați cum să se ocupe de problemele sociale complexe, și aici ne referim la definirea problemei apărute, la aplicarea unui sistem de valori, la luarea unor măsuri publice și la întreprinderea unor acțiuni.

Formarea copiilor pentru a deveni cetățeni competenți într-o societate democratică, presupune acumularea de către aceștia a unor deprinderi cognitive, exprimarea și formarea de opinii proprii, dezvoltarea capacității de demonstrație logică a unor idei. Prin urmare, a-i învăța pe copii să gândească critic înseamnă a-i învăța să gândească democratic, ajutându-i să găsească diverse soluții la situațiile multiple în care se vor găsi, la un moment dat, în viață și ajutându-i să își dezvolte gândirea multicauzală. Mijloacele de învățământ fac posibilă dezvoltarea gândirii critice la elevi, chiar dacă se consideră că este un proces dificil din cauza stadiilor dezvoltării inteligenței elevului.

PREDAREA CONȚINUTULUI LECȚIEI CU AJUTORUL PREZENTĂRIILOR POWERPOINT

Lupescu Mariana

Folosirea calculatorului și, în mod particular, folosirea instrumentelor multimedia în procesul de predare-învățare a devenit un fapt real, o necesitate ce nu mai poate fi ignorată. Calculatorul, ca mijloc de învățământ, permite o nouă formă de prezentare a lecțiilor. Folosirea sa la clasă, crează potențialitatea reunirii imaginii, textului, sunetului și chiar a mișcării, iar această ofertă pluridimensională nu poate fi decât benefică în înțelegerea unei situații și în menținerea elevilor spre cunoaștere și cercetare.

În ultima perioadă, în practica didactică, se remarcă tot mai des folosirea, în cadrul procesului de predare-învățare a calculatorului (laptop) însoțit de videoproiector. Cu ajutorul acestor mijloace de învățământ se pot integra, în lecție, fie prezentări PowerPoint, fie filme didactice.

Un document PowerPoint apare ca o înșiruire de diapozitive (slied-uri), reprezentând imagini prezentate la un moment dat pe ecran. Acestea au un background specific și pot conține texte și

diverse tipuri de obiecte: grafice, imagini, obiecte multimedia etc. Randamentul acestei categorii de mijloace de învățământ este legat de posibilitatea de a oferi informații, ce pot fi preluate, simultan, prin doi analizatori: auditiv și vizual.

O prezentare PowerPoint se organizează în câteva secțiuni principale, în funcție de ideile ce se doresc a fi transmise. Fiecărei secțiuni i se dă un titlu și i se asociază un set de explicații care să susțină ideea transmisă. Proiectantul aplicației va trebui să se gândească la o schemă (de personaje, de idei, de situații etc.), care să organizeze schema discursului. De pe Internet pot fi integrate diverse imagini, ilustrații, posibil câteva animații, ce ar putea fi asociate prezentării pentru a o face mai sugestivă.

Dragă iarnă

Dudu Bianca-Alexandra

Iată, iarna a sosit

Sub nămeți noi ne-am trezit.

Ziua lungă s-a scurtat,

Haine groase-am îmbrăcat.

Dragă iarnă, fii mai blândă, Gerul

fă să se ascundă.

Zăpadă parcă ne dorim,

Vrem cadouri să primim.

Iarnă albă, știm că vrei

Pomului gol haină să-i iei

Să aduci în zori de zi, Țurțuri

reci și umezii.

Acum iute ne gândim,

Om de nea să construim;

Cu cărbuni, morcov și oală, Soarele

nici nu îl doboară.

Iarnă, prieteni putem fii,

Dacă Moșul va veni. Pe

drum dacă-l întâlnești,

De noi să îi pomenești.

Scrisorile sunt deja gata,
Noi am lustruit și gheata. Iarnă
dragă, te iubim
Să pleci, noi nu ne dorim.

Importanța comunicării la vârsta preșcolară

Ponor Ionela

Perioada preșcolară oferă un suport important pentru comunicare, întrucât copiii la această vârstă nu au prejudecăți în a comunica cu oricine. S-a ajuns la concluzia că, în zilele noastre copiii au alte mijloace de comunicare. Cel mic vorbește la telefon, este prins sub influența mijloacelor mediatice cum ar fi internetul sau chiar televizorul, totul devenind o supra-informare. În condițiile în care copiii lucrează independent sau pe centre de interes, comunicarea devine mai mult decât necesară. De reținut este faptul că a comunica nu înseamnă numai a transmite informații ci și a stăpâni cuvintele; putem vorbi fără să comunicăm nimic și putem să ne prezentăm celorlalți fără a rosti nici un cuvânt. De asemenea, absența intenției comunicative nu anulează sub nici o formă comunicarea.

Se poate spune că primul pas pentru ca un preșcolar să comunice cât mai mult cu cadrul didactic include motivația. Stimulii includ această scânteie de interes. Pe lângă motivație, sala de clasă trebuie să-i ofere copilului un sentiment de siguranță.

În momentul în care cadrul didactic comunică un mesaj preșcolarilor, este de reținut faptul că cei mici analizează absolut tot. De remarcat este faptul că pe lângă informația transmisă pe cale verbală, atenția este îndreptată și spre părul doamnei, ținuta și chiar starea ei de spirit. Așadar, profesorul poate primi întrebări de tipul: „Doamna, de ce sunteți supărată astăzi?”

Astfel, în perioada preșcolară educatorul trebuie să stăpânească foarte bine formele comunicării, pentru ca mesajul pe care-l dorește a fi transmis să fie adaptat atât la puterea copiilor de înțelegere cât și la nivelul limbajului dobândit. Este de preferat să existe un raport stabilit între formele comunicării utilizate de cadrul didactic cu obiectivele propuse și elevii. Formele comunicării fiind: comunicarea verbală, comunicarea paraverbală și comunicarea nonverbală.

Comunicarea cu preșcolarii se realizează, în cea mai mare parte, pe cale verbală, iar mijloacele didactice alese sunt aceleași, pe care cei mici le-au perceput ca fiind obișnuite. Se ajunge la concluzia că este necesar să se producă o schimbare în spațiul educațional, pentru ca această capacitate vitală, și anume actul comunicațional, să fie „educată” într-o manieră ce corespunde nevoilor și intereselor copiilor

De reținut este faptul că exprimăm ceea ce simțim cu ajutorul organelor vocale, însă comunicăm cu întregul nostru corp și nu doar atât.

Cultivarea creativității în învățământ

ONOFREI CARMEN

Copilul creativ este unul curios din fire, curajos în convingeri și are o judecată independentă și permanent cercetează tot ceea ce îl înconjoară. Este intuitiv, nu acceptă lucrurile numai în baza a ceea ce i se spune și se implică activ la toate sarcinile primite la școală sau acasă. În tot ceea ce face manifestă dorință, dăruire și are capacitatea de a se concentra timp îndelungat asupra unei sarcini de lucru. Are capacitate de prelucrare rapidă a materialului, posibilitatea restructurării personale a datelor, preferință pentru complexitate, disponibilitate în asumarea riscului și multă indiferență față de impresia pe care o produce profesorilor, colegilor, nonconformism intelectual.

Creativitatea este proprie fiecărui copil, conturându-se treptat pe măsura dezvoltării ontogenetice. Elevii trebuie încurajați să abordeze variat problemele, să dobândească o gândire independentă, fără sprijinul grupului din care face parte și să descopere noi moduri de rezolvare a unor probleme și posibilitatea de a critica constructiv. După Torrance, premisele învățării creative sunt:

- a) inițiativa proprie –copilul trebuie stimulat și încurajat să aibă inițiativa de gândire independentă, pentru că prin exercițiu acesta va învăța să gândească creativ, să manifeste uimire, curiozitate, formulare de întrebări și răspunsuri.
- b) învățarea independentă – studiile efectuate de către specialiști au demonstrat că elevii care sunt implicați și stimulați în afara orelor de curs să citească și să scrie vor învăța mai mult și cu mai mare plăcere.
- c) necesitatea revizuirii conceptului de maturizare specifică unei activități – elevii nu trebuie opriți de la anumite activități, chiar dacă acestea nu sunt pe măsura vârstei cu recomandarea să nu constituie anumite pericole pentru copii;
- d) încrederea în sine: micul școlar trebuie sprijinit de către profesor să conștientizeze ce potențial are și despre posibilitățile de care dispune de a se manifesta creativ;
- e) interacțiunea cu mediul: dacă cei aflați în preajma copilului nu reacționează la manifestările creative acesta încetează să mai fie creativ.

Cei șapte ani de acasă

Petrea Oana Diana

Pornind de la expresia „cei șapte ani de acasă”, putem aminti cuvintele lui F. M. Dostoievski, care spunea „suprema pedagogie este casa părintească”.

Familia în care se naște copilul este cea care îi croiește drumul în comunitate și societate. Când vorbim despre cei șapte ani de acasă, vorbim despre educația pe care copilul o primește în sânul familiei, cea care îi formează personalitatea și comportamentul. Membrii familiei și interacțiunea dintre aceștia contituie modele comportamentale pentru copii. Educația, regulile morale și bunele maniere reprezintă cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil care vede exemple bune în familie, se va comporta aidoma și se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur.

Educația primită în familie, în primii șapte ani din viață, depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre părinți și copil, specificul de dezvoltare al copilului, precum și valorile pe care se bazează familia și pe care i le transmite acestuia.

Familia reprezintă prima și cea mai importantă sursă de influențe care se exercită asupra copilului. Astfel, copilul strânge experiențe în familie, le înțelege și reacționează emoțional la ele, în funcție de bazele pe care i le-a însuflat familia. Putem spune că fiecare copil este oglinda universului său familial. Părinții sunt ghizi educatori și modele pentru copiii lor. Achizițiile pe care le face copilul în primii ani de viață, vor rămâne întipărite în comportamentul său. De aceea, educarea copiilor nu este o joacă, ci o responsabilitate majoră. Copiii învață să deosebească binele de rău, frumosul de urât, să socializeze, ce înseamnă noțiunea de familie, respectul. Având respect față de cei din jur, copiii, viitorii adulți, se vor integra mai ușor în orice grup, fiind respectați la rândul lor.

Procesul de educare nu se oprește la un moment dat, ci continuă pe tot parcursul vieții dar bazele se formează în primii ani de viață, în familie.

Lipsa unei educații cu bază solidă în primii ani de viață conduce la etichetarea indivizilor ca fiind personalități nemodelate, de aceea consider că „cei șapte ani de acasă” reprezintă fundația pe care se va construi personalitatea viitorului adult, care, la rândul său, va modela următoarea generație.

PARCURSULUI EDUCAȚIONAL PRIN CONSILIERE ȘI ORIENTARE

Codiță Ionica

Problema consilierii școlare este una considerată de importanță majoră în țările dezvoltate, preocupate de dezvoltarea tinerei generații. În ziua de astăzi, când rolul școlii este contestat – consilierea educațională pare a fi răspunsul pentru multe dileme. Unii experți consideră că soluția crizei școlii ar sta într-o abordare proactivă a posibilelor probleme cu care actualii elevi, viitorii absolvenți, se pot confrunta peste câțiva ani. Astfel, elevul va fi beneficiarul unor programe echilibrate, de prevenire și de intervenție a consilierilor școlari.

Consilierea reprezintă o activitate prin care se urmărește sugerarea modului de a proceda sau a modului de comportare ce trebuie adoptat de o persoană consiliată într-o situație dată sau, în general, în viață și activitatea sa cotidiană. În cadrul grupurilor școlare, consilierea reprezintă o formă particulară de interacțiune și influențare, care contribuie la sprijinirea elevilor în rezolvarea problemelor cu care se confruntă, precum și la omogenizarea și dezvoltarea clasei de elevi ca grup educațional.

Creșterea numărului de eșecuri și chiar abandonuri școlare, de comportamente delincvente sau nesănătoase, de tulburări emoționale în rândul elevilor demonstrează faptul că școala trebuie să ia niște măsuri în această direcție. Pentru a răspunde acestor nevoi reale, a fost introdusă o disciplină opțională, Consiliere și orientare, pentru toate cele trei nivele de școlarizare: primar, gimnazial și liceal. Noua disciplină vine în întâmpinarea nevoilor fundamentale ale oricărui elev, fie el copil sau adolescent: autocunoașterea și respectul de sine, de a comunica și a se relaționa armonios cu ceilalți, de a poseda tehnici de învățare eficientă și creativă, de luare de decizii, de rezolvare de probleme, de a rezista presiunilor negative ale grupului. Formarea

unui stil de viață sănătos, integrarea sexualității în maturizarea emoțională, controlul stresului, dobândirea de repere în orientarea școlară și profesională sunt condiții esențiale pentru dezvoltarea armonioasă a elevului.

Învățământul de tip tradițional se focalizează pe aspectele cognitive ale elevului, punând accent pe pregătirea lui secvențială, pe discipline școlare. Se ignoră astfel armonizarea laturii cognitive a elevului cu cea afectivă, atitudinală și comportamentală, acesta fiind tratat ca un „recipient” pentru informații și mai puțin ca o persoană reală, cu individualitate și reacții emoționale determinate de tribulațiile unei personalități în formare.

Învățământul de tip modern trebuie să aibă ca scop nu doar absolvenți bine informați, ci formarea de persoane adaptate la solicitările sociale și psihologice ale vieții, cu un sistem axiologic foarte bine conturat, scopul final al școlii fiind pregătirea pentru viață a elevului. Profesorul trebuie să vadă în elev și altceva decât „recipientul” informațiilor pe care le transmite.

FAMILIA ȘI ȘCOALA FACTORI DETERMINANȚI ÎN FORMAREA COPILULUI PENTRU VIAȚĂ

Moga Ecaterina

„Școala, pentru a da roade, are nevoie de sprijinul conștient și de colaborarea părinților. Educația dată în școală se dovedește a fi muncă irosită și ineficace, dacă familia e ostilă și indiferentă”
Principalii factori care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia.

Educarea elevului se situează în egală măsură, în familie și școală. Meritul familiei îl reprezintă formarea temeliei individualității copilului, încă de la vârstă fragedă. Mediul familial oferă primele ocazii de stabilire a unor relații sociale, de comunicare afectivă și verbală. Profesorii trebuie să colaboreze cu familia, să facă în așa fel încât să-l facă un aliat și să se sprijine reciproc în munca de educație. Alături de școală, familia exercită cea mai mare influență asupra copilului, iar scopul acțiunilor lor trebuie să fie unitar. Familia, prin condițiile oferite, prin înțelegerea corectă a manifestărilor copiilor, prin contribuția în lărgirea orizontului profesional al acestora și prin oferirea unor modele pozitive de conviețuire socială contribuie la pășirea corectă a tânărului în viață. Părintele își poate da mai bine seama de toate acestea în colaborare cu școala.

Învățătorul/dirigintele trebuie:

- Să cunoască bine elevul;
- Să asigure un climat de cooperare și competiție în colectivul de elevi;
- Să comunice deschis și eficient cu elevii și părinții.

Familia trebuie să se preocupe de asigurarea unui trai decent, să apere copilul de pericole, să le ofere condiții de odihnă și învățatură, să se îngrijească de starea lor de sănătate, să le formeze deprinderi de igienă, să le dezvolte gustul lecturii. Copii își formează deprinderi de comportament civilizat tot în familie: respect, politețe, cinste, decență. Părinții reprezintă un

exemplu pentru copil, tot ei trebuie să-l îndrume să fie sociabil, bun coleg și prieten. Familia realizează contactul cu frumusețile naturii și se preocupă de cultura estetică.

Comunicarea învățător/diriginte-familie

O comunicare optimă învățător/diriginte-familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamente negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și dezvoltare a relației școlă-familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului

Rolul școlii și familiei în orientarea școlară și profesională a copilului

Școala și familia trebuie să sprijine copilul în luarea deciziilor privitoare la orientarea spre o treaptă superioară de învățământ și spre o carieră. Ele facilitează luarea unor decizii în concordanță cu cerințele personale și realitățile sociale. Familia reprezintă un exemplu pentru copil, ea influențează opțiunea pentru o anumită profesie. Școala trebuie să deruleze acțiuni comune elevi-părinți pentru conturarea dorinței profesionale.

Importanța jocului didactic matematic

Spătar Mariana-Ionela

Omul modern este tot mai interesat de activitățile intelectuale, iar jocurile sunt ideale ca teren de antrenament și problemele obiect de aplicare a priceperii de a raționa.

Problemele și jocurile matematice își dau întâlnire cu istețimea, subtilitatea, inteligența, perspicacitatea, spiritul de observație, deducția și gândirea logică a celui care participă la desfășurarea lor.

Lecția, în învățământul contemporan, trebuie să aibă un caracter creator, dinamic, simplu, novator, să fie „eliberată” de schematism, rigiditate și formalism. Aceasta se asigură prin introducerea jocului didactic în cadrul orelor de matematică.

Pentru ca matematica din clasele primare să constituie o bază solidă pentru studiul ulterior al acestei științe, trebuie să le dezvoltăm copiilor interesul și pasiunea pentru rezolvarea de exerciții și probleme.

Folosirea jocului didactic în orele de matematică se corelează/ asociază cu introducerea unor metode și procedee de muncă individuală. Pe această cale, elevul își însușește deprinderea de a învăța, de a studia, este condus pe căile autocunoașterii și autoexigenței, dezvoltându-și astfel un ritm de muncă susținut, continuu și rapid.

Utilizarea jocului didactic antrenează și stimulează imaginația, gândirea creatoare, reprezentările, memoria, precum și unele trăsături pozitive de voință și caracter.

Chiar dacă jocul didactic îndeplinește numai o parte din funcțiile instruirii, el reprezintă o modalitate de lucru eficientă, alături de celelalte, la care se apelează în diferite etape ale lecției. Orice joc este folositor, realizează o sarcină, completează o lacună. Orice exercițiu sau problemă de matematică poate fi organizat sub formă de joc.

Folosind jocul didactic ca mijloc de învățare, se reușește a se omogeniza colectivul de elevi, înlăturând, în mare parte, la copiii mai puțin dotați, unele obstacole ca: teama de greșeală, timiditatea, descurajarea.

Deși jocurile pot fi folosite cu succes în orele de matematică, efectul lor instructiv-educativ este limitat. Lecția de matematică rămâne forma de bază a procesului instructiv-educativ de formare a cunoștințelor matematice în ciclul primar, iar jocul constituie o metodă de lucru integrată în aceasta.

RELAȚIA PĂRINTE – COPIL - EDUCATOARE, FACTOR IMPORTANT ÎN DEZVOLTAREA ARMONIOASĂ A COPILULUI

IANCU ADELA- ROXANA-GABRIELA

Implicarea familiei în cadrul programului desfășurat în grădiniță este esențială pentru îmbogățirea mediului stimulativ, fixarea și lărgirea cunoștințelor asimilate în sala de grupă. Implicarea familiei în program va întări sprijinirea Țelurilor educaȚionale. Implicarea părinȚilor în activitatea preșcolară este în beneficiul copiilor, al familiei și al calității actului educaȚional.

Dezvoltarea personalității copilului este un proces complex, care se desfășoară în timp și presupune acȚiunea simultană a eredității, a educaȚiei și a mediului.

InfluenȚa părinȚilor asupra formării copilului ca viitor om cu respect față de cei ce-l educă se simte încă din perioada grădiniȚei. Nu de puȚine ori se întâlnesc copii care nu respectă cerinȚele educatoarei sau care fac aprecieri necuviincioase la adresa ei. De cele mai multe ori, acești copii vin din familii care au obiceiul de a ponegri autorităȚile locale, șefii de la locul de muncă sau chiar educatoarea sau învăȚătoarea copiilor mai mari. Copilul este obișnuit deci, cu lipsa de respect. Acești copii, de multe ori, refuză să vină la grădiniȚă. Discutarea cadrului didactic în directe făcute de către părinȚi sădesc în sufletele copiilor neîncrederea, frica.

Atunci, când unii copii povestesc acasă, de exemplu, că educatoarea nu-i apreciază lucrarea ca fiind cea mai bună, părinȚii fac afirmaȚia celor protejaȚi. Dacă copilul nu spune primul poezia la serbare, părintele nu caută cauza, ci acuză educatoarea că ar fi lipsită de tact pedagogic. Desigur că, în felul acesta, copilul își pierde încrederea în educatoare și devine nepoliticos, nemaisupunându-se cerinȚelor acesteia și reacȚionând greșit.

Copilul nu se educă numai prin îndemnul părinȚilor, ci și prin exemplele personale pe care părinȚii le oferă acestuia. Există multe cazuri când părinȚii intră în grădiniȚă fără să salute personalul care lucrează în incinta acesteia. Prin firea lucrurilor, copilul trebuie să găsească în imediata sa apropiere, realitatea corectă a persoanei de care sunt atașaȚi, realitate care să-i inspire conduita. Desigur că, aceste exemple de conduită se corectează pe parcurs, se îmbogățesc, ajungând chiar să se modifice. În acest proces, intervin grădiniȚa, școala, societatea care contribuie la modelarea personalității copiilor. Prima etapă în acest proces de organizare și formare a membrului societăȚii este reprezentată, însă, de identificarea cu personalitatea tatălui sau a mamei.

Lipsit de un model, de un exemplu cu care să se identifice în propriul său cămin, copilul va găsi astfel de modele în afara acestuia, într-o persoană valoroasă pentru el, cum ar fi , de exemplu: educatoarea, învăȚătoarea.

Din nefericire însă, adeseori, copilul care este lipsit de autoritatea părintească pozitivă și eficientă își va afla prieteni printre indivizii străzii. În acest caz, efectele negative pot fi prezise cu corectitudine.

Copiii provin din familii care se deosebesc între ele prin condiȚiile de trai, prin gradul de cultură al părinȚilor, fapt care își imprimă pecetea asupra caracterului și conduitei copilului.

Se mai produc încă abateri de la regulile morale și civice în unele familii. Cel mai frecvent se înregistrează astfel de cazuri acolo unde părinȚii consumă alcool. Unii copii observă aceste fapte și le sesizează părinȚilor, în felul lor, dar, sincer.

Tensiunile și conflictele dintre părinȚi și copii, pot avea o intensitate diferită și o durată variabilă, distingându-se forme simple, cum ar fi: cearta, neînȚelegerea, contrazicerea, refuzul asumării unei

obligații conjugale sau forme complexe, precum: agresivitatea fizică, violența, alungarea unui partener de la domiciliu. În condițiile în care părinții vor avantaja un copil în favoarea altuia, nerepectând raportul dintre merit și recompense, pot apărea situații de rivalitate, gelozie fraternă. Copilul dezavantajat va utiliza mecanisme de apărare, cum ar fi: încordarea, izolarea sau prefăcătoria, minciuna.

Părinții trebuie să acorde copilului atenție totală pentru ca acesta să vadă că suntem interesați să îl ascultăm. Retragerea cu el într-un loc liniștit și evitarea prezenței altor persoane la discuție îi pot arăta copilului că părinții sunt cu adevărat interesați de problema lui. Copilul trebuie să fie sigur că “problema” se va rezolva “între ei”. Indiferența este la fel de dăunătoare. Copilul se simte respins și neglijat dacă, atunci când își împărtășește gândurile părinților, aceștia continuă să privească la televizor sau să își vadă în continuare de treabă. Încetarea oricărei activități este necesară pentru a-și demonstra disponibilitatea.

În cazul copiilor mici este importantă și atitudinea pe care părinții o au. Ei nu trebuie să se simtă dominați nici măcar fizic, din această cauză fiind bine ca părinții să coboare la nivelul lor atunci când le vorbesc sau îi ascultă.

Din cele observate în timpul activității mele în incinta acestei grădinițe am dedus că de educarea și îngrijirea copiilor prea puțin se ocupă ambii părinți, rezultatele fiind pe măsura participării lor la educație.

Este important pentru copii să vadă că părinții vin la serbările lui sau cu ocazia altor activități desfășurate în incinta grădiniței sau în afara acesteia. În cadrul grădiniței noastre am desfășurat serbări în jurul bradului de Crăciun împodobit în curtea grădiniței, am organizat un foc de tabără și un spectacol de circ cu ocazia sărbătorii Zilei Copilului, etc. Copiii ai căror părinți au fost alături de ei cu ocazia acestor evenimente au fost foarte fericiți, dar au existat și copii ai căror părinți nu au putut fi alături de ei din diferite motive. Acești copii au fost foarte supărați, suferind chiar din cauza absenței părinților lor.

Ședințele cu părinții sunt prilejuri pentru a-i informa pe aceștia referitor la modul cum se comportă copilul lor în relația cu ceilalți copii, cum se descurcă acesta în cadrul activităților educative, etc. Tot la aceste ședințe, educatoarea este informată de părinți despre problemele pe care aceștia le parcurg și de cele mai multe ori le oferă soluții.

Așadar, dialogul dintre educatoare și părinți este foarte necesar, de exemplu: educatoarea constată că sunt copii care vin la grădiniță obosiți. În acest caz, li se adresează părinților, fie atrăgându-le atenția să solicite mai puțin copilul în activități gospodărești, fie să petreacă mai puțin timp privind programul TV.

Grădinița, prin metodele și procedeele pedagogice, are datoria de a interveni direct în cazurile de îndrumare greșită a copilului în familie. Toate îndrumările și intervențiile trebuie să aibă în vedere viitorul om ce ar putea altera atmosfera în propriul său cămin și, chiar, la locul de muncă în care acesta va ajunge.

Familia, ca prim grup cu care ia contact copilul, rămâne reperul permanent și fundamental în condiția indivizilor, în manifestarea unor atitudini civice, moral-comportamentale.

Bibliografie:

- Agabrian, Mircea, (2006), Școala, familia, comunitatea, Editura „Institutul European”, Iași;
- Boniface Jean, Legrand Jean-Andre, Andre de Peretti, (2001), Tehnici de comunicare, Editura Polirom, Iași;
- Dumitrana, M., (2002), Copilul , familia și grădinița, Editura Compania , București;
- Truta Elena, Mardar, Sorina, (2007), Relația profesor-elevi: blocaje și deblocaje, Editura Aramis, București.

Predarea integrată - o reală necesitate a învățământului actual

Neamu Florina Camelia

Educația reprezintă axul principal al formării personalității umane. Platon afirmă că „nu este nimic mai dumnezeiesc decât educația, prin educație omul ajunge într-adevăr om”.

Problemele concrete de viață, ce trebuie rezolvate zi de zi, au un caracter integrat și nu pot fi soluționate decât apelându-se la cunoștințe, deprinderi, competențe ce nu sunt încadrate în contextul strict al unui obiect de studiu. Pentru ca elevii zilelor noastre să facă față solicitărilor lumii contemporane, trebuie să le formăm capacitatea de a realiza transferuri rapide și eficiente între discipline, de a colecta, sintetiza și de a pune la lucru împreună cunoștințele dobândite.

Copilul este autorul propriei lui învățări, iar sursa învățării lui o constituie diversitatea experiențelor cognitive, sociale, emoționale, fizice pe care le trăiește.

Abordarea integrată a curriculum-ului pune accentul pe formarea unor competențe, atitudini și valori transversale și transferabile, utile pentru dezvoltarea personală și socială a elevilor.

Integrarea curriculară își manifestă beneficiile la clasele pre-primare și primare și se datorează atât particularităților de învățare a copiilor, cât și modului de organizare a predării.

Voi enumera câteva dintre beneficiile abordării curriculum-ului de tip integrat.

Hrănește și reafirmă abilitățile și cunoștințele învățate într-o arie de studiu și le utilizează în alta;

Conferă elevilor experiențe academice din ce în ce mai bogate extinzând contextul și aplicabilitatea deprinderilor și informațiilor lor;

Eficientizează utilizarea timpului de învățare pentru cunoștințele, competențele dintr-o arie spre a fi utilizate ca suport în alta.

Predarea integrată a cunoștințelor este considerată o strategie modernă de organizare și desfășurare a conținuturilor, iar conceptul de activitate integrată se referă la o acțiune în care se îmbrățișează metoda de predare-învățare a cunoștințelor, îmbinând diverse domenii și constituirea deprinderilor și abilităților elevilor.

În încercarea de a sintetiza diferite orientări teoretice, putem aprecia faptul că abordarea integrată a conținuturilor iese din monotonia aceleași tehnici de predare a unor lecții care le oferă elevilor posibilitatea de a explora în profunzime domenii noi, de a acumula cunoștințe în mod independent și de a dezvolta competențe precum creativitatea, spiritul de inițiativă.

Atât succesul școlar cât și succesul în viața personală și socială este dat tocmai de capacitatea de a ieși din tiparul unei discipline și de a realiza conexiuni și transferuri rapide între discipline, pentru rezolvarea problemelor concrete din viața de zi cu zi.

Activitatea integrată aduce mai multă coerență în procesul de predare-învățare și se dovedește a fi o soluție pentru o mai bună corelare a activităților de învățare cu viața societății, cultura și tehnologia didactică.

Cadrului didactic îi revine rolul de a se orienta spre folosirea celor mai eficiente căi și metode, indiferent dacă ele își au originea într-o alternativă pedagogică modernă sau în pedagogia tradițională. În același timp, cadrul didactic este cel care realizează integrarea, compatibilizarea conținuturilor și stabilește relevanța acestora în raport cu cerințele curriculare și așteptările comunității.

Bibliografie

Ciolan, L., Învățarea integrată – fundamente pentru un curriculum transdisciplinar, Editura Polirom, Iași, 2008;

Cucoș, C., Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2006;

Bocoș, M., Chiș, V., Abordarea integrată a conținuturilor curriculare, particularizări pentru Învățământul primar; Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2012;

Manolescu, M., Curriculum pentru învățământul primar și preșcolar. Teorie și practică, Universitatea din București, Editura Credis, 2004.

Importanța rutinelor în programul zilnic al preșcolarilor

Buda Maria-Adriana

Rutinele sunt activități de dezvoltare a personalității copiilor și contribuie la menținerea unui climat sănătos și armonios în sala de grupă.

Rutinele sunt activități și proceduri care au loc în mod regulat și implică adesea o serie de răspunsuri. Rutinele preșcolarilor includ următoarele tipuri de activități: sosirea și plecarea copilului din grădiniță, salutul, gimnastica de înviorare, întâlnirea de dimineață, gustările, micul dejun și masa de prânz, igiena, spălatul și toaleta, somnul/ perioada de relaxare de după-amiază.

Din punct de vedere psihologic, rutinele au scopul de a oferi sentimentul de control și predictibilitate asupra evenimentelor. Acestea sunt activități care se derulează pe parcursul întregii zile și au un rol fundamental în dezvoltarea personală a preșcolarului. Fiecare moment trăit de copil este o ocazie de a învăța ceva nou, iar acestor activități de învățare prin care îi sunt satisfăcute copilului nevoile primare, trebuie să le acordăm aceeași atenție pe care o acordăm activităților didactice, în organizare, planificare și desfășurare.

Formarea rutinelor și respectarea lor mențin copilul implicat în acțiuni adecvate și scad frecvența situațiilor în care copiii pot manifesta comportamente inadecvate. Prin participarea la aceste activități desfășurate ritmic, copiii învață despre momentele zilei, succesiunea lor și activitățile specifice acestora, li se formează sentimentul de apartenență la grup, iar ei se simt în siguranță.

Rutinele stabile permit preșcolarilor să anticipeze ce urmează să se întâmple și îi face pe aceștia să se simtă confortabili și să coopereze mai bine atunci când trebuie să facă tranziția la un alt moment din programul grădiniței. Deasemenea, rutinele ghidează comportamentele copiilor într-o situație, apărând sub forma unor instrucțiuni care conduc acțiunile copiilor către un anumit scop: menținerea sănătății și siguranței copilului, crearea unor contexte pentru exersarea și învățarea comportamentelor adecvate. Prin aceste rutine preșcolarii își dezvoltă abilitățile sociale, de exemplu „salutul” care se realizează la venirea și plecarea din grădiniță.

Concluzionând, rutinele au rolul de a focaliza atenția copilului, de a-l liniști și relaxa, este foarte benefică pentru preșcolari datorită faptului că anticiparea a ceea ce va urma conferă un sentiment de încredere. Copiii mici sunt debusolați de dezorganizarea unei zile, însă un ritual sau o activitate devenită obișnuită le creează stabilitate.

Bibliografie:

I. Albușescu, H. Catalano, Sinteze de pedagogia învățământului preșcolar, Ed. DPH, București.

Importanța educației pentru dezvoltarea copilului

Matei Daniela-Ștefania

Educația este foarte importantă pentru individ, indiferent de vârstă pe care o are. Omul se educă și se autoeducă permanent, pe tot parcursul vieții. Acest lucru începe de cum ne naștem și până la finalul vieții. De aceea, copilul este primul ce ia contact cu educația, sub orice formă, învățând în primul și în primul rând diferite chipuri.

Educația este de două tipuri:

Formală; informală.

Educația formală are loc, de regulă, în incinta unei instituții școlare și se referă la cunoștințele academice de bază pe care un copil le învață în mod formal. Acesta acumulează cunoștințe pe care le pune în practică în viața de zi cu zi.

Educația informală se referă la cunoștințele pe care le acumulează un copil/individ înafara instituției specializate în acest sens. Părintele își joacă rolul de educator pentru propriul copil încă de la naștere. Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curiozitate obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Așadar, atât instituția cât și familia realizează o echipă pentru buna dezvoltare a copilului, dar totodată și pentru educarea acestuia.

Viziunea mea despre o „școală bună”

Larisa Enache

„Întreaga viață este o școală.”

(J.A. Comenius, pedagog ceh din sec. al XVII-lea, întemeietorul pedagogiei moderne)

Pe tot parcursul existenței sale, omul derulează o intensă activitate de învățare și creație.

Menirea tinerelor generații este de a desfășura o intensă activitate de învățare și creație. Totul se rezumă la „a învăța cum să învățăm” în mod eficient, inteligent și creativ din trecut și din prezent. Școala a evoluat, explozia de informații a generat și transformarea intensă a învățământului clasic, rigid într-unul modern, creativ și inteligent, bazat pe participare și colaborare, în care profesorul conlucrează: totul se află acum sub incidența calculatorului.

Dacă ar fi să facem un sondaj printre părinți, am obține probabil o sumedenie de păreri. Să scoată olimpici, ar spune unii. Ba nu, să fie fericiți! Să-și facă prieteni. Să fie în siguranță. Să fie musai o școală internațională că e „open minded”.

Școala trebuie să fie cea care să se adapteze nevoilor copilului. Fiecărui copil. Să-i arate calea prin care interesele și pasiunile lui pot deveni porți spre cunoaștere. Să-l ajute să-și descopere potențialul. Să se reinventeze și să se exploreze pe sine însuși. Școala trebuie să-și redefiniească succesul școlar în funcție de eforturile și așteptările copilului. Pentru un elev care a crescut de la nota 5 la nota 8 satisfacția poate fi uriașă dacă îi apreciezi și îi vezi nota ca pe o reușită. Îi dai încredere în el. Îi dai puterea de a spera, de a îndrăzni mai mult.

Dacă îl vom eticheta drept mediocru sau îl vom compara cu colegii lui, îi distrugem orice șansă de a-și dori mai mult. Pentru el, faptul că a crescut până la nota 8 este echivalentul unui rezultat

la olimpiadă. Câți copii nu au abandonat învățarea spunând că „eu nu sunt bun la asta...” sau „eu sunt cel mai slab din clasă”. Nu, nu trebuie să fie cel mai bun din clasă. Din oras. Din univers. Nu, nu trebuie să aducă acasă notele și premiile pe care le așteaptă părinții sau profesorii. Noi trebuie să fim cei care îi recunoaștem munca.

O școală bună este aceea care are inspirația să fie exact ce un copil are nevoie să fie pentru el, atentă la nevoile și pasiunile lui, să aibă răbdarea, tactul și fermitatea de a-l aduce acolo exact acolo unde își dorește să fie. Un copil va fi fericit abia atunci când știi să-l provoci. Să-i dai certitudinea că poate mai mult.

O școală bună știe să creeze emoție. Surpriză. Mirare. Ambiție.

Eu asta cred că înseamnă o școală bună.

Școala este cea care pune bazele educației, cea care contribuie la dezvoltarea personalității copilului, într-un spirit bazat pe idealuri pozitive. Copilul va deveni astfel capabil să-i ajute pe semenii lui, să întărească relațiile interumane și să construiască o lume mai bună.

Cea mai importantă lecție pe care un copil o învață la școală este cum să se descurce în viață. Rolul școlii nu se rezumă la a-l învăța pe copil să citească, să scrie, să înțeleagă și să memoreze unele evenimente din lumea înconjurătoare. Cadrul didactic știe să-i învețe pe copii disciplina și autocontrolul, însă știe totodată că nimic nu poate fi făcut cu forța, împotriva voinței copilului. Dorința de dezvoltare și de auto-depășire trebuie să fie în primul rând a elevului, să vină din interior, din înțelegerea scopului pe care îl urmărește în activitate și a sensului sacrificiului pe care îl face.

Alt lucru important pe care o școală îl poate învăța pe copil este democrația, nu doar ca pe un ideal patriotic, ci ca pe un mod de viață și de a face diverse lucruri. Elevul trebuie ajutat să-și aleagă și să își planifice munca pe care o are de făcut în cooperare cu ceilalți. El va cunoaște țelul muncii lui, pașii pe care îi are de făcut pentru a-l atinge. Copilul capătă sentimentul responsabilității față de ceilalți – acesta este cel mai înalt grad al disciplinei.

Școala este cea care testează capacitatea elevului de a face față exigențelor de orice natură. Unii consideră că nu e bine ca ceea ce învață un copil să fie prea interesant și incitant, gândind că acesta are, în primul rând, nevoie să se obișnuiască cum să facă față unor sarcini dificile și neplăcute. Dar, dacă ne gândim bine, multe din persoanele care au succes sunt cele care își iubesc munca pe care o fac.

Nu în ultimul rând, trebuie pus accent pe activitatea extrașcolară; elevii trebuie stimulați să participe la diferite activități cu caracter educativ și recreativ, să planifice excursii tematice în diferite zone, să colaboreze cu persoane din afara școlii, capabile să le ofere informațiile de care au nevoie în pregătirea ulterioară.

Dezvoltarea fizică, sănătatea și igiena personală pentru copiii preșcolari

Tudosă Marina-Leliana

Oamenii prețuiesc foarte mult sănătatea. Numeroase studii sugerează că un an de educație crește câștigurile personale de-a lungul vieții cu aproximativ 10% sau 80.000 de dolari (la valoarea de piață actuală).

În acest context, o atenție deosebită a fost acordată inegalităților în domeniul sănătății și, astfel, preocuparea pentru sănătatea și educația copilului au devenit indicatori importanți ai politicilor publice, îndeosebi în țările dezvoltate.

În sens larg, considerăm că sunt cel puțin trei corelații relevante prin care se justifică legătura între sănătate și educație.

1. Sănătatea precară conduce la un nivel scăzut de educație (ex.: copiii care se nasc prematur sau cu un scor mic la naștere pot obține rezultate mai slabe la învățătură decât cei născuți la termen și cu un scor maxim la naștere; aceștia pot avea un parcurs școlar incomplet și, în timp, chiar să devină adulți cu probleme de sănătate);
2. Un nivel crescut de educație îmbunătățește starea de sănătate (ex.: indivizii cu un nivel crescut al educației sunt mai preocupați de propria stare de sănătate și, implicit, mai sănătoși);
3. Și alți factori (ex.: anumite trăsături genetice sau diferențe individuale, istoricul familiei, contextul socio-economic al comunității etc.) pot contribui atât la îmbunătățirea stării de sănătate, cât și la creșterea nivelului de educație (ex.: părinții bogați vor investi mai mult în educația și sănătatea propriilor copii decât părinții cu un nivel scăzut al veniturilor).

În acest context, considerăm că e necesar să trecem în revistă câțiva dintre factorii de risc care pot afecta sănătatea copiilor pentru a înțelege mai bine care sunt abordările și măsurile necesare și ce modificări se impun în continuare, cel puțin în domeniul educației pentru sănătate: o calitate slabă a aerului din interior, poluarea aerului, calitatea apei, o nutriție inadecvată, zgomotul, schimbări climatice, ș.a.

De aceea, considerăm că școala poate juca un rol important în acest domeniu, respectiv nu se va rezuma numai la a educa tinerii pentru a le influența viitorul, ci va acționa și ca o fereastră deschisă către oportunități create acestora pentru a interveni în conceperea și determinarea politicilor publice.

ISTORIA ȘCOLII DIN LOCALITATEA HAMCEARCA DIN JUDEȚUL TULCEA

Mihail Vasilica-Lenuța

Hamcearca, frumoasă localitate din vecinătatea Rezervației Parcul Național Munții Măcinului, străbătută de apa Taiței, s-a înființat la începutul secolului al XIX-lea, jurul anului 1800. Se spune că denumirea localității derivă de la numele fraților Hamcerencu, care ar fi înființat-o în anul 1812.

Hamcearca s-a format din emigranți ruși (ucraineni) veniți din Rusia Țaristă. Mai târziu s-a stabilit aici și români veniți din Transilvania, Moldova și Muntenia.

După 1878 satul Hamcearca a fost încorporat comunei Balabancea. În anul 1925 localitatea a fost declarată comună, formată din satele Nifon (fosta Țiganca), Geaferca Rusă și Hamcearca. În același an se construiesc școli în Nifon și Hamcearca, cu câte două posturi de învățători. Locuitorii comunei se ocupau cu agricultura, creșterea animalelor și apicultura. În anul 1950, în urma reorganizării administrative a țării, comuna Balabancea s-a desființat, satul trecând în componența comunei Hamcearca. În prezent comuna se compune din satele Hamcearca, Balabancea, Nifon și Căprioara (fosta Geaferca Rusă).

Istoria școlii din Hamcearca este de dată recentă, prima atestare datând din 1919, când gospodarul Crivilescu donează două camere din casa sa în acest scop. Corpul vechi al școlii a fost ridicat în 1925, iar cel de-al doilea în 1961, iar în anul 1982 s-au executat lucrări de reparații capitale la localul vechi.

În anul 2002 s-a făcut prima comasare, elevii claselor de gimnaziu din cele trei sate fiind organizați să-și desfășoare cursurile la școala din Hamcearca.

În anul 2004 școala a fost cuprinsă în „Programul de reabilitare a unităților de învățământ din mediul rural”, prin care este prevăzută construcția unui nou corp de școală cu 5 săli de clasă și 2 anexe, iar pe 26 octombrie 2005 are loc prima ediție a „Zilei Școlii.”

În anul 2006, odată cu inaugurarea noului corp de școală, a avut loc și sfințirea acestuia fiind ales ca ocrotitor și învățător Sf. Mare Mc. Dimitrie – Izvorătorul de Mir. În anul 2010 a avut loc a doua comasare, și elevii de la învățământul primar din cele două Școli Primare „Cezar Calenic” din Nifon și Balabancea, fiind transferați la școala de centru.

Actualmente, Școala Gimnazială Hamcearca, care are în componență structurile Grădinița cu Program Normal Nifon și Grădinița cu Program Normal Balabancea, funcționează în trei corpuri de clădiri, dispunând bază materială mult îmbunătățită datorită Programului „Achiziționarea de echipamente TIC pentru Școala Gimnazială din U.A.T. Hamcearca”, dar și a altor modernizări realizate cu sprijinul Asociației Sprijin pentru Comunitate și Asistență Umanitară și Patru Mâini Carpatia SRL, și a multor alți oameni de bine, care vor să ofere copiilor de la țară aceleași condiții pe care le au și cei de la oraș.

Corpul profesoral a „crescut”, o dată cu școala, unii se apropie de pragul pensionării, alții sunt la apogeul carierei didactice, dar avem și „boboci”, care cu drag și pasiune învață de la mentori, să ducă mai departe cu mândrie frumoasa meserie de dascăl.

Copiii de azi sunt la fel ca cei de ieri, cu bun simț, cu „cei 7 ani de acasă”, care vor în fiecare clipă să ne demonstreze că sunt și ei buni la „ceva”. Iar bucuria noastră cea mai mare este când, peste ani, ne vizitează foștii elevi, care cu sfială spun din inimă: „Mulțumesc, Doamna!”

Suntem o școală mică din mediul rural, cu doar 120 de copii și 13 cadre didactice, personal auxiliar și nedidactic, dar care are aspirații mari pe măsura viselor elevilor care învață aici și a dascălilor care îi îndrumă.

SITUAȚIA INTEGRĂRII / INCLUZIUNII ELEVILOR CU CES LA NIVEL INTERNAȚIONAL ȘI NAȚIONAL

Achilăriței Maria

La nivel internațional există declarații, convenții și rezoluții despre educația incluzivă, care constituie un cadru de referință pentru dezvoltarea și realizarea politicilor și practicilor incluzive. Aceste documente sunt, de asemenea, folosite ca principii directoare pentru promovarea valorilor incluziunii socio-educative și pentru stabilirea angajamentelor țărilor în realizarea educației incluzive. Cele mai cunoscute documente aprobate la nivel internațional sunt: Declarația Universală a Drepturilor Omului, 1948; Convenția privind lupta împotriva discriminării în domeniul învățământului, 1960; Convenția ONU cu privire la drepturile copilului, 1989; Convenția ONU privind drepturile persoanelor cu dizabilități, 2007, precum și declarațiile adoptate în cadrul diferitelor foruri internaționale (Balan, Bortă și Botnari, 2017, p. 29). Unul din cele mai recente documente ale Comisiei Europene – Suport pentru copiii cu cerințe educaționale speciale – constată că există, la nivel european, un consens politic general privind importanța educației incluzive și a asigurării drepturilor copiilor cu cerințe educaționale speciale la educație în medii comune (2013, apud Balan, Bortă și Botnari, 2017, p. 31). Se subliniază ideea că acordarea de sprijin pentru copiii cu cerințe educaționale speciale este o problemă care trebuie să preocupe guvernele și sistemele de educație, în sensul creării, dezvoltării și consolidării instituțiilor, structurilor, serviciilor de suport educațional. Declarația de la Salamanca (1994, apud Gerguț, 2013) este un document important pentru educația incluzivă, unde se precizează că școlile trebuie să primească diversitatea și să accepte ritmul de învățare al fiecărui elev. Atunci s-au stabilit două obiective generale ale educației pentru toți:

- Asigurarea participării la educație a fiecărui elev, indiferent cât de diferit este față de ceilalți copii.
- Stabilirea unor dimensiuni în procesul educațional, care să sprijine învățarea fiecărui copil, astfel încât sistemul să devină eficient, activ și deschis.

În lucrarea „Raport cu privire la situația educației incluzive în România” – elaborată în cadrul Proiectului „Parteneriat pentru educație incluzivă (2007 - 2009)”, Nicoleta Voicu și Letiția Baba prezintă direcțiile de educație incluzivă în statele din Uniunea Europeană unde se recunoaște dreptul la educație al fiecărui copil, chiar dacă acesta are o anumită dizabilitate, preocupându-se de a asigura autonomia, dar și integrarea școlară și socială a persoanelor cu dificultăți. Tot în aceeași lucrare este prezentat studiul realizat de Agenția Europeană pentru Dezvoltarea în Educarea Nevoilor Speciale în țările Uniunii Europene, în care s-au urmărit politicile incluzive, partea financiară a educației integratoare, intervenția timpurie, calificarea cadrelor didactice în lucru cu elevii cu deficiențe și tehnologiile folosite în educația elevilor cu cerințe speciale.

Bibliografie:

- Balan, V., Bortă L., Botnari V., Educație incluzivă - Unitate de curs / Ministerul Educației, Culturii și Cercetării al Rep. Moldova, Chișinău, ISBN 978-9975-87-298-0. disponibil online pe internet paper

- https://mecc.gov.md/sites/default/files/educatie_incluziva_final.pdf, accesat 06.01.2021, (2017)
- Gherguț, A., Sinteze de psihopedagogie specială, Ediția III, Editura Polirom, Iași, (2013)
 - Voicu, N., Baba, L., Raport cu privire la situația educației inclusive în România, Centrul Educația 2000+, internet paper, disponibil pe <http://schoolforeveryone.org/wpcontent/uploads/2015/09/Raport-cu-privire-la-situatia-educatiei-incluzive-in-Romania.pdf> accesat 02.12.2020, (2009)

PREDAREA LIMBII ENGLEZE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Modoalcă Mariana Corina

Introducerea limbii engleze ca obiect de studiu încă din primii ani ai unui copil prezintă beneficii incontestabile în ceea ce privește achizițiile lingvistice dobândite de cei mici. Învățând limba engleză, copiii își însușesc noi moduri de a gândi și a înțelege lumea din jurul lor și își îmbunătățesc capacitățile cognitive. Prin contactul cu limba engleză, copiii vor putea să înțeleagă oamenii din afara culturii lor materne.

La vârsta școlarității mici toate activitățile didactice în care sunt integrați copiii sunt ludice, prin intermediul acestora urmărindu-se transmiterea unor cunoștințe sub forma unui joc care implică realizarea de desene, analiza și comentarea unor imagini sau a unor secvențe video, repetarea unor cântece, învățarea unor poezii etc.

Educația timpurie, ca primă treaptă de pregătire pentru educația formală, asigură intrarea copilului în sistemul de învățământ obligatoriu (în jurul vârstei de 6 ani), prin formarea capacității de a învăța. Investiția în educația timpurie este cea mai rentabilă investiție în educație, după cum arată un studiu elaborat de R.Cuhna, unul dintre laureații Premiului Nobel în economie. Învățarea timpurie favorizează oportunitățile de învățare de mai târziu. deprinderile și cunoștințele dobândite devreme favorizează dezvoltarea altora ulterior, iar deficiențele de cunoștințe și deprinderi produc în timp deficiențe mai mari, oportunități de învățare ratate sau slab valorificate. (Curriculum pentru învățământul preșcolar 3-6/7 ani) Limba străină nu „se învață” într-un an, dar micii școlari pot să-și formeze un mod specific de articulare a sunetelor, să cunoască elemente de bază ale exprimării în această limbă. Cu cât primii pași în această direcție sunt făcuți mai devreme, cu atât șansele de succes sunt mai mari. Învățarea limbii engleze poate să pară un plan prea ambițios pentru vârsta școlarității mici, dar acum, maleabilitatea structurilor operaționale mentale, încă nedefinite, poate constitui un avantaj pentru un educator avizat. Cunoașterea unei limbi străine, înseamnă pentru viitor o capacitate sporită de a comunica, înseamnă un acces mai larg la sursele de documentare și e încărcată, în plus, de o pregnantă valență educativă. Se deschid porți către istoria, geografia, cultura și spiritul altor națiuni. Este astfel facilitată cunoașterea reciprocă, înțelegerea, toleranța, prețuirea diversității.

Cunoașterea limbii engleze ca limbă de circulație internațională constituie o competență esențială în cadrul societății actuale, ceea ce justifică faptul că elevii studiază această limbă încă din clasa pregătitoare, recent introdusă în cadrul învățământului primar, până la sfârșitul învățământului liceal, având apoi posibilitatea de a continua studiul limbii engleze în învățământul universitar. Dată fiind importanța deosebită a abilității de exprimare în limba engleză în contextul schimburilor culturale permanente care caracterizează societatea actuală, studierea acesteia ca disciplină de învățământ în ciclul primar, gimnazial și liceal constituie o metodă prin care se urmărește dobândirea de către elevi a unor achiziții lingvistice care să le permită să comunice în această limbă în diverse situații date. Introducerea limbii engleze ca disciplină obligatorie încă din clasa pregătitoare se justifică, cel mai probabil, prin faptul că achizițiile lingvistice se pot produce de la vârste fragede: faptul că abilitățile de comunicare în limba maternă sunt dobândite în primele câteva luni din existența unui nou-născut arată că învățarea unei limbi străine se poate realiza încă din primii ani de viață. Necesitatea introducerii limbii engleze ca obiect de studiu încă din primii ani de școală ai unui elev și menținerea acesteia ca disciplină de învățământ obligatorie

până la sfârșitul ciclului liceal prezintă beneficii incontestabile în ceea ce privește competențele lingvistice dobândite astfel de elevi. Însă în predarea acestei discipline la elevi cu vârste de 5, 6 ani pot apărea dificultăți specifice, generate cel mai adesea de particularitățile de vârstă ale elevilor, care să interfereze cu desfășurarea optimă a procesului educațional.

Limbajul reprezintă una dintre cele mai importante aptitudini pe care le achiziționează elevii, acesta fiind totodată un element cheie în însușirea unei bune educații în școală și mai apoi în mediul universitar.

Serbările, mijloace eficiente de realizare a educației nonformale

PAVEL NORICA-MARIA

Educația nonformală înseamnă orice acțiune organizată în afara sistemului școlar, prin care se formează o punte între cunoștințele predate de cadrele didactice și punerea lor în practică. Acest tip modern de instruire elimină stresul disciplinelor impuse. Înseamnă plăcerea de a cunoaște și de a se dezvolta.

Deoarece oamenii primesc influențe educative din multiple direcții, activitățile formale (instituționalizate) trebuie conjugate cu cele nonformale și cu cele informale pentru a-și dovedi eficiența. Deși educația formală se afla pe primul loc, cea nonformală are o acțiune mai evidentă în momentul în care educabilii ajung la autoeducație.

Trebuie să se precizeze că este utilă respectarea unor reguli și principii pentru a se desfășura activități nonformale de calitate, de exemplu serbări școlare. Acestea au la bază competențele și conținuturile educației formale. Nu exclud efortul preșcolarilor și sunt atractive datorită formelor lor variate.

Orice serbare școlară este o sărbătoare atât pentru copii cât și pentru educatoare, și nu în ultimul rând pentru părinții copiilor.

Prin serbări se pot verifica informațiile transmise la grădiniță și le dă posibilitatea de a aplica învățătura din grupă. Cântând, recitând, dansând, interpretând un rol dintr-o scenă, preșcolarul își perfecționează deprinderile artistice. Acestea îl vor ajuta să-și dezvolte gustul, dragostea pentru frumos, aptitudini pentru artă.

Serbările școlare contribuie la dezvoltarea personalității copilului, antrenează întregul potențial intelectual, moral, estetic, afectiv, sunt dorite de copii pentru climatul ludic ce-l creează și atmosfera încărcată de emoții.

Materialul artistic folosit trebuie să aibă o valoare educativă și să cuprindă materiale accesibile particularităților individuale și de vârstă ale copiilor.

În concluzie, serbările școlare acționează pregnant în planul personalității și face apel la toata gama trăirilor afective, lăsând însemnate amprente în planul evoluției generale a copiilor.

STELE AURII

JOIȚA TANIA ANDREEA

Pe cer se revarsă

Mii de stele aurii

Ce dăruiesc miilor de copii

Un strop de speranță

Când spre cer eu privesc

O steluță aurie zăresc

Ce în taină veghează Lumea

cu a ei rază.

O, tu, steluță aurie Ce

de sus mă privești

Poți tu, oare?

Prin vise să mă însoțești?

Lumea voi explora

Si de singur mă voi simți

Sper cer voi privi

Unde, steluța aurie va străluci.

Cititul și plăcerea de a citi

Popa Mirela

Mă numesc Popa Mirela și sunt învățătoare la Școala Gimnazială "Dimitrie Cantemir", Matca. De-a lungul anilor, am observat că deși cititul este o activitate importantă, benefică în procesul de învățământ, tot mai greu este să –i faci pe copii să se aplece asupra cărților.

Mi-am amintit de doamna mea învățătoare care, atunci când ne prezenta o carte nouă, ne ruga să o mirosim, mai întâi. Așa am procedat și eu cu piticii mei și parcă, undeva, acolo în inimile lor s-a auzit un clic, semn că sunt deschiși să o și răsfoiască.

Încă din clasa pregătitoare, din semestrul al doilea, le-am recomandat părinților cărțile de la editura Gama, care au câte o poveste, le-am cumpărat tuturor copiilor, iar pentru a-i îndemna să citească, am propus diverse activități transdisciplinare, pe care le voi prezenta mai jos.

La finalul acestora, fiecare copil a fost premiat, iar interesul pentru cărți și pentru actul cititului a fost din ce în ce mai mare.

Vinerea, pe parcursul întregii zile aveam CEAINĂRIA, ziua cu și despre cărțile citite. Acompaniați de un ceai dulce și o prăjitură, aranjați pe grupe, copiii povesteau, prezentau cuvintele noi explicate cu ajutorul dex-ului, prezentau scene din poveste desenate pe foi A 4, organizam concursuri de întrebări, iar mai târziu, la clasele mai mari, aveau voie să vină cu telefoanele și se întreceau în jocuri Kahoot, pe care le realizam din conținutul celor citite.

O altă idee care mi s-a părut interesantă și pe care o aplic acum, la clasa a doua, este o călătorie în diverse țări, folosindu-ne de cărțile scrise de GeronimoStilton, "Vai, vai vai, ce aventură în Hawaii", "Fantoma de la Colosseum", "Misterul papirusului negru" și multe alte titluri interesante, în care copiii fac cunoștință cu un șoricel minunat, care-i plimbă prin țări străine, le arată locuri interesante și îi amuză cu peripeții năstrușnice, care stârnesc interesul și hazul copiilor.

Timp de două săptămâni copiii citesc, iar a treia săptămână, pe parcursul întregii zile facem activități în care integrăm limba română, matematica, științele, desen, muzică și dans.

Din cărțile citite află ce climă este în locurile în care călătoresc, așa că știu ce lucruri trebuie să-și pună în bagaj, află ce obiective turistice vizitează, desenează steagurile, află câți locuitori au țările respective și pot face comparații matematice, pot calcula sumele plătite pentru biletele de avion, află despre bucătăria internațională, despre cultură, își imaginează dialoguri cu personajele, își exprimă punctele de vedere în legătură cu cele citite. La orele de arte și abilități practice confecționăm costume tradiționale, confecționăm steaguri și obiecte de care au nevoie personajele, gătim diverse mâncăruri sau servim fructe exotice din ținuturile vizitate și dansăm pe muzica locurilor vizitate imaginar.

Prin joc, joacă și din cărți, copiii află despre multe lucruri interesante și, nu în ultimul rând, astfel de activități le formează deprinderea de a citit cu plăcere, le îmbogățește cultura generală dar și vocabularul, instrumente necesare dezvoltării lor viitoare.

Dezvoltarea creativității elevilor prin rezolvarea și compunerea de probleme

Ilie Tincuța

„Copiii sunt creativi în mod natural și doar așteaptă atmosfera propice pentru a-și manifesta creativitatea”(Gowan, Demos).

Activitatea de rezolvare și compunere a problemelor oferă terenul cel mai fertil din domeniul activităților matematice pentru cultivarea și educarea creativității și inventivității. În clasele primare se formează noțiunile elementare, cu care omul va lucra pe tot parcursul vieții, noțiuni pe care se clădește întregul sistem de achiziții imperios necesare.

Factorul esențial în stimularea spiritului creator este cadrul didactic prin caracteristicile personalității sale, prin conduita sa profesională, prin atitudinile manifestate în clasă sau în afara ei față de personalitatea și comportamentul copiilor. El asigură climatul favorabil pentru exprimarea ideilor proprii, creează oportunități pentru autoînvățare, încurajează gândirea divergentă.

Creativitatea este cea mai înaltă formă de manifestare a conduitei umane care implică antrenarea unei multitudini de factori subiectivi și obiectivi în vederea producerii noului cu finalitate socială, în plan concret sau abstract.

Pregătirea tehnică și științifică a tinerei generații nu se poate face fără o viguroasă fundamentare matematică. În acest scop m-am hotărât să privesc cu mai mult interes această disciplină. În permanență am fost preocupată de găsirea acelor strategii de lucru care să-i determine pe elevi să participe active și conștient la lecții, să-și formeze o plăcere față de această disciplină, să-și însușească în mod conștient toate noțiunile matematice, să-și dezvolte în permanență gândirea creatoare pentru a putea aplica în practică cele învățate.

În urma experienței la clasă, precum și în urma informării pedagogice, am căutat să folosesc cât mai multe strategii activ participative ca: exercițiul, învățarea prin descoperire, problematizarea, algoritmizarea, munca independentă, activitatea diferențiată, toate acestea ducând la o pregătire cât mai eficientă a elevului în domeniul matematicii.

Considerând că principalul factor psihic-cognitiv al creativității este flexibilitatea gândirii, am urmărit să creez o ambianță plăcută de muncă în timpul orei, să trezesc interesul și dorința elevilor de a participa activ în rezolvarea exercițiilor și problemelor atât în munca directă cât și în munca independentă.

Am considerat ca o latură creativă și gândirea acelui elev care a găsit soluția problemei sau exercițiului pe cale diferită decât cea din manual sau decât cea care a fost prezentată de învățător, deși calea de rezolvare descoperită de către elev nu este nouă pentru știința matematicii. Rezolvarea exercițiilor și a problemelor prevăzute de programă precum și exercițiile și problemele nonstandard mi-au dat posibilitatea să urmăresc permanent gradul de operaționalizare al gândirii, a flexibilității și mobilității ei.

Prin predarea și învățarea cunoștințelor matematice am reușit să formez la elevi priceperi și deprinderi de calcul oral și scris, deprinderi de a rezolva și compune problem după exemplul dat contribuind astfel la dezvoltarea capacităților mintale, la educarea creativității elevilor.

La nivelul copiilor din ciclul primar, orice rezolvare de situații problematice constituie în același timp o manifestare a creativității gândirii lor. Principala caracteristică a gândirii creative la elevi este noutatea sau originalitatea soluției găsite, a ideii emise. Personal, consider că în ciclul primar se formează premisele pentru dezvoltarea ulterioară a creativității.

Gândirea creatoare are nevoie de un material bogat cu care să opereze și să faciliteze generalizarea. Rezolvarea de probleme, și în mod deosebit compunerea de probleme matematice, prezintă o mare importanță pentru dezvoltarea flexibilității gândirii elevilor.

Consider că cele mai bogate valențe formative le are activitatea de rezolvare și compunere a problemelor. În cadrul acestei activități se pot valorifica atât cunoștințele matematice de care dispune elevul la un moment dat, cât și dezvoltarea intelectuală a acestuia.

Tocmai în acest sens, această activitate nu trebuie luată în considerare ca fiind o activitate auxiliară ci ea trebuie să constituie o preocupare permanentă și o preocupare independentă.

În vederea formării și dezvoltării la elevi a capacităților necesare și utile activității de rezolvare a problemelor, se impune ca și aici, ca și în întreaga activitate matematică să gradăm efortul la care supunem gândirea elevilor. Trebuie să avem grijă ca să nu predomină problemele cu rol de exercițiu care nu solicită elevului decât un efort de calcul. De asemenea să ținem seama de clasificarea problemelor în categorii după gradul de efort la care este supusă gândirea în procesul rezolvării.

Creativitatea gândirii nu se poate produce decât pe baza unor deprinderi correct formate, deprinderi de a stabili raționamente logice, un volum bogat de cunoștințe.

Compunerea de probleme constituie o premisă reală și eficientă pentru viitoarea muncă în domeniul cercetării și pentru activitatea viitoare de creație. Este datoria noastră, a cadrelor didactice, să imprimăm elevilor dragoste față de muncă, să le formăm cunoștințe și deprinderi practice, folositoare în pregătirea pentru viață.

EDUCAȚIA PENTRU VIAȚĂ

Mărmureanu Cati-Larisa

Educația reprezintă un fenomen social fundamental apărut odată cu societatea umană. Asupra individului se exercită o multitudine de acțiuni și influențe educaționale de-a lungul vieții. Specialiștii le-au sistematizat în trei tipuri de realizare a pregătirii pentru viață: educația formală (școlară), nonformală (extrașcolară), informală (cunoștințele pe care individul le preia zi de zi: în familie, cu prietenii, pe stradă, în mass-media).

Primul exemplu pentru un copil este părintele. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie, de unde și expresia: "A avea cei șapte ani de acasă". Alături de școală, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. Încercăm, ne străduim cât de mult putem astfel încât copiii noștri să învețe de la noi. Știm cu toții, copiii fac ceea ce văd.

Educația extracurriculară este realizată dincolo de procesul de învățământ și își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității tinerilor. Activitățile extrașcolare constituie modalitatea neinstituționalizată de realizare a educației. Prin activitățile extracurriculare, educația urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizat, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Activitățile extrașcolare contribuie la gândirea și completarea procesului de învățare, la dezvoltarea înclinațiilor și aptitudinilor elevilor, la organizarea rațională și plăcută a timpului lor liber. Având un caracter atractiv, copiii participă într-o atmosferă relaxantă, cu însuflețire și dăruire, la astfel de activități.

Educația pentru mediu nu-și atinge scopul decât dacă este diseminată și celor din jurul nostru. Comunitatea locală, și în special copii, trebuie să înțeleagă că de noi depinde calitatea vieții de azi, dar și de mâine.

Cunoscând toate acestea este de datoria noastră, a cadrelor didactice, să promovăm valorile educației ecologice. Sarcina formativă revine personalului didactic, educator, învățător, profesor, în educarea tinerelor generații.

Cadrul didactic trebuie să fie în bun specialist în domeniu, dar și un bun educator și formator. Îmbinând aceste calități, cadrele didactice vor îndeplini cu succes sarcinile în formarea personalității elevilor.

Bibliografie

Breben, Silvia, Nițu Adina, Tutarugă Maria, Mascota Eco te învață!, Ed. Decesfera, București, 2007;

Cucoș, Constantin, Psihopedagogie, Ed. Polirom, Iași, 1998;

Cernea, Maria, Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învățământ, în "Învățământul primar" nr. 1 / 2000, Ed. Discipol, București;

Importanța jocului în viața școlarului mic

Ene Rodica

Complexitatea vieții contemporane precum și perspectivele societății moderne, ca urmare a ritmului accentuat în care ea evoluează și acumulează cantități mereu sporite de informație în domeniul culturii, al științei și tehnicii, necesită luarea unor măsuri pe linia îmbunătățirii învățământului, pentru accentuarea laturii formative a procesului de învățământ.

Școala este instituția căruia îi revine sarcina de a se ocupa cu interes, încă din clasele mici, de problema formării copiilor, dar și de cea a informării lor. Încă din grădiniță copiii fac cunoștință cu o serie de noțiuni noi, la vârsta preșcolară principala lor formă de activitate fiind jocul. Ei sunt pregătiți încă din grădiniță pentru trecerea de la copilăria preșcolară la copilăria școlară ce tinde a se așeza sub influența dominantă a structurilor și metodelor activității de învățare.

Adaptarea treptată a copilului la regimul școlar se poate realiza în mod adecvat numai prin stabilirea unui conținut și a unor forme de organizare a procesului de învățământ în care să se îmbine în mod armonios elemente specifice învățământului preșcolar cu elemente ale muncii școlare. Numai prin organizarea unei activități ritmice, în care cerințele didactice să crească în mod treptat, se poate menține și stimula interesul copiilor pentru activitatea intelectuală. Realizarea caracterului atractiv și accesibil în vederea creșterii eficienței muncii școlare este o cerință importantă. În acest scop, pe lângă folosirea unor materiale didactice corespunzătoare, introducerea elementului de joc în desfășurarea orei dau lecției o coloratură nouă și asigură eficiența activității instructiv- educative.

În funcție de nivelul de dezvoltare psihică a școlarilor, procesul de învățare prezintă anumite particularități. Aceste particularități sunt de fapt, rezultatul legăturilor funcționale ce se elaborează în această perioadă între joc și învățare.

În centrul jocului, la școlarii mai mari, se află activitatea propriu-zisă de învățare. Acțiunile de joc constau în „a scrie”, „a citi”, adică în tot ceea ce preocupă un copil care învață. Prin urmare, spre 6 ani în jocul copiilor învățătura ocupă un loc central. Semnificativ este și faptul că rolul preferat de copii este acela de „elev” adică toți copiii vor să desfășoare activitatea specifică vieții școlare, aceea de a învăța. Faptul acesta atestă că avem de-a face cu o nouă atitudine a copilului față de activitatea de învățare, că el s-a ridicat la o treaptă mai înaltă de înțelegere a semnificației sociale a activității care îl așteaptă în viitor .

Prin îmbinarea elementelor de învățare cu cele de joc și invers, copilul își însușește unele cunoștințe și face primii pași în direcția formării deprinderilor intelectuale.

Introducerea jocului didactic ca procedeu de bază pentru îmbinarea activităților instructive cu cele educative trebuie să constituie preocuparea permanentă a învățătorilor. Îmbinarea activității de învățătură cu jocul se poate realiza în mod diferențiat, de la o lecție la alta, în funcție de nivelul clasei, de starea de oboseală a colectivului și de obiect.

Grija pentru asigurarea varietății în desfășurarea activității instructiv- educative necesită pregătirea unui bogat material didactic, introducerea unor variate procedee metodice și

inventivitate în elaborarea unor jocuri didactice și activități distractive care să înlăture șablonismul și monotonia muncii.

Prin introducerea jocului în desfășurarea activității se captează mai ușor atenția elevilor, se intensifică procesele de analiză și sinteză senzorială și mintală, se dirijează mișcările și acțiunile obiectuale, se menține viu interesul copiilor pentru activitățile desfășurate. În felul acesta, îmbinat în mod rațional cu elementele de învățare, jocul devine un important instrument de însușire a cunoștințelor și formare a deprinderilor elementare.

Bibliografie:

Maurice Debesse- „Psihologia copilului de la naștere la adolescență”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1970- „Pedagogia preșcolară- manual pentru liceele pedagogice de educatoare”, Editura Didactică și Pedagogică

Camelia Marinescu, Maria I. Georgescu Boștină, „Particularități ale activității instructiv- educative în condițiile școlarizării copiilor de 6 ani”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1973

Îmbogățirea și activarea vocabularului prin lectura explicativă

Avădanei Marilena

Lectura explicativă face parte din metodele de transmitere și însușire a cunoștințelor bazate pe lectura textului scris (lucrul cu manualul). Este metoda de bază de învățare în clasele mici și principala cale didactică de îmbogățire, activare și nuanțare a vocabularului.

Această metodă pune accentul pe analiza, înțelegerea și trăirea ideilor expuse în cuprinsul unui text, pe aprecierea modului în care sunt exprimate aceste idei, pe scoaterea în evidență a valorii și semnificației acestora.

Pentru că vocabularul elevilor se îmbogățește citind, este bine să îi determinăm să facă lectura textului independent atunci când noi le-o cerem. Un procedeu stimulativ ce menține interesul pentru lectură constă în formularea dinainte a unor întrebări cheie, mai ales din partea finală a textului, la care elevii trebuie să răspundă după citirea lui. Ca să poată da răspunsul, ei trebuie să facă lectura textului în întregime.

O altă activitate care vizează activizarea și precizarea vocabularului este folosirea cuvintelor și expresiilor în alte contexte, în alte structuri. Pentru ca elevii să folosească aceste cuvinte noi corect, ele trebuie explicate în momentul citirii explicative.

Practic, selectez împreună cu elevii cuvinte sau expresii necunoscute cu care ei vor alcătui propoziții. De obicei le sugerez și tematica propozițiilor ce vor fi alcătuite pentru a le orienta gândirea.

Dacă elevul folosește în scris cuvintele sau expresiile, ele rămân mai bine întipărite în mintea lui și la întocmirea compunerilor există șanse mai mari de a fi folosite.

Nu vreau să mă refer la etapele acestei metode atât de cunoscută ci la cele mai la îndemână modalități de explicare a cuvintelor și expresiilor necunoscute:

- Perceperea obiectului denumit prin cuvânt, procedeu prin care copilul îi descoperă o serie întreagă de însușiri, astfel încât cunoștințele despre obiectul respectiv vor fi mai complete și mai de lungă durată.
- În cazul în care nu se poate arăta obiectul, se poate arăta un desen, o planșă, un tablou, o machetă un mulaj, etc. De exemplu de pe o planșă cu aspecte din deltă se pot explica o serie de cuvinte cum ar fi: pelican, nufăr, stuf, lebădă, salcie, răchită și altele.
- Unele cuvinte se pot explica prin mimica feței sau prin gesturi. De exemplu cuvântul încruntat se poate explica prin apropierea sprâncenelor făcând o cută între ele, semn de nemulțumire, de mânie.
- Cel mai des în explicarea cuvintelor se apelează la sinonime. Încă din clasa I explicarea cuvintelor prin sinonime constituie o modalitate de înțelegere a sensului pe care îl capătă în context, a conținutului pe care îl desemnează.

Specific explicării prin sinonime este desemnarea unei serii scurte, reprezentative și înlocuirea lor în context. Pentru a explica de exemplu expresia nu te amărî, putem folosi sinonimele: supăra, întrista, necăji, cu care elevii vor face înlocuiri în context sau le vor folosi în contexte noi.

- Explicarea cuvintelor prin antonime sau asocierea cuvântului necunoscut cu un cuvânt cunoscut dar opus ca înțeles.
- Prin introducerea cuvântului necunoscut într-o propoziție cu cuvinte cunoscute. O altă modalitate este prin descrierea obiectului sau fenomenului. De exemplu cuvântul torent: curs de apă, mai ales în munți, care curge tumultuos în urma ploilor mari sau după topirea zăpezilor.
- Explicarea cuvintelor necunoscute prin folosirea dicționarului explicativ al limbii române de către elevi.

În funcție de text, de greutatea înțelegerii cuvintelor și de particularitățile de vârstă ale copiilor, cuvintele se pot explica înainte de citire, în timpul citirii sau după citire.

Înainte de citire, în discuțiile pregătitoare cu elevii se explică acele cuvinte care pot împiedica înțelegerea textului. Aceste cuvinte trebuie explicate fără a fi scoase din context. Cuvinte ca: cifru, ambianță, cremene, fontă, unanim, jerbă, a complota, plumb, iarmaroc etc., nu pot fi înțelese pentru că nu au avut nici cum nici unde să-i întâlnească. Explicarea unor cuvinte noi înainte de citirea textului poate să le trezească interesul și curiozitatea față de acesta.

În timpul citirii se explică acele cuvinte și expresii plastice al căror sens nu este clar pentru elevi, iar după citirea în gând a textului se mai explică și cuvintele necunoscute găsite de aceștia, deoarece nu toți copiii și-au asimilat în vocabularul propriu aceleași cuvinte.

Toate componentele de bază ale lecturii explicative pot constitui forme de muncă independentă în lecțiile de citire și în toate împrejurările în care elevii sunt puși să folosească alte manuale sau cărți.

Prin intermediul lecturii explicative elevii pătrund în universul textului literar: învață să-i descopere părțile componente, valorile de natură intelectuală, estetică, morală, îl raportează la experiența lor de viață.

Rolul școlii în perpetuarea tradițiilor și obiceiurilor

Bostan Lăcrămioara Constanța

România este o țară bogată în tradiții și obiceiuri. Perpetuarea lor în zilele noastre depinde de relația dintre ereditate, mediu și educație.

În trecutul nu foarte îndepărtat, în copilăria noastră și în copilăria părinților noștri, obiceiurile aveau rol de simbol. Aș aminti doar câteva obiceiuri și tradiții învățate și păstrate. Anul începea cu mersul cu Sorcova ce vestea prosperitate și un an bun. Continua apoi cu Mărțișorul care era vestitorul laic al primăverii. Încondeierea și vopsirea ouălor, frământarea cozonacilor, datul de pomană, cumpărarea de haine noi celor mai mici din familie făcea ca sărbătoarea Paștelui să fie plină de bucurie.

Ziua de Sfânta Marie era bucuria copiilor dar și a părinților care mergeau la iarmaroc sau la bâlci.

Spălarea și ștergerea ghetuțelor cu o seară înainte de Sfântul Nicolae și rugăciunile fierbinți aduse îngerașului înainte de culcare, nu treceau neobservate de părinți și bunici.

Pregătirile de plecat la colindat care începeau odată cu primii fulgi de nea, când copiii formau grupuri mici și repetau colindele împreună. Iar în seara de Ajunul Crăciunului bucuria colindatului stătea în primirea de covrigi, mere și uneori bomboane și câțiva bănuți.

Mersul cu Plugușorul, cu Ursul, cu Capra constituia o adevărată aventură prin troienele de zăpadă și prin ger.

Astăzi se pierde încet – încet tradițiile și obiceiurile deoarece majoritatea părinților sunt ocupați cu mersul la serviciu și cu asigurarea traiului decent iar bunicii sunt bătrâni, uneori bolnavi, alții au în grijă mai mulți nepoți.

”Dacă ereditatea și mediul sunt factori orbi, imuabili, educația este singura capabilă să influențeze devenirea umană.” (Ion Ovidiu Pânișoară și Marin Manolescu / Pedagogia învățământului primar și preșcolar)

Copii au nevoie de a li se insufla dragostea de tradiții. Au nevoie să cunoască legende precum: legenda ghiocelului, legenda babei Dochia, legenda Mărțișorului, povestea lui Moș Nicolae, povestea lui Moș Crăciun etc. Au nevoie să învețe tradiții și obiceiuri locale pe care să le păstreze și la rândul lor să le perpetueze. Menirea dascălilor este de a-i introduce pe copii în lumea poveștilor pentru a-i familiariza cu obiceiurile și tradițiile strămoșești. Copiii au nevoie de modele. Astfel lumea lor va prinde contururi și culori noi. Educația este cheia.

STIMULAREA CREATIVITĂȚII LA ȘCOLARUL MIC

Blănaru Anișoara

Multă vreme, creativitatea a fost considerată un har divin, har pe care îl aveau puțini oameni, teoria potrivit căreia geniile și talentele sunt înnașcute fiind depășită. Stimularea creativității trebuie să se realizeze încă de la vârsta școlară mică, fapt ce va permite parcurgerea, cu succes, a treptelor superioare de viață.

Activitatea școlară formală solicită, cu precădere, elevii, din punct de vedere intelectual. La această vârstă, aceștia se vor familiariza cu strategiile de învățare, își vor forma deprinderile de citit, scris, socotit, își vor forma și consolida stilul de muncă intelectuală.

Lecțiile de limba română constituie un prilej de organizare și derulare a nenumărate activități menite să activeze potențialul creator al elevilor. Printre cele pe care le-am realizat cu elevii mei, se regăsesc: povestirea prin analogie, realizarea de texte literare, compunerea de poezii, crearea de enunțuri după scheme date, transformarea vorbirii directe în vorbire indirectă și invers, dramatizări etc. În cadrul povestirii prin analogie, copiii au avut prilejul să relateze întâmplări din viața lor, a prietenilor lor. Am utilizat această modalitate la lecția „Puișorii”, după Emil Gârleanu, ocazie cu care copiii au fost încântați să relateze experiențe proprii cu privire la desfășurarea unor activități ce vizau ocrotirea micilor viețuitoare. La lecția „Balada unui greier mic”, de George Topîrceanu, le-am cerut elevilor să construiască scurte dialoguri între personaje, închipuite de ei, cu însușiri fizice și morale diferite de cele ale personajelor din poezie. Acest tip de activitate poate fi considerat o modalitate care activează și stimulează capacitatea compozițională a elevilor,

fantezia acestora, deoarece aceștia au fost puși în situația de a-și imagina întâmplări, în funcție de însușirile atribuite personajelor imaginate.

Am stimulat activitatea elevilor și prin alcătuiri de compuneri, poezii, activități prin care se realizează o sinteză a tot ce învață elevii: stăpânirea limbii române, respectarea normelor de ortografie și punctuație, originalitatea exprimării. Au constituit ocazii prielnice de manifestare a imaginației creatoare a elevilor, de valorificare a experienței lor de viață.

Deși este considerată știință exactă, matematica contribuie și ea, în mare măsură, la stimularea creativității. De exemplu, adunarea și scăderea numerelor naturale până la 100, cu trecere peste ordin, creează destule dificultăți datorită complexității sale. Am utilizat metoda „Ciorchinele”, care s-a dovedit a fi eficientă, atât în activitatea de predare, cât și în cele de învățare și evaluare, i-a încurajat pe elevi să se exprime liber și degajat.

O atenție deosebită am acordat-o activității de compunere și rezolvare de probleme, în următoarele forme: după modelul unei probleme rezolvate anterior, după un plan stabilit, cu mai multe întrebări posibile, cu început dat. Alte metode specifice învățării active și creatoare, pe care le-am aplicat cu succes la clasă, amintesc: Brainstorming-ul, mozaicul, metoda cadranelor, Știu/Vreau să știu/ Am învățat. În urma acestor activități, pot concluziona că un dascăl, care utilizează metode interactive în predare, învățare și evaluare, trebuie să fie un bun observator și ascultător, un sfătuitor, un partener al elevilor în activitatea de învățare.

Activitățile nonformale au o contribuție însemnată la completarea procesului educațional, la cultivarea înclinațiilor și aptitudinilor elevilor. Acestea pot îmbrăca diferite forme: excursii, vizite, întreceri sportive, concursuri, activități cultural-artistice.

Concursurile, pe diferite teme, constituie un teren fertil cultivării creativității. În școala în care-mi desfășor activitatea, cadrele didactice acordă o importanță deosebită organizării de concursuri, cum ar fi: „Fii inteligent!”, „Comper”, Gazeta matematică”, „Academia Junior”. În cadrul acestor activități, elevii au avut posibilitatea să se manifeste creativ, dar să și concureze. Au dovedit o cultură generală bogată, au avut ocazia să-și exprime ideile într-un cadru nonevaluativ, motivați fiind de recompensele primite.

Serbarea școlară reprezintă modalitate eficientă de manifestare a înclinațiilor artistice ale elevilor. Prin conținutul serbărilor pe care le-am organizat și desfășurat, elevii au avut prilejul de a trăi autentic, sincer și spontan, situațiile pe care le-au redat. Valoarea estetică a acestor momente a fost sporită și de cadrul în care a fost organizată: în sala de clasă, ornată mereu creativ, în funcție de tema activității.

O activitate extrem de îndrăgită de către copii este excursia. Aceasta are o contribuție deosebit de mare la dezvoltarea intelectuală și fizică a copiilor, la educarea lor, la îmbogățirea orizontului cultural-științific. Elevii trebuie educați în așa fel încât să privească excursia, nu doar ca pe o evadare din cotidian, ci ca un prilej de îmbogățire a experienței sale sociale.

În concluzie, orice cadru didactic trebuie să-și orienteze demersul educativ către cultivarea creativității în rândul tuturor elevilor, nu doar la cei supra dotați, să exerseze gândirea de tip creativ, divergentă, să utilizeze, în mod creativ, cunoștințele elevilor.

BIBLIOGRAFIE:

1. Matei Nicolae-Constantin, „Educarea capacităților creatoare în procesul de învățământ”, E.D.P., București, 1982.
2. Rugina Ana, „Modalități de stimulare și formare a capacității creatoare”, în revista Învățământul primar nr.2-3, 2000.

IMPORTANȚA DESENELOR ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII PREȘCOLARULUI

Taussig Mária-Terézia

În activitatea instructiv-educativă cea mai frecventă și interesantă formă de activitate este desenul, precum predarea acestuia.

Din punctul meu de vedere desenul este un ajutor major în munca mea instructiv-educativă, gândirea preșcolarului este imaginară.

Preșcolarii fac legătură strânsă între cele auzite, cele învățate, cu ajutorul desenului, dar desenul are și un rol important în cunoștințele acumulate.

În partea practică a lucrării mele am pus foarte mare accent pe desenele preșcolarului și pe rezultatele acestora.

Ipotezele lucrării au la bază următoarele presupuneri :

Ipoteza nr. 1 : Din desenul preșcolarului se pot deduce personalitatea copilului respectiv.

Ipoteza nr. 2 : Din desenele familiale efectuate de preșcolar se pot deduce mediul înconjurător, familia preșcolarului și raportul copilului cu membrii familiei.

După investigațiile efectuate am constatat că ipotezele s-au adeverit în mare măsură.

Prima ipoteză a fost convingătoare în ceea ce privește faptul că din desenele preșcolarului se poate deduce personalitatea copilului. Copii care sunt mai retrași și timizi mi-au prezentat desene cu forme, culori, estetică caracteristică acestui gen de copil.

Iar copii cu personalitate mai dezvoltată și bogată au desenat desene cu totul diferite, cu culori mai bogate, cu linii mari și cu o forță mai curajoasă și variată. La finalul analizei mele am constatat că din desenul preșcolarului se desprind relațiile acestuia cu membrii familiei.

Am ajuns la concluzia că în dezvoltarea personalității copilului un rol major îl joacă colectivitatea grupului, iar personalitatea educatoarei îl influențează în gândire și în dezvoltare.

De asemenea dezvoltarea personalității preșcolarului este strâns legată de contribuția părinților săi în ceea ce privește educația primită zilnic din partea acestora.

Sunt foarte recunoscătoare doamnei inspectoare, care m-a sprijinit munca și lucrarea mea prin sfaturi importante.

Din bibliografia folosită și din cercetările mele am progresat substanțial și consider că pe acestea mă pot baza în desfășurarea activității mele în viitor.

IMPORTANTA DISCIPLINELOR OPȚIONALE ÎN EDUCAREA ȘCOLARULUI

Tomoiu Daniela

Disciplinele opționale reprezintă o formă de materializare a curriculumului la decizia școlii numită curriculum elaborat în școală. Ele au apărut din necesitatea și din dorința adaptării programelor școlare la particularitățile comunității locale, preocupări în această direcție existând încă din perioada interbelică. Introducerea curriculumului elaborat în școală constituie o provocare semnificativă pentru managementul școlar, un demers serios, abordarea întregului proces de predare – învățare și evaluare într-o modalitate diferită.

Dar ce este opționalul? Opționalul reprezintă o varietate de curriculum la decizia școlii ce constă într-o disciplină școlară nouă, care presupune elaborarea unei programe noi.

Opționalele sunt discipline pe care școala le propune spre studiu elevilor în funcție de necesitățile comunității .

Pentru școală, ca instituție de cultură, opționalele reprezintă posibilitatea conturării identității proprii în raport cu alte școli. În plus, prin oferta pe care o face, școala contribuie la punerea în aplicare a reformei curriculare însăși.

Pentru cadrele didactice, disciplinele opționale sunt reale provocări prin care își pot dovedi pregătirea profesională, căci a propune un opțional și a-l implementa cu succes reprezintă o piatră de încercare.

Pentru elevi, opționalele reprezintă posibilitatea ca ei să aleagă ce vor studia în funcție de aptitudinile lor sau de domeniul în care doresc să-și dezvolte deprinderi și capacități .

Educația constituie un sistem complex și unitar, care prezintă mai multe dimensiuni, corespunzătoare principalelor laturi ale personalității umane: educația intelectuală, educația estetică, educația civică, chimia prin joc, educația pentru sănătate, educația tehnologică etc . Aceste dimensiuni se află în raporturi de interdependență și complementaritate, ce-i conferă educației în cadrul școlii un caracter sistemic, deschis și dinamic . Curriculum- ul la decizia școlii reprezintă o soluție de adaptare a ofertei școlare generale la particularitățile și aspirațiile elevilor din diferite unități de învățământ .

Prin elaborarea unei oferte de curriculum școlar ca disciplină opțională, un cadru didactic urmărește să completeze personalitatea, cultura și să dezvolte competențele copiilor venind în sprijinul lor atunci când aceștia manifestă înclinații vădite pentru anumite domenii. Pentru că idealul educațional al școlii românești vizează dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a personalității creative a copiilor, prin disciplinele opționale se poate realiza o complexă activitate educativă care, poate sprijini formarea și dezvoltarea omului de mâine începând cu micul școlar

care, prin acumulare de informații și prin încurajarea de a descoperi și de a cerceta, își formează o conștiință de sine și o personalitate puternică .

Tot mai des se vehiculează ideea că, viața școlară nu trebuie desfășurată separat de viața socială. Din acest motiv, disciplina școlară opțională s-a născut din dorința de a învăța copiii pentru viață. Totul trebuie învățat temeinic. Chiar și viața! Soluția este să pregătești copiii pentru mâine, ancorându-i la ziua de azi, astfel încât, să înfrunte mai ușor viitorul. Eu, pentru a ajunge mai ușor la sufletul micului școlar, în proiectarea opționalului m-am considerat prietenă și mai ales animatoare a energiilor creatoare ale copiilor, am colaborat și am fost alături de elevii mei. Am încercat să realizez proiectarea nu numai din punctul meu de vedere, ci și de pe poziția școlarului care nu are cunoștințe, vine la școală și vrea să învețe, să descopere, să afle, să cunoască să se formeze și să se înarmeze cu deprinderi care îi vor folosi mai târziu în viață.

Un alt aspect de care am ținut seama a fost motivația școlarului . Aceasta înseamnă că am descoperit în el dorința de a face ceva, pentru că este interesant și îi dă satisfacție. Am constatat că, școlarul face acel ceva, pentru că are propriile sale motive și nu sunt motivele altora. El este mânat de o curiozitate naturală. Învățarea a căpătat astfel un aspect distractiv și util în același timp, iar el s-a simțit mereu cu dorința de a lua inițiativa. Din punctul meu de vedere, disciplina opțională are rolul de a provoca școala, profesorii și copiii, pentru a ieși din inerție și pentru a deveni o organizație în mișcare, așa numita școală care învață.

Pot spune că opționalul prezintă pentru dascăl anumite beneficii. Gândind opționalul în concordanță cu nevoile elevilor, dascălul este permanent în contact cu aceștia, relația profesorelev devenind foarte solidă. Profesorul își adaptează demersul didactic în concordanță cu feedback-ul primit din partea elevilor. În plus, se va informa continuu pentru a găsi cele mai optime conținuturi și metode pentru a-și atinge obiectivele propuse.

BIBLIOGRAFIE:

- Bennet, B.- „Curriculum la decizia școlii ”, Editura Atelier Didactic, București, 2007;
- Cucoș, C. – „Pedagogie”, Editura Polirom, Iași, 2000

ROLUL ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

BĂLTĂREȚU CONSTANȚA CARMEN

Activitățile extrașcolare se referă la acele activități realizate în afara mediului școlar, în afara instituției de învățământ, cu participarea clasei, a mai multor clase de elevi sau a mai multor instituții de învățământ. Ele sunt foarte importante pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor, ajută elevii la formarea unei atitudini pozitive față de învățare, aceștia au performanțe școlare mai ridicate.

Un punct forte al activităților extrașcolare este acela că antrenează copiii în activități cât mai variate și bogate cu o structură aparte, diferită de clasică metodă de predare-învățare. O activitate desfășurată într-un mediu extrașcolar permite de asemenea și dezvoltarea unor aptitudini speciale. Trebuie să ținem cont că, indiferent ce metodă se adoptă în educația tradițională,

indiferent dacă are o finalitate pozitivă și un obiectiv primar atins, ea nu va epuiza niciodată sfera influențelor formative exercitate asupra copilului.

Din seria activităților extrașcolare amintim:taberele, excursiile, piesele de teatru, spectacolele de operă comică, atelierele creative, șezătoarele, spectacolele în aer liber vizitele la muzee sau Grădina Zoologică. Copiii pot fi stimulați și își pot îmbogăți imaginația creatoare și sfera cunoștințelor, prin vizionarea de piese de teatru, filme educative, participând la ateliere de creație, prin dramatizarea unor opere literare cu diferite ocazii sau prin implicarea în desfășurarea sezătorilor literare.

Activitățile extrașcolare ocupă un loc important în ansamblul influențelor educative. Participarea la acest tip de activități lărgeste orizontul cultural al elevilor, completând cu noțiuni noi volumul de cunoștințe însușite în cadrul orelor de curs. De asemenea, constituie un mijloc de formare a competențelor, contribuie la educarea morală, estetică a elevilor, dîciplinându-le acțiunile și extinzându-le orizontul cultural-artistic. Activitățile extrașcolare reprezintă un mijloc de formare a deprinderilor elevilor de a-și folosi, în mod rațional, timpul liber, sunt propice manifestării spiritului de independență și inițiativei.

Bibliografie:

Lazăr V., Cărășel A., Psihopedagogia activităților extracurriculare, Ed. Arves, Craiova, 2007.

DEZVOLTAREA COMPETENȚEI DIGITALE LA ELEVI – O NECESITATE

Ancuța Bianca

Tehnologia digitală este inovația secolului XXI și ne modelează felul în care trăim, gândim și ne creștem copiii. Copiii noștri sunt printre primele generații care se nasc, cresc și trăiesc în această lume digitalizată și sunt așa-numiții „copii digitali”.

Fenomenul tehnologiei digitale a prins proporții uriașe și a adus cu sine o serie de schimbări pozitive precum comunicarea facilă, resurse pentru educație și învățare, aplicații care să ne facă viața mai ușoară – aplicații pentru gătit, sport, muzică etc.

Indiferent de țară, de contextul cultural și de specificul național, sistemele de educație trec la aceste reforme pentru adecvarea școlii la o nouă epocă, unde absolventului i se cere mult mai mult decât o specializare și/sau o cultură generală. Provocarea cea mai mare este aceea că – dincolo de orice fel de retorici – absolventul chiar trebuie să învețe pe tot parcursul vieții.

Ca urmare a eforturilor de optimizare a educației la nivel european, din perspectiva adecvării școlii la caracteristicile pieței muncii, un grup de lucru al Comisiei Europene a redactat și promovat în 2006 un document care își propune să ofere un „profil de formare european” structurat pe baza a opt competențe cheie: comunicare în limba maternă, comunicare în limbi străine, competențe matematice și competențe de bază în științe și tehnologii, competența digitală, a învăța să înveți, competențe sociale și civice, spirit de inițiativă și antreprenoriat, sensibilizare și exprimare culturală.

Competențele cheie sunt prezentate ca rezultate ale învățării, fiind ansambluri de cunoștințe, abilități și atitudini care urmează să fie formate tuturor tinerilor, ca instrumente culturale pentru învățarea pe parcursul întregii vieți.

Competența digitală este una dintre cele opt competențe-cheie, concretizându-se în utilizarea cu încredere și în mod critic a întregii game de tehnologii ale informației și comunicațiilor pentru informare, comunicare și soluționare a problemelor în toate domeniile vieții. Ea ne ajută să stăpânim și alte competențe-cheie, cum ar fi comunicarea, competențele lingvistice sau cele de bază în matematică și științe, fiind esențială pentru educație, viață profesională și participare activă în societate.

Dobândirea acestei competente și stăpânirea ei se realizează structurat în cinci domenii: alfabetizarea digitală și informațională, comunicare și colaborare, creare de conținut digital, siguranță și soluționare de probleme.

Competența digitală (abr – TSI – Tehnologia societății informației) Cunoștințe – înțelegerea și cunoașterea naturii, a rolului și a oportunităților TSI în contexte cotidiene: în viața personală, socială, profesională. Include aplicațiile principale de tipul: procesor word, foi de calcul, baze de date, stocarea și gestionarea informațiilor; înțelegerea oportunităților și a riscurilor potențiale ale internetului și ale comunicării prin mediul electronic (e-mail, rețea) în contexte de: muncă, petrecerea timpului liber, schimbul de experiențe, colaborarea în rețea, învățare, cercetare; înțelegerea modului prin care TSI sprijină creativitatea și inovația, conștientizarea aspectelor care țin de validitatea și autenticitatea informațiilor disponibile precum și de principiile legale și etice implicate de folosirea interactivă a TSI. Abilități – abilitatea de a căuta, colecta și procesa informația și a o folosi într-o manieră critică și sistematică, apreciind relevanța acesteia, diferențiind între real și virtual și recunoscând legăturile dintre acestea; abilități de a folosi instrumente digitale pentru a produce, prezenta și înțelege informații complexe; abilitatea de a accesa, căuta și folosi servicii bazate pe internet; folosirea TSI pentru sprijinirea gândirii critice, a creativității și a inovației. Atitudini – atitudine critică și reflexivă față de informația disponibilă, responsabilitate în folosirea mijloacelor interactive, interes pentru implicarea în comunități și rețele pentru scopuri culturale, sociale și/ sau profesionale.

Este larg acceptat faptul că formarea competenței digitale trebuie să înceapă de la o vârstă mică, însă deciziile legate de tipologia tehnologiilor și timpul alocat acestora trebuie bine cântărite.

În cazul învățământului primar, formarea și dezvoltarea competențelor digitale se va efectua atât în cadrul disciplinelor de bază, cât și în cadrul componentelor curriculare opționale (exemplu Jocul cu calculatorul). Un rol important în formarea și dezvoltarea competențelor digitale la acest nivel de învățământ îi revine învățământului nonformal și celui informal. Contexte nonformale și informale de învățare a utilizării TIC:

- vizite la instituții din comunitate în cadrul cărora sunt utilizate tehnologiile de informare și comunicare (bancă, studio fotografic, întreprinderi, primărie, magazine etc.);
- vizite la muzee tehnice sau expoziții de specialitate;
- înregistrarea audio sau video cu ocazia unor evenimente speciale (vizite, serbări, expoziții etc.) cu ajutorul diferitelor aparate și softuri digitale;

- concursuri de jocuri educative pe calculator.

Există resurse și aplicații de învățare pe care le poate crea profesorul sau resurse deja existente sub formă de prezentări, lecții, fișe, imagini și clipuri pe care le putem folosi atât în timpul lecțiilor live, cât și ca teme de lucru pentru acasă. Aici lista e mai lungă și include aplicații precum ASQ, Kahoot, Quizziz, Wordwall, Padlet, Twinkl sau Digitaliada, precum și surse de inspirație pentru filme, teme și studiu individual.

Evoluția tehnologiei și integrarea ei în toate sectoarele de activitate ale societății a condus la solicitarea sistemului educației de a face față noilor cerințe și provocări pentru școală, pentru actorii ei, dar și pentru cei responsabili cu formarea lor.

Cadrele didactice au analizat noile resurse tehnologice, punând accent pe nivelul de utilizare a acestora pentru pregătirea, organizarea și desfășurarea activităților educative și tipurile de aplicații folosite, au utilizat manualele digitale. Cu toate că transformarea erei digitale a impus, favorizat și îmbunătățit accesul la resurse TIC în școli, există diferențe semnificative între acestea, în funcție de mediul în care funcționează, urban sau rural, în detrimentul celor din urmă, cărora încă le lipsesc dispozitivele tehnologice de bază. Acest aspect constituie o dificultate majoră, în condițiile în care se așteaptă asigurarea de șanse egale la o educație de calitate, la acces la tehnologie, într-o societate care cere tineri pregătiți din punct de vedere tehnologic și digital.

Interesul evident al elevilor pentru activități ce presupun utilizarea internetului și observând scorurile mari pentru competențele de lucru cu motoare de căutare pe Internet se conturează nevoia alfabetizării informaționale a elevilor, întrucât cei mai mulți nu posedă competențe de utilizare etică și legală a informațiilor din mediul online. Astfel, este necesară acordarea unei atenții sporite sarcinilor care ar putea viza alfabetizarea informațională și pe cea tehnologico-pedagogică, care să fie incluse în activitățile desfășurate cu ajutorul resurselor digitale.

Bibliografie

1. Făt, Silvia; Labăr, Adrian Vicențiu, 2009, Eficiența utilizării noilor tehnologii în educație, EduTIC 2009, Raport de cercetare evaluativă.
2. *** Repere pentru proiectarea și actualizarea curriculumului național. Document de politici educaționale, versiune de lucru, Institutul de Științe ale Educației, mai, 2016. Disponibil la adresa www.ise.ro/?s=document+politici%2C+mai+2016
3. Noveanu, E.; Potolea, D., 2008, Informatizarea sistemului de învățământ: Programul S.E.I., Editura Agata, București.
4. www.edict.ro

EDUCAȚIA PENTRU PĂDURE

ALEXA MIHAIELA

La începutul existenței sale, omul era partener supus al naturii, făcând parte integrală din natură.

Trecând de la vânat la pescuit și cules la cultivarea pământului și apoi la civilizația industrială, omul a schimbat limpezimea apelor, puritatea pădurilor, a aerului.

În perioada preistorică, peste 50% din suprafața Terrei a fost ocupată de păduri.

În perioada medievală, pădurile ocupau 70 – 75% din suprafața țării.

La începutul secolului al XIX-lea pădurile ocupau 38% din suprafața țării.

După 1975, pădurile ocupau 27% din suprafața țării. Astăzi această suprafață este mult mai redusă și continuă să scadă.

Singura soluție pentru supraviețuirea omului pe Terra este asigurarea unui Parteneriat Înțelept cu natura prin: ocrotirea și protejarea pădurii; adoptarea unor măsuri prompte în cazul apariției dezechilibrelor; conservarea naturii, ca loc primordial în sistemul valorilor umane din domeniile științei, educației, culturii, economiei;

Cel mai bun prieten al omului este pădurea, deoarece produce oxigen și consumă dioxid de carbon. 2/3 din O₂ planetei, consumat de lumea vie, de industrie sau autovehicule, este furnizat atmosferei de către arbori și arbuști. S-a demonstrat că un fag matur produce 1,7 kg oxigen în fiecare oră și prelucrează 2,35 kg dioxid de carbon emanat din țevile de eșapament ale mașinilor. Astfel se purifică 4800 metri cubi de aer, asigurându-se nevoile zilnice de oxigen ale unui număr de 64 de oameni. Cantitatea de oxigen produsă de un stejar în timpul vieții este suficientă pentru un om, timp de 20 de ani.

Datorită despăduririlor, pe glob, la fiecare 30 minute, dispare o specie vegetală și una animală. Pădurea trebuie deci protejată pentru a-și putea manifesta și dezvolta rolurile sale benefice. Zonele defrișate până în prezent sunt atât de mari, încât ar trebui sute de ani de recuperare naturală pentru a reface vegetația originală.

Pădurile reprezintă o podoabă a planetei noastre întinzându-se, ca un imens brâu verde, de-a lungul munților, dealurilor, câmpiilor și malurilor apelor. Acestea acoperă aproape 1/3 din suprafața uscatului. Cele mai întinse zone împădurite se află în Rusia și America de Sud.

Rolurile benefice ale pădurii sunt multiple: reprezintă "plămânul planetei"; este un filtru natural; este un factor de menținere a echilibrului ecologic; sursă de lemn; oferă adăpost omului și animalelor; reprezintă o sursă de hrană pentru om și animale; este o sursă de medicamente; rolul estetic.

Pădurile conțin cea mai mare diversitate de plante și animale de pe Terra. Astfel, pot reprezenta surse de medicamente, de origine vegetală sau animală. Substanțele medicinale deja descoperite, în special în pădurile ecuatoriale reprezintă o garanție pentru succese terapeutice și mai mari în viitor.

Văzută de la distanță sau de sus, bolta pădurii impresionează prin varietatea culorilor frunzișului, prin multitudinea de nuanțe de verde care alternează pe suprafețe imense. Sub acoperișul maiestuos al arborilor, își duc existența felurite familii de plante care, prin coloritul lor, încântă ochiul privitorului. Acest fapt este foarte important pentru omul modern care duce o viață stresantă. Frumusețea pădurii a impresionat și mulți artiști care, prin arta lor, și-au exprimat sentimentele față de această perlă a naturii.

“ Dacă omul pierde grădinile, pădurile și cărările se va pierde pe sine însuși “ .

(J.R . Openheimer)

Bibliografie:

1. Aurel Ungur - Pădurile României - trecut, prezent și viitor - politici și strategii, Editura Devadata, 2008
2. Hubert Reeves - Pământul e bolnav - ce șanse avem să supraviețuim, Editura: Humanitas, 2005
3. Sandra Ingerman - Leac pentru Pământ, Editura For You, 2010

Necesitatea jocului în dezvoltarea copilului

Stana Georgeta-Andreea

Din toate timpurile jocul a constituit o metodă de educare în ceea ce privește dezvoltarea copilului încă de la naștere și până la maturitate.

Jocul în dezvoltarea copilului reprezintă și va reprezenta în continuare un mod interactiv de a deprinde diverse abilități, informații necesare creșterii.

Cu ajutorul jocului copilul își dezvoltă în mod semnificativ limbajul, motricitatea și numeroase abilități. Pornind de acasă și continuând la școală, cu ajutorul acestei metode copilul implică cadrul didactic și desfășoară activitatea armonios și învață constructiv.

Pentru ca jocul să dea rezultatele cele mai bune trebuie să aibă următoarele obiective:

- să fie scurt pentru început;
- să aibă cerințe clare și concise;
- să fie captivant;
- să fie antrenant;
- să fie în permanență actualizat.

Într-o eră a tehnologiei avansate jocul poate deveni o metodă educativă benefică și cu rezultate excelente asupra dezvoltării copilului.

Jocul va rămâne întotdeauna o metodă de educație în dezvoltarea copilului și de aceea în permanență trebuie îmbunătățit.

Este necesar ca atât părintele cât și cadrul didactic să fie informat și să se informeze astfel încât această metodă să fie în permanență îmbunătățită și să fie actualizată prin diverse tehnici de lucru.

Copilăria-„RAIUL” omului pe pământ

Stana Daniel-Dumitru

Copilăria este o lume de miracole și de uimire a creației scăldate în lumină, ieșind din întuneric, nespul de nouă și proaspătă și uluitoare.

„Copilăria se termină atunci când lucrurile încetează să ne mai mire”, spunea scriitorul Eugen Ionescu. Copilăria este cea mai frumoasă perioadă din viața oricărui om. Când ești copil nu știi ce înseamnă răutatea, egoismul, iar vorbele celor din jur nu te afectează. Cea mai puternică armă împotriva răutăților adânc înrădăcinate în inimile oamenilor este copilăria. Când ești copil ai o inocență aparte, care te deosebește de restul lumii, transformându-te într-o ființă pură. Pe parcursul copilăriei grijile te ocolesc intenționat nevrând să-ți creeze o zi neplăcută. Tristețea și supărarea nici nu se obosesc să apară pe chipul copiilor, buzele lor schițând mereu un zâmbet larg.

Aminirile frumoaselor clipe petrecute cu familia, prietenii sau chiar singur, sunt cele care descriu copilăria. Pentru mine copilăria a fost perioada în care am învățat să descopăr lumea, să descopăr persoane și mai ales să mă descopăr pe mine. Mirosul cozonacilor proaspăt scoși din cuptor de bunica, aroma căpșunelor roșii, culese de bunicul, din grădina casei, bătute de soarele amiezii, vișinele coapte și suculente, cireșele vecinilor pe care le furam ca în poveștile lui Creangă, pentru că sunt mai bune de la alții, basmele fermecate citite de părinți, cina de sâmbătă seara, când toți stăteam la masă și savuram sarmelele făcute în oala de pământ, plimbările lungi de seară, pe care le făceam vara, printre macii de un roșu sângerieu, bolta înstelată pe care o priveam cu orele în iarba proaspăt cosită, de se întreba mama pe unde rătăcesc, toate fac parte din copilăria mea. Acestea sunt doar câteva din momentele minunate ce îmi scaldă memoria și mă fac să reflectez asupra copilăriei mele, de vis. Acestea îmi vor rămâne în suflet impregnate și cu siguranță vor sta acolo o veșnicie.

Copilăria este Raiul, Edenul din viața unui om. Ar trebui să rămânem copii toată viața pentru că Domnul nostru Iisus Hristos a spus: „Lăsați copiii să vină la Mine, că a unora ca aceștia este Împărăția cerurilor”. Peste ani copilăria va fi un vis frumos care începe cu: „A fost odată ca niciodată...”

Copilăria este o aventură care trece repede, dar care te pregătește pentru vârtejul perioadei următoare, pentru asprile vieții. Este locul plin de lumină în care se întorc adulții copleșiți de greutate.

ALTERNATIVA EDUCAȚIONALĂ REGGIO EMILIA

NICOLAE ELISABETA

Alternativa educațională Reggio Emilia a fost creată din dorința unor părinți din Italia, din regiunea cu același nume, de a se implica în mod activ în reformarea sistemului de învățământ.

Alternativa se bazează pe dezvoltarea și educarea copiilor în strânsă comuniune cu natura cu și cu membrii comunității. Educatorul Reggio Emilia este partener și observator al copilului, organizator al mediului și creator de situații de învățare și relații între copii. Programul după care funcționează acest sistem nu este una fixă, ea se autogenerază treptat, în funcție de nevoile participanților la actul educativ. Cel mai mare beneficiu al acestei alternative este faptul că învățarea este centrată în jurul intereselor copilului, este naturală, pornită din curiozitate.

Principiile Reggio Emilia

Imaginea copilului: ființă curioasă, cu potențial, stăpână a propriei învățări

Ideea centrală a alternativei educaționale Reggio Emilia este aceea că fiecare copil are un potențial creativ și creator nelimitat, o curiozitate și motivație pentru învățare și descoperire nativă și o capacitate proprie unică de a înțelege lumea.

Copilul și contextul său: educația este contextuală, nu izolată

Dezvoltarea copilului are loc în medii sociale - familie, grădiniță, comunitate. Experiențele pe care acesta le are în toate aceste medii îi definesc universul și îi influențează parcursul educațional. În perspectiva alternativei Reggio Emilia, tratarea copilului conform contextului său de viață este o

directivă importantă în organizarea procesului educativ - prin incluziunea în procesul de învățare a unor aspecte cunoscute deja de către copil, crește motivația, gradul de implicare în activități și entuziasmul acestuia.

Rolul părinților: parteneriatul dintre părinte și educator este imperios necesar pentru eficientizarea actului educativ

În alternativa Reggio Emilia, părintele este considerat partener egal, parte integrantă a procesului educativ, cel care poate aduce un de plus valoare educației. Este foarte important ca părintele și educatorul să aibă cerințe unitare față de copil, să împărtășească informații despre acesta, să creeze împreună situații de învățare, toate acestea fiind evident în beneficiul copilului și pentru dezvoltarea acestuia.

Rolul educatorului: partener de învățare al copilului

Principalul rol al educatorului Reggio Emilia este acela de a stabili pentru fiecare copil obiective pertinente, pe care acesta să le atingă însă într-un mod discret, fără a interveni în procesul de dezvoltare propriu al copilului. Este cel care crează situații de învățare, care ghidează blând copilul în proces, care mediază și fructifică relațiile dintre copii.

Motivația extrinsecă versus motivația intrinsecă la școlarii mici

Teodora Papuc

În funcție de motivele existente, motivația îmbracă mai multe forme.

După orientarea acțiunii, se delimitează :

- Motivația pozitivă este generată de diverse premii și recompense, de aprecieri, laude și încurajări. Aceasta are un efect tonifiant asupra psihicului uman, stimulând individul să își continue activitatea, contribuind totodată la dezvoltarea relațiilor interpersonale.
- Motivația negativă este determinată de utilizarea pedepsei sau a unor stimuli aversivi, cum ar fi amenințările, blamările, dojenile. Aceasta este asociată cu instalarea unor stări afective neplăcute, cu consecințe nefaste asupra individului, ducând la scăderea randamentului general, la demoralizare și la apariția unui tip de comportament de tip evitant, de abținere de la anumite fapte. Deși în prima instanță, efectele motivației negative sunt repede resimțite, pe termen îndelungat eficacitatea acesteia scade, ducând adesea la instalarea unei atitudini negative față de activitatea respectivă (Vlădescu, 2007)

După raportarea acțiunii la originea motivației, se identifică:

- Motivația intrinsecă, în care stimulii motivaționali provin din interiorul individului, din interesele și trebuințele sale, satisfacția rezultând imediat din îndeplinirea acțiunii.
- Motivația extrinsecă, în care sursa este situată în afara individului, stimulul motivațional provenind din exteriorul acțiunii, iar satisfacția fiind oferită abia la sfârșitul sarcinii, fiind corelată cu primirea recompensei sau evitarea pedepsei (Fulger, 2011).

În ceea ce privește introducerea recompensei sau a pedepsei ca stimul motivațional, Amabile (2018) subliniază existența unei diferențe în funcție de tipul activității. Dacă sarcina este

una de tip algoritmic, stimulentele externe au un efect pozitiv, favorizând rezolvarea acesteia în maniera dorită. Însă în cazul sarcinilor euristice care presupun creativitate, ingeniozitate, recompensele au un efect opus, ducând la scăderea elanului creator și implicit a performanței. Același lucru este susținut și de Deci care a descoperit în urmă cu patruzeci de ani că adăugarea unor recompense externe unei activități percepute ca și plăcute și atractive duce la scăderea motivației intrinseci a individului (Pink, 2011).

Comparând cele două tipuri de motivație din punct de vedere al eficacității, se poate observa superioritatea motivației intrinseci față de cea extrinsecă. Așa cum susține și (Golu & Golu, 2002) „activitatea intrinsec motivată, având sursa de satisfacție în ea însăși se efectuează cu plăcere și cu un efort de mobilizare relativ redus, cea extrinsec motivată se efectuează sub semnul unei solicitări și condiționări externe, fără o plăcere interioară și cu un efort intens de mobilizare interioară”. Un aspect important este urmărirea dinamicii celor două tipuri de motivație, putându-se observa trecerea de la un tip la altul de motivație în funcție de caracteristicile fiecărui individ în parte.

Bibliografie:

Amabile, T. M. (2018). Creativity in context: Update to the social psychology of creativity. Routledge.

Fulger, E. (2011). Motivația învățării la elevii de vârstă școlară mică cu intelect normal și handicap de intelect. Târgoviște: Editura Bibliotheca.

Golu, P., & Golu, I. (2002). Psihologie educațională. Educational Psychology.

Pink, D. H. (2011). Drive: The surprising truth about what motivates us. Penguin.

Aplicația video CHATTERPIX

GHEORGHE COSTINA

Perioada pandemiei a reprezentat o provocare pentru școala românească, clădită pe un sistem educațional tradițional de predare-învățare-evaluare, și, totodată, o oportunitate de formare profesională a cadrelor didactice, în ceea ce privește tehnologia digitală. Îmi amintesc cu câtă stângăcie am început predarea on-line, pornind, pentru scurt timp, cu Whatsapp, apoi cu Digitaliada.ro, Zoom, Cisco WebEx, ca într-un final, să rămân la Google Classroom și Google Meet. Odată aleasă platforma de învățare, Google for Education, considerată potrivită pentru interacțiunea cu elevii, atât asincron, cât și sincron, se simțea nevoia identificării unor instrumente digitale care să eficientizeze procesul instructiv-educativ, să facă predarea-învățarea-evaluarea mai atractive pentru elevi. Din multitudinea de informații găsite pe internet, la cursuri, webinarii și tutoriale, cel mai potrivit pentru specializarea mea și cel mai bine structurat, a fost cursul Intensiv de Educație Digitală pentru Învățământul Primar, susținut de Îndreptar Digital, curs în urma căruia am rămas cu informații prețioase despre ceea ce înseamnă educația susținută de tehnologia digitală, fie în mediul on-line, fie în sala de clasă, față în față cu elevii.

Voi exemplifica, în rândurile ce urmează, integrarea în procesul instructiv-educativ a unei aplicații digitale pe care am utilizat-o în cadrul orelor de Geografie (Lecția România în Europa și pe glob - crearea unei ghicitori audio-video pentru pregătirea fondului apercceptiv), de Limba și literatura română (Textul literar Harap-Alb, de Ion Creangă – fixarea cunoștințelor), de Educație civică (Lecția Calitățile mele – evaluare), și nu numai. Instrumentul digital este o aplicație video, numită ChatterPix. Este o foarte îndrăgită de copii și de mare efect, deoarece reușesc să dea glas creațiilor lor.

Aplicația este gratuită pentru telefon / tabletă și se descarcă din AppStore (pentru iOS) sau din Google Play (pentru Android). Aceasta permite crearea de resurse audio / animate pe baza unor resurse vizuale (poze, imagini) – resursele create fiind scurte, de maxim 30 de secunde fiecare. Este nevoie de un smartphone, de conexiune la internet pentru descărcarea aplicației și pentru a trimite creațiile, însă nu este nevoie de internet dacă aplicația este descărcată în prealabil, iar creațiile sunt arătate pe telefon.

ATITUDINEA CADRELOR DIDACTICE FAȚĂ DE ELEVII CU ADHD

OLAR ANGELA

Atitudinea cadrelor didactice față de elevii cu ADHD, vrea să scoată în evidență diagnosticarea corectă a elevilor cu ADHD, atitudinea cadrelor didactice față de acești copii și rezultatele obținute în urma cecetării.

Atunci când discutăm cu cadrele didactice despre elevii cu ADHD în munca lor devin evidente unele obiective comune.

Cadrelle didactice: sunt interesate să ajute elevii să devină
atrași de învățare; să fie motivați și curioși;
vor să găsească soluții eficiente pentru elevii cu ADHD;
aspiră ca toți elevii lor să obțină rezultate școlare tot mai bune;

Copii cu ADHD au nevoie de o abordare specială în clasă, prin care cadrul didactic poate capta atenția și, prin angajarea activă a imaginației și emoțiilor elevului, să ofere o alternativă reală pentru rezolvarea problemelor specifice.

Această abordare este un exemplu privind modul în care interacționează cadrul didactic cu clasa, mediul pe care acesta îl crează, modul în care utilizează curriculum, activitățile de învățare și gradul în care anumite metode de predare pot să aibă impact asupra motivației și succesului elevilor săi.

Rolul celui care educă este unul covârșitor pentru succesul sau insuccesul elevilor. Este o situație care să confere deopotrivă numeroase satisfacții și nenumărate responsabilități. Pornim la drum având această atitudine și vom avea ocazia să cunoaștem exemple de succes, să formulăm diferite strategii didactice, să ne dezvoltăm abilități prin care să înțelegem, să învățăm unii de la alții și să atingem mai bine obiective educaționale relevante pentru tema abordată.

Credem că dincolo de provocări, bariere și dezamăgiri, există în profesia didactică ceva unic. A educa reprezintă deopotrivă o tehnică și o artă, care poate fi deprinsă cu muncă și dedicație de către toți cei care au o chemare, devotați și responsabili în această dificilă misiune, nu neapărat înzestrați de la natură cu talentul educațional.

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EDUCATIVE ÎN PARTENERIAT CU PĂRINȚII

Crișan Georgeta Hortenzia

“COPILUL – o taină pe care întâi trebuie să ne dorim să o descifrăm și apoi să lucrăm neîntrerupt pentru asta, părinți și profesori. Trebuie să-l înțelegem, ca apoi să se înțeleagă pe sine și lumea în care trăiește.”

Educația, definită în termeni foarte generali, este un proces al cărui scop esențial este de a ușura o anumită modificare de comportament. Părinții sunt primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial. Împreună cu părinții, școala își are rolul bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului. În acest context, educarea părinților după principii științifice de psihopedagogie devine o necesitate.

În fiecare an realizăm parteneriate cu părinții elevilor pe care îi îndrumăm. Motivul realizării acestor parteneriate este necesitatea realizării unei legături reale între școală și familie ca parteneri egali în educația copilului.

Scopul acestui parteneriat este implicarea și participarea reală a părinților în activitățile la clasă și la cele extracurriculare.

Ca obiective majore ale acestui parteneriat aș aminti: formarea părinților în spiritul ideii de parteneri egali în educația copiilor; convingerea părinților pentru a investi în dezvoltarea personală a copilului; implicarea părinților în atragerea de resurse necesare unei bune desfășurări a actului educațional; crearea unui mediu educativ pozitiv, favorabil, adecvat pentru o stimulare continuă a învățării spontane a copilului; achiziționarea de către părinți a unor informații și cunoștințe pe care să le folosească în educarea propriilor copii;

Școala îl învață pe copil să se situeze printre semenii, să se obișnuiască cu anumite cerințe și realități sociale. Dar educația în familie constituie prima școală a copilului, partea cea mai importantă a pregătirii lui pentru viața socială. Familia trebuie să fie prima instituție socială care se preocupă de asigurarea condițiilor necesare dezvoltării normale a copilului.

La școală, ajutăm elevii să treacă peste rețineri, să-și exprime în mod deschis opiniile personale, să vorbească despre evenimentele la care participă, despre calitățile și defectele lor. Elevii dobândesc nu numai curajul exprimării unor opinii, ci și respectul pentru părerile colegilor, ale părinților, pentru adevăr. În felul acesta punem pe fiecare elev în situația de a-și exercita, în clasă, principalele însușiri care-i definesc personalitatea, făcându-i participanți activi, dar și colaboratori, parteneri ai noștri în ducerea la bun sfârșit a tuturor activităților. Calitatea proceselor de comunicare ce se stabilesc în grupul școlar depinde de potențialul comunicativ al fiecăruia dintre membrii lui. Învățătorul trebuie să dețină înainte de toate, bune calități de mediator pentru a-i facilita procesul stabilirii unor interacțiuni directe, sincere, bazate pe încredere între elevi, dar și între sine și fiecare dintre elevi.

Un real parteneriat între școală și familie nu este cel înscris pe o coală de hârtie semnat de părinte și director, este relația activă, de implicare și de o parte și de cealaltă, este bucuria și tristețea, este succesul și eșecul, este zbaterea și rezultatul din care beneficiar este copilul.

În domeniul colaborării școală-familie, punctul de plecare este cunoașterea prealabilă a părinților de către învățător, a familiei, a climatului familial.

INOVAȚII CURRICULARE

BANEA ANGELICA

În activitatea sa didactică, profesorul poate controla procesul învățării, Este însă inevitabil să apară problema raportului informativ-formativ. Tratarea din punct de vedere formativ a situațiilor de învățare, folosind metode atractive pentru elevi și prin care se formează deprinderi, capacități, competente, este un obiectiv esențial al cadrelor didactice. A limita procesul de predare-învățare la caracterul formativ este o greșeală tot atât de mare cu a-l limita la caracterul informativ.

Nu trebuie trasată o graniță între acestea, ci creat un echilibru care să mențină balanța la nivelul unei metodologii eficiente ce trebuie să răspundă noilor tendințe în didactica modernă.

În vederea dezvoltării gândirii creative la elevi trebuie să utilizăm cu precădere, unele strategii activ-participative. Acestea marchează un nivel superior în spirala modernizării strategiilor didactice, dar nu trebuie rupte de cele tradiționale.

Contextul actual, noua abordare didactică în predarea-învățarea în școală îi canalizează acestuia demersurile spre cultivarea competențelor fundamentale cu rol practic-formativ. În lucrările care tratează educația sunt prezentate principiile didacticii, unul dintre ele fiind „principiul legării teoriei de practică” sau „principiul corelării cu viața”. Acest principiu exprimă „cerința ca ceea ce se învață și se formează în procesul de învățământ să fie valorificat prin aplicarea în rezolvarea sarcinilor ulterioare și a integrării în societate” (Nicola, 1994, p.289). Altfel spus, „procesul de învățare din școală trebuie să pregătească elevul pentru ceea ce va face, adică să i se ofere interpretările necesare pentru a desfășura activități eficiente” (Popovici, 2000, p.57-58) cu aplicabilitate în cotidian. Acest principiu impune ca procesul de predare-învățare să pornească de la practică, de la viața reală, astfel încât să se evite situația când elevul rămâne cufundat în lumea noțiunilor teoretice, în sfera informalului.

Însăși experiența didactică tradițională vine în sprijinul aplicării acestui principiu demonstrând că în contextul dezvoltării rapide a societății postindustriale, strategiile bazate pe volum mare de informație nu sunt cele ce pot fructifica practic evoluția intelectuală a elevului, deoarece „epoca postindustrială are nevoie de mase mari de oameni cu un nivel de pregătire care să permită utilizarea instrumentelor sofisticate ale noului mileniu”. Dimensiunea informală a învățării presupune depozitarea, corelarea și posibilitatea ca materialul primar al procesării: noțiuni, concepte, idei, să fie redimensionate în capacități funcționale. Învățarea teoretică este o componentă indispensabilă a învățării globale, dar nu suficientă. Caracterul practic al procesului de predare-învățare s-a impus ca o necesitate didactică de faptul că nu este suficient ca omul să știe, el trebuie să și facă, să opereze cu capitalul său informațional.

Metodele de învățământ sunt eficiente în măsura în care contribuie la formarea gândirii creatoare, aptitudinilor, atitudinilor exploratoare, a capacităților. Elevul învață mai bine dacă este angajat cu toată persoana sa într-o acțiune.

Folositoare sunt în acest sens antrenarea elevilor în adunarea, selectarea materialelor de lucru, fie ele formale sau informale, în realizarea unor proiecte, a studiilor de caz, în elaborarea unor

referate, eseuri originale. Vizitarea muzeelor, instituțiilor, practica la agenți economici, organizarea de excursii pe teme transdisciplinare, completează tabloul complex al metodelor participative.

Acestea sunt aplicate pentru a da învățării un caracter practic – aplicativ și activ, dar și pentru a echilibra balanța informativ practic-formativ.

Învățământul românesc actual – misiunea școlii

TODEA ELENA MAGDALENA

„Școala nu poate avea decât două scopuri. Primul e să dăm copilului cunoștințele generale, de care, bineînțeles, va avea nevoie să se servească: aceasta este instrucția. Celălalt e să pregătim copilul de azi pentru omul de mâine, și aceasta este educația.” Mare adevăr grăia Gaston Berger la începutul secolului al XX-lea. La un secol diferență, rolul școlii ar trebui gândit în aceeași manieră.

În formarea viitorului adult, e necesar să ne îndreptăm atenția asupra valențelor personalității copilului.

Dezvoltarea persoanei, în plan moral, este apanajul unei societăți sănătoase, care implică dorința oricărui individ de a trăi printre semeni civilizați.

Calea spre cunoaștere/autocunoaștere e necesar să fie însoțită de un comportament adecvat în relațiile cu cei din jur, cu mediul înconjurător, astfel încât integrarea și adaptarea socială a copiilor să fie realizate într-un cadru cât mai sănătos.

Școala are o misiune importantă, întrucât pornește pe o cale destul de dificilă, care presupune înlăturarea unor bariere/obstacole ce țin de comportament, atitudine, controlul emoțiilor, dorința de a cunoaște/a se cunoaște, a relaționa cu cei din jur, a fi răbdător, tolerant, empatic, modest.

Misiunea nu se poate realiza decât cu ajutorul unui creator, cadrul didactic, cel care are menirea de a modela ființe conturate cu bun simț, cu ambiție și dorința de “a face” bine, de a colabora, de a se dezvolta frumos, astfel încât să se armonizeze relația cu sine și cu ceilalți, cu mediul înconjurător.

„Eu nu sunt ceea ce mi se întâmplă, eu sunt ceea ce aleg să devin.” Sunt cuvintele binecunoscutului Carl Gustav Jung, medic psihiatru și psiholog elvețian, fondatorul psihologiei analitice. Nimic mai adevărat, însă până la a alege ceea ce să devină, un copil are nevoie de mult sprijin, de implicarea tuturor factorilor educogeni în educația acestuia. De aceea, cadrul didactic are un rol foarte important, fiind necesar să dea dovadă de capacitate privind “modelarea” caracterului fiecărui elev.

Dezvoltarea emoțională a elevilor din sistemul de învățământ românesc reprezintă o prioritate în contextul actual. Atunci când se evaluează progresul și performanța unui elev, este indicat să se ia în considerare abilitățile sale emoționale și sociale, felul în care își gestionează emoțiile.

ARTA DE A FI PĂRINTE

Cîrstea Beatrice

Când devine părinte, adultul devine responsabil și își dorește să asigure copilului său o dezvoltare armonioasă, psihică și fizică, o educație prin care să devină autonom, capabil de a lua decizii cât mai bune pentru viața sa. Acesta este un obiectiv major, pe termen lung. Atingerea acestui

obiectiv are la bază realizarea mai multor obiective pe termen scurt și anume: copilul are nevoie să învețe să meargă, să mănânce singur, să vorbească, să se descurce la școală, să-și facă temele singur, să respecte reguli.

Prin educație, părinții pot dobândi cunoștințele și competențele necesare în vederea îndeplinirii acestor obiective. Fiecare părinte are așteptări proprii în privința copilului. Uneori, aceste așteptări sunt realiste, alteori nu. Când părinții au așteptări nerealiste disciplinarea copilului devine dificilă deoarece se supraevaluează sau subestimează abilitățile copilului și nu sunt atenți la nevoile acestuia.

De multe ori, părinții confundă disciplinarea cu sancționarea copilului. Foarte frecvent, o reacție emoțională negativă a părintelui este urmată de o sancțiune direct proporțională cu intensitatea acestei reacții și nu cu gravitatea faptei copilului.

În plus, relația părinte-copil va fi afectată de aplicarea unor sancțiuni disproporționate de aspre, de multe ori abuzive. Uneori părinții se îngrijorează că, dacă nu sancționează un comportament neadecvat, vor “scăpa copilul din mână”. Expresii precum “bătaia e ruptă din rai” sau “unde dă mama/tata crește” nu doar rezumă convingeri, ci justifică recurgerea la violență în lipsa unor abilități parentale.

Una dintre consecințele imediate, vizibile ale violenței împotriva copiilor, este creșterea violenței în mediul școlar, România situându-se pe unul din primele locuri din Europa la acest capitol.

Părintele, are un rol important de în viața școlarului deoarece îi facilitează dezvoltarea acelor competențe necesare pentru asigurarea condițiilor de creștere socială și emoțională.

Sarcina cadrului didactic este de a dezvolta parteneriate eficiente școală – familie prin care nu doar să motiveze părintele, ci să creeze oportunități concrete de implicare eficientă, pentru învățarea deplină. Implementarea la nivelul școlii a programelor de educație pozitivă, oferă cadrului didactic oportunitatea perfectă de a invita părintele într-un spațiu comun și pozitiv de învățare despre nevoile copilului său și despre ce ar trebui să facă orice părinte pentru satisfacerea corectă și sănătoasă a acestor nevoi.

Părinții și familiile au cea mai mare influență asupra atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului. Un copil își petrece mai puțin de 20% din timp la școală și peste 80% din timp în compania părinților, a familiei și a altor membri ai comunității – de aceea este importantă colaborarea între părinți, școală și comunitate.

Părintele poate avea un impact pozitiv prin:

- A încuraja copilul să aibă o atitudine pozitivă și curioasă cu privire la învățat în orice mediu,
- A se asigura de prezența la școală, punctualitate și respectarea unor obiceiuri pozitive,
- A încuraja copilul să aibă interese variate ca de exemplu hobby-uri, activități extrașcolare,
- A lua parte în activitățile școlare în cât mai multe feluri posibile – prin a vă oferi abilitățile, timpul și prin a vă împărtăși preocupările
- A vorbi cu copilul despre viitorul, speranțele și visurile lui/ei.

BIBLIOGRAFIE:

Gardner, Howard. Inteligențe multiple. Noi orizonturi. București: Editura Sigma, 2006

Șchiopu, Ursula, Verza, Emil. Psihologia vârstelor. București: Editura Didactică și Pedagogic, 1997

SALUTUL

Stanciuc Steluta

Dupa rutinele de dimineata, copiii se aseaza in semicerc.

“Dimineata ne-am trezit La

gradinita ne-am intalnit, Cu

totii sa salutam: -Buna

dimineata, dragi copii, Ma

bucur ca sunteti aici!

A-nceput o noua zi,

Buna dimineata, copii!”

Noutatea zilei-Voi prezenta mesajul video de la un musafir surpriza care ii invita sa participe la un concurs culinar si anume, MasterChef.

Se prezenta calendarul naturii si se numesc colegii absenti.

Tranzitii : “ Bucataria”

“Am o bucatarie mica,

Asa s-asa,

Si facem mancarica, asa s-asa,

Facem si prajituri ,asa s-asa ,

Punem si muraturi,asa s-asa,

Noi facem si briose,asa s-asa,

Gogosi, placinta, paine,asa s-asa,

Ne place sa mancam,asa s-asa,

Cu aluatul ne jucam,asa s-asa,

Noi suntem mari chefi, Poftiti, luati

de gustati!

Concursul vom castiga,

Toti ne vor felicita!(melodia este din cantecul “ Am o casuta mica” de la Gasca Zurli)

Învățarea bazată pe proiect – proiect ”Zilele Creației”

Rauca Elisabeta/ Ivuț Daniela

Introducere

În învățământul preșcolar s-au făcut schimbări majore cu privire la introducerea conceptului de dezvoltare globală a copilului vizând cuprinderea tuturor aspectelor importante ale dezvoltării complete a copilului și strategiile de predare-învățare-evaluare, punându-se un accent deosebit pe metodele activ-participative și pe proiectarea tematică.

În plan teoretic, metoda proiectelor este o metodă globală care stimulează și dezvoltă pe toate planurile personalitatea în curs de formare a copilului. În plan practic, metoda presupune “efect deliberat, de cercetare a copiilor, concentrat pe depistarea detaliilor și înțelegerea subiectului în întreaga sa amploare și nu pe găsirea de răspunsuri corecte la întrebările puse de adult.” (Lespezeanu Monica, ”Tradițional și modern în învățământul preșcolar românesc”, Ed Onefal Esențial, București, 2007, p 141)

Proiectul prezentat în această lucrare s-a născut în urma participării la cursul on-line „International Collaborative Projects” desfășurat de către Asociația Internațională a Școlilor Creștine Europa. În cadrul cursului am înțeles mult mai bine ce este un proiect și am fost provocate să alcătuim un proiect care să îl desfășurăm cu copiii din grădinița noastră.

Proiectul a fost desfășurat cu copiii de la grupa mare, a avut un mare succes, copiii au fost încântați, au muncit cu o implicare deosebită. Părinții au fost mulțumiți de ceea ce au realizat copiii. Ne-am dat seama că gestionarea timpului e o provocare la astfel de proiecte, la unele etape trebuia să lăsăm mai mult timp.

Având în vedere că experiența noastră a fost una pozitivă, dorim să împărtășim acest proiect în cadrul acestui simpozion cu scopul de a impulsiona cadrele didactice din învățământul preșcolar să implementeze astfel de proiecte în activitatea didactică.

1. Proiect „Zilele Creației”

Odată cu sosirea primăverii activitățile grădiniței noastre se desfășoară în jurul temei ”Natura”. Pentru câteva săptămâni învățăm că natura care se trezește la viață a fost creată de Dumnezeu iar omul are responsabilitatea de a o îngriji. Pentru a învăța aceste adevăruri într-un mod activ, plăcut, am dezvoltat un proiect cu titlul ”Zilele Creației” pe care îl vom prezenta în cele ce urmează.

Grădinița: Grădinița „Samariteanul” nr. 23 Buteni

Numele proiectului: ”Zilele Creației”

Durta proiectului: 5 zile Nivelul

de vârstă: Nivelul II Obiective:

- Să discute despre ceea ce văd, ating, miroase, aud
- Să argumenteze selectarea materialelor alese pentru machetă

- Să redea conținutul povestirii prin construirea machetei
- Să colaboreze cu membrii echipei în realizarea machetei
- Să prezinte rezultatele muncii în echipă

Competențe specifice învățării prin proiect urmărite:

- Gândirea critică
- Rezolvarea de probleme
- Colaborarea
- Comunicarea
- Autocontrolul

Descrierea sumară a proiectului:

Proiectul se deschide cu vizionarea povestirii biblice "Creația". Copiii vor identifica elementele naturale descoperite în poveste. În acest proiect copiii vor realiza în echipe o machetă folosind materiale din natură prin care vor reda povestirea vizionată. Ei vor colecta materiale naturale făcând o plimbare în împrejurimile grădiniței. La final, vor prezenta părinților, colegilor de grupă și altor grupe machetele lor.

Etapele proiectului:

Ziua 1: Debutul proiectului. Aducerea și prezentarea de către copii a unui element natural preferat

Ziua 2: Vizionarea desenului animat "Creația"

Ziua 3: Organizarea copiilor pe echipe. Schițarea machetelor. Colectarea materialelor naturale pentru machetă.

Ziua 4: Realizarea machetelor "Zilele Creației"

Ziua 5: Prezentarea machetelor colegilor și părinților

Întrebare de dirijare a proiectului: Ce elemente ale naturii găsim în povestea noastră? Cum putem realiza macheta cu elemente naturale?

Evenimentul inițiator al proiectului: Copiii vor aduce la grădiniță câte un lucru natural preferat și vor explica de ce le place (piatră, frunză, floare, etc).

Produse finale: Macheta "Zilele Creației"

Conținutul și abilitățile de observat pe perioada proiectului:

- Conținutul povestirii biblice
- Gradul de implicare în îndeplinirea responsabilităților
- Abilitatea de a comunica impresii
- Gradul de satisfacție pentru munca depusă

- Colaborarea cu membrii echipei

Prezentarea produsului final: Copiii vor prezenta machetele colegilor de grupă, colegilor din cealaltă grupă, părinților

Echipament necesar: laptop, DVD sau acces la internet pentru povestirea biblică, lipici, hârtie din carton, echipament de călătorie (haine, apă, coșuri, găleți, colectarea materialelor naturale, aparat de fotografiat)

Materiale: cărți, lipici, hârtie din carton, materiale naturale (apă, flori, iarbă etc.), marker, poliester

Resurse comunitare: grădinar, care ne poate explica ce materiale și de unde avem voie să culegem plante, alte materiale naturale pentru proiectul nostru Metode de reflecție: Jurnal de poze, Discuție cu întreaga grupă:

Ce au făcut și cum și-au făcut munca?

Ce au simțit, ce au experimentat în timpul activității?

Ce au învățat / descoperit sau restructurat ca urmare a activității lor?

Cum ar putea să implementeze ceea ce au învățat / descoperit în viața de zi cu zi?

Ce experiențe au de împărtășit?

Concluzii:

La începutul lucrării spuneam că Sylvia Chard subliniază unul dintre cele mai importante avantaje a metodei proiectului și anume învățarea cu plăcere. Dacă metoda proiectului atinge acest obiectiv important de a determina copiii să învețe cu plăcere, cadrul didactic ar trebui să fie suficient de motivat pentru a se strădui să aplice această metodă. Implementarea acestui instrument didactic modern presupune un cumul de calități și disponibilități din partea cadrului didactic: receptivitatea la nou, adaptarea stilului didactic, mobilizare, dorință de autoperfecționare, gândire reflexivă și modernă, creativitate, acceptarea noului.

În concluzie, bazându-ne pe aspectele teoretice despre metoda proiectului și din aplicarea lor la clasă, suntem de părere că utilizarea acestei metode în activitatea didactică contribuie la îmbunătățirea procesului instructiv educativ având o reală valoare formativă asupra personalității copiilor.

Bibliografie:

Lespezeanu Monica, 2007, "Tradițional și modern în învățământul preșcolar românesc", Ed Onefal Esențial, București

Stanciu Mihai, 2003, "Didactica postmodernă. Fundamente teoretice", Ed. Universitatea Suceava <https://acsieurope.org/home/International-Collaborative-Projects-for-Christian-Schools/> accesat în perioada aprilie – mai 2022

Cooperare, încurajare, perseverență la vârsta preșcolară

Mureșan Cristina Dorina

Învățarea prin cooperare ajută copiii să învețe mai profund, cultivând relațiile bazate pe respect reciproc și colaborare constructivă. Tehnicile de învățare prin cooperare implică strategii de atribuire a unor roluri active copiilor, pentru ca aceștia să se sprijine reciproc în procesul de învățare. Nu mai este suficient să li se prezinte copiilor date intuitive sau verbale, pentru ca ei să le înregistreze și să le interiorizeze, în scopul de a le reda fidel; este nevoie de interacțiuni cognitive, sociale, prin intermediul cărora copiii să înțeleagă scopul, rezultatele și utilitatea procesului pe care-l parcurg: acela de dobândire nu numai de noi informații, dar și de formare de atitudini și comportamente; acesta este, de fapt, învățarea.

Desigur, învățarea implică atât individualizarea, cât și competiția, fiecare având rolul său formativ. Alături de acestea, Strategia învățării prin cooperare, implică: stimularea interacțiunii dintre copii; depunerea unui efort mai intens de către copii în procesul de învățare; stimularea inteligenței interpersonale; dezvoltarea abilităților de comunicare; încurajarea comportamentelor de facilitare a succesului celorlalți; dezvoltarea gândirii critice.

Procesul de învățare nu poate fi conceput, în contextul actual, fără cooperare: pot colabora 34 copii într-un grup, 16-20 copii dintr-o grupă, dar pot conlucra și copii din grupe și grădinite diferite, în proiecte comune. Deci, a coopera înseamnă a lucra împreună pentru un scop comun, presupunând un schimb activ de idei, înseamnă a dezvolta componenta socială a personalității copiilor.

Determinarea copiilor preșcolari să lucreze în echipă reprezintă o tehnică binecunoscută pentru promovarea învățării active și a unei bune pregătiri pentru integrarea școlară, știut fiind faptul că abilitatea de-a lucra împreună a devenit apanajul noii reforme educaționale.

Din acest motiv, toate activitățile de învățare nu trebuie să fie explicații plicticoase, ci jocuri cu rol, simulări, povești, probleme “decupate” din viața de zi cu zi. În orice moment al activității, copilul este antrenat într-o activitate cu o sarcină clară și întotdeauna participarea lui are drept scop să găsească o soluție, să castige o competiție, să-și adjudece un merit pentru efortul său.

Copiii trebuie învățați de mici să coopereze în cadrul unor echipe, dar să se confrunte și individual din perspectiva “castig eu - castigi și tu”.

Învățarea prin cooperare dezvoltă capacitatea copiilor de a lucra împreună, la toate categoriile de activități din grădiniță, acoperind neajunsurile învățării individualizate, acordând, în același timp, o importanță considerabilă dimensiunii sociale, prin desfășurarea proceselor interpersonale.

Proiectarea didactică și management european în spațiul românesc

Popuț Claudia Florica

Activitatea didactică urmărește obținerea unor rezultate în perioade diferite de timp (ciclu școlar, an școlar, semestru, lună, zi, oră școlară).

Pentru ca activitatea didactică să fie eficientă și să conducă la obținerea unor rezultate, ea trebuie să fie proiectată. Proiectarea pedagogică este necesară întrucât procesul de învățământ funcționează ca un sistem cu multe componente ce interacționează; urmărește finalități realizabile în timp; antrenează diferiți factori de care trebuie să țină cont.

Proiectarea activității didactice este procesul de prefigurare (anticipare) a desfășurării activității pentru ca aceasta să fie cât mai eficientă. Proiectarea globală - concretizată în stabilirea de către Ministerul Educației și Cercetării a planurilor-cadru de învățământ și a programelor școlare, crează cadrul, limitele și posibilitățile realizării proiectării eșalonate;

Proiectarea eșalonată reprezintă documentele administrative întocmite de educatoare, în care aceasta îmbină, într-un mod personalizat, elementele programei școlare cu planul-cadru de învățământ și se concretizează în proiectarea anuală, preoiectarea semestrială, proiectarea sistemului de lecții și proiectarea lecțiilor/activităților.

Managementul educației/pedagogic reprezintă aceea știință pedagogică, elaborată interdisciplinar, pentru studierea evenimentelor care intervin activitate pedagogică: decizie, organizare, gestiune. Managementul clasei de elevi reprezintă abilitatea profesorului/consilierului de a planifica și organiza activitatea clasei, de a învăța să asigure un climat favorabil instrucției și educației. În cadrul managementului clasei se urmărește prevenirea comportamentelor distructive, deviate și rezolvarea problemelor comportamentale.

Obiectivul funcțional al managementului clasei este formarea la elevi a abilității de autoreglare a comportamentelor. Controlul comportamentelor este atât extern, realizat de către părinți, profesori, colegi, ca apoi, prin interiorizare, să devină autonom. În cadrul procesului de interiorizare intervin reguli și modele de urmat.

Managementul pedagogic reprezintă o modalitate de conducere superioară globală (vizează ansamblul problemelor sistemului, văzute în interdependența lor funcțională, structurală), optimă (prin valorificarea maximă a resurselor sale), strategică (vizează dezvoltarea sistemului pe termen mediu și lung, prin inovarea continuă a structurilor, funcționalității).

Succesul unui management al grupei de copii presupune, până la un punct, și prevenție înainte de dezvoltarea situației problematice.

ACTIVITĂȚI DE TOAMNĂ

VUȚĂ ALINA

Toamna este un anotimp care oferă multe oportunități de joacă și descoperire a naturii, în plină schimbare. Câteva idei de activități pentru copii, care le dezvoltă imaginația și le cultivă curiozitatea față de natură.

1. Descoperă și pictează fructele toamnei

Toamna vine cu o recoltă tare bogată. Cumpăra fructe și legume cât mai variate, specifice anotimpului. Apoi arată-i-le copilului și povestește-i despre fiecare. Din cele din care poate gusta, invită-l să afle dacă îi plac. Apoi le puteți picta, realizând decorațiuni surprinzătoare. Noi am pictat

anul trecut tărtăcuțe și ne-a plăcut mult cum au ieșit. De asemenea, copilul le poate studia și apoi le poate picta pe o foaie de hârtie.

2. Decorațiuni din frunze, ghinde, castane.

Cu ajutorul frunzelor, crenguțelor, conurilor, ghindelor sau castanelor puteți realiza diverse decorațiuni, care de care mai spectaculoase. Puteți face coroane de toamnă, ghirlande din frunze, tablouri cu diverse animale sau păsări realizate din frunze sau aranjamente din crenguțe căzute de la copaci.

3. Pictează copaci cu frunze colorate cu ajutorul amprentelor

Desenează trunchiul unui copac cu ramuri și apoi lasă copilul să picteze frunzele copaciilor în culorile toamnei, cu degetelele sau cu ajutorul unor bucăți de vată sau burete.

4. Baie de frunze

Alergați împreună prin covorul de frunze. Aruncați-le în aer. Ascultați foșnetul lor. Copiii le place să se arunce în covorul de frunze așa cum se aruncă într-un strat pufos de zăpadă.

5. Pictează cu fructe și legume

Pe o farfurie din plastic, puneți vopsea din tub. Tăiați câteva legume și fructe în bucăți mai mici. Cu ajutorul unei furculițe, copilul pune leguma în vopsea, apoi lasă amprente pe hârtie. Pentru diversitate, folosiți mai multe legume și mai multe culori. Rezultatul poate fi un tablou de toamnă, plin de culoare.

6. Construiți o căsuță pentru păsări

Pe măsură ce înaintăm în toamnă, păsările care rămân în țara noastră găsesc din ce în ce mai greu de mâncare. Construiți o căsuță pentru păsări în care să le puneți semințe. BIBLIOGRAFIE

<https://www.pinterest.com>

DISCIPLINA POZITIVĂ

Voican Laura

Termenul disciplină e înrudit cu cuvântul discipol și înseamnă a învăța, prin urmare, disciplinarea eficientă are ca și reper central achiziția unor comportamente sănătoase, când elevii învață de mici ce trebuie să facă pentru a obține ce își doresc și cum pot controla acțiunile celorlalți prin observarea efectelor pe care îl are comportamentul lor. Prin urmare, orice comportament al copilului are o anumită funcție, adică un motiv ce-i justifică comportamentul, adică se întâmplă toate acestea deoarece învățăm să facem lucruri dacă ele ne aduc un beneficiu sau dacă prin acele comportamente putem evita anumite consecințe neplăcute. Modul în care se exprimă comportamentul „depinde de abilitățile pe care le are copilul în repertoriul său și pe care știe să le abordeze.”(Roșu, A, 2015, p. 79)

În cazul disciplinei pozitive unul din principiile de bază urmărit în disciplinarea copilului va fi cel al fermității și consecvenței, adică se are în vedere, dacă noi nu acceptăm copilul să mintă, atunci, ori de câte ori el minte îl atenționăm asupra faptului acesta și nu numai în zilele cu indispoziție sau în cazurile când aceasta ne privește pe noi. Astfel, prin fermitate se înțelege faptul că toate consecințele ar fi bine să fie clar formulate și apoi aplicate atunci când un comportament neadecvat are loc, prin formulare corectă se referă la faptul că toate consecințele să corespundă cu comportamentul neadecvat.

Atunci când avem un comportament neadecvat, acesta trebuie din timp anunțat deoarece dacă comunicarea nu este corectă și imediată apar o serie de repercursiuni mai ales din faptul că elevul nu știe de problemele care au apărut la el. Pentru disciplinarea pozitivă lauda și încurajarea sunt de multe ori practici mult mai eficiente și care au același efect ca și recompensa materială., adică acestea îl va ajuta pe elev să aprecieze valoarea efortului său îl va încuraja să-și continue deficiențele.

Recompensa trebuie să vină ulterior faptei, mai degrabă decât o promisiune motivantă, ea poate duce la comportamentul dorit doar condiționat, iar de fiecare dată când copilul va dori ceva, va uita să fie așa cum cer părinții doar pentru a forța mama la o nouă promisiune de recompensă.

Bibliografie: Roșu, Adrian, (2015), Psihopedagogie specială. Modele de evaluare și intervenție, Editura Polirom, Iași;

Gândirea critică – o abilitate esențială pentru personalitatea sec. XXI

Pop Adriana

Motto: „Tot ceea ce suntem este rezultatul a ceea ce am gândit. Mintea este totul. Devenim ceea ce gândim”

Buddha

Pentru psihicul uman cât și pentru întreaga evoluție a unui individ, gândirea are rolul cel mai important, încă din stadiul de adaptare a ființei umane. Putem afirma că gândirea este procesul de cunoaștere de cel mai înalt rang, având ca funcție principală înțelegerea. Înțelegerea presupune realizarea de legături între cunoștințele vechi și cele nou dobândite, stabilirea semnificației acestor cunoștințe, încadrarea noilor cunoștințe în setul celor vechi.

Atât gândirea creativă cât și gândirea critică sunt deosebit de importante pentru evoluția individului, atât pentru sine cât și pentru societatea modernă. Trăim într-un secol al exploziei informaționale, al transformărilor accelerate la nivelul socialului și este imperios necesar să fim în măsură să ne adaptăm la toate aceste transformări. Pentru aceasta trebuie să educăm modul nostru de a gândi către unul creativ dar mai ales critic.

Iată câteva argumente care stau la baza dezvoltării acestui tip de gândire: ajută la luarea unor decizii inteligente; asigură o comunicare eficientă; investigația critică asupra credințelor inițiale protejează de iluzii și amăgire, deoarece gândirea critică este: analitică, verticală, focusată, obiectivă, verbală și liniară.

Ca o primă concluzie, gândirea critică este o evaluare, o investigație sistematică a credințelor, opiniilor, teoriilor altora dar și ale noastre în baza logicii și a datelor obiective.

A avea o opinie clară, rezultatul unui proces critic de gândire, este ceva ce își dorește toată lumea. A-ți forma însă o opinie care să nu fie ecoul opiniilor altora este un demers complex, nenatural, dar care poate fi învățat, din fericire.

A gândi critic înseamnă a asimila informații și a le folosi pentru a-ți forma o opinie despre ceva sau cineva.

Obiective operaționale în învățământul preșcolar și primar

Tomoioagă Maria

Motto: „Munca școlară trebuie să fie mai mult decât joc și mai puțin decât munca. Este o punte dintre joc și muncă.” Jean Chateau

Vom porni acest demers de la definiția obiectivelor operaționale care reprezintă exprimarea manifestărilor observabile și măsurabile precum și nivelul de performanță așteptat. Aceste axează pe activitatea elevului, nu pe cea a profesorului. Obiectivele trebuie formulate în mod clar, cerința să fie concretă, adecvată unităților de conținut, situațiilor, activităților de învățare. Conform taxonomiei lui Bloom, obiectivele operaționale sunt: cognitive, psihomotorii și afective.

Obiectivele cognitive urmăresc ceea ce va ști copilul să facă după o secvență de predare/învățare, adică să descrie, să stabilească, să compare, să ordoneze, să recunoască, să definească, să enumere, să aplice în situații noi etc.

Obiectivele psihomotorii formează deprinderi, priceperi, atât intelectuale cât și practice. Verbele folosite sunt: să măsoare, să modeleze, să rezolve, să calculeze, să înțeleagă, să redea, să-și canalizeze efortul ocular și motor spre centru de interes etc.

Obiectivele afective sunt cele care fac trimitere la sentimentele, valorile, trăsăturile de caracter ale copilului pentru ca el să fie în măsură să exprime, să aleagă, să analizeze, să combine, să dovedească, să demonstreze, să ia atitudine, să-și stimuleze curiozitatea.

Activitatea școlară se desfășoară pe domenii de activitate, astfel: limbă și comunicare, științe – care cuprinde matematica și cunoașterea mediului, psihometric – educația fizică, om și societate – educația pentru societate și dezvoltarea personală, estetic și creativ – care cuprinde educația

muzicală și cea plastică. În ultimii ani, proiectarea didactică se face în mod integrat, fiecare unitate de învățare cuprinzând toate aceste domenii.

De asemenea, metodele folosite sunt moderne, având în centrul lor elevul ca participant activ și implicat în toate activitățile. Obiectivele sunt formulate astfel: elevul trebuie să folosească un limbaj adecvat; să descrie anumite caracteristici ale personajelor, anotimpurilor, animalelor etc.; să recunoască și să identifice personaje/ animale/ plante/ sunete etc.; să enumere, să compare între ele două repere; să găsească răspunsuri corecte la ghicitor sau la întrebări, după caz; să-și însușească noțiuni specifice, să reconstruiască un puzzle tematic; să participe activ la realizarea unei machete/planșe în grup.

Toate aceste obiective se aplică atât la preșcolari cât și la elevii din ciclul primar, doar cerințele devin mai complexe, în funcție de vârsta copilului.

DINAMICA FACTORILOR MOTIVATIONALI, COMPONENTA A MANAGEMENTULUI INVATARII

BĂLĂȘOIU CAMELIA RITA

Mereu ne punem întrebări pentru ațtunile noastre și cele ale semenilor. De ce un elev învata, iar altul nu? De ce unii elevi se angajeaza în realizarea sarcinilor școlare în timp ce alții se descurajează la primul obstacol. Raspunsurile la aceste intrebari trebuie cautate in domeniul motivatiei.

MOTIVATIA este un set de una sau mai multe condiții care acționeaza comportamentul ,îl directioneaza spre un anumit scop si mentine acel comportament pana cand scopul este indeplinit ; motivatia este o stare care energizeaza comportamentul si ii ofera o directie.

In funcție de factorul care genereaza motivarea individului ,exista mai multe forme ale motivatiei:

- motivatie pozitiva – motivatie negativa
- motivatie intrinseca- motivatie extrinseca
- motivatie cognitiva- motivatie afectiva

Motivatia extrinseca – predomina la clasele mici deoarece scolarul mic invata pentru a obtine note bune ,mici cadouri.

Motivatia intrinseca - se dezvolta odata cu inaintarea invarsta deoarece in centrul motivatiei intrinseci se afla curiozitatea.

FACTORII DE PERSONALITATE SI INFLUENTA LOR ASUPRA MOTIVATIEI

Personalitatea elevilor

Aptitudinile – prezenta lor si constientizarea lor de catre elevi are o mare importanta in influentarea nivelului motivational;

Temperamentul – nivelul motivational al elevilor este influentat de caracteristicile tipului temperamental;

Caracterul- elevului interactioneaza si influentiaza dezvoltarea sa afectiv-motivationala ; implicit are efect asupra stimulării nivelului sau motivational; - a fost considerat ca nucleu al persoanei;

Voința – in educarea vointei si a motivatiei pentru invatarea scolara este foarte important modul in care familia si pedagogii vad si apreciaza rezultatele scolare ale elevului;

Afectivitatea – starile afectiva ale elevului influenteaza dimensiunea motivationala a personalitatii.

STRATEGII DE STIMULARE A MOTIVATIEI ELEVILOR.:

- analiza si autoevaluarea (pt. dascali) propriei motivatii , a modului in care isi desfasoara activitatea de predare – invatare – evaluare; pasiunea cu care isi desfasoara activitatea influenteaza dinamica motivationala a elevilor;
- profesorul trebuie sa starneasca interesul elevilor si curiozitatea (munca in echipa, studiu de caz);
- evaluarea sa fie centrata pe progresul elevilor , pe recunoasterea efortului depus;
- profesorii trebuie sa realizeze un profil motivational al elevului in urma unei evaluari a intereselor elevilor;
- o atentie deosebita trebuie acordata elevilor slabi nemotivati.

Jocul didactic

PĂUN VERONICA ANGELA

Termenul "didactic" asociat jocului accentuează componența instructivă a activității și evidențiază că acesta este organizat în vederea obținerii unor finalități de natura informativă și formativă specifice procesului de învățământ.

Jocul didactic prezintă ca nota definitorie îmbinarea armonioasă a elementului instructiv cu elementul distractiv, asigurând o unitate deplină între sarcina didactică și acțiunea de joc. Această îmbinare a elementului instructiv-educativ cu cel distractiv face ca, pe parcursul desfășurării sale, copiii să trăiască stări afective complexe care declanșează, stimulează, intensifică participarea la activitate, cresc eficiența acestora și contribuie la dezvoltarea diferitelor componente ale personalității celor antrenati în joc.

Jocul didactic, încadrându-se în categoria jocurilor cu reguli, este definit prin obligativitatea respectării regulilor care precizează caile ce trebuie urmate de copii în desfășurarea acțiunii ludice.

Jocurile didactice pot contribui la realizarea unor obiective educaționale variate și complexe. Acestea pot viza dezvoltarea fizică a copilului în cazul jocurilor motrice, sportive, sau dezvoltarea unor subsisteme ale vieții psihice (procesele psihice senzoriale, intelectuale, volitive, trăsături de personalitate, s.a.). De asemenea jocurile didactice pot contribui la rezolvarea unor sarcini specifice educației morale, estetice.

Prin jocul didactic se precizează, se consolidează, se sintetizează, se evoluează și se îmbogățesc cunoștințele copiilor, acestea sunt valorificate în contexte noi, inedite.

Spre deosebire de alte tipuri de jocuri, jocul didactic are o structura aparte. Elementele componente ale acestuia sunt: scopul jocului, conținutul jocului, sarcina didactică, regulile jocului elementele de joc.

Scopul jocului - reprezintă o finalitate generală spre care tinde jocul respectiv și se formulează pe baza obiectivelor de referință din programa activităților instructiv-educative. Scopurile jocului didactic pot fi diverse: consolidarea unor cunoștințe teoretice sau deprinderi, dezvoltarea capacității de exprimare, de orientare în spațiu și timp, de discriminare a formelor, mărimilor, culorilor, de relaționare cu cei din jur, formarea unor trăsături morale, etc.

Conținutul jocului - include totalitatea cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor cu care copiii operează în joc. Acestea au fost însușite în activitățile anterioare. Conținutul jocului trebuie să fie bine dozat, în funcție de particularitățile de vârstă ale copiilor, să fie accesibil și atractiv.

Sarcina didactică indică ce anume trebuie să realizeze efectiv copiii pe parcursul jocului pentru a realiza scopul propus. Se recomandă ca sarcina didactică să fie formulată sub forma unui obiectiv operațional, ajutându-l pe copil să conștientizeze ce anume operații trebuie să efectueze. Regulile jocului concretizează sarcina didactică și realizează legătura dintre aceasta și acțiunea jocului.

Elementele de joc - includ căile, mijloacele folosite pentru a da o colorătura plăcută, atractivă, distractivă activității desfășurate.

Bibliografie:

1. Bache H., Mateias A., Popescu E., Serban F. - "Pedagogie prescolara. Manual pentru scolile normale", Edit. Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1994
2. Lupu C., Savulescu D. - "Metodica predarii matematicii. Manual pentru clasa a XI-a. Licee Pedagogice", Editura Paralela45, Bucuresti 2000

MAMA ca învățătoare

ANGHEL ELENA

„Inima mamei este școala copilului ”

Vremurile s-au schimbat, dar relațiile umane care stau la baza formării caracterului, nu. Copiii au nevoie de părinți, pentru că aceste relații apropiate din primii ani stabilesc începuturile omului. Tinerii au nevoie de îndrumare, de formare, de restricții, dar și de sprijin și de încurajare. Majoritatea părinților investesc timp, energie și bani pentru copii lor și cu toate acestea unii sunt dezamăgiți de comportamentul acestora. Copiii pot avea eșecuri la școală, pot fi neascultători, leneși, necooperanți sau nerespectuoși. Alți părinți aud despre creșterea ratei de delincvență juvenilă, de chiulul de la școală, de dependența de droguri, de diferite boli. Părinții de astăzi au nevoie de o schimbare pentru că cei mai mulți dintre ei folosesc aceleași metode de creștere și de dezvoltare a problemelor folosite de părinții lor sau de părinții părinților lor. Între timp, științele care studiază comportamentul au adunat multe cunoștințe despre relațiile umane, despre motivație și despre comunicare, dar pe lângă aceste informații și principii, părinții au nevoie de ajutor pentru dezvoltarea unor tehnici care să se potrivească familiei și copiilor lor. Familia este prima școală a copilului, iar mama, primul învățător. Acum informațiile unui bun învățător pot fi crezute fără a exista nevoia de a fi verificate în mod constant de către copil sau fără să fie puse la îndoială. Una dintre primele lecții pe care un copil trebuie să le învețe este aceea că poate avea încredere în trăinicia învățăturilor ei.

Acceptarea autorității este o lecție ce trebuie învățată, astfel încât lecțiile ulterioare să fie mai ușoare pentru el. Mama trebuie să fie o autoritate. O mamă ar trebui să aleagă întotdeauna lecția pe care dorește să o predea copilului fără să manifeste mai multă emoție decât s-ar potrivi unei clase. Ea nu trebuie să cicălească, să stea la discuții, să bată la cap sau să pedepsească. Ea doar îl face pe copil să se supună regulilor. Atitudinea ei față de copil este: „ Te iubesc prea mult ca să te porți așa.” Consecvența este, de asemenea, o parte vitală pentru un învățător bun. Inconsecvența mamei în privința disciplinei îi produce copilului confuzie și panică, astfel încât, în cele din urmă, el vine și spune: „Las-o baltă!”, renunțând să urmeze orice învățătură. Transmite același lucru copilului de câte ori este necesar ca el să-l accepte. Când spui ceva, fii hotărât și rămâi asupra aceluia lucru.

Mama ca învățător este responsabilă și pentru alte aspecte ale dezvoltării sociale. Copilul ar trebui educat mai degrabă spre idealism decât spre materialism. Dacă mama a dezvoltat în el un simț solid al valorii de sine, ea nu va trebui să se îngrijoreze în privința tuturor amănuntelor sociale care vor veni. Mama este responsabilă și de dezvoltarea fizică a copilului. Când familia are o sănătate bună, mama dovedește că și-a împlinit sarcine de nutriționist al familiei.

Primii șase-șapte ani ai unui copil sunt cruciali în dezvoltarea lui pentru a deveni un adult independent și sigur din punct de vedere emoțional. Atmosfera din familie, creată de părinți în această perioadă, va avea un impact puternic asupra viitorului lui. A venit timpul ca părinții să se gândească din nou la valorile lor. Puneți pe locul doi sau trei toate valorile materiale pe care vreți să le oferiți copilului. Copilul tău nu are nevoie atât de mare de obiecte, cât are nevoie de tine. El are nevoie de o investiție de timp prețios, pe care numai tu îl poți oferi.

la-ți timp pentru zburdălnicii și încăierări pe covorul din sufragerie!

la-ti timp să vă plimbați de mână prin natură și să răspunzi la întrebările lui!

la-ți timp să priviți o frunză în cădere și să admirați natura aurită!

la-ți timp să-ți ascuți copilul acum, pentru că mâine se poate să nu mai vrea să discute cu tine!

la-ți timp pentru toate astea acum ! Ziua de mâine nu aduce nici o garanție!

Lumea nu va aprecia probabil niciodată pe deplin eforturile depuse pentru a fi un părinte bun, copilul tău te va aprecia mai târziu. De aceea folosiți 100% din energiile voastre cu copilul și să vă identificați prioritățile astfel încât să faceți diferența între ceea ce este urgent și ceea ce este important.

Bibliografie: Nansy L. Van Pelt- mm Secretele părintelui deplin"- București, 2002

EVALUAREA - BAZĂ A REGLĂRII PROCESULUI DE ÎNVĂȚARE LA ȘCOLARUL MIC

Hrițac Diana

Educația nu este cât de mult ai memorat, nici măcar cât știi. Este capacitatea de a diferenția între ceea ce știi și ceea ce nu știi – Anatole France

Integrarea evaluării în structura activității didactice de către concepțiile pedagogiei moderne determină amplificarea funcției educative a acesteia, situând-o într-o poziție cheie în procesul instructiv-educativ. Această consecință derivă dintr-o firească înțelegere a evaluării ca știință a valorii.

Procesul evaluativ își relevă pe deplin funcția de feed-back atunci când învățătorul, profesorul în general, și elevii se regăsesc în calitate de parteneri în cadrul procesului educațional. Aceasta presupune ca fiecare dintre parteneri să conștientizeze rolul pe care îl deține la nivelul interacțiunii didactice și să folosească reacțiile celuilalt pentru a-și optimiza propriul comportament.

Dacă ne referim la caracteristicile actuale ale conceptului de evaluare, putem afirma că evaluarea este cum este și firesc, un mijloc în slujba progresului educativ al elevului, nu un scop, trebuie să fie în slujba procesului educativ și parte integrantă al acestuia.

Noi, învățătorii, vom vedea evaluarea ca pe un drum parcurs de elev, cu urcușuri, coborâșuri, progresul și regresul său, pe care îl ghidăm, îl stimulăm cât mai corect și obiectiv, transmițându-i cu măiestrie și pricepere, informația de care are nevoie. În cadrul actual al sistemului de învățământ, elevul este unic, trebuie tratat diferențiat, iar evaluarea ca proces trebuie să-l ajute, să fie făcută cu responsabilitate, în vederea formării de capacități, de însușire a unor competențe necesare, în funcție de personalitatea și dezvoltarea psiho-fizică și a vârstei fiecăruia.

Sintagma învățarea asistată de evaluare înseamnă tratarea elevului mai întâi ca ființă în devenire, care nu a încheiat procesul de dezvoltare și are mare nevoie de sprijin și ghidare și nu ca simplu beneficiar direct al unui sistem de învățământ.

Sunt în asentimentul celor care consideră centrarea pe competențe o preocupare majoră a ultimilor ani. În zilele noastre, se tinde spre o evaluare complexă, realizată prin intermediul unei metodologii complexe și a unui instrumentar diversificat care presupune extinderea gamei metodelor de evaluare folosite de cadrele didactice la clasă, vorbindu-se tot mai mult despre complementaritatea metodelor tradiționale (evaluări orale, scrise, probe practice etc.) cu altele noi, moderne (portofoliul, proiectul, investigația, autoevaluarea etc.), ce reprezintă de fapt, alternative în contextual educațional actual, când se cere cu insistență deplasarea accentului de la evaluarea produselor învățării la evaluarea proceselor cognitive ale elevului în timpul activității de învățare.

De asemenea, transformarea evaluării în autoevaluare constituie un scop major al învățământului, deoarece deschide posibilități inestimabile desăvârșirii de sine pentru o lungă perioadă, dacă nu pentru întreaga viață a individului. Cercetările docimologice contemporane sunt axate, aproape fără excepție, pe problematica dezvoltării unor procedee și strategii evaluative

performante, aspectele legate de autoevaluarea elevului fiind abordate doar tangențial și, de cele mai multe ori, separat în raport cu evaluarea didactică.

Consider că putem vorbi astăzi despre îmbogățirea sistemului tehnicilor și instrumentelor de evaluare. În practica evaluativă curentă, dar și în lucrări de specialitate de referință se solicită integrarea în probele de evaluare a itemilor obiectivi, semiobiectivi și subiectivi, în deplină corespondență cu complexitatea competențelor și performanțelor vizate prin programele și manualele școlare. Metodele și tehnicile moderne de evaluare (hărțile conceptuale, metoda R.A.I., tehnica 3-2-1, proiectul, portofoliul, jurnalul reflexiv, investigația, observația sistematică a comportamentului elevilor, autoevaluarea etc.) au multiple valențe formative care le recomandă ca modalități adecvate de optimizare a practicilor evaluative, fiind susceptibile, în primul rând, să faciliteze coparticiparea elevilor la evaluarea propriilor rezultate.

Subscriu celor care consideră evaluarea ca un cumul de valori, ca un bagaj de cunoștințe asimilat de elev, mai mare sau mai mic, după putințe, în urma căruia toată lumea a muncit și a avut satisfacții.

În concluzie, îmi doresc și muncesc pentru ca evaluarea să devină o sărbătoare, o bucurie, un bagaj clar și valoros de cunoștințe și experiențe pentru elev și o încununare, un succes al muncii mele, o mulțumire că eforturile noastre-profesor și elev, nu au fost zadarnice.

Bibliografie:

1. Radu, Ion T, Evaluarea în procesul didactic, București: Editura Didactică și Pedagogică, 2007, 288p,

STRESUL, BOALA SECOLULUL XXI

BELECCIU DANIELA MARIANA

Ne îndreptăm cu o cadență din ce în ce mai accelerată înspre o nouă epocă: aceea a căutărilor tot mai frecvente, mai acaparatoare și implicit a revelațiilor acestor căutări, tot mai uimitoare și pe alocuri terifiante în domeniile tehnologiilor sofisticate, computerelor performante, vitezei. Viața noastră capătă un alt ritm și cu totul alte coordonate, care se dovedesc a fi din ce în ce mai labile, mai miscibile. Totul în jurul nostru se află în continuu mișcare: oameni, idei, tehnologii, chiar valori și norme, ceea ce face ca viziunea omului modern prin prisma tradițiilor, a cutumelor, să fie una inadecvată, maladaptativă.

Să lucrezi eficient astăzi în orice profesie este deopotrivă dificil, stresant, dar și stimulat, oricât de pregătit din punct de vedere profesional este fiecare angajat în câmpul muncii. Nici o pregătire prealabilă, de altfel, oricât de bine ar fi făcută, nu poate elimina total problemele cu care se confruntă cadrele didactice în procesul de educație a copiilor și colaborare cu părinții, deoarece se știe că cel mai puțin previzibil în această ecuație descrisă de procesul de educație este copilul. Enăchescu, analizând suprasolicitarea sub acțiunea unor factori stresanți din mediul extern (biologic, psiho-social, profesional, școlar, familial, etc.) ierarhizează, ca etape ale adaptării profesionale la stres:

- Surmenajul cu scăderea atenției, a interesului pentru muncă, urmat de fenomene de decompensare – randament scăzut, dezinteres, etc.;
- Oboseala, ca urmare a suprasolicitării, cu manifestarea unei stări de indispoziție, epuizare fizică și nervoasă, deficit de atenție și frecvente erori;
- Epuizarea nervoasă cu manifestări de neliniște, iritabilitate, astenie fizică și intelectuală, cefalee, amețeli, cu forma cronicizată denumită „nevroza de supasolicitare”.

Astăzi, în anul 2022 depresia reprezintă a doua cauză de mortalitate după bolile cardiovasculare. Depresia afectează o persoană din cinci. O persoană din 75 de persoane experimentează un atac de panică. O persoană din patru are o tulburare de anxietate (teamă) – începând de la teama de moarte, boală, de a vorbi în public până la teama de orice lucru.

Problematica stresului în organizații a suscitat interesul multor dezbateri și studii, fiind o tema des invocată de manageri, angajați și consultanți, din perspective diferite. Preocuparea pentru această problemă se explică, în primul rând, prin faptul că nivelul de stres este un indicator al sănătății instituției de învățământ, al eficacității acesteia.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI

Dumitriu Valentina

De-a lungul timpului educația s-a realizat difuz, prin metode mai mult sau mai puțin studiate și cultivate, bazate pe instinct și simțiri. Odată cu trecerea timpului, din rațiuni pragmatice și pentru eficientizare, educația a suferit modificări majore, a devenit rațională, structurală și organizată.

Educația este orientată spre atingerea unui scop, ceea ce presupune stabilirea unor etape ce au rolul de a ajunge la anumite praguri. Importanța educației a cântărit întotdeauna în favoarea formării unor cetățeni instruiți și evaluați, indiferent de specificul și caracteristicile societăților cărora aparțineau. O societate al cărei viitor se asigura prin lupte și războaie, impunea o educație războinică, instruia luptători și căuta tehnici și metode de stăpânire a abilităților specifice. O societate în care viitorul era asigurat prin negocieri și colaborări, impunea o educație prin care erau cultivate și dezvoltate abilitățile de diplomație. O societate ce trăia prin intermediul comerțului și schimbului de mărfuri, își educa tinerii astfel încât să facă față cerințelor.

Indiferent de momentul istoric și specificul social, importanța educației s-a manifestat permanent. Diferă tehnicile și metodele de aplicare și scopurile luate drept țintă.

Educația se realizează la nivelul familiei, al mediului în care ne naștem și creștem, și în sistem instituționalizat, școli și instituții. Primul factor care formează o persoană este familia. Familia este mediul în care se exercită o influență imensă asupra individului, chiar și în mod indirect. Aici se pun bazele primelor conduite, familia fiind cea care formează, mai mult decât să informeze.

La nivelul școlii, educația se realizează prin metode sistematice și continue, ce au rolul de a forma, dezvolta, descoperi aptitudini, atitudini și conduite.

Educația se poate face și prin intermediul bisericii. Acest tip de educație nu este numai unul religios, ci și unul social, civic, moral și estetic. Influența educativă a bisericii poate da rezultate foarte bune.

Instituțiile culturale, mass-media, asociațiile de copii și tineret, societățile caritabile, organizațiile nonguvernamentale, toate pot susține procesul de educare și instruire într-un mod benefic, venind în sprijinul școlii.

Toate aceste planuri prin care se realizează educație trebuie să se afle într-un raport de colaborare, astfel încât rezultatul să se amprenteze asupra societății într-un mod firesc, iar nivelul educației să fie unul ridicat.

O societate ai cărei membrii au carențe în educație, este o societate fără speranță spre un viitor bun, o societate în care nu se pot institui reguli ce au ca rol evoluția și dezvoltarea individuală și colectivă.

Educația trebuie să răspundă exigențelor cerute de evoluția națională și internațională și se realizează în perspectiva unui ideal de personalitate umană, în acord cu reperele culturale și istorice. Importanța educației în cazul societății noastre este uriașă. O generație educată, instruită, căreia i s-au transmis valorile morale, culturale și istorice, poate duce mai departe moștenirea primită de la predecesori și poate da șansa viitorului spre mai bine. O societate educată poate face diferența între bine și rău, între influențele negative și cele pozitive.

JOCUL ACTIVITATE DE BAZA LA VARSTA PRESCOLARA

Alexa Maria Mariana

Jocul este o activitate cu caracter dominant la această vârstă, fapt demonstrat de modul în care polarizează celelalte activități din viața copilului, după durata și ponderea sa, după eficiență, în sensul că jocul este activitatea care conduce la cele mai importante modificări în psihicul copilului. Valoarea formativă a jocului se poate aprecia mai bine în funcție de planul dezvoltării. Prin joc, dezvoltarea intelectuală este puternic influențată în sensul dobândirii de informații pe de o parte, și a diversificării acțiunilor mintale, pe de altă parte.

Jocul favorizează dezvoltarea aptitudinilor imaginative, a capacităților de creare a unor sisteme de imagini generalizate despre obiecte și fenomene, posibilitatea de a opera mintal cu reprezentări după modelul acțiunilor concrete cu obiectele în timpul jocului.

Jocul oferă posibilitatea descătușării ființei umane de lumea înconjurătoare, că anticipează conduitele superioare, pentru copil orice activitate fiind joc.

Se poate defini jocul ca o activitate specific umană, dominantă în copilărie, prin care omul își satisface imediat, după posibilități, propriile dorințe, acționând conștient și liber în lumea imaginară ce și-o crează singur. De fapt, omul se joacă la toate vârstele. Chiar și la vârsta a treia.

Este cunoscut rolul jocului în formarea, dezvoltarea și restructurarea întregii activități psihice a copilului preșcolar, el fiind numit „forma de bază a activității prin care se formează și se dezvoltă personalitatea copilului. Jocul este o adevărată <<școală>> a vieții pentru copil.”

Jocul didactic, ca metodă de predare-învățare, dozat cu pricepere în ansamblul strategiei educaționale, asigură un caracter atrăgător, dinamism, varietate, bună dispoziție activității de învățare, restabilește echilibrul psihofizic, furnizează motivația secundară, nu mai puțin stimulatoare, fortifică energiile fizice și intelectuale ale copiilor/elevilor.

Dacă la început copiii reflectă în jocuri situații concrete, foarte clare, cu timpul ei se ridică de la reprezentări la noțiuni pe bază de generalizări. Odată cu dezvoltarea gândirii pe baza comunicării, mai ales în jocul colectiv, copilul își dezvoltă vorbirea. Denumind elementele de joc, împărținduși rolurile, interpretându-le, copiii sunt puși în situația de a-și alege cu grijă cuvintele, de a imita vorbirea adulților, de a folosi cuvinte și expresii adecvate.

În cadrul jocurilor cu subiecte din povești, preșcolarii își exersează vorbirea, își însușesc expresii literare, folosindu-le în dialogurile și replicile cerute de situația noastră. În joc copiii se corectează uneori în ceea ce privește exprimarea, creează îmbinări lexicale, își dezvoltă gândirea și își îmbogățesc mijloacele de exprimare.

Jocul stimulează imaginația și contribuie la îmbogățirea cunoștințelor preșcolarilor. Ei trebuie să găsească răspuns la numeroasele probleme: cum să construiască, care este materialul cel mai indicat, ce obiecte ar putea folosi în joc, cum să transforme un scaun în mașină, etc.

Urmărind cu atenție copilul în timpul jocului, educatoarea constată lacunele din experiența individuală și poate lua măsurile cele mai potrivite pentru a completa golurile semnalate. Orientându-și astfel preocupările, ea îmbogățește cunoștințele copiilor, le formează capacitatea de a opera cu, cunoștințele pe deplin asimilate, de a se folosi de ele în toate împrejurările, atât în activitatea de joc, cât și în activitatea de învățare.

Prin munca îndeplinită sub formă de joc, preșcolarul capătă informații și se formează ca membru al grupului social. Numai prin jocul-muncă, preșcolarul va înțelege necesitatea, utilitatea muncii și va căpăta respectul față de munca altuia. La vârsta preșcolară, munca are un predominant caracter imitativ, împletindu-se permanent cu jocul, fiind subordonată acestuia. Jucându-se, copiii află despre munca din diferite sectoare de activitate și educatoarea îi va sprijini în acest sens.

Limbajul și specificul comunicării educaționale

Alexandru Ștefania – Roxana / Trușcă Gheorghiu

Limbajul este un mijloc de creație, de afirmare de sine, de adaptare și de facilitare a relațiilor sociale. Limbajul este strâns legat de evoluția personalității umane, pe care o exprimă din punct de vedere al stilului, al nivelului de cultură și al sociabilității.

Evoluția personalității fiecărui individ depinde de bazele de la care porneste această dezvoltare. Bazele acestuia sunt depuse în perioada de vârstă a preșcolarității și școlarității mici (4-10 ani). Această vârstă este considerată o perioadă linistită, situată între puternica dezvoltare și creșterea din primii ani de viață și tulburența adolescenței. De aceea, este o vârstă potrivită pentru formarea principalelor caracteristici psihice umane (memoria, gândirea, limbajul și viața afectivă). Dezvoltarea limbajului se află în relație de interdependență alături de celelalte caracteristici psihice ale individului, astfel influențând în mare măsură, formarea personalității acestuia.

O importanță deosebită o are dezvoltarea vorbirii prin joc la vârstele timpurii; mai ales că în vorbirea preșcolarului sunt frecvente fenomene de substituție, de inversare, de omisiune. Problema educării unei pronunții corecte este de o deosebită însemnătate, știindu-se că defectele de vorbire pot dăuna copilului (acesta poate deveni tăcut, retras, timid). Dată fiind vârsta copiilor, grădiniței îi revin, pe lângă îmbogățirea vocabularului, și o serie de sarcini speciale și anume: educarea unei pronunții și a unei vorbiri corecte; deprinderea unei vorbiri coerente, logice, expresive în parteneriat cu școala. Spiritul de observație, gândirea, exprimarea se formează și se dezvoltă în cadrul unui proces instructiv-educativ de durată, din care fac parte, în mod implicit, și activitățile privind îmbogățirea și activizarea vocabularului. Dezvoltarea limbajului la vârsta preșcolarului și școlarului mic se mai caracterizează și prin puțința copilului de a vorbi despre lucruri care nu sunt de față. În condițiile organizării corecte a muncii educative, copiii își însușesc practic regulile gramaticale de bază ale limbii materne, prin procesul de comunicare cu adulții, ascultarea poveștilor etc.

În procesul instructiv-educativ din grădiniță/școală dezvoltarea capacităților de comunicare ocupă un loc principal, limbajul fiind una din condițiile esențiale ale formării personalității copilului, ca și ale asigurării necesarului școlar. Prin întregul proces instructiv-educativ din grădiniță și, îndeosebi, prin activitățile specifice de cultivare a limbajului se perfecționează vorbirea copiilor sub aspect fonetic, se lărgeste sfera vocabularului activ și pasiv, se consolidează formele corecte gramaticale.

Grija pentru educarea limbajului la copii trebuie să constituie o preocupare permanentă a părinților și mai ales a cadrelor didactice.

ROLUL BASMELOR ȘI POVEȘTELOR ÎN FORMAREA ȘI INFORMAREA PREȘCOLARILOR

Szecsî Eva

Moto: "Toate poveștile tind să arate foloasele pe care le ai dacă ești

cinstit,răbdător,muncitor,ascultător,cât și nenorocirile care-i pasc pe toți cei care nu sunt astfel(...)Ele stârnesc dorințele copiilor de a se asemui cu cei buni și,totodată,teama de nenorocirile în care cad cei răi,datorită răutății lor.”
(Charles Perrault)

„A fost odată ca niciodată...”,așa încep toate poveștile și tot așa începe și povestea mea.Numai că,de această dată,protagoniștii sunt ființe mici și gingașe,cu suflet bun și minte ascuțită.Cu toții pornesc într-o lungă călătorie de inițiere în viață,având ca îndrumători FețiFrumoși dârji și neînfricați și Ilene Cosânzene cu chip frumos și suflet bun.Asemenea discipolilor,tinerele vârstare vor să devină oameni buni și harnici,curajoși și de încredere.Vârsta preșcolarității le oferă cadrul adecvat pentru inițierea în societate,căci acum este perioada în care copiii descoperă cele mai multe personaje din basme și povești pe care doresc să le copieze.Căci literatura,după cum menționează Bianca Bratu,este cea care oferă prilejul copilului de a „realiza o binevenită dedublare a sa atunci când se recunoaște în altul.Înainte de a putea înțelege că „eul”său se află necesarmente în contact cu alte „euri”,el își află un alter ego multiplicat în fiecare personaj cu care simpatizează:copil,zână,prînz,iepure,gîndăcel,etc.”

În grădiniță,basmele și poveștile reprezintă suportul principal al formării caracterelor.Nu este lipsită de importanță nici informația despre lumea de altădată pe care o transmit basmele și poveștile.Acestea constituie de multe ori un mijloc plăcut de însușire a cunoștințelor despre natură și om și un procedeu eficient de îmbogățire a limbajului preșcolarilor.Poveștile reprezintă un instrument important în educarea estetică,frumosul din literatură contribuind la dezvoltarea gustului estetic al copiilor.

Basmele și poveștile au un rol important în dezvoltarea limbajului sub aspect gramatical,fonetic și lexical. Ascultând povești,copiii descoperă expresii și cuvinte noi, pe care și le însușesc. Pronunță,de asemenea, sunete, utilizează vorbirea dialogată, povestesc și repovestesc. Plecând de la povești,educatoarele desfășoară o serie de jocuri cu scopul pronunțării corecte a sunetelor,pentru exersarea vorbirii dialogate sau pentru dezvoltarea unei exprimări orale corecte. Jocurile didactice verifică însușirea corectă conținutului unor povești, dar oferă și prilejul vorbirii dialogate, posibilitatea de-a formula propoziții corecte gramatical, utilizarea sinonimiei, antonimiei, omonimiei,etc.

Ascultând povești preșcolarii cunosc și își însușesc noțiuni, convingeri și sentimente morale, se raportează la personajele pozitive și dezaprobă comportamente negative. Peripețiile personajelor, răutatea celor negative,bunătatea celor principale îi înduioșează pe copii și îi conving că este bine să urmeze exemplul celor bune. Finalul moralizator contribuie în mare măsură la alegerea exemplului pozitiv.

Împreună cu frumosul din artă,frumosul din literatură contribuie la formarea gustului estetic.Prin valorificarea capodoperelor literaturii, educatoarele formează la copii sentimente și convingeri estetice. Frumusețea descrierilor,expresivitatea dialogurilor din operele lui Creangă trezesc dragostea și interesul pentru lectură.

Lumea copilăriei este o lume de poveste lungă și frumoasă. Ioan Slavici, subliniind importanța poveștilor, preciza:”povestea a fost fondul plăcerilor mele din copilărie-poveștile erau darurile ce mi se prezentau pentru purtarea cea bună”.Să nu încetăm și noi,educatoarele, să le oferim copiilor astfel de plăceri spre a fi siguri că vom modela caractere nobile,asemenea eroilor buni și curajoși din basme.

Bibliografie

1. Bianca Bratu, Preșcolarul și literatura, Editura Didactică și Pedagogică, 1977
2. Curriculum pentru educația timpurie a copiilor
3. Revista învățământul preșcolar nr.3-4/2004

Activități didactice în spațiul de învățare outdoor- Clasa din grădină

Urea Marcela Valerica

Desfășurarea activității:

Proiectul în care elevii și-au creat propria grădină cu legume, plante aromatice și medicinale, a debutat în luna martie când aceștia au plantat semințe folosind materiale reciclabile. În luna aprilie au plantat răsadurile în grădina școlii. Până în luna iunie, când s-a terminat școala, fiecare clasă înscrișă în proiect și-a îngrijit spațiul special amenajat în grădina școlii și a participat la diferite activități. În vacanța de vară, copiii au continuat să vină la școală pentru a uda plantele crescute de ei, dar și pentru a culege roadele. În anul acesta școlar, elevii se vor ocupa mai departe de grădina școlii și, în plus, vor fi create noi spații de relaxare și învățare în aer liber.

Grădina școlară, ca resursă de învățare, generează cunoștințe de bază despre securitatea alimentară și, de asemenea, generează o serie de beneficii pentru elevi. Unele dintre aceste beneficii sunt următoarele:

- Permite elevilor să consolideze valorile și atitudinile îndreptate spre o alimentație sănătoasă, grijă de mediu și capacitatea de a-și produce propriile alimente
- Încurajează munca în echipă și înțelegerea diviziunii muncii, deoarece pentru crearea și întreținerea acesteia, elevii trebuie să lucreze în grupuri mici.
- Promovează utilizarea ingeniozității, inițiativei și inovației în proiectarea proiectelor prin finalizarea întregului ciclu menționat mai sus.
- Ajută elevii să prețuiască mediul înconjurător, să iubească și să respecte natura și să o înțeleagă astfel încât să poată profita de bogățiile sale într-un mod durabil.
- Promovează sentimente de solidaritate, conviețuire, toleranță, companie și fraternitate la elevi.
- Consolidează capacitatea de autonomie a elevilor, deoarece rolul profesorului este exclusiv cel de consilier și ghid și este necesar ca aceștia să planifice și să ia decizii pentru ei înșiși.
- Ajută la unirea cunoștințelor științifice și teoretice cu viața de zi cu zi, prin aplicarea teoriei științelor naturii în grădină.

Activitatea în grădină este folosită pentru a consolida atitudinile și valorile elevilor față de alimentația sănătoasă, îngrijirea mediului și capacitatea de a obține alimente prin propriile mijloace. Cunoașterea proceselor de dezvoltare a plantelor îi ajută pe elevi să aprecieze mai mult valoarea naturii și alimentele pe care le consumă, deoarece înțeleg de unde provin și cum cresc.

Grădina școlii le-a permis elevilor să experimenteze în mod direct cultivarea și plantarea plantelor. În acest fel, ei pot reconcilia relația dintre teorie și practică. Experimentarea oferă elevilor posibilitatea de a dobândi abilități pentru a avea o calitate mai bună a vieții proprii, a familiei și a comunității prin alimentația sănătoasă.

Activitățile din grădina școlii nu s-au desfășurat individual, ci au fost structurate prin formarea unor grupuri mici de elevi. Grădina școlară este o resursă didactică care se aplică pe tot parcursul învățământului de bază. Prin urmare, conținutul care este predat prin intermediul acestuia este planificat în funcție de diferitele niveluri de înțelegere ale elevilor. În activitatea desfășurată în

grădină, elevii au posibilitatea să aplice nu numai cunoștințele legate de științele naturii, ci și din alte domenii precum comunicarea, matematica, fizica, științe sociale și tehnologie.

IMPORTANȚA POVEȘTILOR ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

Nichitov Cornelia

Poveștile reprezintă un prim pas spre cunoaștere și joacă un rol esențial în educația și în dezvoltarea copiilor. Le stimulează creativitatea, ajută la dezvoltarea morală și îi învață să capete încredere în forțele proprii. Prin intermediul poveștilor copiii descoperă lumea, își dezvoltă gândirea, imaginația și limbajul.

Poveștile ajută copiii să înțeleagă ce înseamnă bunătatea, prietenia și hărnicia. Prin lupta dintre bine și rău, copiii învață strategii de viață, descoperă consecințele unor fapte și atitudini, dezaprobă comportamente negative și își însușesc comportamente sociale pozitive. Poveștile îi vor determina pe copii să își dorească să fie ei înșiși personajele pozitive și vor încerca să fie buni și prietenoși precum personajele din povești cu care se identifică. Pentru a dezaproba răutatea, dușmănia, lenea, există poveștile "Fata babei și fata moșneagului" de I. Creangă, "Sarea în bucate" de P. Ispirescu, "Cenușereasa" și „Albă ca Zăpada și cei șapte pitici” de Frații Grimm. Peripețiile personajelor, răutatea celor negative, bunătatea celor principale îi înduioșează pe copii și îi conving că este bine să urmeze exemplul celor buni. Povești precum "Ionică mincinosul", "Puf Alb și Puf Gri" ne învață ce este sinceritatea și îi determină pe copii să spună adevărul. Neascultarea părinților, încăpăținarea și consecințele acestora sunt reliefate de povești precum "Capra cu trei iezi" de I. Creangă, "Scufița Roșie" de Charles Perrault, "Povestea măgărușului încăpățânat". Pățaniile personajelor i-au convins pe copii că trebuie să asculte sfatul părinților, că nu este bună încăpăținarea și trebuie să se adapteze la regulile impuse de societate. Educarea dragostei față de muncă a fost posibilă și prin prezentarea unor povești precum "Povestea unui om leneș" scrisă de Ion Creangă.

Datoria noastră este să aducem copiii în punctul de iubi poveștile și de a le asculta cu plăcere, deoarece ele contribuie la dezvoltarea intelectuală, la dezvoltarea vorbirii lor și datorită sentimentelor trăite împreună cu eroii basmelor ei se dezvoltă din punct de vedere moral. Haideti să aducem copiii către „A fost odată ca niciodată...” dăruindu-le povești, deoarece rolul acestor expresii este să facă perioada copilăriei mai frumoasă, mai fericită și să construiască un viitor mai optimist.

EDUCAȚIA PENTRU SĂNĂTATE LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ

Berechet Ecaterina

Educația pentru sănătate începe încă din primii ani de viață, atunci când se construiesc fundamentele dezvoltării relațiilor copilului cu lumea și se inițiază capacitățile de concentrare a atenției. Grădinița și ulterior școala reprezintă cadrul instituționalizat propice educației pentru sănătate. Aici se pot conștientiza aspecte legate de sănătate și boală, se pot oferi cunoștințe minime adecvate vârstei și se pot forma deprinderi de viață sănătoasă.

Scopul educației pentru sănătate în grădiniță este să asigure cunoștințele despre sănătate și formare a deprinderilor de viață sănătoasă adecvate vârstei preșcolare. Mijloacele de realizare

sunt cele utilizate în mod frecvent în procesul de educație în grădiniță: jocul, desenul, experimentul, observarea, convorbirea, jocul de rol, povestirea, memorizarea, etc. Rolul nostru este acela de a crea un mediu care să-i învețe pe copii să observe, să fie activi, să facă alegeri și să experimenteze. Copiii pot observa fructe și legume, pot să pregătească salata de fructe și salata de legume, pot observa piramida alimentelor și ulterior să realizeze și ei un poster cu aceasta. De asemenea, prin mișcare fizică, preșcolarii învață cum anume funcționează corpul lor și consumă și surplusul de energie. Pentru ei sunt recomandate activități precum: alergatul și jocuri pe bază de alergat, sărit, săritura în lungime, săritura precum mingea. În urma desfășurării acestor activități, copiii trebuie să ajungă să dezvolte aptitudini, să-și însușească valori care să-i abilitzeze să facă alegeri concrete privind întreținerea și optimizarea stării de sănătate.

Educația pentru sănătate realizată în grădiniță este esențială, ea promovând sănătatea și starea de bine prin familiarizarea preșcolarilor cu informații de bază pentru o viață sănătoasă, pentru a deprinde obiceiuri sănătoase de nutriție și mișcare. De asemenea, educația privind stilul de viață sănătos în perioada copilăriei creează premisele câștigării unor deprinderi sănătoase, care vor fi practicate pe toată durata vieții copilului, favorizând menținerea unei bune stări de sănătate pentru o perioadă cât mai lungă de timp. Copiii care învață de mici să consume zilnic micul dejun, să mănânce fructe și legume, să facă mișcare, să își prețuiască starea de sănătate, vor practica aceste deprinderi și în viața de adult.

CREATIVITATEA LA PREȘCOLARI

NICHITOV PAULA

Creativitatea reprezintă cel mai înalt nivel comportamental uman, capabil de a antrena și polariza toate celelalte nivele de conduită, toate însușirile psihice ale unui individ.

Potențialul creativ există latent în fiecare copil, putând fi dezvoltat sub influența unui mediu socio-educational stimulat iar responsabilii pentru stimularea creativității copilului preșcolar fiind părinții și cadrele didactice.

Familia are rolul de a stimula încă de la cele mai fragede vârste, inițiativa și independența de acțiune a acestuia. La grădiniță, creativitatea copilului poate fi stimulată prin modele pedagogice a căror elaborare se fundamentează pe cunoaștere și pe respectarea particularităților de vârstă ale copilului preșcolar, dar și a nivelului de dezvoltare a potențialului său creativ.

Educatoarea trebuie să înlocuiască chipul cald al mamei, să aibă mereu la îndemână cuvintele blânde și să fie întotdeauna un bun pedagog, psiholog și manager al clasei sale. Un bun educator trebuie să știe să stimuleze constant creativitatea copiilor săi.

Copiii au o creativitate fantastică înăscută, dar care trebuie șlefuită!

La vârsta preșcolară copilul are tendința de a se exprima în lucrările lui, bazându-se pe experiența personală. De aceea este bine să se acorde copilului libertatea de idei, de a găsi mijloace și forme de exprimare a propriilor impresii despre lume, în care să se relecte emoțiile și sentimentele trăite.

În activitățile pe care le desfășor cu copiii, predomină confecționarea de jucării, deoarece am observat de nenumărate ori că majoritatea copiilor se bucură în mod deosebit atunci când sunt anunțați că vor realiza jucării sau obiecte folositoare din diverse materiale. La simplul auz al cuvântului „jucării” zâmbetul larg le inundă fețele, iar ochii le strălucesc. Spre deosebire de jucăria cumpărată din magazin, jucăriile confecționate din materialele la îndemână, deloc costisitoare, cu participarea educatoarei, oferă micului meșter, ocazia de a-și descoperi propriile calități, satisfacția de a o vedea ieșind din propriile sale mâini, (un animăluț, o păpușă, o mască cu care apoi poate continua sau începe un alt joc curoluri). Dacă jucăria se poate realiza relativ ușor, putând fi terminată până la încheierea activității și copilul o poate lua imediat acasă „să se joace” atunci va fi și mai încântat.

Având în vedere toate acestea, precum și faptul că materialele din care se pot confecționa astfel de jucării nu costă nimic (sau costă foarte puțin), am încercat și am reușit să realizăm cu copiii tot felul de obiecte, folosind diferite tehnici. În funcție de materialele utilizate, aș putea clasifica jucăriile după cum urmează:

1. Jucării din hârtie sau carton (hârtie albă, glasată, din ziare sau reviste, staniol, carton duplex, carton colorat pe o parte sau pe ambele părți).
2. Jucării din materiale din natură (frunze, petale întregi, coji, semințe, conuri de brad, ghindă, castane, coji de nucă, boabe de porumb, măștișori de salcie etc).
3. Jucării din materiale refoiosibile (fire de ață, lână, PNA, fâșii de material textil, blănițe, nasturi etc.).

Tot din astfel de materiale se pot realiza tablouri decorative, felicitări cu ocazia sărbătorilor 1 Martie, 8 Martie, sărbătorile de Paști, Crăciun, invitații, podoabe etc.

Bibliografie:

-Pedagogia preșcolară și a școlarității mici” prof.univ.dr. Rodica Mariana Niculescu lect.univ.drd. Daciana Angelica Lupu 2007

„Educația incluzivă în grădiniță: dimensiuni, provocări și soluții” Coordonatori: Prof. Univ. Dr. Ecaterina VRASMAȘ Conf. Univ. Dr. Traian VRASMAȘ, București, 2012

Caracteristici ale cărților ilustrate

Crișan Cristina Monica

- Cărți care pot fi atinse, simțite (cărți realizate din textile, din plastic). Cartea susține emoțiile părinților împărtășite cu copilul. Cărțile trebuie să fie manipulate, observate, recunoscute. Bebelușii învață să întoarcă paginile ascultând vocea adulților, care spun în mod repetat ceea ce copiii vor ajunge să recunoască.
- Cărți care au imagini mari cu obiecte sau scene simple. Cărți din diferite materiale, cu caracteristici diferite: carton moale, rigid, fermoare etc. Degetul copilului imită degetul adultului și începe să indice imaginile. Acest lucru stabilește o rutină. Cartea devine un obiect al plăcerii împărtășite care permite un moment de interacțiune. Copilul experimentează dimensiunile diferite ale timpului. El poate reveni la imaginea din carte (spre deosebire de televiziune sau realitate).
- Cărți pe care le ascultă și din care învață cuvinte noi. Copilul solicită vocabular, arată și întreabă repetat: „Și ce este asta?”; cărțile ilustrate aduc și conduc la un lexic mai precis în comparație cu ceea ce copilul a experimentat deja. Copilul cere elemente noi de vocabular; acest vocabular „activ” este legat de realitate.
- Cărți care ne reamintesc povești și din care se învață expresii noi (cărți de acțiune și povestiri simple). Interacțiunile în jurul cărții afectează dezvoltarea limbajului. Adulții oferă modele de întrebări și răspunsuri. Temele pot reflecta interesul copilului, astfel încât acesta să se poată proiecta în poveste.
- Cărți care însoțesc învățarea cititului și susțin îmbogățirea vocabularului. Ajută la denumirea din ce în ce mai precisă a lucrurilor, la stabilirea legăturilor, la exprimarea sentimentelor, ideilor și cunoștințelor.

Interdisciplinaritate

Micu Victorița

“Cel mai puternic argument pentru interdisciplinaritate este chiar faptul că viața nu este împărțită pe discipline” J. MOFFET. Important este ca predarea-învățarea să fie văzută ca o modalitate modernă de realizare a eficienței lecțiilor, iar profesorul, pentru a-și atinge obiectivele propuse, trebuie să se pregătească din timp și să apeleze la capacitatea sa creatoare. Cunoștințele pe care elevii le acumulează în mod tradițional, reprezintă cel mai adesea un ansamblu de elemente izolate, ducând la o cunoaștere statică a lumii.

Abordarea interdisciplinară pornește de la ideea că nicio disciplină de învățământ nu constituie un domeniu închis, ci se pot stabili legături între acestea. Promovarea interdisciplinarității constituie un element definitoriu al progresului cunoașterii. În lucrarea „Programe de învățământ și educație permanentă” autorul L.D. Hainault aprecia că: „Se acordă mai multă importanță omului care merge decât drumului pe care îl urmează. Astăzi disciplinele sunt invadate de un gigantism care le înăbușă, le abate de la rolul lor simplificator și le închide în impasul hiperspecializării. Inconveniențele tot mai evidente ale compartimentării, necesitatea din ce în ce mai manifestă a unor perspective globale și contestarea unui devotament față de obiect care face ca omul să fie uitat, au dus treptat la conceperea și la promovarea a ceea ce s-a numit interdisciplinaritate”

Interdisciplinaritatea este o formă de cooperare între discipline științifice diferite, care se realizează în principal respectând logica științelor respective, adaptate particularităților legii didactice și-l ajută pe elev în formarea unei imagini unitare a realității, îi dezvoltă o gândire integratoare. Intervenția profesorului determină corelații obligatorii prevăzute de programele școlare și impuse de logica noilor cunoștințe, fapt ce duce la interdisciplinaritate

Avantajele învățării la nivel interdisciplinar: încurajarea colaborării directe și a schimbului între specialiști care provin din discipline diferite, contribuind la constituirea unui caracter deschis al cercetării, al practicilor sociale și al curriculumului școlar, centrarea procesului de instruire pe învățare, pe elev, dezvoltarea pedagogiilor active, participative de lucru la clasă, lucrul pe centre de interes, învățarea tematică sau conceptuală, învățarea pe baza de proiecte sau de probleme, învățarea prin cooperare, crearea unor structuri mentale și acțional-comportamentale flexibile și integrate, cu potențial de transfer și adaptare. Învățare durabilă și cu sens, prin interacțiuni permanente între discipline, prin relevanța explicită a competențelor formate în raport cu nevoile personale, sociale și profesionale., deconstrucția teoriei și practicii pedagogice de pe ideea de disciplină și a decompartmentării achizițiilor învățării în favoarea interacțiunilor și corelațiilor.

Bibliografie:

1. Aurel Jula, Interdisciplinaritatea și transdisciplinaritatea, factori de creștere a calității învățământului, internet
2. Klein, Julie Thompson (1990). Interdisciplinaritate: istorie, teorie și practică. Detroit: Wayne State University. ere a calității învățământului, internet

METODE MODERNE DE EVALUARE

PANĂ VERONICA MARIANA

Abordarea tradițională a strategiilor de predare-învățare-evaluare cum ar fi jocul didactic, observația, conversația, explicația, exercițiul, este însoțită acum de o abordare modernă a strategiilor în cadrul activităților ca metoda cubului, metoda chiorchinului, metoda pălăriilor gânditoare, turul galeriei, metoda piramidei.

În activitățile desfășurate aplicând aceste metode, învățătoarea oferă șansa școlarilor de a se manifesta liber și creativ, și creează un mediu stimulativ și diversificat pentru dezvoltarea personalității lor.

Important este modul în care învățătoarea concepe și administrează sarcini divergente în predarea cunoștințelor, cum promovează și menține un climat creativ, cum controlează producțiile creative și indicatorii de potențial.

În afara de eficiența limitată, concretizată la un moment dat în dobândirea anumitor scopuri și de economia de timp, de mijloace necesare educației, metodele sunt importante și pentru că vor genera atitudini pozitive față de propria educație, față de educația organizată, sistematică.

Metodele nu au valoare fixă, ci capătă valoare prin eficiența cu care conduc activitatea subiectului spre un obiectiv, în condiții date.

În didactica modernă, metoda de învățământ este înțeleasă ca un anumit mod de a proceda, care tinde să plaseze copilul într-o situație de învățare, mai mult sau mai puțin dirijată, care să se apropie, până la identificare cu una de cercetare științifică, de urmărire și descoperire a adevărului și de legare a lui de aspectele practice ale vieții.

Metodele angajează întreaga personalitate a copilului constituind adevărate mijloace de evidențiere a capacităților creatoare, dar și de stimulare a potențialului creativ al copilului.

Procesul de educație fiind foarte divers, necesită, în ansamblul său, metode diferite, fiecare utilă în anumite situații, singură sau în asociație, și nepotrivită în alte situații. Pentru obiective restrânse, punctuale și în condiții date, este de obicei mai utilă o anumită metodă. Pentru obiective complexe se apelează la strategii didactice, adică la ansambluri în care metode diferite își completează reciproc efectele și constituie un demers coerent de educare.

Pentru a alege metodele potrivite într-o anumită situație de învățare, cadrul didactic trebuie să țină seamă de factorii obiectivi și de factorii subiectivi.

Florile de toamna

Șerban Iulia

Crizantemă, crizantemă

Floare mândră din dantelă

Tu și ale tale surate

Stați toate neînfricate

Atunci când vântul puternic bate

Tufănică, Dalia

Iți sunt mereu alătura

Toamna cât ar fi de grea

Voi nu vă temeți de ea

Vremea se răcește

Noapte se lungește

Copacii sunt desfrunziți

Cine a venit? Norii-s

cenușii

Struguri copti în vii

Cămarile-s pline

Oare cine vine?

Toamna

Roșca Mariana

Toamna

Frunzele au îngălbenit

Crizantema a înflorit

Ziua scade , noaptea crește

Rândunica își pregătește

Puișorii de plecare

Către călduroasa zare.

Toamna

Plouă, bate vântul

Se îngălbenește pământul

Păsări călătoare

Se zăresc în zare

Toate pregătite

Lasă cuiburi părăsite

Până-n primavară ,

Când se întorc în țară.

Educația STEM și educația pentru valori- definirea conceptelor

Brăileanu Alina

Într-o lume condusă de tehnologie, STEM reprezintă soluția pentru o educație conectată la realitatea actuală, care privește spre viitor. Această metodă își propune promovarea și utilizarea unor metode de predare bazate pe explorare, investigare și anchetă, pentru a implica preșcolarii activ și a-i determina să fie parte la propria învățare. Metodologia STEM este prescurtare din limba engleză pentru Știință, Tehnologie, Inginerie și Matematică- este bazată pe învățarea integrată a tuturor disciplinelor științifice și se caracterizează prin a fi o metodă activă, aplicată, constructivistă, și de a învăța prin „a face”. STEAM este o nouă abordare a filozofiei STEM ce recunoaște valoarea artelor atât în dezvoltarea armonioasă a individului cât și a societății umane.

Educația STEAM a fost caracterizată în funcție de tipul de integrare al disciplinelor, după cum urmează:

- educație STEAM transdisciplinară, care implică fuziunea totală a disciplinelor și al cărui element principal îl constituie rezolvarea de probleme

- educație STEAM interdisciplinară în care o temă reprezintă punctul comun dintre discipline educație STEAM multidisciplinară, care presupune o colaborare între discipline însă acestea nu fuzionează
- educație STEAM transversală, în care se practică examinarea/ observarea unei discipline prin perspectiva altei discipline

Educația STEAM contribuie la îmbunătățirea motivației copiilor, la dezvoltarea abilităților cognitive, la rezolvarea de probleme și la stimularea gândirii critice, precum și la formarea abilităților necesare pentru menținerea unei profesii în secolul XXI.

Învățarea interdisciplinară cu ajutorul acestei metode, prin utilizarea de scenarii relevante care leagă copiii de provocările din lumea reală, combinând conținutul digital dinamic cu activitățile practice, accelerează înțelegerea și aplicarea unor concepte teoretice, copiii începând să-și pună întrebări în loc să memoreze pur și simplu răspunsuri.

În România se desfășoară proiecte și cursuri de formare pe platforme educaționale care abordează și susțin învățarea STEAM: eTwinning și Scientix, (se pot găsi exemple de activități, proiecte), pachetul de resurse Discovery Education.

Planul de lucru într-o activitate ce utilizează această metodă, este diferit de un plan de lecție tradițional, fiind structurat pe mai multe niveluri: informații privind cadrul didactic, clasa, tema aleasă, obiectivele propuse, planificarea temelor care cuprinde etapele de lucru pentru abordarea temei, studierea temei, planificarea și desfășurarea lecțiilor, analiza finală a rezultatelor, pentru fiecare în parte fiind specificat numărul de ore.

La nivelul învățământului preșcolar în care sunt introduse elemente de cunoaștere asupra realității și vieții, fără o abordare fragmentat-disciplinară (științe), tratarea STEM este restricționată la nivel incipient, tratarea temelor fiind una intuitivă și bazată pe evocarea de experiențe cu rol de familiarizare și care să permită fundamentarea de mai târziu a conceptelor și utilizarea obiectelor științifice în contexte specifice.

Exemple de realizare a educației STEAM în ciclul preșcolar:

1.Tema : Sistemul Solar

ȘTIINȚĂ TEHNOLOGIE INGINERIE ARTĂ MATEMATICĂ

Copiii vor căuta informații despre:

-Sistemul Solar

-ciclul zi-noapte

-elevii vor alcătui portofolii

-copiii utilizează calculatorul pentru a căuta informații despre:

-planete,

-rotația Pământului formarea anotimpurilor, eclipse

- meserii în domeniul spațial Proiectele se vor realiza în echipă

-construirea unei machete”Siste-mul Solar”

- machetă pentru o rachetă -experimente:

forța de atracție, magneți -creații literare pe tema ”Călătorie în spațiu”, ”Întâlnire cu un extraterestru”, etc.

-confecționarea de măști: extraterestri, cosmonautul

-Spațiul Cosmic-activitate de șnuruire

- compunerea unui cântec pe o melodie cunoscută ”Planetele” - Joc de punere în corespondență: numere –planete

-ordonare crescător/ descrescător

- alcătuirea de probleme pe această temă

-vizită la Planetariu

2. Tema: Fenomene ale naturii

ȘTIINȚĂ TEHNOLOGIE INGINERIE ARTĂ MATEMATICĂ

copiii vor căuta informații despre fenomenele naturii, formarea acestora

- vor afla cum se elaborează buletinul meteo - folosesc calculatorul în căutarea informațiilor

- vizionează filme despre formarea precipitațiilor - experimente: formarea unui fulg de nea, producerea fulgerului, a unei avalanșe, a unei tornade

-confecționarea unei hărți meteo

-pictură pe diverse teme care se referă la fenomenele naturii: ploaia, ninsoarea, fulgul de nea, prin utilizarea unor tehnici diferite

-Joc de rol: ”Meteorolog pentru o zi”

- compoziții literare: ”Picătura de ploaie” - exerciții și probleme pe această temă Alte experimente care se pot efectua și au la bază învățarea STEM:

”Tornada într-un pahar”

Materiale necesare: un pahar înalt sau un borcan cu capac, apă, sclipici, detergent lichid 2 lingurițe, opțional colorant alimentar

”Vulcanul într-un pahar”

Materiale necesare: un recipient, apă, bicarbonat de sodiu, oțet, colorant alimentar ”

Oul plutitor”

Materiale necesare: 2 pahare cu apă, sare, 2 ouă, o linguriță.

Un ou se va pune în paharul cu apă salină, celălalt în paharul fără sare.

"Densitatea substanțelor"

Materiale: recipient transparent, apă, ulei, miere, spirt sanitar, zahăr.

Piesele Lego sunt o sursă de creativitate pentru copii. Se pot crea machete diverse: cladiri, căsuța piticilor, orașul viitorului mașini diverse, avioane, animale, vapoare, eoliene, roboți, etc.

Materialele reciclabile sunt și ele o sursă de inspirație pentru a crea diferite obiecte: sticlele de plastic, paiele, dopurile, baloanele, cutiile de carton, chibrituri, elastice, pahare din plastic, sârme, cârlige, magneți, doze de metal. Se pot construi: podul mobil, mașina balon, mașina de sortat bani, păpușa dansatoare, circuite electrice, elefantul vorbitor, hrănituri pentru păsări, etc.

Proiectele STEM pun bazele unei deschideri cu care în mod normal s-ar întâlni mult mai târziu. Acestea promovează învățarea prin experiment, determină găsirea de soluții pentru rezolvarea unor probleme, integrează arta cu știința într-un mod "fun", încurajează curiozitatea și gândirea analitică, oferă control mai mare asupra învățării. Copiii trebuie încurajați să gândească profund, să devină inovatori, să experimenteze.

EDUCAȚIA PENTRU VALORI

Odată cu întreaga zestre de experiență socială pe care o preia de la înaintași, omul preia și limba, obiceiurile, tradițiile, precum și modele de comportare. Pregătirea lui pentru integrarea socială se face prin pregătirea pentru a deveni membru al societății. El învață să aprecieze, să promoveze și să transpună în comportamente valorile morale, juridice, estetice etc. Valorile sociale contribuie la cristalizarea unui domeniu axiologic la fel de necesar ca și alte domenii în care se desfășoară viața și activitatea omului. Socializarea individului este mijlocită printre altele și prin însușirea și trăirea valorilor, înțelegerea, acceptarea și implementarea lor în comportamentul personal. Din raporturile practice întreținute de om cu existența reală, dar mai ales cu cea posibilă, derivă dimensiunea orientativă a valorii pentru om. Valorile definesc câmpul motivațional al personalității, dând omului posibilitatea depășirii condiției individuale și, de aici accesul la universalitate.

Educația axiologică are menirea de a forma capacitatea omului de a se orienta către valori, de a sesiza valorile în diverse domenii de viață și de activitate: valori științifice, politice, economice, juridice, morale ș.a. pentru aceasta, el trebuie înarmat cu criterii de evaluare corectă, pentru a nu lua non-valorile drept valori. Dar, competența axiologică nu rezidă numai în capacitatea discriminării corecte a valorilor, nu poate fi redusă doar la cunoașterea și însușirea unor coduri sau convenții culturale utilizate în descifrarea bunurilor culturale, ci ea vizează, mai ales, capacitatea de a inventa noi coduri de referință sau de descoperire a unor noi conexiuni în sistemul de valori.

Cultivarea capacităților creatoare dobândește o importanță deosebită în cadrul educației permanente. Valoros nu este cel ce știe multe, ci cel capabil de a identifica probleme. Creativitatea devine astfel, o finalitate importantă a educației școlare, cu repercusiuni profunde asupra conținuturilor procesului de învățământ, asupra strategiilor etc., necesitând o restructurare și o redimensionare a tuturor acestora. Jean Piaget menționează că "în societatea contemporană, însăși condiția de existență a omului se concentrează tot mai mult către

inteligentă și creativitate, adică inteligența activă. Progresul societății, integrarea reală a individului în această lume a mutațiilor depind de reușita formării unor creatori, a unor spirite novatoare. Indivizii capabili să repete ceea ce au învățat de la generațiile precedente sunt iremediabil sortiți eșecului”. De aceea, menirea actuală a școlii este de a da elevilor nu atât un quantum cât mai bogat de informații – care în scurt timp pot fi depășite, perimate – cât, mai ales, de a le forma capacitatea de a se adapta la situații noi, de a gândi în mod creator, inventiv.

Mult timp, copilăria, ca perioada de maximă receptivitate, a fost considerată ca fiind singura perioadă în care se realizează educația. În condițiile actuale, educația dată în școală nu mai este suficientă pentru întreaga viață a omului. Astăzi, școala încetează de a mai deține monopolul educației, devenind o etapă inițială a formației de bază care dă o deschidere spre viitor, spre învățătura continuă, spre autoeducație și autoinstruire. A învăța să înveți, a învăța să devii reprezintă finalitatea principală a școlii. Atât școala cât și societatea vor trebui să țină seama de faptul că omul viitorului va trăi din ce în ce mai mult în afara școlii, experiența și comportamentul lui formându-se sub influența vieții însăși. De aici, necesitatea ca mediul școlar să devină mai deschis, să coopereze mai intens cu exteriorul, să aibă un caracter mai puțin directiv, să fie mai apropiat de viață.

În ciuda opțiunii pentru o abordare globală a dezvoltării copilului și a formării unei personalități integrale și armonioase, curriculum-ul a pus un mai mic accent pe aspectele spirituale, morale, culturale. Actualitatea problematicei educației pentru valori în sistemul nostru de educație capătă accente deosebite în contextul demersurilor de reformă. Astfel, răspunzând structurii noi a curriculum-ului, educatorul își va desfășura activitatea pe următoarele coordonate: ora de consiliere, activități educative, extracurriculare și extrașcolare, colaborarea cu părinții elevilor, cu alți parteneri educaționali. Educația preșcolarilor și a școlarilor mici presupune din partea educatorilor o atenție deosebită, deoarece, după cum afirma Platon, “educația este cel mai frumos dar pe care îl poate dobândi omul”.

Educația pentru democrație este un proces complex și de lungă durată iar copilul este implicat în viața socială prin apartenența sa la familie, la grupurile de joc și învățare. Orele de educație civică inițiază copilul, viitorul cetățean, asupra drepturilor și îndatoririlor, a respectului față de sine și față de ceilalți, având drept scop formarea cetățeanului informat, activ, responsabil, sensibil la problemele comunității. Această cerință educativă este extrem de importantă și nu poate fi neglijată în procesul formării personalității elevului. Preșcolarul și școlarul mic trebuie educat pentru o muncă de calitate, educatorul urmărind formarea și dezvoltarea respectului și responsabilității pentru lucrul bine făcut, a unui stil de muncă eficient. Elevul trebuie îndrumat să-și îndrepte atenția spre fondul străbun de valori artistice și documentare pentru a-l cunoaște, a-l iubi și a-l răspândi. În cadrul orelor de educație plastică și al activităților practice, elevii pătrund în tainele comorilor înțelepciunii și creației populare. Literatura, muzica, artele plastice, istoria sau geografia patriei, conștientizează elevii asupra frumuseților limbii și ale peisajelor țării noastre, asupra istoriei, vieții poporului nostru, prezentând în permanență modele pozitive de comportament.

În condițiile epocii contemporane, problema de stringentă activitate este formarea și educarea elevilor în spiritul unor responsabilități umane care cuprind: protecția mediului înconjurător, utilizarea rațională a resurselor naturale. “Totul a ieșit bun din mâinile naturii pentru a degenera în mâinile omului” scria J.J. Rousseau. Prin educație pentru mediu putem să cultivăm

dragostea și interesul elevilor pentru lumea înconjurătoare, pentru protejarea mediului și a societății. Educarea în acest sens începe încă din grădiniță, urmărindu-se de la cea mai fragedă vârstă formarea primelor reprezentări despre mediul natural, social și familial în care trăiește copilul. Înțelegerea principalelor cauze și forme de manifestare a dezechilibrelor naturale din orizontul înconjurător face posibilă descoperirea căilor de acțiune pentru ocrotirea naturii. Aceste adevăruri se pot sădi în conștiința copiilor prin predarea lecțiilor de geografie, științe, limba română și prin activitățile practice desfășurate în școală: amenajarea sălii de clasă, organizarea colțului verde, plantarea de pomi și flori în grădina școlii. Elevii trebuie îndrumați de educatorii lor să păstreze la fel de curate casa și curtea părintească, străzile și parcurile, mediul înconjurător.

Aproape tot ce se află în mediul socio-cultural în care evoluează copilul reprezintă obiectul unei intense curiozități din partea acestuia și conține ceva din care el poate învăța. Informațiile achiziționate se metamorfozează în convingeri, pe baza cărora se structurează un anumit mod de a gândi și înțelege lumea înconjurătoare, o anumită concepție care va dirija întreaga activitate a sa.

Dar, așa cum spunea Bernard Shaw, “nu putem educa un copil cu desăvârșire, căci educația se poate termina numai odată cu viața și nici atunci nu va fi desăvârșită

Bibliografie:

1. Suport de curs "Erasmus +", Proiectul "Education for all in a European school"(educație pentru toți într-o școală europeană), Inovative Math and Science Application at Schools (STEM), Barcelona, 2019
2. [beaconing.eu/ ro/ abordările stem-in scolile românești](https://beaconing.eu/ro/abordările-stem-in-scolile-românești)
3. [www.scientix. eu/ resource](https://www.scientix.eu/resource)

TRASATURI DE PERSONALITATE SI SUCCES PROFESIONAL

Simona Stancu

Personalitatea constituie o problemă complexă a psihologiei, complexitate dată și de cele peste 100 de definiții de care aceasta a beneficiat de-a lungul timpului și până în prezent.

H. Pieron definește personalitatea ca fiind “organizare dinamică a aspectelor cognitive, afective, conative, fiziologice și morfologice ale individului”. Această organizare dinamică se manifestă prin conduita omului în societate. Ea se formează în procesul de interacțiune dintre individ și lumea obiectivă.

Trăsăturile de bază ale personalității sunt:

- Aptitudinile,
- Temperamentul,
- Caracterul.

Aptitudinile:

Succesele ce se obțin în cadrul unor domenii ale activității umane presupun existența unor însușiri psihice, denumite aptitudini. Acestea reprezintă particularitățile individuale ale oamenilor care se constituie ca o condiție a realizării unor activități la un nivel superior. Astfel, orice însușire considerată din punct de vedere al rezultatelor obținute, este o aptitudine.

Aptitudinile sunt fie ereditare fie se dezvoltă în cursul unei activități în funcție de mediu și de educație.

Dezvoltarea economică fiind un proces de creare de noi cerințe, stă la baza unui proces de creare de noi aptitudini. În aceste condiții ne interesează posibilitatea de a prevedea reușita profesională plecând de la constatarea existenței anumitor aptitudini. Reușita profesională nu este determinată de o aptitudine izolată, generală sau specială, ci de un grup de aptitudini, dar și de cunoștințe, deprinderi, interese, atitudini și motivație.

O formă superioară de manifestare a aptitudinilor este talentul.

Talentul se definește ca ansamblul dispozițiilor funcționale, ereditare și a sistemelor operaționale dobândite ce mijlocesc performanțe deosebite și realizări originale în activitate (P. Popescu - Neveanu , 1978).

Forma cea mai înaltă de dezvoltare a aptitudinilor care se manifestă într-o activitate creatoare de însemnătate istorică o constituie geniul.

Tipuri de aptitudini:

- a) generale:
 - memoria
 - spiritul de observație
 - atenția - inteligența
- b) speciale:

- aptitudini tehnice
 - aptitudini psihomotorii
 - aptitudini senzoriale
 - aptitudini speciale
 - aptitudini de conducere și de organizare
- Temperamentul:

Formă de manifestare a personalității sub, aspectul energiei, rapidității regularității și intensității proceselor psihice. Este latura dinamică a personalității cu influență asupra caracterului.

Clasificarea clasică desemnează patru tipuri de temperamente:

1. Sangvinic – rapiditate, vioiciune, calm, intensitate a emoțiilor și superficialitate a sentimentelor, năzuită spre schimbare, instabilitate a intereselor și înclinațiilor, distribuție și comutare ușoară a atenției, maximă adaptabilitate, rezistență, menținere a rezistenței și echilibrului psihic.
2. Flegmatic – calm, lentoare, slabă reactivitate afectivă, durabilitatea sentimentelor, răbdare naturală, înclinație spre rutină, refuz pentru schimbări.
3. Melancolic – capacitate de lucru redusă în condiții de suprasolicitare, slabă rezistență neuropsihică, sensibilitate acută.
4. Coleric – nestăpânire se sine, impulsivitate, agitație tumultozitate, nerăbdare, explozivitate emoțională, oscilați între activism impetuos și depresie, înclinație spre stări de alarmă și angoasă.

Caracterul sau trăsăturile de caracter

Reprezintă motivele și scopurile acțiunilor omului față de muncă și societate, sau față de sine însuși.

G. Allport clasifică trăsăturile de caracter în:

- trăsături cardinale (1-2) – trăsături persistente, dominante și reprezentative pentru subiectul în cauză;
- trăsături centrale sau principale (20-30) – definesc profilul persoanei;
- trăsături secundare – foarte numeroase, puțin clare și au o existență minoră și latentă.

Cântec de toamnă

LĂCĂTUȘ MARIA- MINODORA

1. A plecat vara-ndrăgită

Toamna a venit

S-au dus cuci și rândunele

Frigul a sosit Ref:

Toamnă, toamnă ne ești dragă

Cu toți te iubim Ești

bogată, prețioasă

Mult îți mulțumim!

2. Roade multe tu ne-aduci Uneori și ploi Covoraș de frunze țeși Ceață, vânt și nori.

Ref:

Toamnă, toamnă ne ești dragă

Cu toți te iubim Ești

bogată, prețioasă

Mult îți mulțumim!

3. A trecut căldura verii

Multe s-au schimbat, Înfloresc

doar crizanteme Totu-i

colorat.

Ref:

Toamnă, toamnă ne ești dragă

Cu toți te iubim

Ești bogată, prețioasă

Mult îți mulțumim!

Obiceiuri și tradiții românești de Crăciun

CERNEA LILIANA

Crăciunul la români este o importantă sărbătoare religioasă. În satele românești, unde tradiția se mai păstrează femeile și bărbații încep pregătirile cu mult timp înainte de această sărbătoare. Bărbații își fac ordine în curte, curăță grajdurile (locurile unde adăpostesc animalele), iar femeile își curăță casele și pregătesc mâncare tradițională specifică acestei sărbători: cozonaci, colaci, sarmale și alte bunătăți românești.

Sărbătoarea Nașterii Domnului se ține pe 25, 26 și 27 decembrie. În Ajunul acestei sărbători (seara dinaintea zilei de 25) în toate satele din țară începe colindatul. Acesta este cel mai important obicei românesc de Crăciun, grupuri de copii, băieți și fete, femei și bărbați merg din casă în casă și duc vestea Nașterii Mântuitorului prin colindele lor (cântece specifice de Crăciun, care conțin acest mesaj), după ce colindă, ei sunt răsplătiți la fiecare casă cu diferite bunătăți. Colindătorii sunt primiți cu bucurie deoarece se spune că ei aduc sănătate și un an prosper, apoi sunt recompensați cu nuci, mere, colaci și, mai recent, bani.

În Ajun de Crăciun există obiceiul de a se împodobi în casă sau în curte un brad cu diferite globuri, cu beteală ori cu bomboane de ciocolată numite saloane. În aceste zile sfinte – 25, 26 și 27 decembrie – se respectă tradiții vechi de sute de ani. Colindatul este unul dintre aceste obiceiuri. Atât grupuri de copii, cât și grupuri de adulți se strâng laolaltă și merg să colinde la casele vecinilor sau la casele altor oameni. Atunci se cântă „O ce veste minunată”, o melodie foarte veche și foarte populară în popor, cât și „O brad frumos”.

Toți colindătorii, indiferent de vârstă, primesc un colac – ce simbolizează soarele; de asemenea ei primesc mere și nuci. În ziua de Crăciun nu se spală rufe și nu se dă nimic de împrumut; animalele din ogradă primesc mâncare din belșug; se spune că dacă animalele se culcă pe partea stângă atunci iarna va fi lungă și geroasă.

Odată intrați în curtea casei, colindătorii își deapănă repertoriul înaintea membrilor casei, adunați în prag, cântecele fiind întotdeauna însoțite de dansuri. Apoi, gazda invită colindătorii în casă, unde înainte de așezarea la masă pentru ospățul comun, vătaful (liderul) cetei poruncește să se cânte alte câteva colinde. Numărul colindelor depinde în mare măsură de rangul gazdei și de belșugul de daruri pe care ea urmează să le ofere colindătorilor. PROF.CERNEA LILIANA – SC.GIMN.,C-TIN BRANCOVEANU "VASILATI ,CALARASI

COPILARIA

FERCHE ALINA IOANA

„Hai mai bine despre copilărie să povestim, căci ea este veselă și nevinovată și drept vorbind, acesta-i adevărul.”(Ion Creangă)

Copilărie... când aud acest cuvânt mă cuprind mii de amintiri. Lipsa de griji, libertatea, inocența și bucuria sinceră sunt doar câteva dintre trăsăturile copilăriei.

Copilăria este fără îndoială cea mai frumoasă perioadă din viața unui om, însă este și perioada de formare și de dezvoltare ca individ. Copilul simte orice îi este oferit și se hrănește și crește cu asta:îi oferi iubire, va crește cu iubire, îi oferi ură, va crește cu ură.

Sufletul copilului este precum lutul, iar adulții(familia, educatorii etc)sunt sculptorii, când lutul s-a întărit creația este gata. Același lucru se întâmplă și cu sufletul copilului: cu cât sculptorul este mai bun, cu atât creația este mai frumoasă.

Copilaria este singurul moment al vieții în care trăim totul cu maximă intensitate, în care plângem și râdem în aceeași zi, în care ne supărăm și iertăm după cateva momente, în care suntem singuri și totodata cu toată lumea.

Copiii sunt cele mai pure ființe. Aceștia nu știu ce este ura sau răutatea și se joacă împreună chiar dacă s-au certat. Ei sunt cei mai buni profesori pentru noi, au cele mai frumoase valori fără ca măcar să știe. Au puterea printr-o mângâiere să ne pună soarele pe chip, zâmbetul lor ne poate reda speranță și putere în cele mai grele momente.

Cel mai important factor în dezvoltarea copilului este jocul.

Jocul este o activitate specific umană, dominantă în copilarie, prin care omul își satisface nevoile imediat, după propriile dorințe, acționând conștient și liber în lumea imaginară ce și-o crease. Jocul are o semnificație funcțională esențială și nu este un simplu amuzament. El formează, dezvoltă și restructurează întreaga viață psihică a copilului. Prin joc copiii își dezvoltă percepțiile, reprezentările, creativitatea, își amplifică posibilitățile memoriei, își formează însușirile voinței, răbdarea, perseverența, stăpânirea de sine. Jocul ca: formă fundamentală de activitate în copilăria timpurie și formă de învățare cu importanță decisivă pentru dezvoltarea și educația copilului. Jocul este forma cea mai naturală de învățare și, în același timp, de exprimare a conținutului psihic al fiecăruia. Un bun observator al jocului copilului poate obține informații prețioase pe care le poate utiliza ulterior în activitățile de învățare structurate.

Copilaria pune bazele întregii vieți. Ea reprezintă etapa formării caracterului și a dezvoltării anumitor aptitudini care o să ne urmarească întreaga viață.

TOAMNA

JARCA ANCA

A sosit în caleașca-i aurie toamna, cea mai darnică fiică a bătrânului anotimp. Calmul și liniștea zilelor de toamnă creează o atmosferă plăcută și odihnitoare. Frunzele copacilor îngălbenesc și cad, iarba se usucă, iar soarele încalzește din ce în ce mai puțin. Covorul de frunze moale foșnește sub picioarele trecătorilor ce sunt din ce în ce mai rari. Cerul senin de vară dispare și apar norii negri și grei. Acum cad ploi reci și bat vânturi puternice. Oamenii se îmbracă mai gros și se ascund de ploile dese în spatele umbrelor.

Pădurile și livezile au îmbrăcat un veșmânt de aramă.

Zilele s-au micșorat, iar nopțile sunt din ce în ce mai lungi și mai friguroase.

Toamna păsările călătoare pleacă în țările calde. Animalele din pădure își pregătesc culcușul pentru iarnă și strâng provizii pentru această perioadă. Pe ogoare, după ce grânele sunt recoltate, pământul este arat și semănat cu noi cereale.

Munca este în toi, câmpurile sunt pline de oameni ce adună recolte, se culeg viile, se culeg gutuile, prunele, toate fructele toamnei și se scot și ultimile legume din grădină pentru a se putea ara. Serenada greierilor din timpul verii a amuțit. Ei se adăpostesc sub covorul multicolour de frunze. Din când în când câte o veveriță jucăușă sare dintr-un copac într-altul adunând ghinde pentru a-și face provizii pentru iarnă.

Vantul rece aduce cu mare tristete petale ofilite de flori si frunze moarte.

Bradul cel verde rade bucuros pentru ca in curand va venii iarna cea alba iar el va fi iubit de copiii. Cerul albastru isi schimba culoarea in rosu pentru ca nici soarele numai straluceste la fel.

Joc didactic „Roata emoțiilor”

Jorza Ioana-Ramona

Scopul:

- Descrierea emoțiilor în diferite situații din viața reală Sarcina didactică:
- Identificarea emoției ilustrată în imagine Regulile jocului:
- Descrierea emoției ilustrată folosind expresii deosebite , povestirea unor întâmplări reale Elemente de joc:
- aplauze

Material didactic:

- fețe din carton, pungă de hârtie, fâșii de hârtie albă, instrument de scris Desfășurarea jocului:
- Dintr-un carton se realizează o roată împărțită în 5 părți egale pe care sunt desenate cele 5 emoții de baza (imagini cu fețe): mânia, tristețea, bucuria, teama, surpriza.

Această roată va fi utilizată într-un joc în care cineva va învârti roata și când se oprește la o emoție, elevul va identifica, va explica emoția și va descrie un moment din viața lui, în care s-a simțit în acel fel. În cazul în care roata se va opri tot la aceeași emoție, se va roti din nou, pentru a se putea discuta toate emoțiile.

Se distribuie apoi câte o pungă mică de hârtie și 5 fâșii de hârtie fiecarui elev. Se explică elevilor că uneori avem sentimente, în anumite situații pe care nu le spunem nimănui, le ascundem ca într-o pungă de hârtie și nu lăsăm pe nimeni să vadă ce e în ea. Elevii se vor gândi la o situație în care au procedat așa: vor așterne pe hârtie și o vor introduce în pungă.

Elevii vor da exemple de emoții pe care au tendința să le țină pentru ei și exemple de emoții pe care le pot împărtăși și celorlalți. Astfel vor învăța să înțeleagă și să respecte emoțiile celorlalți.

Neglijența emoțională

Sânta Salomé-Ibolya

Educația este o metodă care este valabilă pentru toți copiii. A neglija educarea înseamnă a crea o ambianță nefericită atât pentru adult cât și pentru copil. Nici o măsură disciplinară nu poate compensa lipsa educației. Părinții nu ar trebui să aștepte până ce comportarea copilului devine intolerabilă și abia atunci să încerce să-l educe - aceasta înseamnă disciplinare. Disciplinare este parte a educării, dar în ea însăși, este insuficientă pentru a forma un comportament corespunzător. A educa înseamnă a modela mintea copilului înainte de apariția crizelor, înseamnă a-l pregăti pentru ascultarea viitoare, promptă și fără comentarii. Atletul se antrenează înainte de a participa la competiții. Sentimentul frustrării experimentat de părinți rezultă din propria lor atitudine ignorantă.

Neglijarea emoțională în copilărie apare atunci când nevoile copilului nu sunt îndeplinite de către adulți. Copiii au câteva nevoi fundamentale, două dintre ele fiind nevoia de dragoste și nevoia de semnificație. Ei au nevoie să știe în mod profund că au o valoare intrinsecă enormă pentru părinții lor cărora le-au fost încredințați. Mama satisface nevoia de dragoste a copilului, în timp ce tatăl o împlinește pe aceea de semnificație, cu toate că amândoi, într-o măsură mai mare sau mai mică, vor alimenta ambele nevoi. Copilul printre alte lucruri, are nevoie de mâncare, apă, odihnă, de activitate, exerciții fizice, de hobbyuri, îmbrăcăminte, de atingeri și îmbrățișări. S-a spus că, „lipsa afecțiunii materne afectează sănătatea mintală a unui copil și îi amenință însăși supraviețuirea”. Cei mai importanți sunt primii ani din viața unui copil. Trebuie să i se asigure: Siguranță „Simte-te în largul tău și fii tu însuși. Vom fi întotdeauna aici pentru tine.” Dragoste „Te iubim” Respect

de sine „Însemni foarte mult pentru noi, și asta n-are nicio legătură cu ceea ce faci” Acceptare „Te acceptăm așa cum ești, acceptăm forma ta, mărimea ta și abilitățile tale.”

Încurajare „Poți să faci asta, credem că ești un copil minunat” Valoare

„Te prețuim pentru ceea ce ești” Copiii

neglijăți emoțional cresc și se dezvoltă cu convingerea mai mult sau mai puțin conștientizată că este ceva neregulă cu ei. Efectele neglijării

emoționale: Sentimentul de vinovăție și de furie împotriva propriei persoane Toată lumea poate experimenta astfel de stări dar când te simți vinovat că ai și tu emoții, sentimente, că ai dorințe pe care încerci să le ignori este semn clar că ceva nu e chiar cum ar trebui să fie.

Sentimentul acut al eșecului Atunci când simți că ceva e profund în neregulă în viața ta și-ți spui: „eu sunt de vină”, „oamenii nu mă plac”, „sunt altfel decât ceilalți oameni” Dificultatea

de a identifica, controla și exprima emoțiile Te închizi

în tine și nu poți exprima ce simți când ești supărat? Nu știi de ce tu sau alții se poartă într-un anume fel?

Pe termen lung, neglijarea emoțională duce la deconectarea de propriile emoții și la dificultăți serioase în relațiile cu cei din jur.

Avantajele și dezavantajele concursurilor școlare în dezvoltarea personalității elevilor

MARINELA VIERIU

Concursurile școlare – sunt o metodă extrașcolară care stârnește interesul elevilor pentru diferite arii curriculare având, în același timp, o importanță majoră și în orientarea profesională a acestora. Concursurile școlare pot oferi cea mai bună sursă de motivație, determinând elevii să studieze în profunzime și prin urmare să obțină rezultate mai bune la școală. Același efect îl pot avea concursurile organizate de către cadrele didactice în clasă. Dacă sunt organizate într-o atmosferă plăcută, vor stimula spiritul de inițiativă al copilului, îi va oferi ocazia să se integreze în diferite grupuri pentru a duce la bun sfârșit exercițiile și va asimila mult mai ușor toate cunoștințele.

Elevii trebuie să fie îndrumați să dobândească: o gândire independentă, nedeterminată de grup, toleranță față de ideile noi, capacitatea de a descoperi probleme noi și de a găsi modul de rezolvare a lor și posibilitatea de a critica constructiv. Înainte de toate, este însă important ca profesorul însăși să fie creativ.

Putem afirma că toate aceste concursuri, indiferent de domeniul lor sau premiul oferit, stimulează foarte mult imaginația și gândirea, oferă motivația atât de necesară în procesul de învățare și ajută la dezvoltarea talentelor, abilităților și cunoștințelor, urmărind formarea atât din punct de vedere profesional, cât și personal.

Dacă până la vârsta de 5 ani, a fi în competiție, pentru copii înseamnă mai mult un prilej de distracție, pe măsură ce cresc, situațiile în care sunt nevoiți să concureze cu alți copii devin mai importante pentru ei, putând deveni ocazii de creștere și evoluție. În aceeași măsură însă, competițiile pot deveni sursă de stres, afectând negativ evoluția copilului.

A participa la un concurs înseamnă a învăța să accepți că te poți încadra într-una din cele două categorii: cei care pierd și cei care câștigă. Pentru un copil, această lecție poate fi mai ușoară sau mai grea, în funcție de felul în care trăiește această experiență.

1. Avantajele participării la concursuri:

a) Valorificarea interesului pentru un anumit domeniu. Pregătindu-se pentru un concurs, copilul are ocazia să aflu o mulțime de lucruri noi, pe care poate nu le-ar fi aflat dacă nu ar fi participat la competiție. De asemenea, pregătirea pentru olimpiade sau concursuri îl poate orienta pe copil către o viitoare carieră.

b) Testarea cunoștințelor asimilate. Concursurile școlare sunt o modalitate de a verifica nivelul de pregătire la care se află copilul.

c) Învățarea unor lucruri sau abilități noi. Pe lângă informațiile noi despre domeniul pentru care se pregătește, copilul învață să facă față unei competiții, învață valoarea efortului și disciplinei și învață să își organizeze timpul. Pregătindu-se pentru un concurs, un copil are ocazia să învețe ce înseamnă perseverența, răbdarea și responsabilitatea.

d) Învățarea să facă față eșecului. Un rezultat slab la un concurs sau ratarea unui loc pe podium pot fi ocazii de a-l învăța pe copil să facă față eșecului. Uneori un eșec poate fi o lecție mai

importantă pentru un copil decât un succes. Stările emoționale care apar în astfel de momente, trebuie gestionate în așa fel încât copilul să nu renunțe, ci să identifice factorii care au dus la un rezultat slab. Aceste abilități îl vor ajuta pe copil atunci când se va confrunta cu alte situații dificile.

e) Creșterea stimei de sine. Un rezultat bun obținut la un concurs, îl învață pe copil să aibă încredere în sine și să descopere că și-a depășit limitele. Toate acestea contribuie la creșterea stimei de sine.

2. Dezavantajele participării la concursuri

a) Competițiile sunt o sursă de stres. Atunci când copilul își dorește foarte mult un premiu sau consideră că rezultatele obținute sunt extrem de importante, stresul este inevitabil. Pentru a contracara acest efect al participării la concursuri, este bine să îl învățăm pe copil să privească un concurs ca pe o situație în care va avea ocazia să își testeze limitele, să învețe lucruri noi și să își îmbunătățească anumite abilități. Un premiu obținut la un concurs școlar nu trebuie să devină un scop în sine.

b) Starea de epuizare fizică și psihică. Dacă un copil nu reușește să-și organizeze timpul pentru a se pregăti pentru competiție, apare oboseala, care, în timp poate duce la scăderea imunității organismului.

c) Copilul dispune de mai puțin timp liber. Intervalul de timp acordat relaxării va fi mai redus datorită nevoii de a se pregăti pentru concurs. De aceea trebuie să-ajutăm pe copil să găsească și momente în care poate realiza activități care îl relaxează și să ne asigurăm că se odihnește suficient.

d) Relațiile sociale pot avea de suferit. Copiii care se pregătesc pentru olimpiade sau concursuri școlare preferă să petreacă timpul învățând sau exersând. Este bine să ne asigurăm că, din când în când, copilul acordă timp și prietenilor. Păstrarea legăturii cu prietenii apropiați îl ajută pe copil să își păstreze echilibrul emoțional și să facă față mai bine stresului.

Bibliografie:

1. Cernea, Maria, Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învățământ, în „Învățământul primar”, nr. 1/2000, Editura Discipol

2. Lazăr V., Cărășel A., Psihopedagogia activităților extracurriculare, Ed. Arves, Craiova, 2007.

Predarea ortografiei din perspectiva ritmului vorbirii și a intonației

Jaczko Enikő

„Învăț-ntâi ortografie,

Și-apoi așterne pe hârtie,

Că-i păcat să strici hârtia,

Doar ca să-ți arăți prostia.”

George Budo: Epigrama

Înțelegerea și învățarea unei limbi, se bazează pe cunoașterea unor elemente gramaticale și reguli de ortografie. Aici aparține despărțirea, corectă, a cuvintelor în silabe.

Nu este indiferent, cum apare, gândurile și sentimentele noastre în scris. Consider, că despărțirea cuvintelor în silabe este o problemă actuală și importantă a limbii. Predarea și învățarea acestei probleme, începe la grădiniță, unde învățăm pe copil, să recită o poezie, să spună o recitare, să cântă un cântec. Copilului îi dă o plăcere, pentru că aude ritmul, palpitarea cuvintelor, rima rândurilor. Cu acestea, le imbogățim vocabularul, care este un scop important al educării limbajului la grădiniță. Copilul, care merge la școală, este încă sub „stăpânirea” jocului. Se relaxează când învățătorul îi spune: „Hai să ne jucăm!” Jocul acesta poate fi despărțirea cuvintelor în silabe: să strigăm numele fetei, spune un alt cuvânt cu ultima silabă, desenează fructe compuse din două silabe, etc. În clasele următoare scrie, și în scris învață regulile despărțirii cuvintelor în silabe. Dar nu numai acesta, ci învață limba, limba sa maternă. Bineînțeles regulile învățate trebuie practicate prin multe, multe exerciții. Deci, dacă suntem atenți la această importantă problemă a ortografiei, copilului îi place să învețe limba și va scrie corect.

În urma cercetărilor am constatat că majoritatea elevilor din fiecare clasă, au simț ritmic, deci oral știe să desparte cuvântul în silabe. În scris este mai greu, dar elevii care știu să desparte cuvintele în silabe, au mai puține greșeli ortografice. Cei care au avut mai multe greșeli la despărțirea cuvintelor în silabe, au avut și greșeli ortografice. În fiecare clasă au fost 2-3 elevi, care au primit satisfacător pe fișa de lucru cu despărțirea cuvintelor, și putem să spunem că și fișa cealaltă ortografică este satisfăcătoare. Răspunsul pe ipoteză este, deci dacă elevul învață corect despărțirea cuvintelor în silabe, oral și în scris, atunci:

1. va avea parte de impresia de ritm,
2. învață să desparte corect cuvântul la sfârșitul rândului, deci se îmbunătățește ortografia,
3. aplică mai ușor scrierea corectă a cuvintelor cu analiza lor, care este un principiu de bază al ortografiei limbii maghiare.

Cea mai importantă sarcină, a unei educatoare și învățătoare este să învețe copilul să vorbească și să scrie corect. Aceasta trebuie să urmărim în munca noastră de fiecare zi.

Ce ne motivează în meseria de profesor ?

Tufă Monica Alexandra

Meseria de profesor este una dintre cele mai vechi și mai importante meserii din lume. Este nevoie de eforturi colosale, cunoștințe, abilități, experiență pentru a pregăti un copil pentru vârsta adultă. Principala diferență dintre un profesor și alte profesii este dragostea pentru copii. În ciuda tuturor sacrificiilor, profesorul va fi întotdeauna fidel muncii sale, va ajuta copiii, îi va învăța, îi va educa, deoarece copiii sunt viitorul nostru, viitorul țării noastre. Un părinte, care trimite un copil la o grădiniță sau la școală, își dorește ca al său copil să învețe alături de un personal didactic profesionist.

Sunt și profesor și părinte în același timp, de aceea pot să analizez situația din ambele părți. Ca și părinte, am numeroase cerințe față de personalul didactic care se ocupă de copilul meu, însă, făcând asta, îmi aplic aceste cerințe mie ca și profesor.

Meseria de profesor, o meserie grea dar nespuns de frumoasă. O meserie epuizantă, atât fizic cât și psihic, dar totuși o meserie plină de satisfacții și împliniri.

E adevărat că niciodată nu ne sunt recunoscute meritele așa cum ar trebui și niciodată nu suntem apreciați la adevărata noastră valoare. E adevărat că deși, suntem acuzați că muncim doar patru ore pe zi, noi muncim mult mai mult decât alții, muncim ore în șir sau chiar și nopți întregi, de câte ori nu ne trezim în miez de noapte pentru a pune la punct niște amănunte uitate. Câți dintre cei care ne acuză că muncim doar patru ore pe zi, știu cât timp pierdem pentru a proiecta o lecție, astfel încât să o adaptăm nevoilor copiilor pe care îi avem la clase ? Toți știu doar să acuze fără să analizeze ce muncă facem noi profesorii, profesorii cu adevărat dedicați meseriei, noi profesorii care muncim cu adevărat pentru elevii pe care îi formăm pentru viitor,

Nimeni nu apreciază munca noastră, dar până la urmă , adevărata noastră mulțumire vine din clasa în care predăm. Adevărata noastră satisfacție o găsim în lucrurile mici, de zi cu zi.

Probabil că, una dintre cele mai mari satisfacții o simți atunci când la sfârșitul unei ore de curs, elevii sunt încă nemișcați și așteaptă să le mai povestești încă ceva despre același subiect, atunci îți dai seama că ai reușit să stimulezi interesul elevilor față de acel subiect și că ai reușit să îți atingi obiectivul principal.

Atunci când la finalul unui exercițiu reușit , un elev îți mulțumește că l-ai ajutat să reușească ,atunci când la final de zi , ești îmbrățișat de un copil de la care nu te așteptai, atunci când le vezi elevilor strălucirea și bucuria din ochi, că îi apreciezi sau că își primesc aplauzele de final. Toate acestea sunt cele mai importante aprecieri , din partea celor mai importante persoane și anume a elevilor noștri.

Atunci când la finalul unei zile epuizante, nici un elev nu pleacă până nu te îmbrățească ,până nu îți mulțumește și abia apoi își ia la revedere , simți cea mai mare mulțumire sufletească .

Meseria de profesor este grea, pentru că datoria profesorului, față de cei pe care îi educă și îi formează ca oameni, este mare, noi suntem cei care formăm omul de mâine, omul din viitor, și dacă noi nu ne facem treaba cu seriozitate , consecințele vor fi nefaste.

Asadar , dragi profesori, dragi colegi să ne facem meseria cu seriozitate fără să așteptăm aprecieri, noi singuri știm ceea ce suntem.

Noi perspective de abordare a comunicării

IONIȚĂ NICULINA DANIELA

În managementul educațional competențele de comunicare, ce implică și ascultare, și prezentare eficientă, sunt importante pentru obținerea performanțelor, a excelenței. Tipurile de comunicare exersate în managementul sistemului educațional, al instituțiilor educaționale și al clasei pot fi: după numărul de parteneri interpersonal, în grup, în colectiv; după codul folosit: verbală- prin cuvânt, oral sau scris, nonverbală- gestică, mimică, postură, mișcare, ținută, paraverbală- caracteristici ale vocii, particularități de pronunție, intensitatea rostirii, ritmul și debitul vorbirii, intonația, pauza, tăcerea, după poziția partenerilor de comunicare: pe orizontală (între actori educaționali cu aceleași așteptări, valori, aceeași pregătire, nivel profesional) și pe verticală (actori educaționali situați la niveluri diferite).

Importante în comunicarea didactică sunt următoarele competențe comunicative ale educatorului: să susțină un demers logic, să stăpânească regulile demonstrației și argumentării, ale convingerii și motivării celor ce receptează, să se adapteze așteptărilor axiologice și de conținut sau de atitudine ale elevilor, să accesibilizeze, să actualizeze, să esențializeze informațiile și limbajul utilizat, să obțină participarea activă, să combine coduri variate de exprimare, să țină seama de variabilele ce influențează conținutul și forma prezentării.

Comunicarea poate fi influențată de următorii factori: personalitatea partenerilor de dialog, timpul, materialele audio-video utilizate, spațiul în care are loc comunicarea, scopul și tema comunicării. În managementul educațional putem aminti trei categorii de public: publicul școlar, publicul nonșcolar și publicul profesionist și neprofesionist în educație, dar care se implică în educație.

Principii de dezvoltare a comunicării asertive:

Spune NU atunci când este încălcat un drept sau o valoare personală.

Motivează-ți afirmația fără să te justifici- NU te scuza!

Exprimă-ți opiniile personale specific și clar- evită formulările generale.

Fii direct!

Fă referiri la comportamentul neadecvat al unei persoane cu o remarcă pozitivă.

Focalizează-te pe comportament și nu pe persoană atunci când vrei să faci o remarcă.

Precizează comportamentul dorit, oferă alternative comportamentului pe care dorești să îl schimbi.

Respectarea acestor principii facilitează comunicarea profesor- elev, dar și elev-elev, ceea ce duce la obținerea performanței atât în plan educațional, cât și personal.

IMPORTANȚA UTILIZĂRII METODELOR MODERNE LA CICLUL PRIMAR

STANCIU ANDRIANA

De-a lungul ultimului deceniu s-au produs numeroase și importante modificări în cadrul procesului de instruire. Acestea au constat în introducerea clasei pregătitoare la ciclul primar, modificarea programelor școlare, a planurilor- cadru și a ariilor curriculare, a modului de abordare a disciplinelor și a conținuturilor, modificarea proiectării pedagogice la nivel macro și micro, înlocuirea obiectivelor cadru și de referință cu competențe generale și specifice. Atât schimbările menționate, cât și cele survenite în perioada martie 2020- prezent cauzate de pandemia generată de virusul SARS- CoV2, au afectat activitatea didactică și a apărut necesitatea adaptării acesteia sub două aspecte: adaptarea la lumea modernă (nevoia tot mai mare de competențe pe piața muncii, informatizarea educației, globalizarea cunoașterii) și la situația epidemiologică, în așa fel încât să nu fie afectate motivația și interesul elevilor pentru învățare, ci, din contră, să le sporească.

La ciclul primar, în cadrul ariei curriculare Matematică și științe ale naturii vorbim despre disciplinele Matematică și explorarea mediului și abordarea integrată a acestora la clasele pregătitoare- I- a II- a și Matematică la clasele a III- a și a IV- a. Ca și la celelalte discipline, triada educațională presupune utilizarea de metode și procedee care să ajute elevul să facă față procesului de instruire și să se adapteze lumii din jurul său și evoluției acesteia.

Educația presupune o serie de strategii educaționale centrate pe elev care să completeze metodele tradiționale, respectiv metode moderne, deși cunoscute deja de mai mult timp, există încă rețineri în rândul cadrelor didactice de a le utiliza.

Inovația "forțată" din învățământul românesc actual, respectiv "școala on-line" a presupus schimbarea bruscă a modului de abordare și a structurii activității didactice matematice obișnuite. În era tehnologiilor digitale, informaționale, instruirea asistată de calculator și metodele moderne pot îmbunătăți randamentul elevilor, pot promova instruirea individualizată și stimula imaginația, învățarea prin cooperare, gândirea devine logică și crește încrederea elevilor în forțele proprii, aceștia fiind implicați pe tot parcursul activităților care capătă caracter aplicativ, o condiție necesară în păstrarea interesului față de conținuturile prezentate. Noile căi de învățare eficiente implică "o modalitate de articulare a diferitelor categorii de valori, teorii și cunoștințe existente în planurile și programele școlare de azi și de mâine". (Văideanu George, 1988, p. 239)

Formarea unei personalități capabile să se adapteze schimbării, să o anticipeze sau chiar să și-o dorească, necesită utilizarea de metode activ- participative și a tehnici eficiente de învățare, aplicate într- un stil integrat. Dobândirea și dezvoltarea de capacități, abilități și operații intelectuale favorizează educația, prin urmare, trebuie cunoscute, aplicate și aprofundate acele metode, mijloace și procedee care întrețin și sporesc interesul și motivația pentru învățare.

ALĂTURI DE COPIII CU ADHD

Valea Anica

ADHD sau tulburarea hiperkinetică cu deficit de atenție afectează mai ales copiii și se manifestă prin imposibilitatea acestora de a se concentra asupra unei anumite acțiuni sau subiect. Dacă nu este tratată, această tulburare psihiatrică, de neuro-dezvoltare, poate avea consecințe negative psihologice, sociale sau economice pe termen lung.

Această afecțiune se poate manifesta la preșcolari, școlari și adolescenți. Simptomele ADHD sunt de neatenție, aceasta fiind perturbată cu ușurință de stimulii din jur, de hiperactivitate și de impulsivitate, care poate determina copilul spre activități riscante fără a putea evalua gravitatea riscurilor.

Deoarece aproape toți copiii se comportă uneori astfel, diagnosticul de ADHD poate fi stabilit unui copil numai de către un specialist. Procedul terapeutic cuprinde o evaluare inițială în care se determină simptomele țintă și gradul de afectare, apoi strategia terapeutică pentru reducerea simptomelor, continuând cu monitorizarea acestora (rezultatele la învățătură și purtare, interacțiunile familiale sau cele din cadrul grupului de joacă etc).

Fără tratament, fără o inteligență superioară, fără o familie care să-i susțină, aceștia pot ajunge la delincvență juvenilă sau chiar la comiterea de infracțiuni. Dacă un copil cu ADHD nu e diagnosticat la timp se va confrunta cu multe probleme acasă, la școală și în societate. Din cauza comportamentului său va fi izolat de grup, va fi respins de colegi, va fi certat de profesori pentru că nu este atent, se va simți el însuși vinovat, va fi pedepsit mereu de părinți, iar cu timpul va deveni agresiv, dezvoltând comportamente antisociale.

Atât părinții cât și cadrele didactice trebuie să se informeze asupra simptomelor acestei boli cu scopul de a ajuta copilul aflat în această situație. Nu ajunge doar medicația prescrisă de medicul specialist. Este foarte importantă construirea suportului familial și educațional care să antreneze copilul într-un program de terapie a comportamentului său. Acesta trebuie să conțină reguli clare și metode psihologice menite să dezvolte atenția și capacitatea de concentrare a copilului, să reducă agresivitatea comportamentului, să crească încrederea în sine, adaptabilitatea socială, să îmbunătățească performanțele școlare.

De aceea, misiunea școlii depășește tot mai mult simpla atingere a obiectivelor pedagogice ale curriculum-ului școlar, având în vedere și acest aspect: construirea unei rețele de sprijin cu persoane din afara familiei (profesori, asistenți sociali, consilieri școlari) care să preia o parte din atribuțiile părinților în domeniul performanței școlare.

Pentru că în „școala zilelor noastre” ne confruntăm cu problemele unor astfel de elevi, am încercat să ne „autoeducăm”, pentru a-i putea ajuta și mai mult.

Și astfel a apărut „Raza de soare”, club destinat copiilor cu scopul de a oferi acestora modalități benefice de petrecere a timpului liber. Centrul Educativ „Raza de soare” și-a propus modelarea și dezvoltarea intelectuală și de comportament a tuturor copiilor, dar în special a celor cu ADHD. Cadrele didactice implicate au depus toate eforturile pentru învățarea, formarea și educarea acestora, concomitent cu petrecerea timpului liber în mod agreabil și relaxant. Copiii au nevoie

să-și petreacă timpul liber cu cei de vârsta lor pentru a învăța să se respecte reciproc, să comunice și să-și formeze spiritul de echipă. Într-un spațiu decorat cu gust și imaginație, copiii sau simțit „ca acasă”, înconjurați de zâmbete și bună dispoziție.

De ce anume se bucură copiii : de activități de consiliere individuală sau de grup, socializare cu alți copii de aceeași vârstă, jocul în echipă, plăcerea de a învăța să deseneze, să danseze, să cânte, să recite, șansa de a-și descoperi personalitatea, calitățile și defectele prin jocuri și concursuri, posibilitatea de a învăța șah, cântece de tabără, jocuri și multe altele, serbarea zilei de naștere a copilului în incinta clubului, alături de prieteni, clowni, posibilitatea de a lucra pe calculator, asistați de cadrele didactice, de pregătire pentru performanță la obiectele principale: limba română, matematică și pentru susținerea concursurilor/examenelor.

Rezultate așteptate: se vor echilibra din punct de vedere emoțional, vor avea ocazia să discute despre problemele cu care se confruntă cu persoane avizate, vor învăța să găsească soluții creative la problemele cu care se confruntă, se vor integra cu mai multă ușurință din punct de vedere școlar și social în comunitate, vor avea mai multă încredere în forțele proprii, vor exersa și vor dezvolta abilități de comunicare cu diferite persoane: părinți, profesori, își vor îmbunătăți relația cu familia (părinți, frați).

Pentru că de multe ori ne-am confruntat cu situații deosebite, am solicitat ajutorul consilierului școlar, pentru a schimba atitudinile și comportamentele deviate ale copiilor sau comportamentele pe care le-am considerat mai puțin adecvate sau greșite. Consilierea copiilor a presupus inițierea unor planuri de remediere prin care s-a urmărit învățarea modului de a-și modifica cognițiile și comportamentele pentru a se adapta solicitărilor, de a-și îmbunătăți relațiile cu ceilalți, de a lua decizii și a-și asuma responsabilități, adică de a dobândi deprinderi de viață sănătoasă, atingând un nivel optim de funcționare a propriei personalități.

Activitățile de consiliere au facilitat învățarea unor deprinderi și abilități care să permită adaptarea permanentă, printr-o schimbare evolutivă și a contribuit la prevenirea unor tulburări psihice. Rolul consilierii a fost unul de sprijinire a copiilor în procesul complex al dezvoltării propriei personalități.

Educația integrată va permite copiilor cu CES să trăiască alături de ceilalți copii, să desfășoare activități comune, dobândind abilități în vederea adaptării, integrării și devenirii lor ca și ceilalți.

BIBLIOGRAFIE

1. Andrei Cosmovici, Luminița Iacob- Psihologie școlară, Editura Polirom, 1999
2. Gherguț, A. (2006), Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale. Strategii diferențiate și incluzive în educație, Editura Polirom, Iași
3. ADHD- informații practice. Broșură pentru cadre didactice și consilieri școlari

Educația fără frontiere

Dinu Elena-Mihaela

Frontierele în educație pot lua forme variate, de la simplii pereți ai clasei până la metodele și mijloacele de învățământ din ce în ce mai atipice.

Drepturile și libertățile par să capete astăzi sensuri supradimensionate și nu doar să dezechilibreze relațiile interumane în general, dar chiar să motiveze însușirea unor contravalori umane.

Bunăoară, greșala nu mai reprezintă o metodă de conștientizare, de reînvățare, de ghidare sau de control, ci un motiv de a susține falsa discriminare sau marginalizare, de a reproșa și a supraproteja.

De multe ori, educația pierde esența, scopul său primordial, acela de modelare a comportamentului copilului în concordanță cu valori umane și competențe permanent actualizate.

Școala a devenit, din păcate, tărâmul tatonărilor, al meciurilor între elevi, profesori, părinți, eleviprofesori, elevi-părinți, părinți-profesori sau al promovării unor concepte ce contravin bunelor moravuri, dar trec drept moderne. Societatea face ce a făcut dintotdeauna -schimbă, dărâmă vechiul ca fiind plafonare sau îngrădire și construiește laconic după viziuni diferite și contadictorii. Ca de obicei se perpetuează veșnica organizare socială din operele lui Caragiale când banul, poziția socială și pledoaria cât mai vocală hotărăsc direcții și fapte.

Întorcându-ne la școală, trebuie să se poată discerne cu adevărat ce activități, ce mod de abordare sunt propice educației, trebuie să se cunoască limitele care pot fi schimbate și care nu.

De multe ori, ce astăzi ne apare modern, se cunoștea de mult și își are originea în tratarea diferențiată, în sistemele alternative de educație sau în exemplele de bună practică pe care mama experiență ti le furnizează gratuit.

Polii educației trebuie să rămână integrității și individuali, regulile trebuie să existe, iar respectarea lor este nu o îngrădire a dreptului unuia sau altuia, ci baza organizării.

Nu pot exista drepturi în haos!

Mai devreme sau mai târziu, nostalgicii vor vorbi și despre zbuciumatul azi ca reper în judecarea altor sisteme de educație viitoare.

Personal,consider că moralitatea, integritatea, bunele maniere și valorile general umane sunt primordiale oricărui sistem educațional și, fără acestea, nu lărgești sau spargi frontiere, ci mai degrabă dărâmi fundații!

Jocurile pe calculator: Pro și Contra

TERTIȘ GEORGETA

Argumente pro

Atunci când se joacă pe calculator, copilul învață să utilizeze mouse-ul, să deplaseze cursorul pe ecran, să descopere principiile de bază ale utilizării computerului. În funcție de joc, cel mic poate învăța noțiunile de cauză și efect (dând clic pe mouse, produce o acțiune pe monitor).

Anumite jocuri permit descoperirea unor lucruri de bază despre culori, forme, mărimi. În concluzie, acestea necesită atenție și o bună observație. Acest tip de joc este interactiv, pentru că jocul reacționează la acțiunile copilului (îi indică, de exemplu, dacă a descoperit cea mai mare floare roșie de pe ecran). Astfel, computerul poate deveni instrument de joacă și de învățare.

În schimb, jocurile video utilizează un joystick pe care copilul trebuie să învețe să-l controleze. Această manetă necesită o activitate bilaterală, adică realizarea unor activități variate cu ambele mâini, ceea ce dezvoltă coordonarea.

Majoritatea jocurilor video stimulează concentrarea, memoria, recunoașterea vizuală a personajelor și a obiectelor, rapiditate, construirea unei gândiri logice și o bună coordonare mână-ochi. Răbdarea copilului este pusă la încercare, de vreme ce probele sunt grele și este destul de facil să piardă la început (până se obișnuiește cu jocul respectiv).

De asemenea, copilul trebuie să repete frecvent primul nivel și să treacă încă o dată probele acestuia. De altfel, acest tip de jocuri poate favoriza schimbările de opinii, sugestii și trucuri cu alți copii pasionați de această distracție.

Argumente contra

Nu există norme clare care să departajeze calitatea jocurilor video. De aceea, este important să ne informăm asupra lor înainte de cumpărare sau să fie testate. Trebuie verificat în ce constă jocul, ce presupune transversarea nivelelor, dacă dificultatea sa este adaptată vârstei, cât timp durează o partidă, dacă jocul este violent etc. Petrecerea unui timp îndelungat în fața unui ecran este o activitate pasivă, iar copiii trebuie să se miște, să facă sport, să citească, să se joace cu alți copii, să comunice cu ei.

Majoritatea jocurilor video nu sunt adaptate pentru nevoile și capacitățile etapelor de vârstă.

Pentru copiii mici, este mai bine ca părinții să utilizeze jocurile simple de pe computer și să ajute copilul în rezolvarea probelor.

Imaginile violente prezente în astfel de jocuri pot crea angoase copiilor, pentru că aceștia nu sunt încă pregătiți să facă diferența dintre ficțiune și realitate. Unii copii de vârstă școlară pot dezvolta o dependență față de jocurile video și se îndepărtează de activitățile normale și sănătoase pentru vârsta lor.

CRĂCIUNUL ÎN SATUL MEU

Tinghili Laura

Noi românii, am știut din totdeauna să ne păstrăm tradițiile și obiceiurile strămoșești. Am trăit printre ele de mici, le-am iubit și ne-am bucurat de frumusețea lor, tineri și bățâni deopotrivă. Dorim ca bucuria noastră, să o împărtășim cu toți cei care iubesc cultura neamului românesc, cu toți cei care știu să se bucure și să petreacă la fel de intens cum o făceau din totdeauna înaintașii noștri.

Colindele și grăitura sunt culese de la bătrânii satului din Boianu Mare, fiind prezentate în forma lor originală.

Considerăm că atunci când descoperim în jurul nostru valori adevărate care vin ca o legendă vie, de departe, de undeva din trecut și mai ales când sunt capabile de a stârni atâta bucurie, este necesar să ne asigurăm că ele vor avea viitor și demonstrează încă odată dorința noastră de împărtășire a acestor valori și de a le asigura nemurirea.

CORNDĂ DĂ INTRARE ÎN CASĂ

Fă-te gazdă vesel, bunu-i
Florile dalbe,
Că vin joida lui Crăciun
Tăt cântând și colindându-i
Florile dalbe,
Pă Dumnezeu lăudând
Sus în dalbu-i răsăritu
Măndre mesă stau întinsă
Prejur mesă sunt scaone
Dar pă scaone cine șede?
Șede Ion Sântionu
Nănașu lui Dumnezău
Dar la mân ace și taie
Păhar galbăn tăt dă aur
Da-n buza paharului
Scrisă-l raza soarelui Da-n
toarte păharului
Scrisă-i spicul grăului
Da-n fundu păharului
Scrisă-i luna și lumina
Dumnezău își cuvântară:
Schimbă-mi mie acest păhar
Ori mi-l schimbă, ori mi-l vinde
Și-oi fi Doamne iertător
N-am păhar dă schimbătoru
Nici îs Doamne vânzătoru
Ce mi dat dă la nănaș

Dă feciori însurători Fete
mari, măritătoare
Prunci micuți boteza-voi.

CORINDA FETEI

Dă ficuță gazdei-ei
Dimineața s-o sculat,
Și pă obraz s-o spălat
Lui Dumnezeu s-o rugat
Cofe-n mână apucară
La fântână d-alergară Vede
apă tulburată
Și fântână-ncurajată
Printre brazi, printre mălini
Stau feciori aliniați
Tăt în puști arăzămați
Și ea rău s-o supărat
Unu-apucă inelu,
Unu-apucă măr din sân
Unu-apucă cununa
Și ea rău i-o blestămat:
Cine-apucă inelu, ruginească cu dânsul, Cine-apucă măr din sân, putrezească ca dânsul
Cine-apucă cununa, cunune-să cu dânsa
Ape-n cofe o luat și acasă s-onturnat,
Prin grădina cu florile
Și ea mândru s-o-nstruțat
Pă la brău cu spic de grâu,
Pă la ceafă minte creață,
Pă la șele curăjele,
Cătă maică-sa zicea:

Adă maică cheiuța
Să-mi deschid io lăduța Ca
să-mi ieu io sutuța
Și-mi plătesc corinduța.

CORINDĂ DĂ IEȘIRE DIN CASĂ

D-aici fură oameni buni
Că bine ne-o omenit
Cu-n colac mândru dă grău Dăruiască-l
Dumnezău.

Practici stereotipe și clișee didactice la Matematică – Alternative de soluționare

Moraru Denisa Elena

Curriculumul oficial este într-o continuă schimbare, însă activitatea practică a învățătorului se schimbă relativ greu. De-a lungul experienței la catedră, cadrul didactic și-a format un stil pe care îl consideră benefic. Astfel, lipsa de deschidere la nou a profesorului conduce la apariția clișeelelor didactice.

a) Memorarea mecanică a regulilor

Concepția că învățarea "cuvânt cu cuvânt" a regulilor, definițiilor, teoriei în general, garantează succesul elevului în formarea competențelor matematice.

Alternative de soluționare

Utilizarea metodelor interactive îmbinate cu cele tradiționale, valorificarea achizițiilor elevului conduc la învățarea bazată pe înțelegere. Elevii descoperă și construiesc semnificația celor învățate pornind de la informații și experiența anterioară. Realizează conexiuni între noile cunoștințe și cele existente în moduri în care dau sens acestora. Astfel, se poate vorbi de dezvoltarea sistemică a gândirii, a auto-achiziției și abilităților de învățare. Sub îndrumarea profesorului eficient, elevii învață cum să analizeze și să interpreteze informațiile, respectiv să tragă singuri concluzii logice și coerente.

b) Rezolvarea problemelor/exercițiilor printr-o singură metodă de rezolvare

Axarea cadrului didactic pe însușirea strictă a algoritmului de lucru; lipsa disponibilității de a aborda mai multe metode de rezolvare, considerând că se "depărtează" de "subiect" și nu folosește eficient timpul. Mai mult decât atât, există dorința ca toți elevii să rezolve corect problemele și exercițiile date. Alternative de soluționare

Crearea unei varietăți de situații de învățare în care elevul trebuie să rezolve probleme. Rezolvarea exercițiilor și problemelor prin mai multe metode de rezolvare oferă posibilitatea elevilor de a-și dezvolta gândirea logică, rațională, bazată pe conexiuni. Elevii sunt în mod natural curioși și dornici să învețe; elevilor le plac provocările și sunt mai creativi atunci când învățarea oferă provocări. Învățătorul trebuie să creeze un mediu prietenos, interactiv și divers de învățare. Elevii au libertatea de a face greșeli în siguranță. În consecință, experiențele de învățare trebuie să permită eșecul fără riscul de penalizare, iar învățătorul trebuie să-i ajute să învețe din propriile greșeli.

c) evaluarea bazată preponderent pe probe scrise, pe realizarea unor probe clasice vizând evaluarea cantității de cunoștințe memorate

Lipsa de deschidere a cadrului didactic la nou; convingerea că evaluările scrise sunt concludente, decisive în complexul proces al evaluării, acestea inventariind achizițiile elevului.

Alternative de soluționare

Restabilirea echilibrului dintre evaluarea scrisă și evaluarea orală, aceasta din urmă prezentând avantaje deosebite ca: realizarea interacțiunii elev-profesor, demonstrarea stadiului de formare a unor competențe prin intervenția învățătorului cu întrebări ajutătoare, dezvoltarea încrederii în sine a elevului în condițiile unei evaluări stimulative. Se recomandă conceperea unor probe cu itemi bine structurați, ce asigură o evaluare obiectivă nu numai a cunoștințelor însușite de elevi, ci și a deprinderilor, a capacităților intelectuale, a trăsăturilor de personalitate și de reafirmare socială a elevilor. Permanent trebuie avut în atenție faptul că scopul principal al evaluării este îmbunătățirea învățării.

Cât de profund și plin de sens, din această perspectivă, este citatul: „Întregul scop educației este să schimbe oglinzile în ferestre!” al lui Sydney J. Harris.

Feedbackul negativ vs. feedbackul pozitiv

HAJABDO HEVIN

Feedbackul este un instrument des folosit, atât în viața personală, cât și în cea profesională, indiferent de domeniul de activitate. Potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, termenul de feedback semnifică o „retroacțiune care se manifestă la nivelul a diferite sisteme în scopul menținerii stabilității și echilibrului lor față de influențe exterioare.” Așadar, feedbackul este o reacție de a menține echilibrul și este semnificativ când vine vorba despre procesul de învățare.

Feedbackul are rolul de a reduce decalajul care se stabilește între ceea ce poate să realizeze un individ și criteriile de reușită impuse. Așadar, în mediul școlar, ca feedbackul să fie eficient, cadrul didactic trebuie să știe în ce stadiu se află elevii săi și la ce nivel ar trebui să ajungă.

Chiar dacă feedbackul pozitiv, atunci când este utilizat în mod corespunzător, poate avea un impact puternic asupra rezultatelor elevilor, numeroși cercetători au demonstrat de-a lungul timpului că feedbackul negativ este folosit mai des în sala de clasă. Profesorii folosesc, de obicei, feedbackul negativ pentru a schimba comportamentul unui elev, fie pentru a opri un comportament perturbator, fie pentru a-i face să încerce mai mult la o sarcină. Cu toate acestea, cercetările demonstrează că atunci când profesorii pedepsesc elevii, aceștia continuă adesea comportamentul perturbator. (Weidinger, 2016). Deoarece mustrările și afirmațiile negative despre eforturile elevilor tind să fie nespecifice, iar cadrul didactic nu oferă nicio justificare privind comportamentul perturbator sau comportamentul care ar trebui adoptat în schimb; ele conduc către perpetuarea comportamentului nedorit, lipsa motivației pentru sarcina în cauză și scăderea interesului general al școlarilor pentru sarcinile academice.

Feedbackul negativ afectează, de asemenea, comportamentele elevilor prin scăderea imaginii de sine. Mai precis, utilizarea în mod constant de către profesori a feedbackului negativ îi face pe elevi să se îndoiască de grija profesorilor pentru ei, să se simtă nedemni de laudă, să aibă un sentiment mai scăzut de motivație intrinsecă și să solicite o recompensă pentru a îndeplini o sarcină. Astfel, utilizarea feedbackului negativ poate avea efecte pe termen lung asupra comportamentului elevilor, determinând elevii să dezvolte percepții negative despre sine. A avea percepții negative despre sine este deosebit de îngrijorător, mai ales la vârsta școlară mică, deoarece s-a constatat că autopercepțiile au o influență mai mare asupra succesului elevilor la clasă decât abilitățile lor reale.

S-a constatat că feedbackul acordat de profesori influențează relațiile cu elevii și rezultatele elevilor, inclusiv angajamentul lor academic și aspecte ale percepției lor de sine. În timp ce profesorii care folosesc mai mult feedback pozitiv dezvoltă relații de susținere cu elevii lor, profesorii care folosesc mai mult feedback negativ tind să dezvolte relații conflictuale cu elevii. Profesorii joacă un rol esențial în modelarea elevilor, deoarece sunt responsabili nu numai pentru educarea acestora, ci și pentru dezvoltarea motivației elevilor de a învăța. Mai precis, prin relația profesor-elev, copiii își formează imaginea despre clasă, școală și învățare. Atunci când profesorii oferă un nivel ridicat de sprijin, mențin contact vizual și oferă feedback pozitiv, relația cadrului didactic cu elevii este bazată pe încredere și siguranță, iar copiii au o imagine bună despre sine și învățare. Prin urmare, aceste comportamente pozitive întăresc stima de sine, făcându-i pe

școlarii mici să se simtă încurajați, interesați de sarcinile de lucru și motivați să-și continue comportamentul.

Bibliografie:

1. Weidinger, N. (2016). Gestures with and without speech: A developmental perspective, ISBN 978-3-8325-4234-4

Rolul grădiniței și deprinderi ale preșcolarilor

Georgescu Denisa-Maria

Deprinderea este un complex de acțiuni automatizate, bazate pe sisteme de legături nervoase temporare denumite "stereotipuri dinamice". "La om, orice acțiune se însușește pe calea învățării ca proces conștient". Este, așadar, un moment al activității și un, efect al învățării. Pentru formarea deprinderilor, este nevoie de voință și de timp, de concentrare mai mare din partea copilului, la ceea ce are el de făcut, ca, apoi, printr-un exercițiu susținut, să se ajungă la automatizarea mișcărilor și exercitarea lor într-o anumită succesiune.

Grădinița fiind prima treaptă a învățământului, firesc este ca pregătirea școlarilor pentru școală să se înscrie ca unul dintre obiectivele majore ale educației preșcolare. După cum se știe, rezultatul acestei pregătiri este construit de criteriul școlarizării, respectiv, disponibilitatea copilului de a se integra, fără dificultăți deosebite, în mediul școlar instituționalizat. Perioada preșcolară este împărțită, astfel: Subperioada preșcolară mică (3-4 ani) – caracterizată de instabilitate emoțională subperioada preșcolară mijlocie (4-5 ani) – caracterizată de progresul evident, atât din punct de vedere fizic, al motricității, cât și din punct de vedere al proceselor cognitive. Subperioada preșcolară mare (5-6/7 ani) – caracterizată prin maturitate, independență, capacitatea de învățare este activă și este mult mai eficientă fiind dublată de interesele de cunoaștere, motivația intrinsecă, curiozitate. Această perioadă este marcată de o dezvoltare holistică și complexă. Specialiștii în educație recomandă ca cei mici să meargă la grădiniță, în loc să rămână acasă cu buna, sau bunicii. Fiecare preșcolar începând de la grupa mică începe să dezvolte anumite deprinderi. Una dintre aceste deprinderi ce se urmărește la grupa mică este socializarea unde copilul învață să îi accepte pe cei din jur, să împartă jucăriile, să se joace împreună cu ceilalți, să ajute un coleg atunci când are nevoie, să nu îi pună anumite etichete, să se respecte pe ceilalți. Aici intervine educatoarea care prin diferite metode îi stănge în jurul ei pe cei mici, prin diferite mijloace îi determină să comunice cu ceilalți, să împartă tot ce au, să fie prieteni, să colaboreze în realizarea diferitelor sarcini care necesită ajutor din partea unui coleg. Pe parcursul grădiniței, cei mici trec prin diferite proiecte tematice sugerate în curriculum, iar educatoarea le îmbracă într-o formă plăcută și captivantă, pentru ca cei ei să fie încântați de tot ce văd și aud despre tema respectivă, să le stârnească interesul, să le dezvolte creativitatea și imaginația. Pot fi proiecte despre familie, grădiniță, corpul uman, animale, anotimpuri, etc. pe care cei mici să le parcurgă cu o deosebită plăcere prin jocuri, prin joacă, pentru a învăța ceva din fiecare fără însă să conștientizeze că au desfășurat diferite activități, ei o consideră o joacă, o joacă din care acumulează foarte multe informații. Pe măsură ce cresc, preșcolarii au format deja foarte multe deprinderi, de a colora, picta, modela, lipi, de a scrie semne grafice, cifre, de a desfășura diferite activități practice de mototolire, rupere.

Bibliografie :

1. Camelia Munteanu, Eusebiu Neculai Munteanu, Ghid pentru învățământul preșcolar, Editura Polirom;
2. Golu, P., Verza, E., Zlate, M. (1988), „Psihologia copilului. Manual pentru clasa a XI-a școli normale”, Editura Didactică și Pedagogică, București;

Jocul .Forme de activitate ludică în grădinița de copii.

Durdun Diana-Andra

În dicționarul general al limbii române pentru cuvântul joc se consemnează: Acțiunea de a se juca ;petrecere distractivă(mai ales între copii);Joc de societate=distracție într-un grup de persoane constând din întrebări și răspunsuri hazlii sau din dezlegarea unor probleme amuzante.Joc de cuvinte=glumă bazată pe asemănarea de sunete dintre două cuvinte cu înțeles diferit.

Jocul didactic = Specie de joc care îmbină armonios elementul instructiv și educativ cu elementul distractiv . Tip de joc prin care educatorul consolidează , precizează și verifică cunoștințele predate copiilor , le îmbogățește sfera de cunoștințe.Conținutul ,regulile și acțiunile de joc conferă jocului didactic un caracter specific ,înlesnind rezolvarea problemelor puse copiilor.

Pentru copil jocul este o activitate fundamentală față de adult care adoptă jocul ca un înlocuitor ,ca o formă de acțiune cu caracter hedonic.

La nivelul preșcolarilor ,jocul pune în mișcare funcțiile gândirii și ale activităților dinamice .Prin joc se manifestă eul ,această structură internă denumită personalitate .Pe latura secundară ,jocul este un divertisment .În cadrul activităților școlare jocul apare ca un mijloc de transmitere a unor cunoștințe sau moduri de comportament în carul social.Prin ele ,se manifestă tendința de comunicare ,de imitație sau de realizare a unor construcții.

Francezul J.Piaget consideră jocul o acțiune de adaptare pe fondul unor acumulări într-un proces activ. Activitatea în joc conduce copilul către grupul social ,îl determină, îl motivează ca parte a unui întreg.

Din punct de vedere psihologic jocul mijlocește transferul din real în imaginar .Prin utilizarea simbolurilor ajută la educarea gândirii, îi educă pe copii în acțiuni creative în situații concrete de viață. Activitatea copilului în joc îi satisface dorințele determinând o relație conștientă ,liberă într-o lume imaginară proprie.

Pentru noi, în activitățile cu preșcolarii, jocul exprimă categoria instructiv-educativă a activităților din învățământul preșcolar. În cadrul activităților la alegere jocul stimulează spiritul de observație ,dezvoltă gândirea logică ,cultivă imaginația ,ajută la educarea memoriei ,formează conduita morală.

Ca mod de manifestare ,jocurile au obligația de a satisface necesitățile cognitive și afective ale copiilor ,să stimuleze creativitatea ,să-i ajute pe copii să socializeze ,să le stimuleze individualitatea ,să-i ajute să se integreze ,mai apoi ,în activitățile școlare.

Astfel se îmbină cunoștințele despre mediul cu educarea limbajului sau educarea morală cu educația muzicală ,activități plastice cu activități matematice. Pentru ca jocul să reușească , aceste domenii trebuie corelate armonios ,potrivit cu interesul copiilor.

Cadrul didactic trebuie să știe să dozeze cunoștințele ,să stabilească o strategie didactică pentru ca ,în final ,să se realizeze și evaluarea modului cum s-au însușit conținuturile.

Durdun Diana-Andra ,Liceul Tehnologic “I.C
Petrescu”Stâlpeni,-Grădinița cu Progam Prelungit Stâlpeni.

EDUCAȚIA OUTDOOR- EXEMPLE PRACTICE, PROIECTE EDUCAȚIONALE DERULATE LA NIVEL NAȚIONAL/LOCAL

BAICU IOANA DANIELA

Educația outdoor este o formă de educație care se bazează pe învățarea în aer liber. Realizând o sinteză a lucrărilor și studiilor de specialitate, am identificat câteva caracteristici cheie ale acestui tip de educație.

Educația outdoor se adresează tuturor celor trei nivele de învățare: nivelul acumulărilor de cunoștințe (cognitiv), nivelul deprinderilor fizice (motric) și cel al individualizării unor trăsături de comportament (afectiv).

Dintre formele de educație formală, informală și non-formală, educația outdoor se pliază cel mai bine cu cea non-formală, întrucât ca și aceasta, educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă și oferă utilitate practică imediată cunoștințelor învățate.

Atât educația non-formală cât și educația outdoor pot fi integrate cu succes în educația formală cu scopul de a maximiza efectele procesului de învățământ.

În învățământul preșcolar, adevărata muncă a educatoarei este în spatele documentului curricular. Nimic nu poate fi mai provocator din punct de vedere profesional decât a te întrece cu programa de studiu utilizată la grupă, găsindu-i noi înțelesuri, abordări, strategii de aplicare, etc.

Voi enumera câteva exemple practice de activități care se pot desfășura în aer liber:

Domeniul Științe (DȘ) -Activități matematice:

- În activitatea * Formează mulțimi de obiecte după criteriul formei, mărimii și culorii* copiii au adunat cât mai multe frunze, să le sorteze după culoare, formă, mărime;
- materiale din natură: ghinde, nuci, castane, măceșe, frunze, cu ajutorul cărora vom scrie cifre, vom realiza scara numerică, vom realiza grupe de obiecte după diferite criterii.

Cunoașterea mediului se pliază cu activitățile ecologice. Totul pornește de la deprinderile simple: hârtiile, ambalajele nu se aruncă la întâmplare ci se depozitează ordonat în containere speciale. Spațiile verzi cu flori și copaci trebuie curățate, puneți accent pe condițiile optime de dezvoltare a unei plante. În cadrul acestor activități de observare în natură, preșcolarii au văzut pomișorii înfloriți, au descoperit culorile frunzelor în anotimpul toamna, au plantat flori, am observat *tufănica*, am descoperit părțile componente, culorile și mirosul.

Domeniul Limbă și Comunicare (DLC)

- punerea în scenă a unei povești, după ce în prealabil a fost citită. Se poate solicita preșcolarilor să schimbe firul povești (pentru a evita haosul și dezorganizarea, copiii sunt anunțați cu o zi înainte);
- începerea unei povești alegând un obiect din natură (un copac, o floare, etc.) – Poveștile copacilor: așezați grupuri mai mici de copii lângă un copac. Ce sunete se aud? De unde vin? Dacă copacul ar vorbi, ce poveste ar spune?

Există o varietate de activități ce pot fi derulate în aer liber în cadrul cărora copiii își pot dezvolta imaginația, creativitatea, limbajul și exprimarea. Domeniul Estetic și Creativ (DEC)

Educația plastică oferă posibilitatea manifestării depline a creativității și sensibilității copilului. Desenele, colajele, afișele cu mesaj ecologic constituie o îmbinare a esteticului cu informația științifică. Prin aceste activități, capătă valoare artistică unele obiecte realizate din materiale refolosibile. Copiii au ocazia de realiza cu creta pe asfalt desene cu anumite teme sau cu team la alegere.

Educație muzicală

- organizați concursuri muzicale în aer liber sau mergeți cu copiii la un concert, în acest fel se pot descoperi elevi cu talent care pot urma o carieră în acest domeniu. Domeniul Om și Societate (DOS)
- Activitățile de educație pentru societate prin care preșcolarii își însușesc reguli elementare rutiere și de comportare civilizată pe stradă, în parc, la locul de joacă.
- creați un spațiu de reflecție în aer liber, lansați discuții despre frumusețe utilizând elemente din natură: frunze, flori, castane, ghinde, dovleci etc.;
- identificați o faptă bună făcută de un copil, încurajați-i să discute despre ea – de ce e important să faci bine celor din jurul nostru?
- Copiii au realizat cu ajutorul fructelor frigarui pe care i-au gustat, cu ajutorul materialelor din natura au realizat ornamente florale, au desfășurat activități de frecare a porumbului și au spart nuci.

Domeniul Psihomotric(DPM)

- există o varietate de activități sportive, diferite exerciții, toate acestea contribuind la dezvoltarea fizică și psihică a copilului într-un mod armonios. Acest domeniu se pliază cel mai bine cu acest concept de educație outdoor. Unde altundeva poți desfășura activitatea de educație fizică mai frumos decât în aer liber.

Ar trebui să se considere educația outdoor ca parte semnificativă în sistemul de învățământ, ca un întreg șir de oportunități de învățare.

IMPACTUL FACEBOOK ASUPRA FORMĂRII PERSONALITĂȚII ADOLESCENTULUI DE AZI

Andronache Brîndușa / Zanfîr Cătălina-Andreea

Majoritatea adolescenților din ziua de astăzi petrece un număr mare de ore pe rețeaua de socializare numită Facebook. Ei accesează de foarte multe ori această rețea, datorită faptului că instrumentele cu ajutorul cărora pot naviga în această lume s-au modernizat de-a lungul timpului. Telefonul mobil reprezintă un instrument la îndemâna oricui în societatea de astăzi. Cu ajutorul acestui instrument, adolescenții au o conectare permanentă cu mediul virtual.

Navigarea cu ușurință în această lume virtuală nu reprezintă un motiv de îngrijorare, ci mai degrabă reprezintă o adaptare la viața cotidiană. Ceea ce ne îngrijorează, însă sunt modalitățile în care adolescenții petrec timpul pe Facebook, deoarece acest mediu le influențează dezvoltarea personalității.

Majoritatea adolescenților au în lista de prieteni foarte mulți necunoscuți. Din dorința de a strânge cât mai multe likeuri la diferite postări, aceștia acceptă cererile de prietenie ale persoanelor pe care nu le cunosc. Acest lucru este îngrijorător, deoarece există foarte multe conturi false, făcute cu scopul de a atrage tinerii în diferite capcane.

Postarea diferitelor locații pe rețeaua de socializare reprezintă un alt pericol pentru adolescenți. Aceștia postează deseori locuri în care sunt, lucru îngrijorător, deoarece persoanele necunoscute din lista lor pot afla cu ușurință locația acestora. Acest caz nu ar mai fi fost atât de periculos, dacă în lista de prieteni ar fi existat persoane cunoscute, persoane cu care au mai discutat în viața reală.

Vizibilitatea datelor personale reprezintă un alt pericol pentru adolescenții de astăzi. Cei mai mulți dintre ei au afișate aceste date în mod public. Adresa, numărul de telefon, școlile finalizate, toate acestea sunt afișate pe Facebook la foarte mulți adolescenți. Ei pot fi sunați de persoane necunoscute și agresati, amenințați.

Există, așadar, o serie de pericole cu care adolescenții se confruntă în mediul virtual. Deoarece ei petrec o bună parte din timp în această lume virtuală, părinții și profesorii ar trebui să-i acorde o mai mare importanță. Nu putem să le interzicem utilizarea acestuia, însă putem să integrăm Facebook în lecțiile noastre, arătându-le elevilor că există și alte întrebări ale acestuia.

Importanța evaluării formative

Naidin Denisa-Mihaela

În condițiile învățământului românesc de astăzi, se impune o altă manieră de abordare a evaluării rezultatelor școlare, un model de proiectare / realizare a procesului integrat de predare – învățare – evaluare mai eficient, centrat, cu adevărat, pe elev. Activitățile de evaluare trebuie proiectate din perspectiva nevoilor de formare ale celui educat. Este necesar ca evaluarea să fie centrată pe aspectele ei formative, astfel încât să cultive și să susțină interesul elevilor pentru studiu, să-i îndrume în activitatea de învățare. Învățătorul trebuie să stăpânească toate metodele și instrumentele de evaluare, și să le aplice în funcție de particularitățile clasei de elevi. Utilizarea eficientă a strategiilor, metodelor și instrumentelor de evaluare va pune în valoare aspectul creativității, al gândirii critice, al manifestării individuale, proprii fiecărui elev, rezultatul final vizat fiind formarea, la nivelul individului, a culturii generale, formarea de abilități, atitudini, competențe, priceperi și deprinderi necesare integrării sociale a acestuia.

Evaluarea didactică modernă pune accent pe diversificarea probelor scrise și pe îmbunătățirea calității acestora, în sensul de a stimula posibilitatea elevilor de a reflecta profund și personal, de a descoperi noțiunile care exprimă esențialul. Evoluția de ansamblu a învățământului primar denotă o tendință de a valorifica bogata tradiție acumulată în timp și nevoia de inovație pedagogică proprie oricărui învățător care își respectă vocația. Suntem într-o perioadă de tranziție care se va constitui într-o operă colectivă de mare complexitate și dificultate. Reglarea întregului

proces de învățământ nu poate fi realizată fără date concrete cu privire la procesul elevilor, iar aceste date nu pot fi obținute decât printr-o evaluare realizată cu instrumente precise, elaborate în raport cu obiectivele instruirii.

Evaluarea formativă este prezentă pe tot traseul unei activități educaționale, explică faptele care au produs rezultatele constatate, identifică carențele cunoștințelor studiate și ce anume trebuie reparat în activitatea de învățare. Misiunea ei formativă, de corectare și autocorectare a activității, se realizează cu ajutorul coechipierilor educaționali elev-profesor.

ROLUL ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE

PETRE LOREDANA

“Sa nu-i educam pe copiii nostri pentru lumea de azi. Aceasta lume nu va mai exista cand ei vor fi mari si nimic nu ne permite sa stim cum va fi lumea lor. Atunci sa-i invatam sa se adapteze.”
(Maria Montessori – “Descoperirea copilului”)

Educația prin activitățile extracurriculare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizat, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură.

Activitatea extrașcolară este segmentul de educație, care asigură în mare parte transferul de cunoștințe, acumulate de către elevi în cadrul programului standard de ore obligatorii (curriculum formal) în practică, ceea ce oferă elevului deprinderi practice de a implementa în practică cunoștințele teoretice acumulate.

Activitatea educativă școlară și extrașcolară dezvoltă gândirea critică și stimulează implicarea tinerei generații în actul decizional în contextul respectării drepturilor omului și al asumării responsabilităților sociale, realizându-se, astfel, o simbioză lucrativă între componenta cognitivă și cea comportamentală. În urma plimbărilor, a excursiilor în natură, copiii pot reda cu mai multă creativitate și sensibilitate, imaginea realității, în cadrul activităților de desen și modelaj, iar materialele pe care le culeg, sunt folosite în activitățile practice, în jocurile de creație. La vârsta școlară, copiii sunt foarte receptivi la tot ce li se arată sau li se spune în legătură cu mediul, fiind dispuși să acționeze în acest sens.

Activitățile extracurriculare oferă oportunități pentru dezvoltarea unor competențe, în raport cu anumite obiective ce inspiră și provoacă educabilul, atât pentru succesul lui educațional, cât și pentru cel din viața de zi cu zi. Acestea au o valoare importantă atât pentru dezvoltarea socială a educabilului, cât și pentru cea personală, prin demersuri specifice și particulare. Deși activitățile specifice educației formale urmăresc anumite finalități menționate anterior, totuși ele nu uzitează la maxim de valorizarea unor competențe precum: dezvoltarea unor abilități interpersonale, muncă în echipă, inițierea și implementarea unor proiecte personale sau în echipă, deprinderi de învățare a modului cum să înveți.

Bibliografie:

1. Cucoș, C., Pedagogie (ediția a doua, revăzută și adăugită), București, Polirom, 2002.
2. Crăciunescu, Nedelea, Forme de activități extracurriculare desfășurate cu elevii ciclului primar, în "Învățământul primar" nr. 2, 3 / 2000, Ed. Discipol, București;

TEMA ANOTIMPURILE

Maxim Simona

DENUMIREA JOCULUI: Ghicește după gust!

SCOP: Verificarea cunoștințelor despre fructe și legume;

CONȚINUTUL JOCULUI: Cunoștințe despre fructe și legume de toamnă: formă, mărime, culoare, gust, miros și importanța pentru sănătatea omului.

SARCINA DIDACTICĂ: Copiii trebuie să identifice fructele și legumele de toamnă, să le descrie și să ghicească denumirea acestora.

REGULILE JOCULUI:

Coșulețul cu fructe și legume, tăiate și amestecate, trece de la un copil la altul pe versurile: „Iată ți-am adus mâncare/Spune-mi cum se cheamă oare?”. Copilul în dreptul căruia s-a oprit coșulețul la recitarea versurilor, va gusta și descrie fructul sau leguma aleasă și întreabă „Foaie verde lemn uscat /Spune-mi te rog ce-am gustat?”.

Copiii formulează ghicitori despre legume și fructe folosind jetoanele primite.

Răspunsurile corecte vor fi formulate în propoziții fiind apreciate prin stimulente – imagine simbol.

Răspunsurile greșite vor fi sancționate cu o pedeapsă hazlie.

ELEMENTE DE JOC: folosirea versurilor, moment de așteptare, ghicitori, confirmarea răspunsurilor corecte și incorecte prin stimulente.

VARIANTA I: Copilul gustă, descrie și solicită recunoașterea fructului sau a legumei alese.

VARIANTA II: Copiii aleg un jeton pe baza căruia formulează o ghicitoare, așezând imaginile la grupa din care face parte (grupa fructelor, legumelor).

EVALUAREA ȘI STIMA DE SINE

COMȘA IRINA-MARIA

Evaluarea este un act absolut necesar în procesul conducerii unei activități și în luarea deciziilor, ea furnizând informații necesare reglării și ameliorării activității didactice, prin adoptarea măsurilor corespunzătoare situațiilor de instruire. Prezentă în orice activitate pedagogică, evaluarea se află în relație de interdeterminare, de interacțiune funcțională cu predarea și învățarea, făcându-le mai eficiente.

Tendința de a aprecia, de a evalua este o trăsătură firească a ființei umane. Indiferent de ceea ce facem, de ceea ce realizăm, ca oameni simțim nevoia să știm dacă am făcut bine, dacă a fost suficient sau mai lipsește ceva. De asemenea, ne dorim să ne vedem așa cum suntem și să aspirăm la mai mult, la perfecționare.

Esența acțiunii de evaluare este de a cunoaște efectele activității desfășurate în vederea perfecționării procesului în etapele următoare.

Evaluarea este "barometrul" care indică în orice moment "starea" pregătirii școlare, succesele și eșecurile, nivelul performanțelor obținute în raport cu cele proiectate prin curriculum. Indiferent de activitățile pe care le desfășurăm, căutăm să satisfacem două trebuințe indispensabile stimei de sine: necesitatea de a fi iubit, apreciat, dorit, simpatizat și necesitatea de a fi competent, performant, abil, înzestrat. Stima de sine reprezintă o evaluare pe fiecare persoană o face despre ea însăși. Imaginea de sine se creează prin relaționarea dintre individ și imaginea sa, dar și dintre grupul de apartenență / de origine și imaginea sa în interiorul grupului și în afara acestuia. Stima de sine se poate exprima comportamental fie prin conduite cu caracter pozitiv, fie prin conduite deviate.

Între stima de sine și performanță există o relație de influențare reciprocă. Mediul de proveniență al elevului are un impact mare asupra acestuia, asupra performanțelor școlare.

Evaluarea este menită să realizeze cunoașterea și aprecierea schimbărilor produse de elevi în toate planurile personalității lor. Acolo unde este voință, motivație, evaluarea și autoevaluarea determină individul să se autodepășească, să se perfecționeze.

JOCUL-ACTIVITATE FUNDAMENTALĂ ÎN GRĂDINIȚĂ

DINU DANA-ELENA

Jocul copilului preșcolar pendulează între știință și neștiință, între lipsa oricărei limitări de timp și de spațiu și seriozitatea vieții cotidiene, între starea de veghe și de reverie, între conștient și inconștient, între realitate și ficțiune, între cunoaștere și amuzament, între competiție și gratuitate etc. La finalizarea oricărui joc, constatăm că acesta nu implică nici foloase materiale și nici nu provoacă daune, ci doar contribuie la bunăstarea cognitivă, afectivă, fizică și socială a copiilor.

Deoarece la vârsta preșcolarității copiii sunt angrenați în joc cea mai mare parte a timpului, este evidentă importanța pe care trebuie să o atribuim caracteristicilor definitorii ale acestuia. Astfel, dintre numeroasele atribute pe care le regăsim în literatura de specialitate, prezint:

Jocul, în calitatea sa de activitate psihică umană, se află în relație de interdependență cu celelalte, învățarea, creația și munca, determinându-le pe toate acestea în context ludic.

Jocul contribuie la dezvoltarea cognitivă, fizică, socială și emoțională a personalității, întrucât „formează, dezvoltă și restructurează întreaga viață psihică a copilului. Jucându-se cu obiectele, copiii își dezvoltă percepțiile de formă, mărime, culoare, greutate, își formează capacitatea de observare, ca formă complexă și superioară a percepției”(Golu, 2009, p.37).

Jocul contribuie semnificativ la dezvoltarea componentei sociale a comunicării, deoarece prin intermediul lui preșcolarii își vor selecta parteneri, prieteni sau asociați pe acei colegi cu care vor comunica eficient în desfășurarea unui anumit joc.

Jocul poate să presupună identificarea cu un model (personaj, caracter-tip etc), ale cărui caracteristici, convingeri, atitudini, comportamente, emoții sunt imitate, ceea ce reprezintă un exercițiu pregătitor pentru asumarea identității de mai tarziu (Glava & Glava,2018, p.94-95).

Ca metodă activ-participativă, jocul didactic implică intens preșcolarul în propria instruire. El devine subiect activ al propriei formări și învață să respecte regulile în diferite contexte sociale. Dacă la început preșcolarul apelează la obiecte pentru a se juca, în timp jocul devine o activitate conștientă, cu subiect și rol, cu norme bine stabilite, antrenând deopotrivă și parteneri. Astfel, prin joc, are loc o transpunere cât mai fidelă a realității.

Jocul este un excelent mijloc de activare a potențialului cognitiv, modelând în primul rând personalitatea copilului. H. Wallon consideră jocul ca o activitate de pre-învățare. Jocul constituie, în esență, principala modalitate de formare și dezvoltare a capacităților psihice ale copilului, stând la baza formării personalității acestuia. Stimulează creșterea capacității de a trăi din plin, cu pasiune fiecare moment, conferind stare de bine, fericire tuturor participanților la joc.

Prin joc se manifestă întreaga viață psihică a copilului, se exprimă cunoștințele, emoțiile, dorințele, chiar și acelea care nu pot fi satisfăcute imediat. Jocul reprezintă una din modalitățile prin care copilul caută să cunoască realitatea înconjurătoare, de socializare primară, de antrenare a capacităților cognitive și de exteriorizare a emoțiilor și sentimentelor.

Relația joc-dezvoltare-învățare

Corelația dintre joc și învățare este condiționată de nivelul general de dezvoltare psihică a copiilor. Prin îmbinarea elementelor de învățare cu cele de joc, copilul își însușește unele cunoștințe și face primii pași în direcția formării deprinderilor de muncă intelectuală.

Prin joc se achiziționează: autoreglajul emoțional, complexitatea limbajului și fluxul conexiunilor logice, gândirea logico-matematică, nivelul de rafinament al motricității fine și grosiere, reziliența, ascultarea activă, atenția voluntară, receptivitatea față de nou și flexibilitatea, toate acestea contribuind decisiv la dezvoltarea unei personalități depline.

Relația dintre activitatea de joc și dezvoltare este evidențiată prin următoarele tipuri de schimbări:

-transformarea jocului de manipulare în joc de reproducere sau imitativ.

-se dezvoltă jocurile de dramatizare.

-jocul de construcție câștigă în conținut și rezultate, apare o legătură între jocul de construcție și jocul cu subiect și rol.

-se dezvoltă jocurile de mișcare în context concret.

Declanșarea învățării la vârsta preșcolarității se realizează prin intermediul diferitelor tipuri de activități ludice. Păstrarea echilibrului dintre motivația extrinsecă și cea intrinsecă se menține în contextul jocului, deoarece preșcolarul se implică și participă efectiv la transformarea realității prin

experiențe personale, în sensul în care acțiunile lui se orientează spre descoperirea și transformarea elementelor din viața reală.

Jocul, învățarea și dezvoltarea se află în relație de interdependență, deoarece jocul sprijină învățarea și dezvoltarea, învățarea se produce în contextul jocului, iar dezvoltarea constituie un sprijin important pentru joc. Prin activitatea de joc li se oferă preșcolarilor prilejul de a exersa achizițiile dobândite în contexte de învățare formale, nonformale și informale.

Beneficiile jocului

Cercetările recente sugerează că accesul copiilor la joc poate:

- să crească stima de sine și respectul de sine.
- să îmbunătățească și să mențină sănătatea fizică și mentală.
- să le ofere posibilitatea de a intra în legătură cu alți copii.
- să le crească încrederea prin dezvoltarea unor competențe noi.
- să ofere oportunități copiilor, indiferent de abilitățile pe care le dețin.
- să consolideze capacitatea de adaptare prin asumarea de riscuri și provocări, rezolvarea de probleme.

În concluzie, putem afirma că jocul este văzut ca activitate predominantă la vârsta copilăriei, efectuată de bunăvoie, cu dimensiuni formative plurivalente pe toată durata existenței umane, dar cu finalități diferite, date de vârstă, de personalitatea și de etosul cultural al fiecărui individ angrenat în joc.

• Bibliografie:

Catalano H, Albulescu I (2018), „Pedagogia jocului și a activităților ludice”, Editura Didactică și Pedagogică, București.

Catalano H, Albulescu I (2019), „Didactica jocurilor”, Editura Didactică și Pedagogică, București.

Glava A și Glava C (2018), „Jocul și dezvoltarea personalității”, în „Pedagogia jocului și a activităților ludice”, Editura Didactică și Pedagogică, București.

Lecția de iubire

Poenaru Camelia

Educația disciplinează și ordonează interiorul ființei umane, cat și relațiile acesteia cu semenii. Disciplina în educație nu înseamnă supunere, obediență totală, necondiționată, ci trebuie să fie indusă printr-o serie de activități care să genereze comportamentul adecvat, disciplinat.

Dreptul la educație, alături de cel de a exista, de un trai sănătos este fundamental. Societății îi revine obligația de a-i asigura copilului, acest drept.

Se știe că de la naștere copilul învață. Prima lui școală este familia, apoi prietenii și orice grup social din care copilul face parte. Debutază din copilăria timpurie și se menține de-a lungul întregii existențe. Mediul social îl ajută, apoi, după „cei 7 ani de acasă” să se adapteze mai bine lumii prin știință și cunoaștere. Dezvoltarea capacităților mentale și modalitatea de a le folosi eficient sunt contribuțiile majore ale școlii, unde copilul găsește tot ceea ce este necesar formării unui om capabil de acțiune, cu conștiința morala vie.

Educația trebuie să vizeze nevoile de învățare ale tuturor copiilor, tinerilor, adulților, ale celor excluși, urmărind astfel, dezvoltarea deplină a personalității umane și întărirea respectului față de drepturile omului și față de libertățile sale fundamentale. Ea trebuie să răspundă nevoilor Europei contemporane și viitoare, caracterizată printr-o perfectă loialitate, respectul persoanei umane, toleranța, simpatie, sociabilitate, generozitate și spirit de înțajutorare.

Sarcina actuală a școlii este formarea la elevi a unei conștiințe europene, prin cultivarea respectului și solidarității față de cultura altor popoare. Valori importante precum: aspirația spre democrație, respectul drepturilor omului, ale drepturilor copiilor, justiția socială, toleranța, pacea, echilibrul ecologic, tradițiile culturale.

Într-o lume marcată de conflicte, readucerea în atenția tuturor dar mai ales a copiilor, care reprezintă viitorul omenirii sub toate aspectele, dar mai ales ideologic, a sensului unor cuvinte precum: toleranță, înțelegere, indulgență, poate reprezenta primul pas spre schimbare... schimbarea mentalității, a atitudinii față de anumiți semenii, care, din colțul în care iau împins neînțelegerea, prejudecățile, ura, caută cu ochii umezi, o speranță...

Unul din obiectivele importante ale reformei educaționale este formarea comportamentelor și atitudinilor tolerante pe baza cărora elevii să acționeze cu înțelepciune și responsabilitate în diverse circumstanțe ale vieții. Noile educații includ educația pentru toleranță ca prioritate, paralel cu educația pentru pace și democrație și educația pentru drepturile omului. Fiecare dintre noi trebuie să dea un sens nou cuvântului toleranță și să înțeleagă că a noastră capacitate de a recunoaște valoarea fiecărei persoane reprezintă fundamentul etic al păcii, securității, dialogului intercultural.

Toleranța este o valoare morală, iar educarea în spiritul acesteia se înscrie, așadar, în sfera educației morale. Educația morală reprezintă dimensiunea internă a activității de formare-dezvoltare a personalității care vizează „ceea ce este mai profund și mai accentuat subiectiv în ființa umană” (Hubert, Rene), realizabilă prin raportarea la valorile incluse în normele etice definitorii pentru reglementarea raporturilor omului cu lumea și cu sinele.

Copiii noștri trebuie să știe să trăiască în condițiile diversității care ne înconjoară reprezentând una dintre cele mai mari provocări.

Ca termen, toleranța este „vârsta copilăriei”. În vocabularul străbunilor noștri au existat din totdeauna cuvinte ca: îngăduință, indulgență, a căror prezență este justificată de realitățile istorice.

Competențele esențiale necesare pentru practicarea cu succes a toleranței, după părerea lui B.Reardon, sunt: a trăi în condițiile diversității; a trata conflictele într-o manieră constructivă, a exercita propria responsabilitate.

Toleranța ca atitudine și comportament, se învață, se însușește pe bază de modele, de la cea mai fragedă vârstă, școala devenind laboratorul principal pentru participarea, exersarea acesteia, dar și un agent de integrare socială și un centru cultural al comunității. Pedagogia toleranței este destinată nu doar școlii, ci întregii societăți, această problemă fiind una mondială.

Crearea unei societăți cu adevărat tolerante constituie un ideal educațional internațional. Școala este mica societate, unde ar fi bine să se conștientizeze fenomenul și să se învețe a se practica în multiple împrejurări și relații. Sentimentul dat nu se moștenește prin naștere, el se dobândește prin educație, dar pentru aceasta avem nevoie de un arsenal impunător de cunoștințe și de formarea unei mentalități noi. Principiile de bază pentru practicarea toleranței în școli și pentru edificarea unei pedagogii a toleranței sunt:

- asumarea de către școală a responsabilității de a educa prin și pentru toleranță; -
abordarea pozitivă a diversității sociale;
- dezvoltarea unui mod pozitiv de a gândi despre ceilalți
- concentrarea permanentă asupra similitudinilor, a lucrurilor care ne unesc și ne fac să ne simțim bine împreună
- combaterea naționalismului și a rasismului
- crearea unei atmosfere pozitive și cooperante în școală.

Atmosfera care se creează în clasă trebuie să fie binevoitoare și caldă, fiecare elev trebuie susținut. Numai astfel toți se vor accepta unii pe alții așa cum sunt și acest lucru îi va ajuta să crească. Afirmarea în cadrul unui grup este o sursă importantă a respectului de sine. Persoanele cu un simț sănătos al propriei valori au mai multe șanse să fie tolerante. Se știe că respectul de sine este un factor important care influențează învățătura.

Un mediu pozitiv este esențial pentru o dezvoltare sănătoasă.

Încerc să definesc altfel toleranța, cerând ajutorul unui copil: Toleranța este egală cu Omemia, Loialitatea, Egalitatea, Rațiunea, Acceptarea, Naturalitatea, Tandrețea, Amabilitatea, într-un cuvânt sunt obiectivele unei lecții de iubire cu care din ce în ce mai des ne confruntăm atât la școală cât și în viață. Se aud strigătele organizației „Salvați copiii”, care arată că potrivit datelor Organizației Mondiale a Sănătății și a Institutului Național de statistică peste 220 000 de copii români sunt cu ADD/ADHD. Fiecare literă o fi A-de la Ajutor, D-de la Dorință și D-de la Dragoste?!

Doamna doctor Simona Buzilă arăta într-un articol al său că acești copii au nevoie de măsuri educaționale individualizate pentru ameliorarea comportamentelor problematice din clasă. În funcție de severitatea simptomelor și de măsura în care acestea influențează funcționarea copilului în mediu familial, social și școlar, medicul poate decide administrarea de medicamente cu scopul îmbunătățirii atenției și diminuării gradului de superactivitate. Este mult mai importantă pe lângă medicație, construirea suportului familial și educațional care să antreneze copilul într-un program de terapie comportamentală cu reguli clare și măsuri psihologice ce urmăresc dezvoltarea atenției și a capacității de concentrare, reducerea comportamentului agresiv, dezvoltarea competențelor sociale, creșterea încrederii în sine și îmbogățirea performanțelor școlare.”

Într-o adevărată lecție de iubire, am putea aplica în cazul acestor copii câteva metode:

- Nu trebuie izolat în ultima bancă, ci plasat în prima bancă pentru a-i acorda frecvent atenție;
- Măcar de două- trei ori pe oră trebuie să i te adresezi acestuia, oferindu-i o recompensă verbală pentru fiecare răspuns sau faptă bună;
- Dacă nu este atent la ce se spune în clasă, îl poți ignora fiindu-i taxate comportamentele problemă.

O lume complexă cum este cea contemporană, dinamică, antrenată în procese neîntrerupte și șocante de schimbare, are nevoie de oameni cu capacitate de integrare și adaptare, cu spirit de autonomie și de independență. Cooperarea între familie și școală este absolut necesară, pentru a stimula dezvoltarea copilului.

Voi încheia reaminti cuvintele lui Voltaire:

„Ce este toleranța? Atributul umanității”.

Poezie de toamnă - Vis de toamnă

Stoicescu Loredana Cristina

Plin de emoții aștept momentul, Să
văd covor de frunze vii. Toamna
să-și facă testamentul, Lăsând în
urmă bogății.
Deși sunt copil iubesc,
Să văd cum toamna îmbracă țara,

Cum truda celor ce muncesc, E
răsplătită umplând câmara.
Culori aproape ireale Au
codrii ce parcă zâmbesc, Iar
soarele timid răsare
Cu raze ce abia îndrăznesc.
E anotimpul care-ti dă
Legume, fructe, bucurii,
E timpul când tot capătă
Viață prin glasul de copii. E
toamnă iar și totu-i rece, Dar
este atât de minunat! Mă tem
că toamna o să plece Luând
cu ea tot ce-am visat.

Poezie de toamnă

Dumitru Luiza Maria

Toamna s-ar fi inventat...
Toamna este un meșter priceput,
Creațiile ei sunt frumoase, de neîntrecut.
Ea aduce multe bogății
Și începuturi noi pentru copii. Vremea
frumoasă încă nu s-a dus, Mult mai
devreme însă e apus.
Doar vântul, parcă s-a mai întezit,
Copacii rând, pe rând, i-a desfrunzit.
Toamna este un gospodar de seamă
Ne dă bucate multe și bune pentru iarnă.
Ne pregătește ogoarele pentru iernat

Culcușuri calde pentru animale stau în hibernat.

Noi, pentru toate astea, cu drag, îți mulțumim!

Să vii în fiecare an, cu admirație să te privim,

Cu frumusețea și bogăția ce ne-ai dat

De n-ar fi fost ea, Toamna, s-ar fi inventat....

cris_diaconu07@yahoo.com

DIACONU CRISTINA

Jocul didactic este un tip de activitate prin intermediul căruia, învățătorul predă, consolidează, chiar evaluează cunoștințele elevilor, îmbogățindu-le sfera de cunoștințe, punându-le în valoare capacitățile creatoare, asigurându-se participarea activă de către aceștia la lecții, dezvoltându-lise motivația, competitivitatea, atenția, voința, dorința de a învinge.

Un joc poate deveni un joc didactic de limba română dacă îndeplinește următoarele condiții: realizează un scop și o sarcină didactică din punct de vedere al limbii și comunicării (scopul formulându-se în concordanță cu programa școlară pentru clasa respectivă iar sarcina jocului având legătură cu conținutul acestuia, adică ce trebuie făcut concret pentru a se realiza scopul propus.) De obicei în cadrul jocului didactic de limbă română întâlnim doar o sarcină de lucru, aceasta constituind elementul de bază prin care se transpune elevilor scopul urmărit.

Dacă ar fi să facem o clasificare a jocurilor care se folosesc la orele de limbă română la ciclul primar, găsim multe aspecte, deoarece acesta poate fi integrat ori de câte ori dorim un climat psihologic și social de manifestare și dezvoltare a personalității copiilor, un cadru inedit de desfășurare a activităților didactice, care vor avea rezultate deosebite, mai ales la școlarii mici, care printr-o gândire preponderent concretă, nu pot sesiza fenomenul de limbă, prin jocul didactic depășind ușor acest impas.

Ținând cont de obiectivele instructiv-educative am grupat jocurile didactice în:

- Jocuri destinate pronunției corecte a sunetelor, a silabelor, a cuvintelor;
- Jocuri destinate îmbogățirii vocabularului; înțelegerea sensului corect al cuvintelor;
- Jocuri pentru formarea unei exprimări nuanțate și expresive;
- Jocuri pentru însușirea flexiunii verbale și nominale;
- Jocuri care urmăresc construirea corectă a propozițiilor;

Voi da câteva exemple de jocuri folosite la clasă de-a lungul experienței mele de la catedră, care au fost eficiente, care au solicitat elevii să gândească, să-și exprime opinii personale, să argumenteze, să caute soluții, dobândind deprinderi esențiale pentru întreaga perioadă de școlarizare, pentru întreaga lor viață.

Jocuri pentru dezvoltarea auzului fonematic: „Jocul sunetelor”, „Jocul silabelor”, „Schimbă prima silabă”, „Unde găsești cuvântul”, „Spune mai departe”;

Jocuri pentru activizarea vocabularului: „Cuvinte prietene”, „Cuvinte certate”, „Cuvinte magice”, „Răspunde repede și bine”, „Ștafeta”, „Ce cuvânt lipsește”etc.

Jocuri pentru însușirea structurii gramaticale și consolidarea deprinderilor ortografice: „Să găsim alt înțeles”, „Unde s-a oprit roata”, „Eu spun una, tu spui multe”.

Așadar, jocurile didactice utilizate sunt forme de învățare consolidare, dar și de verificare a cunoștințelor elevilor, în general, dar și a limbajului în special.

JOCURILE COPILĂRIEI

Teașcu Aurora Bianca

Jocul fiind activitatea fundamentală a copilului este important ca toți copiii să fie stimulați în mod constant să se joace, să alerge, să participe la diferite activități în mod activ. Un copil care se joacă, aleargă, face mișcare este un copil sănătos, capabil să facă față cu succes efortului intelectual. Sportul înseamnă, sănătate, mișcare, determină spirit de competiție și fair-play.

Sunt jocuri în care se dezvoltă atenția, încrederea, viteza de reacție și învață să respecte reguli.

”Șotron”- cel mai reprezentativ joc al copilăriei jucat de fete, dar la care se angrenau și băieții care voiau să convingă fetele că pot străbate într-un picior pătrățelele desenate pe asfalt sau pe pământ. În general ”Șotronul” are forma unui om cu șapte sau opt căsuțe dar forma poate diferi. Competitorii trebuie să arunce cu o piatră în fiecare dintre căsuțe, să parcurgă fiecare căsuță într-un picior pentru a recupera piatra și să se întoarcă fără a atinge vreo linie, după care să arunce spre un număr superior. Câștigă cine reușește primul să arunce piatră în toate căsuțele, să o recupereze de fiecare dată și să ajungă la start. Lungimea șotronului este între 5-7m.

„1,2,3 la perete stai” – un joc foarte antrenant în care un elev stă cu fața la un zid/perete și rostește numele jocului timp în care copii se află în spatele lui și se mișcă spre zid. După ce termină de rostit ”1,2,3 la perete stai”, cel care se află cu fața la zid se întoarce repede pentru a-i surprinde pe copii care încă nu s-au oprit și îi trimite înapoi la linia de start. Primul jucător care scapă de vigilența celui care numără și reușește să atingă peretele fără să fie văzut mișcându-se va trece cu fața la perete.

Rațele și vânătorii- la acest joc pot participa mai multi copii, dintre care doi sunt „vânători” și restul sunt „rațe”. „Rațele” vor sta între cei doi „vânători”, care vor încerca să îi nimerească aruncând o minge. Dacă o „rață” este atinsă, înseamnă că este ”împușcată” și iese din joc. Dacă nu este atins nimeni în timpul aruncării, mingea ajunge la celălalt vânător, care va încerca și el să prindă „rațe”. De asemenea dacă o „rață” prinde în brațe o minge,, aruncată fără ca aceasta să cadă, poate câștiga o viață. Când rămâne numai un jucător, se numără atâtea aruncări câți ani are participantul și dacă nu este atins, câștigă rațele și rămân aceiași vânători. Dacă este atins, primele două rațe scoase afară, vor deveni vânători.

Țară, țară, vrem ostași!- un joc pe echipe format din cel puțin 5-6 jucători. Membrii echipelor se țin strânși de mâini și se poziționează față în față la o distanță de cel puțin 10m. O echipă strigă „Țară, țară, vrem ostași!”- iar membrii celeilalte echipe întreabă Pe cine!. Prima echipă numește un jucător care trebuie să alerge spre echipa adversă și să treacă printre doi adversari care se țin de mână. Dacă le desface mâinile îi va lua pe unul dintre ei la echipa sa, însă dacă nu se poate trece se alătură el acelei echipe. Câștigă echipa care ia toți jucătorii. .

Rolul poveștilor în alfabetizarea emoțională a preșcolarilor

Crăescu Diana-Maria

Poveștile sunt un bun instrument pentru a crește nivelul de inteligență emoțională a preșcolarilor. Alfabetizarea emoțională reprezintă modul în care abilitățile socio-emoționale pot fi dezvoltate. Daniel Goleman prezintă în lucrarea sa, „Inteligența emoțională”, un program numit „Programa

Științei Sinelui” care reprezintă un „model de predare a inteligenței emoționale” (Goleman, 2017, p. 418).

Psihologul Lawrence Kohlberg a utilizat o metodă anume, numită „interviul judecăților morale”, pentru a elabora o clasificare mai amănunțită decât cea a lui Piaget despre dezvoltarea moralității. Această metodă presupune „folosirea anumitor povești special concepute care descriu acțiuni ce pot fi considerate corecte după anumite criterii morale, însă greșite în lumina altora” (Holman, 2016, p.147). În acest context poveștile au fost special create și utilizate pentru a vedea care este părerea copiilor în urma prezentării poveștii și a setului de întrebări aferent acesteia. În urma răspunsurilor primite psihologul a putut concluziona că „diferențele dintre răspunsurile copiilor de diverse vârste arată că sunt plasați la anumite niveluri ale unei ierarhii fixe a evoluției judecății morale” (Ibid.).

Povestea îi dă posibilitatea preșcolarului să fie implicat, indirect, într-o acțiune prin care trece protagonistul și să se identifice cu trăirile acestuia, inconștient, aflând astfel modul în care personajul rezolvă acea dificultate. Astfel i se dă rezolvarea unei probleme prin care trece și el, fără să i se impună un mod anume. Bruno Bettelheim explică de ce ar trebui să li se citească copiilor povești și că aceștia au nevoie „de o educație morală care să-i prezinte avantajele unei conduite morale doar într-un mod subtil și subînțeles, nu prin noțiuni etice abstracte, ci prin ceea ce îi apare în mod tangibil corect” (Bettelheim, 2017, p.10).

Un avantaj al utilizării poveștilor pentru alfabetizarea emoțională a preșcolarului este aceea că temele abordate sunt foarte diferite, așadar pot fi dezvoltate o paletă largă de emoții prin care trec copiii de această vârstă.

Bibliografie: Bettelheim, B. (2017). Psihanaliza basmelor. București: Editura Univers.

Goleman, D. (2017). Inteligența emoțională (Ediția a IV-a). București: Editura Curtea Veche.

Holman, A. (2016). Dezvoltarea moralității la copiii mici. În Stan, L. (coord.), Dezvoltarea copilului și educația timpurie, Iași: Editura Polirom.

IMPLICAREA COPIILOR ÎN REZOLVAREA PROBLEMELOR PRIN JOC

Nicula Gabriela-Margareta

Inteligența este capacitatea individului de adaptare la situații problematice și devine evident faptul că implicarea copilului în sarcini instructiv-formative de tip problematic reprezintă o importantă modalitate de realizare a educației intelectuale.

Rezolvarea unor probleme necesită parcurgerea mai multor faze:

- punerea problemei -identificarea datelor cunoscute utile și conturarea în linii generale a rezultatului solicitat.
- formularea ipotezelor -creionarea diverselor posibilități de abordare efectivă a problemei respective.
- elaborarea modelului rezolutiv - ulterior operațiunii în favoarea unei ipoteze are loc anticiparea mentală a succesiunii secvențelor implicate în rezolvare.

-etapa executivă -transpunerea în fapt a modelului rezolutiv elaborat.

Efortul intelectual solicitat este variabil în funcție de caracteristicile situației problematice propuse spre rezolvare și de particularitățile copilului.

Educatorul va acorda asistență individuală fiecăruia dintre copii. Succesul utilizării acestei strategii acționale este dependent de măsura în care educatorul este capabil să ofere copiilor situații problematice relevante și să gestioneze parcursul cognitiv al acestora în aflarea soluțiilor.

Preșcolarul trebuie să cunoască structura generală și etapele ce intervin în orice proces de rezolvare a problemelor și să desfășoare exerciții specifice în vederea familiarizării cu fiecare dintre acestea.

Antrenarea deliberată a copiilor în utilizarea diverselor strategii de rezolvare a problemelor este o altă strategie de realizare a educației intelectuale. Confruntarea cu situații problematice presupune recursul la două tipuri principale de strategii de rezolvare a problemelor: strategia de factură algoritmică și strategiile de tip euristic.

Algoritmul este o serie strict ordonată de etape, care parcurse într-o ordine anterior stabilită conduc la un anumit rezultat. El servește soluționării cu succes și în timp rapid a unei varietăți de situații problematice.

La nivelul educației intelectuale educatorului îi revin astfel două categorii de sarcini: identificarea și comunicarea pentru copii a tipologiei problemelor care pot fi soluționate pe cale algoritmică și familiarizarea acestora cu utilizarea diverselor strategii algoritmice de rezolvare a problemelor.

Strategiile de tip euristic își dovedesc utilitatea în situația confruntării cu situații problematice inedite, puțin familiare subiectului în cauză. În această situație rezolvatorul nu mai recurge la utilizarea unei modalități de rezolvare algoritmică, el aflându-se în fața unei mari varietăți de alternative și proceduri posibile de urmat în vederea rezolvării problemei. Aceste alternative posibile trebuie succesiv testate în funcție de probabilitatea lor de succes, probabilitate estimată cu o oarecare aproximație de către subiect.

Literatura de specialitate menționează două tipuri de strategii euristice utilizate în rezolvarea de probleme: analiză scop–mijloace și analiză prin sinteză.

Analiza scop–mijloace este propusă de Simon și Newell, are ca punct de plecare compararea stării inițiale a problemei, respective a datelor de start ale acesteia, cu starea sa finală, în speță cu tipul de rezultat așteptat a se obține. Rezolvarea problemei se suprapune cu identificarea specificului fiecăruia dintre cele două stări și cu efortul de eliminare, prin aproximări succesive, a diferențelor existente inițial între starea inițială și starea finală a problemei respective.

Analiza prin sinteză, avansată de Rubinstein, concepe strategiile euristice de rezolvare a problemelor ca pe o succesiune de formulări și reformulări ale problemei, proces prin intermediul căruia rezolvatorul decantează permanent datele obținute, reorientând astfel după caz demersul rezolutiv. Datorită reformulărilor periodice ale problemei, rezolvatorul avansează progresiv, prin eliminarea treptată a stărilor de incertitudine, înspre obținerea rezultatului final.

E DREPTUL TAU, COPILE!

ANTOFIE CARMEN-CRISTINA

Familia-i cu siguranță

Cel mai minunat în viață

Să o ai și să trăiești frumos, Să

crești și să fii sănătos.

Alături de frați și surori,

De părinți, bunici și verișori,

Trăiți cu toții în armonie,

Fără violență, cu multă dăruire.

La școală să mergi să înveți,

Cu mult respect, tu să te porți,

De educație nu te feri,

Om cu carte ai să devii.

La joacă mergi cu mare bucurie

Aleargă, cântă, dansează o melodie

Pictează munții, marea și câmpia, Copilărește,

viața-i copilărie!

De ai ceva de spus, eu te ascult,

Te sfătuiesc, te protejez și te alint,

Căci DREPT ți se cuvine ție

Să fii copil cu adevărat, copile!

Îmbogățirea și dezvoltarea vocabularului

Stana Carmen

Predarea educării limbajului, ca activitate de învățare, reprezintă un front larg și favorabil activității de dezvoltare a vorbirii copiilor, de îmbogățire și activizare a vocabularului lor. Mijloc de expresie și de comunicare, limba este însușită de copil încă din primul an de viață, grădinița și școala asigurând continuarea învățării începute în familie.

Această activitate nu poate fi sporadică, întâmplătoare, socotită ca o anexă a unei activități, ci trebuie să fie permanent prezentă în toate activitățile și de asemenea să se desfășoare organizat, sistematic, metodic, în fiecare din compartimentele disciplinei.

În general, auxiliarele de ciclul preprimar sunt sărace în exerciții de vocabular, iar curriculum-ul, nici nu prevede activități speciale de vocabular la grădiniță. Ținând cont de numărul mic de exerciții din auxiliare, pentru îmbogățirea și dezvoltarea vocabularului micilor preșcolari se impune cuprinderea unui număr mai mare de exerciții de vocabular și de o mai mare varietate, iar curriculum-ul pentru învățământul preșcolar să indice măcar câteva activități speciale pentru vocabular repartizate pe semestre.

Instrumentul indispensabil prin care se realizează atât acumularea de cunoștințe, cât și dezvoltarea posibilităților de folosire creatoare, de exprimare originală a acestora, este limbajul, suport al gândirii și, totodată, mijloc de exprimare a conștiinței noastre (prin vorbire și scriere). Fără ajutorul cuvintelor nu ar fi posibil limbajul interior și limbajul exterior, pentru că limbajul este suportul gândirii; gândim cu ajutorul cuvintelor. Din aceste adevăruri reiese cât se poate de clar, rolul hotărâtor al exercițiilor de dezvoltare a limbajului, de îmbogățire a vocabularului, de activizare și nuanțare a acestuia.

Îmbogățirea vocabularului presupune lărgirea progresivă a sferei de cunoaștere a preșcolarilor, a experienței de viață, înseamnă dobândirea de noi achiziții care contribuie la constituirea și dezvoltarea conduitei sale verbale. De altfel, precizarea vocabularului se împletește strâns cu activitatea de îmbogățire a lexicului, fiind un proces complex și de durată, care nu se limitează la grădiniță sau la primele patru clase, ci continuă pe tot parcursul școlarității. Precizarea vocabularului solicită din partea copiilor o înțelegere cât mai adecvată a termenilor și folosirea lor corectă în vorbire.

Pentru ca însușirea acestor cuvinte să capete trăinicie, trebuie realizată activizarea lor. Nu se poate concepe dezvoltarea vocabularului dacă cuvintele și expresiile întâlnite prima dată de către copil vor rămâne doar înregistrate în carnetul vocabular. Preșcolarul trebuie pus în situația de a transfera aceste achiziții în creațiile sale personale. Activitatea aceasta, în grădiniță, se limitează în cele mai multe cazuri, la explicarea cuvintelor și expresiilor pe care copiii le întâlnesc pentru prima dată în text. Această activitate, care nu trebuie să fie singura, este deosebit de importantă și ea răspunde unei sarcini majore care revine studiului limbii române, îndeosebi în grădiniță: precizarea, îmbogățirea, diversificarea vocabularului copiilor, însușirea resurselor expresive ale limbii, formarea deprinderilor de exprimare corectă, condiții esențiale pentru întreaga activitate de învățare.

Studiul sistematic al limbii presupune recurgerea la tehnici de învățare specifice foneticii, vocabularului, morfologiei, sintaxei, ortografiei, și lecturii, compartimente din care sunt selectate acele conținuturi care-și găsesc justificarea în formarea unei exprimări spontane, corecte și nuanțate, compartimente care oferă preșcolarului mijloacele și instrumentele indispensabile de comunicare.

Părinte-Profesor AZI

Dinescu Maria-Magdalena

"Copilul este o ființă pe care ne-a împrumutat-o Dumnezeu ca să facem un curs intensiv despre cum să iubim pe cineva mai mult decât pe noi înșine, despre cum să ne schimbăm cele mai mari defecte pentru a le da cele mai bune exemple și despre cum să învățăm să avem curaj. Da, asta e!" (Jose Saramago)

Instituția școlară actuală a intrat într-o nouă etapă în care procesul de bază constă în educare, termen care în latină înseamnă "a scoate la iveală" potențialul interior din fiecare individ în parte.

Pornind de la această idee, rolurile pe care le are de susținut un cadru didactic în sistemul relațional școlar actual sunt diverse, complexe și complementare. Rolul de profesor este unul social care se descompune în mai multe sub-roluri în funcție de diferite aspecte ce presupun acțiuni, atitudini, valori și posibile surse de conflict.

Pentru a-și onora toate rolurile cadrul didactic trebuie să dobândească anumite competențe generale și specifice:

- Luarea deciziilor în procesul de învățământ
- Comunicarea și relaționarea eficientă cu părinții, elevii și colegii
- Declanșarea și menținerea interesului elevilor, a curiozității și dorinței de învățare
- Îndrumarea persuasivă a elevilor
- Observarea și evaluarea corectă a comportamentelor elevilor
- Rezolvarea de conflicte

Dar oare este suficient doar efortul cadrului didactic?

O școală de "TOP", din punctul meu de vedere, este o școală în care legătura părinte-profesorelev este una foarte strânsă, nucleul acestei triade fiind elevul, în jurul căruia ar trebui să se concentreze, fără echivoc, acțiunile școlii și familiei.

Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea și asumarea de către profesori și părinți, în egală măsură, a tuturor problemelor pe care le comportă această acțiune.

Acestă colaborare trebuie să aibă la bază o cunoaștere a potențialului intelectual și emoțional al fiecărui actor implicat. Știut este faptul că fiecare individ adult (profesor sau părinte), are în spate o experiență de viață care și-a pus amprenta asupra modului de a privi lumea și viața. Poate să fie o experiență de viață pozitivă și echilibrată sau o experiență negativă care a făcut ca adultul din spatele copilului să acumuleze temeri, frustrări sau chiar traume. Dacă în prima situație lucrurile sunt de dorit deoarece copiii din preajma adulților echilibrați emoțional se vor dezvolta armonios, în cea de-a doua situație lucrurile nu sunt deloc simple deoarece trebuie conștientizate și rezolvate întâi problemele - mele - adulților și apoi cele ale copiilor. Uneori acest lucru este posibil

(cazul părintelui cooperant) al- teorii nu, situație în care ajutorul consilierului școlar, al psihologului este necesar.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevul cu un bagaj cât mai mare de cunoștințe, ci și de a-i stimula creativitatea, de a-l învăța să aibă încredere în sine, să încerce, să greșească, iar acest lucru să știe că este firesc și să-l determine să fie curios, inventiv, întreprinzător, să-și depășească limitele și să fie permanent în competiție cu el însuși. În cele din urmă, fiecare copil va trebui să se descopere, să fie conștient de potențialul său și să aleagă singur calea pe care vrea să o urmeze în viață.

Bibliografie:

1. Cury, A. (2005). Părinți străluciți, profesori fascinați. București: Editura For You.

Modalități de prevenire și combatere a bullying-ului

Pînzaru Iuliana

Fenomenul de tip bullying în școală reprezintă o problemă din ce în ce mai acută. Bullyingul este un comportament intenționat de intimidare care apare repetat și are la bază un dezechilibru de putere.

Trebuie să oferim tuturor elevilor un cadru de siguranță. De cele mai multe ori violența psihologică este intimă, ascunsă de copii. Ei nu doresc să-și recunoască neputințele, vulnerabilitățile.

Există mai multe tipuri de bullying: fizic (se împing, lovesc, ciupesc, pun piedică), verbal (amenință, tachinează, poreclesc, șantajează, fac glume răutăcioase) și relațional sau cyberbullying (trimit mesaje răutăcioase, postează videoclipuri sau fotografii pentru a face glume, creează conturi false). Este bullying atunci când acțiunea se petrece în absența adultului, acțiunea este repetată și intenționată, există un dezechilibru de forțe între cei doi, între victimă și agresor.

Ne întrebăm adesea de ce recurg unii la bullying. Există diferite motive: ei înșiși au fost cândva tiranizați, au avut modele negative, iar alții au un aer de superioritate, în realitate fiind nesiguri.

Școala trebuie să identifice care sunt zonele în care pot contribui:

trăsături personale de bază (punctele forte ale elevului, nivelul de empatie, colaborarea cu colegii în cadrul școlii și în afara lor, principalele relații pe care le are în cadrul școlii)

mediul socio-cultural (cele mai importante influențe culturale care acționează asupra elevului, cum este elevul influențat de preferințele lui în materie de muzică, filme sau literatură)

experiențele de familie (valorile din familia elevului, încurajarea colaborării cu ceilalți)

identitatea școlii (valorile și tradițiile școlii)

climatul educațional (colaborarea, situații de încurajare a competițiilor, măsura în care comportamentul profesorilor față de elevi modelează situații de bullying)

politica anti-bullying a școlii (aplicarea unui chestionar, formare pentru părinți și profesori, supraveghere suplimentară în timpul pauzelor în locurile unde se întâmplă cel mai adesea asemenea situații)

La nivel individual: conversații cu elevii care intră în rol de agresor/rol de victimă și cu părinții lor, sprijin din partea elevilor din rolurile de martori pentru cei care intră în rol de victimă, grupuri de sprijin pentru părinții elevilor care intră în rol de victimă/agresor .

Este bine ca cei care sunt martori la o situație de bullying să apeleze la ajutorul unui adult. Acesta poate întrerupe conflictul și poate oferi suport celui agresat. Este important ca cei ce sunt de față să nu încurajeze un astfel de comportament (în mod activ sau pasiv).

Influența stilului managerial al profesorului asupra formării și dezvoltării personalității elevilor și asupra clasei de elevi

Bocșa Sandra Bianca

Stilul managerial se referă la modul de proiectare, organizare, desfășurare, monitorizare și control al procesului educațional la nivelul clasei de elevi, adoptat de fiecare cadru didactic, în funcție de personalitatea, convingerile și valorile acestuia. Concret, stilul de conducere a colectivului de elevi se reflectă în procesul de coordonare a resurselor umane, informaționale, materiale, de timp și nu numai, în vederea atingerii rezultatelor scontate.

Adoptarea și asumarea de către profesor a oricărei decizii privind obiectivele, mijloacele de realizare a acestora, sarcinile și controlul absolut al modului în care se realizează activitatea, fără acceptarea unor idei, direcții sau opinii ale elevilor sunt elemente specifice unui stil managerial autoritar. Această abordare declanșează rezistența neexprimată a elevilor, teama și punerea în abis a personalității lor, aceștia fiind cu rigiditate controlați de profesor, un maestru păpușar, care trage de sforile unor marionete vii. Un astfel de stil managerial reduce posibilitățile de dezvoltare personală, din cauza limitării până la excludere a elevilor de la adoptarea deciziilor sau exprimarea opiniilor. Imposibilitatea de a participa la decizie anulează simțul responsabilității, diminuează interesul creativ-participativ pentru activitățile desfășurate, reduce productivitatea elevilor și dezorientează în lipsa unei persoane care să preia controlul.

În opoziție, stilul democratic-participativ se caracterizează prin încredere reciprocă între membrii grupului și prin relații interpersonale strânse. Profesorul manager, liderul, nu conduce activitatea clasei singur, ci implică elevii în conducerea și derularea acțiunilor la clasă. Acestora li se oferă responsabilitatea supravegherii și a dirijării unor acțiuni la nivelul grupului. În felul acesta, stilul managerial determină reducerea conflictelor, a tensiunilor din colectivul de elevi și o puternică implicare a acestora în procesul educativ. Profesorul sprijină în permanență grupul în învățare, însă el nu mai este actantul principal, ci, în centrul procesului educativ, sunt elevii, nevoile și interesele acestora, iar demersul activităților este orientat spre dezvoltarea personală armonioasă a elevilor.

Dacă stilul managerial autoritar asigură obținerea unor rezultate bune pe perioade scurte și medii de timp, stilul managerial democratic promite – prin comunicare eficientă, loialitate, diminuarea conflictelor și a presiunilor la nivel de grup – performanță pe perioadă lungă, învățarea într-un mediu prietenos și armonios îmbrăcând formele unei învățări pe tot parcursul vieții.

Un bun dascăl

Șerban Diana-Elena

Rapiditatea cu care evoluează viața școlară și schimbările pe care aceasta le antrenează face ca efortul de adaptare al profesorului să fie din ce în ce mai necesar, mai intens, mai constant. Rolul instituțional al profesorului se leagă de activitatea didactică, dar acesta desfășoară, în plus, și o activitate educativă. De la el, se așteaptă să asigure atât însușirea de către elevi a cunoștințelor prevăzute în programa școlară, cât și formarea la aceștia a unor însușiri dezirabile de

personalitate. Mai precis, de la un dascăl se așteaptă să proiecteze și să prezinte cunoștințele de o manieră care să faciliteze asimilarea acestora de către toți elevii (rolul decisiv revenind, totuși, acestuia) și să întrețină, totodată, relații potrivite cu fiecare elev în parte. Pentru împlinirea unor asemenea așteptări, el trebuie să dispună de o dublă competență- una tehnică, implicată în predarea și satisfacerea cerințelor formale ale școlii și alta socială sau umană, implicată în stabilirea și întreținerea relațiilor corespunzătoare cu toți elevii și cu restul personalului școlii. Comportarea profesorului în clasă este condiționată în mare măsură și de atmosfera existentă și de comportarea elevilor. Contează apoi, opiniile, valorile, atitudinile și caracteristicile personale ale acestuia. Fiecare profesor personifică rolul într-o manieră originală și ajunge în cele din urmă la un stil propriu de activitate didactică și educativă. Relația rol- personalitate este reciprocă: nu numai personalitatea influențează rolul, dar și acesta influențează personalitatea, anumite cerințe ale acestuia putând deveni cu timpul atribute constante ale personalității. Rolul de profesor presupune calități și competențe de o complexitate deosebită. Nu este însă îndeajuns doar să acționezi ca un profesor, ci trebuie să și simți ca atare, asimilarea integrală a rolului implică însușirea, inclusiv, a emoțiilor și atitudinilor asociate acțiunilor respective. Prin stilul său de predare, profesorul influențează într-un fel sau altul învățarea inițială a elevilor, iar în prelungirea acesteia poate sprijini și susține, pe diverse căi, eforturile învățării ulterioare a acestora.

Este important ca dascălul să fie preocupat nu numai de ceea ce fac elevii în raport de ceea ce se așteaptă el să facă aceștia, ci și de ceea ce trebuie să facă el însuși în raport cu ce se așteaptă de la el să facă. Nu este suficient să li se spună copiilor cum să învețe, ci este nevoie de organizarea unor „exerciții de învățare”, exerciții prin care aceștia să ajungă singuri la convingerea în temeiul rezultatelor, că procedeul de învățare dat este mai productiv decât cel folosit de ei obișnuit.

Orice învățare angajează personalitatea elevului, așadar este mai la îndemâna dascălului să găsească modalitatea cea mai adecvată pentru fiecare elev în parte și, în raport de aceasta, să-i acorde acestuia sprijinul de care are el nevoie.

Bibliografie:

Maximilian Boroș , Profesorul și elevii săi, Edit. Gutinul, Baia Mare, 1994

John Dewey, Fundamente pentru o știință a educației, Edit. Did.și Pedag.R.A., București, 1992

Numărătoare

Iacob Claudia Monica

Lumea spune că-s drăguț:

Am 1 nas cârn și micuț,

Pe obraji, două gropițe Și

2 ochi cu liminițe.

3 pistrui pe obrăjor,

Părul lins și gălbior.

Și-n gurița cireșică,
Sus și jos, la o adică, Am
chiar 4 dințișori.
Și mai am 5 degetele,
Multă treabă fac cu ele! Uite-
așa, chiar de sunt pici, Pot să
număr pân' la 5!
1, 2, 3, 4, 5.

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EDUCATIVE ÎN PARTENERIAT CU PĂRINȚII

JURCHELA CRISTINA

„Educația devine o oportunitate neașteptată de conectare a trio-ului profesor-părinte-elev, de reflecție asupra a ce este învățarea, de experimentare a unor noi moduri de a inspira învățarea și de regândire a sistemului educațional din perspectiva realităților sec.XXI.”

Specialiștii în educație , indiferent de nivelul de învățământ, se confruntă în prezent cu multe provocări pentru a adapta școala online și interesele de învățare ale elevilor. Este imperativ necesară introducerea în clasa virtuală a unor activități de învățare experiențială pentru a crea o conexiune între ceea ce fac elevii la școala online și ceea ce trăiesc în viața reală. Astfel, rolul profesorului este acum, mai mult ca oricând, nu doar de a facilita accesul la sens prin transpunerea pedagogică a conținuturilor mediate de tehnologie, ci și de a identifica, preveni și elimina disfuncțiile cognitive, astfel încât predarea online să fie eficientă și adaptată atingerii obiectivelor de învățare specific fiecărei discipline.

În învățământul preșcolar, în cadrul activităților desfășurate online , pe lângă profesor/educatoare și copii, trebuie incluși și părinții. Datorită caracteristicilor individuale și de vârstă ale preșcolarilor, se știe că ei nu dețin abilități de a utiliza singuri tehnologia. Tot la această vârstă, copiii încă nu dețin suficiente cunoștințe pentru descifrarea citirii și scrierii cuvintelor. De aceea activitățile educative în online se desfășoară cu ajutorul părinților.

Părinții sunt aceia care îi ajută în fiecare zi pe copii să acceseze link-ul de pe Meet pentru a intra la activități cu educatoarea. Aș putea generaliza că la toate activitățile online desfășurate, ajutorul părintelui este necesar. Cu cât copilul este mai mic, cu atât mai mult este nevoie de implicarea părintelui.

Fără o colaborare și comunicare eficientă în acest „trio” educatoare-copil-părinte, educația în online ar avea multe sincope și chiar ar fi imposibil de realizat.

Bibliografie:

„Captivează-ți elevii în online mai ceva ca în clasă!”- Călin Iepure, Răzvan Curcubată, Bogdan Vaida

Importanța instrumentelor digitale în educație și formare

Arnautu Andreea Edviga

Poveștile au o importanță majoră în dezvoltarea și evoluția copiilor. Acestea sunt un mod pentru copii de a înțelege viața, totodată de a descoperi noi lumi, un mod de a dezvolta imaginația și de a forma valori și principii, un mod de a îmbunătăți gândirea dar și comunicarea.

Poveștile sunt peste tot în jurul nostru, de la felul în care înțelegem și percepem viața, până la istorie, învățături și chiar amintiri. Ele formează caractere și dau sens vieții.

Poveștile stârnesc imaginația dar și emoțiile copiilor și le permit să exploreze lumea într-un mod diferit, dar și să-și formeze percepția și modul de gândire și de înțelegere, dincolo de posibilitățile oferite de realitate.

Cărțile sunt cel mai bun mod de a prezenta copiilor, pe înțelesul lor, situații complexe, și de a le dezvolta gândirea.

Copiii pot înțelege prin exemplul din povești noțiuni legate de bine și de rău, dar și faptul că uneori adevărul este undeva la mijloc, deoarece nimic nu este atât de simplu cum pare la prima vedere. O poveste bine gândită și complexă îi ajută să-și dezvolte atât simțul critic cât și spiritul de observație, și le antrenează în același timp memoria și inteligența.

Odată cu sosirea pandemiei, foarte mulți profesori au pus accent pe cărțile online. Acest lucru nu este rău, din punctul meu de vedere, pentru că digitalizarea asupra oricaror obiecte la ora actuală este categoric un plan de viitor. Există de asemenea manual care se găsesc online, elevii lucrând din ele, profesorii pregătesc și susțin lecții din ele.

Lumea informatizată din care facem parte toți în momentul actual are și părți pozitive.

Cărțile sunt la îndemâna oricărui copil care are acces la internet și de multe ori gratuit. Acest lucru scutește timp pierdut în ajungerea la o librărie, bibliotecă etc.

Consider că trebuie să scoatem și lucruri pozitive din acești doi ani grei plini de încercări, pentru a putea avea zâmbetul pe buze și pentru a nu ne lăsa cuprinși de pesimism.

Bibliografie:

1) <https://lecturacentral.wordpress.com/b-avantajele-lecturii/>

2) https://timtim-timy.ro/sites/all/themes/timtimtimy/pdf/Simpozion_20162017/diverse/Referate/13.pdf

Importanța instrumentelor digitale în educație și formare

Huian Delia

Cartea trebuie să devină prietena copilului de la cea mai fragedă vârstă. Ea îl ajută să parcurgă căile cunoașterii, de la concret la abstract, de la intuiție la reprezentare și fantezie. Cu ajutorul ei, copilul intră în posesia numeroaselor instrumente care îi pot satisface dorința de a descoperi realitatea înconjurătoare, ea însăși fiind o lume. Școala joacă un rol important în apropierea copilului de lumea cărții și implicit, de lectură.

Lecturarea cărților, a manualelor, a însemnat întotdeauna informare, instruire și educație, în sensul cel mai larg. Ea dă consistență și sens existenței însăși. Ea este o modalitate de a educa, instrui și a contribui la formarea valorilor morale a cititorului.

Apariția cărților electronice a creat o rivalitate cu cărțile clasice. Există iubitori de hârtie și lecturi clasice, dar pe de altă parte, fanii tehnologiei au pus totul într-un singur dispozitiv. Totul depinde de ceea ce își dorește fiecare persoană.

O carte digitală este achiziționată în câteva clicuri și un fisier multimedia este descărcat instantaneu pe dispozitiv. Procesul este instantaneu, se achită și cartea electronică se descarcă în biblioteca multimedia. Acesta este, fără îndoială, unul dintre marile avantaje ale cărților electronice.

Cărțile electronice pot fi mai ieftine. Prin reducerea costurilor pentru stocare, transport și circulația a sute sau mii de exemplare, prețurile sunt mai mici decât cărțile tipărite. Nu sunt costuri de expediere.

Există bineînțeles și dezavantaje ale acestor lecturi din lumea informatizată, Bibliografie

1) https://timtim-timy.ro/sites/all/themes/timtimtimy/pdf/Simpozion_2016-2017/diverse/Referate/13.pdf

JOCUL DIDACTIC – activitatea principală în clasa pregătitoare –

Gospodin Sorina Iulia

La vârsta de 6 ani, copilul se află într-o perioadă de tranziții pe multiple planuri: cognitiv, afectiv, social. Astfel, vârsta de 6 ani capătă o dublă natură: devine punct terminus pentru etapele anterioare, dar și moment de pornire spre noi niveluri de dezvoltare a proceselor și mecanismelor psihice.

Abordarea integrată a curriculumului propune apropierea școlii de viața reală, astfel încât copiii să poată veni în școală „cu lumea lor cu tot”. Accentul se pune pe formarea unor competențe, atitudini și valori transversale și transferabile, utile pentru dezvoltarea personală și socială a elevilor.

Noutatea abordării curriculare la clasa pregătitoare constă în câteva schimbări esențiale, dintre care amintim: trecerea de la învățarea centrată pe acumularea de informație la cea definită prin structurarea/"construirea" graduală de capacități și competențe; de la conținuturi "directive" la conținuturi flexibile, având un caracter exclusiv orientativ; de la învățământul magistro-centrist la

unul focalizat pe acțiunea propriu-zisă a elevului și, nu în ultimul rând, pe previzionarea acestuia din urmă, ca "proiectant" și actor al propriei formări.

Un mijloc de facilitare a trecerii copilului de la activitatea dominantă de joc la cea de învățare este jocul didactic. Jocul didactic poate fi văzut ca o fază intermediară și pregătitoare pentru copil în trecerea de la jocul liber la învățare. Jocul didactic este organizat și propus de învățătoare. Aceasta urmărește realizarea unei sarcini didactice prin acceptarea de către copil a unui joc în care se exersează un conținut corespunzător cu respectiva sarcina didactică.

Jocurile didactice pot fi diverse. Jocurile de mișcare organizate de învățătoare sunt jocuri didactice cu reguli. Învățătoarea poate propune un concurs de parcurgere a unor trasee identice de către doi copii, obiectivul fiind dezvoltarea unei bune orientări a copiilor, iar sarcina fiind aceea de a depăși obstacolele cât mai rapid. Alteleori, în jocul de mișcare se împletesc jocul simbolic și jocul cu reguli.

Jocurile didactice intelectuale pot fi și ele foarte diferite: jocuri senzoriale (de ghicire, de recunoaștere a unui obiect cu ajutorul altui simț decât văzul); jocuri de analiză perceptivă vizuală

ÎMBINAREA ELEMENTELOR TRADIȚIONALE ȘI MODERNE ÎN JOCUL DIDACTIC MATEMATIC

Ursu Nicoleta

Motto: "Joaca este începutul cunoașterii." (George Dorsey)

„Un copil care nu se joacă, nu este un copil, dar omul care nu se joacă, a pierdut pentru totdeauna copilul care trăia în interiorul său și de care îi va fi groaznic de dor.” (Pablo Neruda)

„Nu ne putem imagina copilăria fără râsetele și jocurile sale. Despre un copil nu se poate spune că el crește și atât, trebuie să spunem că el se dezvoltă prin joc.” (Jean Chateau)

Pornind de la acest motto, ne dăm seama, încă o dată, de importanța nemărginită a jocului în creșterea, dezvoltarea, formarea complexă și transformarea armonioasă a copilului, de cât de important este pentru copil să pătrundă tainele cunoașterii într-un mod firesc, natural, prin joc, accesibilizat vârstei lui.

De-a lungul timpului, odată cu punerea în practică a diferitelor tipologii de jocuri, percepțiile educatorului despre rolul și semnificațiile acestora s-au schimbat, iar elementele clasice, tradiționale, care și-au dovedit eficiența în înțelegerea realității, în comunicare, în dezvoltarea armonioasă a copilului, au început să fie completate de tot mai multe elemente moderne de abordare a conținuturilor, a strategiilor folosite, a algoritmilor de predare- învățare, consolidare, evaluare, etc.

Înțelegerea noțiunilor de matematică reprezintă un pas important în înțelegerea realității înconjurătoare, copilul află despre obiecte (formă, culoare, dimensiune, număr, etc.), învață să facă clasificări, să formeze mulțimi, să numere, să identifice forme geometrice ale obiectelor,

poziția ocupată de acestea în raport cu alte obiecte, să facă negații, afirmații, să construiască relații, să gândească logic, să cerceteze și multe altele.

În cadrul domeniului știință, în activitățile de abordare a conținutului matematic, putem să realizăm o însușire rapidă și de durată a conținuturilor prin îmbinarea elementelor tradiționale și moderne, prin apropierea copiilor de noțiunile matematice într-o formă atractivă, prin intermediul jocului, al personajelor inventate, a elementelor surpriză, prin explorare, cercetare directă, prin interacționare cu ceilalți copii, prin comunicare calitativă, prin implicare afectiv-emoțională.

Astel, putem să folosim în jocul didactic matematic elementele moderne precum:

personaje inventate, măști confecționate de copii, versuri ritmate, mișcări din lumea animalelor, onomatopee, surprize,

încurajarea copiilor de a se implica în joc, fără a aduce critici altora,

implicarea socio-afectivă puternică, motivația intrinsecă predominantă,

încurajarea copiilor timizi să comunice, să încerce să rezolve sarcinile didactice,

accentul pus pe interactivitate,

accentul pus pe calitate, pe înțelegerea informațiilor,

un stil flexibil al cadrului didactic, copiii putând reveni asupra cerințelor, putând solicita explicații.

În concluzie, îmbinând elemente tradiționale și moderne, copiii pătrund pe tărâmul științei, al matematicii, într-un mod atractiv, prin intermediul jocului, prin explorarea spațiului înconjurător apropiat, experimentând emoții pozitive în relațiile cu ceilalți colegi, căci:

“Jocul este cel mai elevat tip de cercetare.” (Albert Einstein)

„Nu ne oprim din joacă când îmbătrânim, ci îmbătrânim când încetăm să ne mai jucăm.” (George Bernard Shaw)

Bibliografie:

- Dulamă, M., Modele, strategii și tehnici didactice activizante, Editura Clusium, ClujNapoca, 2002
- Petrovici, C., Didactica activităților matematice în grădiniță, Editura Polirom, București, 2014

Cetățenia democratică – îmbarcare imediată

Vintilă Mariana Monica

Educație, cetățenie, democrație: ce au în comun acești termeni? Voi încerca să explic aceste noțiuni pas cu pas.

Ce este un cetățean? La orele de istorie, în clasa a IV-a, elevii află că noțiunea de cetățean își are rădăcinile în Grecia antică, unde clasa cetățenilor era compusă exclusiv din proprietari, excuzând femeile și sclavii.

Romanii au folosit termenul pentru a stabili o distincție între rezidenții Romei și populațiile din țările cucerite.

Spre finele Evului Mediu cetățenia consta în acordarea unor libertăți comercianților și câtorva alte clase privilegiate, în raport cu clasa nobilimii.

Noțiunile de cetățean și cetățenie se dezvoltă cu adevărat abia la sfârșitul sec. al XVIII-lea și începutul sec. al IX-lea. Termenul de cetățean are semnificații diferite în dicționare europene. În D.E.X. găsim: "cetățean ... locuitor al unui stat care se bucură de drepturi civile și politice și care are anumite obligații față de stat."

Această definiție se limitează la legătura juridică ce unește individul de stat. Am putea adăuga ideii de cetățenie o dimensiune culturală și una socială care au legătură cu identitatea persoanei. Dacă fiecare dintre noi ar fi pe deplin conștient de apartenența la o entitate, poate am acorda mai multă atenție rolului pe care trebuie să-l exercităm în viața comunității locale, zonale, naționale, dar și internaționale.

Ce este democrația? Cuvântul în sine definește: "suveranitatea poporului", provine din limba greacă, unde "demos" înseamnă popor, iar "kratos" - putere suverană.

Există numeroase condiții pentru ca o societate democratică să existe și pentru ca aceasta să fie puternică. Un parlament și dreptul de vot nu sunt suficiente pentru ca aceasta să funcționeze.

Consiliul Europei definește astfel fundamentele democrației:

- Protejarea și respectarea drepturilor omului;
- Pluralismul – adică respectarea unei pluralități de opinii, de partide politice, de culturi și moduri de viață;
- Primarea dreptului – adică a faptului că legea este aceeași pentru toți și sistemul juridic este independent de puterea politică;
- Respectarea diversității și a drepturilor minorităților.

În lume există numeroase tipuri de democrație, foarte diferite și niciuna nu este

perfectă! Putem totuși distinge două mari "modele": cel reprezentativ unde populația își alege reprezentanții care să aleagă în locul ei și modelul participativ unde majoritatea deciziilor, la orice nivel, sunt luate de electorat. În ambele cazuri democrația este fragilă. Cetățenia activă trebuie să lucreze fără încetare la respectarea principiilor democrației.

Cred cu convingere că rolul de cetățean activ al unui cadru didactic este acela de a educa elevii în spiritul principiilor democrației și al valorilor democrctice autentice.

Fără o implicare activă și reală a cetățenilor în rezolvarea problemelor de tot felul (poluare, epuizarea resurselor, nerespectarea unor drepturi elementare ale omului, etc.) nu putem spera într-un viitor fără griji pentru copiii noștri.

Factori strategici în învățarea autoreglată

Ardelean Aurelia Liana

Pentru a defini strategia de învățare, autorii de specialitate au convenit că orice metodă de învățare selectată și utilizată intenționat pentru a atinge un scop prestabilit poate fi considerată drept strategie de învățare. Diferența dintre strategii constă în conținutul și eficiența acestora. Unii elevi dobândesc aceste strategii în mod explicit sau prin reflectare asupra propriilor experiențe de învățare. Există și elevi care întâmpină dificultăți în deprinderea lor fie dezvoltă strategii greșite ori contraproductive. Pentru elevii cu dificultăți de învățare, antrenamentul strategic constituie cea mai eficientă metodă de ameliorare a performanțelor. Provocarea cadrului didactic constă în identificarea modalității de utilizare a strategiilor nou învățate, precum și momentul potrivit de intervenție.

Strategiile superioare de învățare se bazează pe elaborarea, înțelegerea și organizarea materialului, adică gruparea informațiilor relaționate în diverse categorii și structuri. În ceea ce privește elaborarea, autorii susțin că aceasta constă în utilizarea cunoștințelor anterioare pentru interpretarea și îmbogățirea materialului ce trebuie învățat.

Modalități prin care se facilitează elaborarea și înțelegerea materialului sunt: activarea cunoștințelor anterioare prin survolarea materialului și punerea de întrebări referitoare la cunoștințe relaționate cu cele prezente în material; realizarea de analogii, respectiv apropierea unor concepte sau idei pe baza similarităților existente între acestea; mnemotehnicele sau trucurile de memorare (ROGVAIV pentru spectrul de culoare al curcubeului), care sunt utile în special în prelucrarea unui material dificil de memorat (clasificări) și constau în crearea de legături artificiale între diverse idei și concepte (elemente ale clasificării) care să permită reactualizarea ulterioară a acestora. Pentru exemplificare amintim, suprapunerea unor texte melodice pentru reținerea diverselor structuri Măine Voi Primi Multe Jucării Sau Una Nouă – pentru ordina planetelor Sistemului Solar); înlănțuirea conceptelor.

Strategii de organizare a materialului sunt: realizarea unui outline/cuprins al ideilor principale din materialul de învățat; schematizarea conținutului pe baza relațiilor existente între idei. Relația poate fi de tip: cauză-efect, supraordonare sau subordonare (parte-întreg), ordine cronologică, narațiune; reprezentarea grafică a materialului sub formă de hartă, grafic, matrice, rețea, tabel (evenimentele istorice se rețin mai ușor de către elevi atunci când sunt relaționate cu o hartă sau dacă sunt incluse într-un tabel; evoluția curentelor în artă sau literatură poate fi reprezentată pe o linie a timpului); sumarizarea, o tehnică eficientă și pentru revizuirea notițelor. Aceasta presupune tratarea critică a materialului în vederea selectării ideilor și exemplelor celor mai relevante, care vor constitui suportul de reactualizare al celorlalte idei.

Procesul învățării individuale nu este însoțit exclusiv printr-o singură modalitate, ci operează împreună în direcția consolidării strategiilor învățării individuale. Colaborarea cu profesorii și colegii îi ajută pe elevi să dobândească în timp propriile lor teorii asupra învățării și propriile abilități de învățare autoreglată.

Bibliografie:

Drăgan, A-M. (2013). Învățarea autoreglată. Târgu-Jiu: Analele Universității „Constantin Brâncuși”. Seria Științe ale Educației, Nr.2

Pascaru. D. (f.n.). Învățarea autoreglată – Un proces multidimensional. Universitatea de Stat din Moldova

Roman. D. (2022). Psihologia învățării. Notițe de curs Universitatea din Oradea

Drepturile copiilor

Silveșan Nicoleta

"Copiii au o mulțime de feluri în care se pot juca, gândi sau vorbi...O mie de feluri de a asculta, de a se minuna, de a iubi, de a se bucura, de a cânta și de a înțelege...O mie de lumi de descoperit, o mie de lumi de inventat, o mie de lumi de visat ..."

(Loris Malaguzzi)

20 noiembrie este o zi istorică pentru cele peste 2 miliarde de copii din lume, deoarece la această dată, în anul 1989, Organizația Națiunilor Unite a aprobat Convenția pentru Drepturile Copilului – un instrument istoric legal și etic pentru promovarea și protecția drepturilor tuturor copiilor, care a devenit lege internațională.

Elevii nu se pot lupta pentru propriile drepturi și nu îi pot susține pe alții să își ceară drepturile, dacă ei înșiși nu știu care sunt acestea. Învățând despre Convenție, elevii au posibilitatea de a fi mai conștienți și mai activi în privința ei, așa încât să li se recunoască toate drepturile tuturor copiilor acum și în viitor.

Pentru cunoașterea acestor drepturi se pot desfășura cu elevii activități diverse atât în cadrul orelor de educație civică sau de dirigentie la clasele mari, dar și în cadrul orelor de limba și literatura română, când întâlnim texte al căror conținut se pliază pe această temă, de istorie, pentru a urmări evoluția în timp a recunoașterii și respectării drepturilor copiilor, sau de câte ori considerăm că este necesar să abordăm acest subiect.

Tipuri de activități care să-i ajute pe copii să-și cunoască drepturile:

-Aplicarea unor chestionare din care să ne dăm seama de cunoștințele pe care le au copiii despre acest subiect. Exemple de întrebări: Până la ce vârstă ești considerat copil? Care este primul act de identitate al unei persoane? Ce drepturi ale copiilor cunoașteți? Dacă ne deosebim prin culoarea părului, a pielii, a ochilor, a naționalității, a religiei etc. Înseamnă că avem drepturi diferite? Ce tipuri de activități ar trebui să desfășoare un copil? etc.

-Prezentare unor filmulețe, materiale video, ppt. cu imagini ale copiilor din întreaga lume din care să reiasă respectarea/nerespectarea unor drepturi și discuții pe această temă.

-Citirea unor lecturi, poezii despre viața copiilor din lumea întreagă. Exemple: Malala – dreptul fetelor la educație, de Raphaele Frier, Aurelia Fronty, Am dreptul să fiu copil, de Alain Seres, Pantofii roșii după N. Calma etc.

-Se pot da exemple de personaje din povești – copii ale căror drepturi sunt încălcate și se specifică ce drept: Albă ca zăpada, Cenușăreasa, Fetița cu chibriturile, Hansel și Gretel, Fata moșului, Nică din Amintiri din copilărie etc.

-Prezentarea unor materiale video, ppt. care conțin informații despre drepturile copiilor și discutarea acestora.

-Activități în perechi/echipe, de realizare a unei liste cu drepturile pe care le consideră cele mai importante.

Alcătuirea unor compuneri, eseuri, ghicitori, poezii pe tema drepturilor copiilor.

-Desene reprezentând anumite drepturi

-Discuții despre cum își imaginează o lume ideală în care toți copiii să fie fericiți. Bibliografie:

site-ul <https://www.unicef.org>

site-ul QIE - Drepturile Copilului

Evaluarea în clasa pregătitoare

Pletea Irina-Gabriela

Evaluarea nu poate lipsi din cadrul demersului educativ, reprezentând o componentă a procesului de învățământ, alături de predare și învățare. Elevii pot fi evaluați atât prin metode tradiționale de evaluare, cât și prin metode moderne, alternative sau complementare de evaluare. Pe parcursul clasei pregătitoare, programa națională în vigoare recomandă utilizarea „cu prioritate a metodelor moderne de evaluare precum: observarea sistematică a comportamentului elevilor, centrarea pe progresul personal, autoevaluarea, realizarea unor proiecte care să valorifice achizițiile vârstei”.

Observarea sistematică a comportamentului elevilor este o metodă de evaluare care oferă informații despre competențele elevilor, dar și despre modul în care aceștia abordează învățarea și duc la îndeplinire sarcinile primite. În vederea realizării unui demers complet și corect, trebuie urmate etape precum:

- pregătirea observării: stabilirea scopului urmărit, selectarea formelor, condițiilor și mijloacelor necesare și întocmirea planului de observație;
- observarea propriu-zisă: notarea imediată a celor observate în mod cât mai obiectiv, natural și discret;
- prelucrarea și interpretarea datelor: stabilirea elementelor esențiale și a relațiilor cauzale.

Instrumentele cele mai frecvent folosite în observarea sistematică sunt: fișe de evaluare/caracterizare psihopedagogică, scara de clasificare, lista de control/verificare și grila de apreciere. (Potolea, Dan, Manolescu, Marin, Teoria și practica evaluării educaționale, MEC, 200, pp. 131-133)

Proiectul este definit ca o metodă de evaluare complexă, care permite analiza procesului și produsului învățării. Etapele realizării unui proiect sunt următoarele:

- alegerea temei;
- planificarea activității: stabilirea obiectivelor, distribuirea responsabilităților, identificarea surselor de informare;
- cercetarea propriu-zisă;
- realizarea materialelor;
- prezentarea rezultatelor cercetării și a materialelor create;
- evaluarea cercetării de ansamblu, a modului de lucru și a produsului realizat.

Cadrul didactic trebuie să aleagă teme de interes pentru elevi, să se asigure de înțelegerea sarcinii de lucru, să indice surse de informare adecvate și accesibile vârstei și criteriile de evaluare a activității și proiectului. (Potolea, Dan, Manolescu, Marin, Teoria și practica evaluării educaționale, MEC, 200, pp. 138-143)

Pot fi utile prezentarea unor modele de produse finale, respectiv de prezentări.

Autoevaluarea reprezintă o metodă de evaluare care implică elevul în reglarea învățării pornind de la însușirea de către acesta a două serii de criterii: de realizare și de reușită. Poate fi realizată prin chestionare sau scări de clasificare. Capacitatea de autoevaluare a elevilor se dezvoltă treptat, prin implicarea acestora în exerciții de autocorectare sau corectare reciprocă, exerciții de autonotare controlată și de apreciere obiectivă. (Potolea, Dan, Manolescu, Marin, Teoria și practica evaluării educaționale, MEC, 200, 146-149)

Cadrul didactic va folosi evaluarea competențelor pentru adecvarea predării la particularitățile și nevoile elevilor săi. De asemenea, evaluarea va fi un prilej pentru a valoriza fiecare elev, insistându-se pe punctele forte și pe evoluția acestuia. Oferirea recompenselor de tipul bulinelor, steluțelor, diplomelor, medaliilor în evaluare aduce bucurie elevilor și înlătură anxietatea asociată adesea cu această componentă a procesului de învățământ.

Jocul didactic-considerente generale

PORUMB TINCUȚA-DANIELA

În strânsă legătură cu conceptul de joc se află jocul didactic, ca subcategorie a sa. De fapt, "spre deosebire de alte tipuri de joc, cel didactic are o structură aparte. Elementele componente ale acestuia sunt: scopul jocului, conținutul jocului, sarcina didactică, regulile jocului, elementele de joc" (Dumitru, Dumitru, 2013, p.3). Aceste elemente componente pot fi considerate categorii de clasificare a jocurilor didactice.

„Jocul, ca mijloc de instruire și educare este jocul didactic care reprezintă forma ideală de rezolvare a problemelor de învățare și de instruire adecvată în special preșcolarilor și școlarilor mici. Jocul didactic are ca specific îmbinarea armonioasă a elementului instructiv și educativ cu elementul distractiv” (Gherghina, Dumitru, Dănilă, Ioan et all, 2005, p. 114).

La vârsta școlară mică, „școala contribuie atât la formarea și educarea inteligenței, cât și a caracterului. Activitatea care declanșează dezvoltarea psihică este procesul de învățământ” (Nasu, 2010, p. 13). În aceeași ordine de idei,, Aurelia Marșieu afirmă că ”jocul este o formă de activitate specifică pentru copil și hotărâtoare pentru dezvoltarea lui psihică” (Marșieu, 2006, p. 110).

Din cele afirmate mai sus, reiese că, la vârsta școlară, procesul de învățământ și jocul contribuie în mod egal la dezvoltarea psihică a copilului. Așadar, procesul de învățământ trebuie să fie calitativ și atractiv pentru ca elevii să beneficieze de o dezvoltare psihică corespunzătoare. Aceste deziderate pot fi îndeplinite prin introducerea jocurilor didactice în demersul instructiv-educativ.

Tonegaru Garofița Maria afirmă, în articolul său, că ,”la vârsta școlară mică, jocul didactic este o formă accesibilă și plăcută de învățare activ-participativă, stimulând în același timp inițiativa și creativitatea elevilor. De aceea, prin joc se realizează obiectivele învățării” (Tonegaru, 2015, p. 1).

O concepție izbitor de asemănătoare cu cea de mai sus aparținei cercetătoarei Oneț Ana-Maria, ea fiind de părere că „jocurile didactice oferă un cadru propice pentru învățarea activă, participativă, stimulând inițiativa și creativitatea elevului” (Oneț, 2015, p. 6).Generalizând, cercetătoarea Grațîela Sion, conchide că, ”pentru perioada copilăriei, până la tinerețe, jocul are funcții formative complexe” (Sion, 2003, p. 114)

Jocul poate fi folosit la orice etapă a lecției. La evocare - organizează și cointerează elevii. La realizarea sensului - contribuie la înțelegerea mai eficientă a temei noi. La etapa finală - poartă un caracter de cercetare. “ Metoda jocului didactic valorifică avantajul dinamicii de grup. Independența și spiritul de cooperare, participarea la joc angajează pe cei timizi, pe cei slabi, stimulează curentul de influențe reciproce, care duce la creșterea gradului de coeziune în colectivul clasei.”.[9]

Jocul, în general, precum și jocul didactic, în particular, sunt elemente caracteristice vârstei elevilor din ciclul primar ce au un rol determinant în evoluția ulterioară a copilului, ca adult. Învățătorul nu trebuie să fie doar un transmițător de informații, ci o persoană responsabilă de dezvoltarea intelectuală și de natură psihologică a copiilor, iar jocul didactic este un real ajutor în această misiune dificilă a sa. Învățătorul trebuie să profite de avantajele jocurilor didactice și să le aplice fără ezitare la orele de limba și literatura română.

Nu este un fapt întâmplător că cercetătorii acordă un interes major jocului deoarece dezvoltarea armonioasă a copilului presupune o atenție sporită acordată educației sale. Procesul educativ trebuie să fie adecvat nevoilor și preocupărilor beneficiarului primar al educației: elevul. La vârsta de 7-11 ani, copilul petrece foarte mult timp jucându-se, el fiind atras și interesat de tot ce este legat de joc și joacă. Prin urmare, procesul instructiv-educativ, pentru a trezi și a păstra viu interesul elevului, trebuie să fie distractiv, plăcut, deci să încorporeze jocuri didactice.

Bibliografie

1. Dumitru, Alexandrina și Viorel-George Alexandrina, Jocuri didactice pentru clasele I și a II-a, Editura Corint, București.
2. Gherghina, Dumitru, Dănilă, Ioan et al (2005), Metodica predării limbii și literaturii române în școala primară, gimnaziu și liceu, Editura Didactica Nova, Craiova.
3. Marșieu, Aurelia, Jocul ca formă specifică de conduită și activitate, în Educația-Plus, nr. 4, Editura UAV, Arad, 2006;
4. Nasu, Ilie Pedagogie generală : Note de curs / Ilie Nasu ; recenzent: Lidia Stupacenco ; Univ. de Stat „Alec Russo”, Fac. Pedagogie, Psihologie și Asistență Socială, Catedra Pedagogie, Învățământ Primar și Educație Preșcolară. -Bălți , 2010;
5. Oneț, Ana-Maria (2015), Stimularea creativității prin jocul didactic, în Universul Școlii, Editura Universul Școlii, Alba Iulia;
6. Sion, Grațiela (2003), Psihologia vârstelor, Editura Fundației România de Măine, București;
7. Tonegaru, Garofița Maria (2015), Caracteristicile jocului didactic în învățământul primar, în Orizont didactic, coordonatori: prof. Celestina Ivașcu, prof. Andreea Băluță, prof. Diana-Ionela Ciobanu, prof. Natalia Elena Roșu, accesat de pe website-ul: orizontdidactic.files.wordpress.com/2016/03/articol-did3.pdf , data accesării: 25.04.2017.
9. <http://www.scrigroup.com/educatie/joc/Clasificarea-jocurilor-Criteri53184.php>

Modalități de însușire a normelor ortografice și de punctuație

POPĂRȚAC IOANA

Textele literare ne oferă posibilități multiple să facem totul, pentru a preveni instalarea greșelilor în deprinderile de scriere a școlarilor. Ne obligăm să nu ocolim cele mai dificile și să nu transmitem înainte de vreme unele norme ortografice pe care elevii să le memoreze mecanic, fără a le putea înțelege și însuși conștient.

Un rol deosebit în acest sens îl au textele din manualele de citire, abecedarul fiind prima carte după care învață să scrie și să citească. Puținele cuvinte cu ortografie apar cuprinse în abecedar și e bine să le punem în centrul atenției elevilor, să îi facem să le observe, legând aceste cuvinte de motive din viața reală.

Numai însușirea cunoștințelor gramaticale și a regulilor ortografice nu este însă suficientă pentru asigurarea și realizarea scrierii corecte. Indispensabile sunt și aplicațiile, transpunerea, operarea în practică cu cunoștințele și regulile respective până la automatizarea activității. Acestea

presupun de asemenea lecții speciale de formare și dezvoltare a priceperilor și deprinderilor ortografice și de punctuație. Ca și în lecțiile de însușire a lecțiilor gramaticale, a percepțiilor și deprinderile aferente se recurge la conversație, explicație însoțită de analiză (ortografică, fonetică și gramaticală) și pe o scară foarte mare la exercițiul folosit permanent și în forme cât mai variate.

„Fiecare om are felul său specific de a vorbi, ba, mai mult decât atât, folosește moduri de exprimare diferite de la o împrejurare la alta. Dacă nu s-ar crea norme, limba s-ar diferenția atât de repede și atât de profund, încât ar deveni greu să ne înțelegem unii cu alții.”

JOCUL – MODALITATE DE EDUCARE ȘI ÎNVĂȚARE

Miculescu Mirela

În toate materiale de specialitate pe care le-am studiat, am găsit diferite definiții ale jocului. Așadar, consider că jocul este un proces ce nu poate fi definit exact, nu are vârstă. Prin joc copilul descoperă pas cu pas lumea înconjurătoare, analizează, experimentează, dezvoltându-se intelectual. Jocul nu reprezintă numai o distracție, ci este o necesitate de dezvoltare, reprezintă un ansamblu de acțiuni care au obiective de pregătire intelectuală, morală și fizică a corpului.

Inclus în activitatea didactică, jocul are un caracter viu, aduce vietate și bunădispoziție, previne oboseala și monotonia. În procesul de învățământ, jocul capătă funcții psihopedagogice semnificative, asigură participarea activă a elevilor la lecții, intensifică interesul de cunoaștere.

Importanța jocului didactic în școala primară constă în faptul că ușurează procesul de asimilare, fixare, consolidare și evaluare a cunoștințelor, îmbogățește sfera de cunoștințe, influențează dezvoltarea personalității elevilor. Un joc didactic bine pregătit pune în valoare și stimulează creativitatea elevilor, constituie un eficient mijloc de educare și învățare.

Prin joc copilul învață cu mai multă plăcere, este interesat de activitatea desfășurată, cei timizi devin mai îndrăzneți, mai activi, mai curajoși, mai dezinvolți, mai încrezători în capacitățile lor, au mai multă siguranță și rapiditate în răspunsuri. Jocurile didactice sunt mijloace importante de activitate a întregului colectiv al clasei, dezvoltă spiritul de echipă, de într-ajutorare, de colaborare, dezvoltă deprinderile de muncă organizată.

Jocurile didactice nu pot fi desfășurate întâmplător. Pentru a duce cu succes la îndeplinire obiectivele urmărite, trebuie avute în vedere o serie de condiții: să urmărească scopul și sarcinile lecției, să îmbine divertismentul cu învățarea, să fie variat, atractiv, dinamic, stimulator, sarcinile să fie diferențiate și să aibă caracter progresiv, să se utilizeze atunci când copiii dau semne de oboseală, să creeze momente de relaxare.

Învățătorul trebuie să aibă măiestria de a ști când, unde și cum poate folosi un joc didactic, de ce nu, să fie el însuși un creator de jocuri.

Utilizarea jocului didactic în procesul instructiv-educativ ne poate demonstra că: randamentul lecției este mai mare, însușirea, consolidarea sau evaluarea cunoștințelor făcându-se în mod activ și atractiv, este solicitată permanent gândirea copiilor, care este în continuă formare, creativitatea se formează de timpuriu, putem cunoaște prin joc mai bine și mai repede elevii, având posibilitatea

de a modela logica gândiri lor, le dezvoltă spiritul de observație, de judecată, de analiză, de comunicare, înlătură monotonia și rutina, dezvoltă vocabularul, istețimea, îndrăzneala, spiritul de cooperare și de echipă.

Când au un scop educativ foarte clar și bine stabilit, bine precizat, jocurile didactice devin metode importante de educare și instruire.

Predarea primelor noțiuni matematice în ciclul primar

Suflea Simona Elena

Pentru elev, intrarea în mediul școlar reprezintă o etapă fundamentală în dezvoltarea sa ulterioară. Acest proces vine la pachet cu o serie de schimbări în ceea ce privește activitatea zilnică a copilului. Aderarea la un set de norme, integrarea în cadrul unui grup și, implicit, limitarea egocentrismului specific vârstei, îmbinarea jocului ca activitate dominantă cu învățarea, reprezintă doar o parte dintre schimbările prin care elevul trece începând cu primul an de școală.

Între disciplinele de studiu din ciclul primar și nu numai, ponderea cea mai mare o au disciplinele „Comunicare în limba română” și „Matematică și explorarea mediului”, respectiv „Limba și literatura română” și „Matematică” începând cu clasa a III-a.

„Matematica școlară se fundamentează pe logica internă a științei matematice, dar se construiește ținând seama de particularitățile psihice ale elevilor.” (Roșu M. , 2006, p. 10). Matematica este definită ca o știință rigidă, știință care își are bazele în realitatea imediat apropiată elevului. Nu este realist să ne așteptăm ca un elev ce abia a luat contact cu mediul școlar să efectueze calcule, însă îi putem facilita accesul la cunoaștere, prin apropierea acestuia de specificul disciplinei. Acest lucru se poate realiza prin contextualizarea noțiunilor matematice.

Pentru a ne asigura că elevul își va însuși cunoștințele și își va forma deprinderile de calcul matematic, este necesar să „aducem matematica mai aproape de el”. Predarea primelor noțiuni matematice se realizează prin raportarea la realitate. În acest sens, amintim faptul că predarea conceptului de număr natural se realizează prin raportarea la o mulțime/ un grup de obiecte. Gândirea elevului de vârstă școlară mică este dominată de concret, nu operează cu imagini sau reprezentări, ci cu obiecte percepute în mod direct cu ajutorul simțurilor. Astfel, elevul va număra obiectele pe care noi i le punem la dispoziție, va opera cu numere prin mânuirea directă a acestor obiecte în diferite contexte.

Treptat, vom putea trece la compunerea și descompunerea mulțimilor, punând bazele operațiilor de adunare și scădere (reuniune/diferență). Pentru școlarul mic, activitățile cu specific matematic trebuie să fie dominate de joc și descoperire nemijlocită a realității, scopul principal fiind stărnirea interesului micului școlar, dornic de cunoaștere.

De o importanță semnificativă este conștientizarea utilității matematicii în viața de zi cu zi. Elevul trebuie să înțeleagă utilitatea practică a noțiunilor prezentate. Micul școlar nu va fi interesat de o formulare precum: „află suma numerelor”, ci, mai degrabă, i-ar capta atenția cerința „află câte vinete au împreună mama și bunica numărându-le, apoi, scrie în casetă operația potrivită”.

În ciclul primar utilizăm preponderent un raționament inductiv în predarea noțiunilor matematice. Având ca punct de plecare o situație concretă, prin generalizare, putem ajunge la enunțarea unor

reguli/principii ale disciplinei. De exemplu: ca punct de plecare le prezentăm elevilor o grupă de zece copii ce doresc să formeze perechi pentru un joc, iar, pe baza acestei situații, ajungem la enunțarea regulii de recunoaștere a numerelor pare/impare, subliniind totodată necesitatea cunoașterii acesteia.

Concluzionând, deși matematica este o știință exactă, ce prezintă o oarecare rigiditate, ține de măiestria cadrului didactic să facă din predarea acesteia un prilej de joc și descoperire. Intrarea în școală nu înseamnă renunțarea la joc, ci continuarea lui, într-o formă mai elaborată.

.

Bibliografie:

1. Bontaș, Ioan, Pedagogie. Tratat, Editura ALL, 2001;
2. Neacșu, Ioan (coord.), Metodica predării matematicii la clasele I – IV, EDP, 1988;
3. Roșu Mihail (2006) Pedagogia învățământului primar li preșcolar – Didactica matematicii în învățământul primar. Ministerul educației și cercetării

Abilitățile intrapersonale la vârsta preșcolară

Ursache Gabriela

Abilitățile sociale intrapersonale se dezvoltă și sunt modelate în context social. Capacitatea de adaptare a copiilor este în mare măsură influențată de modul în care își pot controla propriul comportament. Sursa autocontrolului comportamental este reprezentată de dobândirea abilităților de reglare emoțională. Multe situații sociale presupun capacitatea copilului de a-și inhiba primul impuls: dacă unui copil îi place jucăria colegului, reacția adecvată ar fi să ceară permisiunea pentru a lua jucăria sau să ofere altă jucărie în schimbul celei pe care o dorește. Astfel, comportamentul corect în situații care generează frustrare este dependent de măsura în care copilul poate într-o primă fază să își controleze prima reacție și apoi să amâne obținerea jucăriei dorite. Pornind de la acest exemplu, comportamentul adecvat poate fi modelat de o regulă de comportament: „cerem voie să luăm jucăriile celorlalți copii”.

- Respectă regulile?

Respectarea regulilor reprezintă premisa oricărei forme de interacțiune socială. Copiii învață că fiecare context social este asociat anumitor reguli și consecințe (de exemplu: „Când ne jucăm, avem grijă de jucării. Dacă le aruncăm, se strică și nu vom mai avea cu ce să ne jucăm”). Prin verbalizare și repetarea constantă a regulilor, copiii înțeleg faptul că există o relație între situație și comportament care trebuie adoptat, precum și faptul că acel comportament este urmat de consecințe.

Copiii nu urmează regulile în mod natural. Pentru a fi respectate regulile trebuie stabilite împreună cu o autoritate (părinte, educator, adult), explicate și discutate. Nu este suficientă stabilirea și discutarea regulilor, pentru ca regula să fie respectată copilul are nevoie de contexte în care să exerseze comportamentul și în care să i se reamintească acea regulă. Respectarea sau complianța la reguli este un proces de învățare și se dezvoltă prin exersarea comportamentului, ceea ce are drept consecință internalizarea regulii, adică respectarea ei necondiționată. Nerespectarea (non-complianța) regulilor poate să ia diferite forme: copilul poate să refuze o regulă sau o cerere care i se adresează, fără să aibă o reacție verbală, de regulă prin continuarea sau inițierea unui alt comportament (evită contactul vizual și caută să se implice în alte activități pentru a se sustrage de la realizarea comportamentului) sau prin a răspunde cu „nu” la solicitări.

Proiect de activitate

CORNEA IRINA-EMILIA

DATA:

UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT:

GRUPA: Mică

TEMA ANUALĂ DE STUDIU: Când, cum și de ce se întâmplă?

TEMA PROIECTULUI: “Toamna ,bogăție și culoare”

TEMA SĂPTĂMÂNII: Măr gustos și sănătos!" TEMA

ZILEI: Ne plac fructele!

TIPUL ACTIVITĂȚII: verificarea și consolidarea priceperilor și deprinderilor

CATEGORIA DE ACTIVITATE: DOS -Borcanul cu compot de mere

FORMA DE REALIZARE: Activitate Practică- Lipire

SCOPUL: Consolidarea cunoștințelor privind anotimpul toamna, privind fructele care se coc în acest anotimp și culorile predominante; Formarea deprinderi de a lipi într-un spațiu dat folosind tehnici și unstrumente necesare.

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

O1 - Să denumească corect materialele pregătite pentru activitate;

O2- Să lipească corect merele pe borcan;

O3 -Să aprecieze corect lucrarea proprie și a colegilor;

STRATEGII DIDACTICE

FORME DE ORGANIZARE:frontal, individual

METODE ȘI PROCEDEE: observația, conversația, explicația, exercițiul, jocul, demonstrația

MATERIAL DIDACTIC: imagini cu fructe, fructe, ,lipici, mere din hârtie, șervețele, coșulețe.

DEMERSE DIDACTICE

1.Momentul organizatoric

Se asigură condițiile necesare pentru desfășurarea activității: Aerisirea sălii de grupă

Aranjarea mobilierului

Pregătirea materialului didactic necesar.

2.Captarea atenției

Le voi spune copiilor că am găsit o cutie pe care scria pentru buburuzele de la grupa mică.

3.Reactualizarea cunoștințelor

Se va realiza prin deschiderea elementului surpriză și găsirea materialelor necesare activității practice din cadrul domeniului om și societate.

4.Anunțarea temei și a obiectivelor urmărite

Aceștia sunt înștiințați că astăzi la activitatea practică vor avea de realizat Borcanul cu compot de mere.

5.Dirijarea învățării

Îi voi întreba ce au primit pe măsuțe și ce cred ei că vom lucra cu materialele primite.

Voi face împreună cu copiii analiza modelului meu.

Le voi prezenta copiilor modul de lucru. Pe fișele primite, copiii vor lipi mere. Vor executa exerciții pentru mâini.

Voi da semnalul de începere a sarcinii de lucru dată. Pe parcursul activității voi da indicații cu referire la respectarea cerințelor și a tehnicilor de lucru. De asemenea voi atrage atenția asupra aplicării unei cantități potrivite de lipici, pentru a păstra aspectul îngrijit al lucrării. Voi da indicații acolo unde este cazul și voi nota numele copiilor pe lucrări.

6. Obținerea performanței

Voi pune copiii să își personalizeze lucrarea lipind o florică decupată.

7. Retenția și transferul de cunoștințe

Înainte cu câteva minute de a expirarea timpului de lucru, voi atenționa copiii să se apropie de final. După semnalul de încetare al lucrului vor fi evaluate lucrările copiilor după următoarele criterii:

-corectitudinea lipirii elementelor;

-finalizarea lucrării;

-acuratețea;

Le voi cere copiilor să motiveze afirmațiile făcute în comparație cu modelul.

Lucrările vor fi expuse la panou.

8. Evaluarea activității

Se va realiza prin 2-3 întrebări referitoare la ceea ce au lucrat.

9. Încheierea activității

Aprecierea modului în care au participat copiii la activitate, autoaprecieri din partea copiilor și concluzii asupra aspectelor de conținut abordate.

MATERIAL BIBLIOGRAFIC:

“Curriculum pentru învățământul preșcolar” (2019), Editura DIDACTIC PUBLISHING HOUSE

“Metodica activităților instructiv-educative în grădinița de copii”(2009), Editura GHEORGHE-CĂRȚU ALEXANDRU

“Metode interactive de grup”(2019), Editura ARVES

Dizabilitate – implicații asupra învățării

Mogoș Ilaria

Disgrafia reprezintă o tulburare de scriere, persoana se descurcă greu să scrie litere, mai ales într-un spațiu predefinit. Acești copii vor învăța să scrie foarte greu. De multe ori, aceștia au probleme de secvențiere, ceea ce de obicei pare a fi o problemă de percepție (inversarea literelor/numerelor, scrierea cuvintelor de la coadă la cap, scrierea literelor în ordine alfabetică, scrierea neglijentă) este adesea legată direct de dificultatea procesării informațiilor secvențiale/raționale. Acești copii au probleme cu succesiunea literelor și cuvintelor când scriu. Drept urmare, ei au nevoie să scrie încet pentru a scrie corect sau întâmpină dificultăți de scriere (ortografie, punctuație), dar în momentul în care încetinesc, deseori uită ce au dorit să scrie.

Semnele disgrafiei:

- copilul va avea un scris dezordonat, va scrie literele cu spații între ele și cu mărimi diferite;
- cuvinte scrise greșit, chiar dacă un adult i-a precizat cum se scrie corect;
- prezintă dificultăți în organizarea literelor, numerelor sau cuvintelor pe o foaie cu linii trasate sau pe o pagină simplă.
- scris greu de descifrat;
- amestec de litere scrise de mână și de tipar;
- rostirea cuvintelor în momentul scrierii lor
- concentrarea sporită pe scrierea cuvintelor determină pierderea înțelesului; -omiterea sau neterminarea scrierii cuvintelor într-o propoziție.

Aceste greseli pot să apară din cauza dificultăților vizual-spațiale (procesarea a ceea ce ochii văd) și a celor de procesare a limbajului (înțelegerea sensului cuvintelor pe care le aud).

Un copil cu disgrafie nu are de obicei dificultăți în relații sociale sau probleme speciale la rezultatele școlare.

Măsuri pentru a sprijini un copil cu disgrafie:

- este recomandat să fie încurajat copilul să scrie, să aibă o poziție corectă a corpului atunci când scrie și să țină corect instrumentul de scris în mână.
- scrierea pe foi cu linii îl poate ajuta să-și ordoneze scrisul prin reperul vizual pe care și-l poate lua.

Specialiștii recomandă pentru reținerea formei literelor să se exerseze înainte simulând scrierea lor în aer, cu mișcări largi ale mâinii.

După diagnosticarea cu disgrafie, copiii pot face terapie axată pe funcțiile motorii pentru a controla mișcările în timpul scrisului. În unele cazuri, copiii pot să depășească problemele de scriere, în alte cazuri greșelile în scriere vor persista.

Copiii cu tulburări de învățare trebuie să beneficieze de mai multă atenție din partea cadrului didactic. Acesta va utiliza game variate de metode, procedee, tehnici în activitățile de predare. Pentru a veni în ajutorul acestor copii este necesară o bună colaborare a cadrului didactic cu familia și cu specialiști pentru a găsi împreună cele mai bune modalități de urmat.

Rolul povestilor, în dezvoltarea socio-emoțională a copiilor

FLORIAN MARIA IULIANA

Întro lume a vitezei în care copiii și familiile acestora își duc viața de zi cu zi, apar situații în care părinții nu mai au timp suficient să se ocupe de creșterea și dezvoltarea copilului pe toate planurile. Am observant de-a lungul activității mele cu copiii, faptul că, sunt tot mai puțini părinții care se interesează de dezvoltarea propriului copil pe plan socio-emoțional.

Copiii au mare nevoie să socializeze, să își înțeleagă propriile lor emoții dar și să înțeleagă ce simt cei din jurul lor.

Copilăria este o etapă importantă în viața noastră a tuturor, deoarece este momentul în care acumulăm achiziții importante. În copilărie fiecare dintre noi își conturează personalitatea, iar evenimentele și experiențele trăite în această perioadă contribuie în mare măsură la formarea noastră ca adult.

Poveștile joacă un rol important în dezvoltarea socio-emoțională a copilului.

Charles Perrault spunea: "Oricât de simple și ușoare ar părea aceste povești, ele nasc, fără îndoială între copii, dorința de a fi asemănători cu cei buni care ajung fericiți, în același timp se naște în sufletul lor teama față de nenorocirile ce li s-ar putea întâmpla dacă i-ar urma pe cei răi. "

Copiii ascultă de fiecare dată cu mare plăcere poveștile, deoarece acestea răspund necesității acestora de a cunoaște, de a ști sau de a înțelege cum se împlinesc aspirațiile spre mai bine, spre frumos, spre adevăr.

Atunci când ascultă o poveste, copiilor le este antrenată într-o mare măsură și activitatea lor psihică. Ei urmăresc cu atenție datele poveștii, analizează situații diferite, ba chiar le compară și le memorează și stabilesc pe plan mintal unele însușiri, fapte sau relații ale personajelor. Astfel copilul devine capabil să înțeleagă anumite fapte, gânduri sau sentimente ale personajelor cu care intră în contact.

Limbajul se dezvoltă cu precădere datorită povestirilor copiilor, fiind posibilă astfel exprimarea cu ușurință a acestora atât în relația cu ceilalți copii cât și cu adulții.

Povestea, este pentru copil, o modalitate de cunoaștere a lumii, este un mijloc de comunicare dar totodată și o bună metodă de instruire. Ea deține adevărurile fundamentale ale vieții. Poveștile depășesc de multe ori spațiul și timpul, devenind prima hrană spirituală a copilului, învățându-l să judece. O poveste relatată în mod corect poate să amuze, poate să demonstreze și chiar să dezarmeze.

„Dați-ne povești zic copiii, dați-ne aripi, ajutați-ne, voi, care sunteți tari și mari, să zburăm în depărtări; clădiți-ne palate de azur, în grădini fermecate arătați-ne cum se plimbă zânele sub razele lunii.”

(Paul Hazard)

Punctuație și ortografie - Exerciții

BIVOLARU ELENA CRISTINA

1. Alegeți variantele corecte(una din cele două sau ambele) :

adineauri/adineaori

aragaze/aragazuri

corigent/corijent

desumfla/dezumflă

diseară/deseară

greșeală/greșală

2. Transcrieti textul următor, adăugând semnele de punctuație. Cecilia Gheorghe Ghiță și

Corina se joacă Cecilia spune

Să schimbăm jocul Cine joacă șotron

Ghiță se supără

Cecilia de ce să schimbăm jocul Mie îmi place acesta

3. Corectați greșelile din următorul text și scrie-ți-l corect.

Doi vecini se întâlnesc pe stradă .

- Gici unde e Giță ? zice Ghiorgiță .

- La Sigișoara , la unciul Drăghici .

- Ai ghecit , Civule ! A promis să ne aducă fraghi .

- Ce vechin bun e Giță !

4. Construiți enunțuri cu următoarele ortograme: altădată – altă dată; altfel – alt fel; decât de cât; demult – de mult; numai – nu mai; odată – o dată.

Fisa de lucru

BUSE ANGELA

Clasa I

1. Adunând la un număr pe 2, obținem 6. Care este numărul?

.....

.....

.....

.....

2. Scăzând dintr-un număr 4, obținem 5. Care este numărul?

.....

.....

.....

.....

3. Cât trebuie să adunăm la 6 pentru a obține 8?

.....

.....

.....

.....

4 .Suma a două numere este 9. Unul dintre ele este 4. a)

Care este celălalt număr?

.....

b) Cu cât este mai mare un număr decât celălalt?

.....

5.La suma numerelor 5 și 3, adăugați diferența numerelor 8 și 6.

.....

.....

.....

FIȘĂ DE LUCRU

Bivolaru Aurelia-Adriana

1.Aflați numerele cu 2 mai mari decât: 3, 4, 5, 6, 7, 8.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. Găsiți numerele cu 3 mai mici decât: 4, 6, 10, 4, 5, 9.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3.Să se afle suma și diferența numerelor: 6 și 3; 7 și 2; 5 și 1; 4 și 3 .

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4.Aflați numărul necunoscut din fiecare relație.

$$2 + a = 5$$

$$8 - a = 4$$

$$a + 6 = 10$$

$$a - 1 = 5$$

$$3 + a = 7$$

$$a = \dots\dots\dots$$

$$a = \dots\dots\dots$$

$$a = \dots\dots\dots$$

$$a = \dots\dots\dots$$

$$a = \dots\dots\dots a =$$

$$a =$$

$$a =$$

$$a =$$

$$a =$$

$$\dots\dots\dots$$

$$\dots\dots\dots$$

$$\dots\dots\dots$$

$$\dots\dots\dots$$

$$\dots\dots\dots$$

5.Cât trebuie să scădem din 8 pentru a obține 5?

.....

.....

.....

.....

FIȘĂ DE LECTURĂ - CARTEA CIOCUSPOCUS

DUMITRIU ANCA BOGDANA

1. Titlul cărții este.....
2. Casa de ciocolată era:
 - a) O școală; b) Un orfelinat; c) Un spital.
3. Madame Coco era:
 - a) Directoarea; b) Administratorul; c) Pisica Tartoriței.
4. Câți copii erau în Casa de Ciocolată?
.....
5. Cartea cuprinde:
 - a) 5 povestiri; b) 9 povestiri; c) 10 povestiri.
6. Câți băieți și câte fete locuiau în Casa de Ciocolată? Îți amintești numele lor?
.....
.....
.....
7. Câți ani avea Fiete?
.....
8. Care este numele celui mai bun prieten al Amandei?
.....
9. De ce Amanda o considera zgârcită pe Tartorița?
.....
10. Ce au găsit Amanda și Fiete în cana misterioasă?
.....
11. Unde a găsit Fiete cheia de la biroul directoarei Agata Măselariță?
.....
12. De câte ingrediente aveau nevoie copiii pentru a prepara băutura de cacao fermecată? Îți mai amintești care erau acestea?
.....
.....

Promovarea imaginii grădiniței

Marincaș Andreea Dora

Într-o unitate școlară promovarea modelelor de bună practică, mai ales în cadrul cadrelor didactice aduce un plus de notorietate unității respective.

Cadrele didactice vor fi mult mai stimulate și mai receptive în adoptarea unor metode și procedee didactice noi de actualitate axate pe nevoile de actualitate ale copiilor.

A fi DASCĂL este o artă și nicidecum o meserie. A lucra cu mintea și sufletul copiilor, a-i modela ca pe lutul moale care prinde viață în mâinile olarului este o adevărată măiestrie. Făcând o paralelă și gândindu-ne în trecut la școala de altădată, a fi dascăl adevărat însemna să aduni copiii de pe ulițele satului, așa cum în urmă cu 50 de ani o fată frumoasă, cu fața luminoasă și ochii mari, care nu întâmplător semăna cu Albă ca Zăpada și-a adunat piticii și a deschis grădinița într-un sătuc de munte. Într-o clasă mică, patru, cinci măsuțe, câteva scăunele, câteva jucării cumpărate chiar de ea, fata cu sufletul cât cerul își ducea copiii în fiecare zi într-o lume de poveste. Mulți dintre ei au rămas acolo și astăzi, pentru că la rândul au devenit dascăli. Astăzi, spre deosebire de acum 50 ani nu mai este necesar să-ți aduni copiii “de pe ulițe”, părinții și-i aduc cu încredere acolo unde socotesc că le este mai bine, în grădinițe bine dotate, cu dascăli dedicați muncii lor, preocupați să desfășoare activități atractive, să selecteze modalitățile de comunicare în funcție de conținutul informativ, de particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor și de diversitatea culturală a acestora, să poarte răspunderea calității activității didactice pe care o desfășoară, conform conștiinței profesionale proprii.

Promovarea imaginii grădiniței noastre este rodul activității desfășurate în parteneriat, ceea ce conferă avansate evidente, deoarece se creează relații de colaborare, se aprofundează diferite probleme educative și nu în ultimul rând au rol schimburi intra și interdisciplinare.

În grădinița noastră existând trei grupe cu predare în limba germană și lucrând la aceste grupe – acest specific fiind în sine o modalitate de promovare, pentru că foarte mulți părinți caută acest tip de grădiniță în care copiii să poată beneficia de învățarea intensă a unei limbi străine – am încercat mereu să organizăm și să găsim modalități de a antrena copiii și părinții în activități cu ecou pe plan local și nu numai.

Astfel, pornind de la sărbătorile cu iz german s-au organizat diferite activități cu impact, cum ar fi: ERNTE DANKFEST, MARTINFEST, WEIHNACHTSFEST, KARNEVAL, MUTTERTAG.

Aceste activități au fost organizate și susținute an de an în diferite modalități.

Rolul activităților extracurriculare în educația copiilor

Cîrț Ursuț Nicoleta

Activitățile extracurriculare au un rol foarte important în educația și dezvoltarea copiilor. Într-o unitate școlară, activitățile extracurriculare aduc un plus de notorietate unității respective, fiind în sine o modalitate de promovare. Fiind educatoare de mulți ani la o grupă cu predare în limba germană, am încercat mereu să organizăm și să găsim modalități de a antrena copiii și părinții în activități extracurriculare cu ecou pe plan local și nu numai.

Astfel, pornind de la sărbătorile cu iz german s-au organizat diferite activități cu impact, cum ar fi: ERNTE-DANKFEST, MARTINFEST, WEIHNACHTSFEST, KARNEVAL, MUTTERTAG.

Aceste activități au fost organizate și susținute an de an în diferite modalități. De exemplu, în cadrul activității Darurile Toamnei, împreună cu părinții s-a organizat o ieșire în aer liber într-o livadă a unui părinte, unde am avut prilejul de a-i mulțumi toamnei pentru toate bogățiile ei. Scopul activității a fost multiplu: de evaluarea cunoștințelor învățate despre toamnă; alt scop a fost unul ecologic, de a prețui frumusețile naturii și de a-i învăța pe copii să protejeze natura. Alt scop a fost unul recreativ, de relaționare copii-părinți-educatoare, și nu în ultimul rând unul caritabil, pentru că a doua zi am organizat o vizită la centrul de plasament din apropierea grădiniței unde am dăruit copiilor coșuri cu legume și fructe culese din livada și grădina vizitate. Drept răsplată, părinții după ce au ascultat programul nostru artistic în limba germană, ne-au organizat un picnic pe cinste.

În alt an, cu ocazia aceluiași eveniment am organizat o minidramatizare despre toamnă și bogățiile ei într-o locație din Băile Felix, după care am participat la o pleadă culinară unde părinții s-au întrecut între ei, gătind din bucatele alese ale toamnei tot felul de bunătăți. Am antrenat în joaca noastră și parteneri educaționali: bucătari, nutriționiști, reprezentant al Forumului German din oraș (doamna Vodă), alcătuind un juriu care a premiat cele mai gustoase produse culinare.

Altă dată din bogățiile toamnei am realizat o expoziție cu vânzare de lucrări artistice cu lucrări și obiecte inspirate din natură și produse culinare, iar banii obținuți au fost donați unui copil cu nevoi speciale.

Altă sărbătoare valorificată împreună cu copiii a fost Martinfestul, sărbătoarea luminii – prilej de întâlnire cu copiii-părinții și invitați în cadrul căreia după dramatizarea poveștii Sfântului Martin sau confecționat lampioane, „s-a împărțit lumina celorlalte grupe de copii din grădiniță și vecinilor grădiniței” după care s-au înălțat lampioanele pe Malul Peței.

Cu ocazia Carnavalului de Alungare a Iernii, ne-am costumat părinți-copii-educatoare și am susținut un spectacol la Era Park unde am invitat diverși parteneri din Cadrul Forumului German Oradea.

Un adevărat impact emoțional l-au avut sărbătorile de iarnă și serile de colinde organizate în cadrul bisericii din apropierea grădiniței, unde împreună cu invitați din cadrul Centrului de Cultură și tradiții din Oradea, a unor preoți, a unor interpreți de muzică populară și folclor, am împărtășit copiilor frumusețea și importanța obiceiurilor noastre populare. Am pregătit apoi cadouri pe care le-am dăruit căminului de bătrâni de pe lângă biserică unde s-a desfășurat evenimentul.

Astfel, prin aceste activități și multe altele: colaborări cu părinții, lectorate pe diferite teme, lecții demonstrative, vizite și excursii, concursuri, s-a arătat preocuparea perpetuă pentru ridicarea calității muncii de dascăl în vederea educării și dezvoltării copiilor, dar și preocuparea pentru promovarea imaginii grădiniței noastre, fapt ce s-a concretizat în atragerea unui număr foarte mare de copii înspre grădiniță.

Metode și tehnici aplicate pentru realizarea evaluării la clasă

Mitoc Andreea – Ioana

Evaluarea alături de predare și învățare reprezintă o componentă esențială a procesului de învățământ deoarece furnizează informații despre calitatea și funcționalitatea acestuia.

Conceptul de evaluare a evoluat de-a lungul timpului. La început se punea semnul egal între evaluare și măsurare, apoi pedagogia prin obiective considera că evaluarea presupune stabilirea congruențelor dintre rezultatele școlare ale elevilor și obiectivele operationale prestabilite. În prezent, evaluarea presupune formularea de judecăți de valoare despre procesul și produsul învățării de către elev.

Evaluarea ne permite să ne pronunțăm “asupra stării unui fapt, proces la un anumit moment, din perspectiva informațiilor pe care le culegem cu ajutorul unui instrument care ne permite să măsurăm în raport cu o anumită normă la care ne raportăm” (Etienne Brunswic).

În sens larg, prin strategie se înțelege ansamblul de acțiuni întreprinse într-o organizație pentru atingerea obiectivelor stabilite pe termen lung sau mediu.

Strategia vizează asigurarea și pregătirea resurselor umane și materiale, probleme de planificare și organizare a muncii, de cooperare în cadrul organizației sau cu alte organizații etc., potrivit funcțiilor managementului modern, toate acestea având însă un caracter anticipativ, cu bătaie lungă, deci un pronunțat spirit de previziune.

Pe parcursul procesului didactic pot fi utilizate următoarele tipuri de evaluări: evaluarea inițială, evaluarea formativă și evaluarea sumativă.

Evaluarea inițială este realizată la începutul procesului de învățare fiind necesară pentru pregătirea optimă a unui program de instruire. Aceasta nu are rolul de control, ci este utilizată pentru a cunoaște comportamentul cognitiv al elevului, dacă acesta dispune de pregătirea necesară procesului educațional (cunoștințe, capacități, abilități, etc).

Acest tip de evaluare are două funcții: de diagnostic și predictivă arătând condițiile în care cursanții vor putea să asimileze conținutul noului program de instruire. Astfel, dacă în urma acestei evaluări se constată că cursanții au anumite curențe, profesorul trebuie să organizeze înainte de începerea noului curs, un modul de recuperare pentru întreaga clasă sau doar cu anumiți elevi.

Metodele de evaluare sunt modalități prin care elevilor li se oferă posibilitatea de a-și dovedi nivelul. Există trei tipuri principale de evaluare: probe orale, probe practice și probe scrise. Ele se mai numesc și metode tradiționale de evaluare.

Metoda de evaluare orală este una dintre cele mai răspândite. Principalul avantaj al acestei metode îl constituie posibilitatea dialogului profesor-elev, care presupune o discuție liberă. În cazul unor erori, elevul se poate corecta imediat sau în cazul unei neclarități profesorul poate cere elevului informații suplimentare sau o motivare a răspunsului. Ea se poate realiza printr-un interviu, conversație, redarea unui conținut etc. Folosesc deseori această metodă în evaluare, aceasta ajutându-mă să fac o diagnoză a înțelegerii lecțiilor precedente, să recapitulez cunoștințele anterior predate și este, de asemenea, și o parte importantă pentru formarea competenței de exprimare orală.

Realizez evaluarea orală printr-o serie de întrebări legate de diverse teme sau diferite exerciții de vorbire precum descrierea unei imagini, dezbaterii unui subiect. Încerc pe cât posibil când îmi permite tema să folosesc ipostaze din viața reală a elevilor, folosind un limbaj care să le fie pe viitor de folos.

Metoda de evaluare scrisă include diferite forme: test, chestionar, referat, temă executată acasă, portofoliu, proiect etc. Un avantaj este posibilitatea de a testa un număr mare de elevi simultan. Este o metodă mai obiectivă decât cea orală. Metoda de evaluare scrisă cea mai tradițională și, totodată, cea mai des întrebuintată de mine este testul.

Folosesc testul la sfârșitul fiecărei unități sau a unui modul, iar itemii sunt de cele mai multe ori diversificați, având atât itemi obiectivi, cât și subiectivi. La limba și literatura română, avem pentru competențele de înțelegere a textului citit itemi cu alegere multiplă, cu alegere duală sau itemi de completare. În schimb, pentru competențele de producere a mesajelor scrise avem itemi subiectivi. Testele mă ajută să depistez eventualele probleme de scriere, de vocabular sau de gramatică pe care elevii nu le-au aprofundat. Sunt, de asemenea, rapid de corectat și de conceput, ceea ce e un avantaj mare pentru mine.

Bibliografie:

- CERGHIT, I, Metode de învățământ, ediția a IV-a, revăzută și adăugită, Iași, Editura Polirom, 2006;
- CUCOȘ, C., Pedagogie, Iași, Polirom, 2000;
- MANOLESCU, M., Evaluarea școlară. Metode, tehnici, instrumente, București, Editura Meteor Press, 2006;

RELAȚIA-JOC ÎNVĂȚARE

Lovin Alina Marinela

Jocul este un impuls irezistibil prin care copilul își modelează propria-i statuie”(Jean Château)

„ Jocul este muncă , este binele , este datoria , este idealul vieții . Jocul este singură atmosfera în care ființă să psihologică poate să respire și, în consecință , poate să acționeze. „

(Claparede – „ Psihologie de l`enfant „)

Jocul și finalitățile educaționale în procesul învățării la preșcolari

Jocul, metodă educațională care îndeplinește finalitatea educațională anticipată și asigura succes nemărginit dascălului dar și pedestalul copilului ce reprezintă pentru perioada preșcolară principala activitate, fiind o formă de manifestare internațională, fără bariere geografice și religioase, o activitate care îi reunește pe copii și în același timp îi reprezintă. În decursul jocului copilul acționează asupra obiectelor din jur, analizându-le, comparându-le , cunoaște realitatea îmbinată cu forța sa de imaginație, își satisface nevoia de mișcare, dobândește încredere în forțele proprii, își îmbogățește cufărul de cunoștințe. Manifestându-și dorința de a participa la viața socială, să aibă un rol fundamental în derularea momentelor zilnice și în activitatea celor din jur, copilul își asumă rolul de adult, reproducând activitatea și raporturile lui cu ceilalți oameni prin joc

imitativ. Jocul este în acest fel social prin natura lui. Însuși posibilitatea de a-și imagina realitatea, de a o reflecta, reprezintă pentru copil sensul jocului. Prin această activitate, copilul își satisface nevoile prezente și se pregătește de viitor. Jocul este activitatea de bază în grădiniță, este metodă prin care cadrul didactic cucerește discret copilul, și devin o echipă. Jocul cuprinde toate ariile de activitate, toate domeniile experiențiale, în îmbinarea uneori cu metodele interactive, realizând procesul instructiv-educativ într-un mod atractiv, antrenant. Concepția modernă asupra educației preșcolare presupune folosirea învățării dirijate și spontane, considerând învățarea drept acțiunea principală a dezvoltării inteligenței copilului și o normă de bază a procesului de largă socializare a copilului. Învățarea are, în acest sens, un conținut foarte larg și este strâns legată de latura psihică și socială a personalității copilului. În lumina acestei concepții, învățarea nu este îndreptată spre achiziționarea de cunoștințe verbale și nu este înțeleasă că o activitate bazată pe operații abstracte, ci se sprijină pe structura concretă a gândirii copilului.

Abia la vârstă preșcolară mai mare, când structura psihicului copilului trece din planul acțiunii în planul vorbirii, învățarea dobândește caracterele de învățare propriu-zisă și servește la formarea și sistematizarea cunoștințelor elementare în anumite domenii.

JOCUL EXERCITIU

CRĂCIUNICĂ MIHAELA ADRIANA

Jocul creează premisele comportării conștiente a copiilor, condiție esențială a învățării. Indiferent de forma pe care o îmbracă, jocul dezvoltă capacitatea de cunoaștere a copilului, cultivă sentimentele dintre cele mai variate, educa voința, pune bazele însușirii personalității, încât toate aceste modificări apărute în viață psiho-fizică au o înrăurire pozitivă asupra desfășurării tot mai eficiente a activității organizate în scopul învățării.

Tipurile de joc

Jean Piaget împarte jocurile în trei categorii :

Jocuri exercițiu ;

Jocuri simbolice ;

Jocuri cu reguli.

Jocuri exercițiu

Eugen Lovinescu contura faptul că jocurile exercițiu în grădiniță pot reflecta „calitatea cunoștințelor pe care le posedă copilul” și facilitează trecerea către nou, către mai greu.

Jocurile exercițiu se pot clasifica în:

A. Jocuri exercițiu pentru dezvoltarea gândirii preșcolarilor

-jocuri pentru dezvoltarea capacității de analiză

De pildă, jocurile :”Ghici ce s-a schimbat!”; „Imagini suprapuse (Câte sunt?)”; „Cine trebuie să plece?” -jocuri de analiză și memorare a căror gradare de sarcina se face în funcție de vârstă și poate avea trei variante de joc/ lucru;

-jocuri pentru dezvoltarea capacității de sinteză:”Laleaua”;”Din bucățele”; ”Să facem o jucărie!”-recompunere.

-jocuri pentru dezvoltarea capacității de comparație:”Loto cu forme”; ”Unde-i umbra?”.

-jocuri pentru dezvoltarea capacității de abstractizare și generalizare :”Ce arată săgeata?”;”Grămăjoare, grămăjoare”-selecțiile și grupările pot ghida gândirea copiilor spre niveluri diferite de abstractizare .

-jocuri pentru dezvoltarea perspicacității: ”Este ceva greșit în tablou?”; „Labirintul”; „Cine știe să facă?”-aceste jocuri dezvoltă spiritul de observație.

Aceste tipuri de joc dezvoltă creativitatea în plan verbal, prin fluiditatea, flexibilitatea și originalitatea gândirii(”Jocul rimelor”; „Ce s-a întâmplat mai departe?”; „Fata babei și fata moșneagului”) , jocuri despre care Eugen Lovinescu afirma că dezvoltă capacitatea de creație a preșcolarilor încă de la vârstă fragedă.

Darurile toamnei

Tudose Roxana Florina

În dansuri de frunzișoare, A
sosit toamna călătoare.
Din livezi a adunat,
Mere, nuci, pere zemoase,
Gutui și prune gustoase,
Strguri verzi și aromați Pentru
vinuri preparați.
Din grădină a cules:
Vinete, ardei și roșii,
Conopida gălbioară și castravetii verzui
Dar și alte legume gustoase și sănătoase.
Frunzele-s multicolore
Și nu mai sunt rândunele,
Pomii vor rămâne goi
Se duc păsările de la noi.
Vântul suflă cu putere
Stropi de ploaie curg șiroaie,
Diminețile-s cu ceață
Bruma, chiciura ne-nghiață,
Vremea este răcoroasă,
Dar TOAMNA e cea mai frumoasă!

Proiectarea activităților în grădiniță

Bondari Irina-Mihaela

Motto: „ Să nu-i educăm pe copii pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari. Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.” (Maria Montessori)

Planificarea activității pe teme sau metoda proiectelor la copiii preșcolari este un concept prezent și înainte de 1960 dar care acum a cunoscut o revenire.

Aceasta metodă de învățare organizată în jurul unei teme, a fost aplicată și teoretizată la începutul secolului trecut (John Dewey și W. Kilpatrick), popularizată în anii 1960-1970, iar în ultima perioadă beneficiază de o revalorizare la nivel mondial, datorită:

aplicabilității la vârstele timpurii;

posibilității de completare, modificare, în funcție de dezvoltarea copiilor, interesele, nevoile de cunoaștere;

facilitării acumulării de competențe de lucru (cooperare, creativitate, autonomie în cunoaștere, spirit investigativ), ceea ce răspunde cerințelor educației pragmatice cu accent pe acțiune, eficiență, independență în gândire.

Actualele orientări atribuie noi semnificații și conținuturi metodei proiectelor, precum și un loc aparte în cadrul procesului educațional. Argumentele care stau la baza folosirii metodei proiectelor în procesul instructiv – educativ desfășurat cu copiii preșcolari sunt următoarele:

- proiectul poate fi încorporat în curriculum preșcolar din oricare parte a lumii;
- un proiect are o structură temporală care ajută educatoarea să-și organizeze progresiv activitatea cu copiii, în funcție de dezvoltarea acestora, de interesul manifestat și de gradul de cunoaștere al subiectului luat în discuție;
- proiectul le oferă copiilor contexte, în care ei pot aplica o foarte mare varietate de cunoștințe și deprinderi sociale și intelectuale, pe lângă cele de bază date de curriculum. Un proiect tematic este o extindere, o investigare a unui subiect din sfera idealului sau practicului către care copilul își îndreaptă întreaga atenție și energie. Proiectul îi implică pe copii în sfera investigației asupra evenimentelor și fenomenelor despre care doresc să învețe mai mult. Ceea ce este absolut deosebit, din punct de vedere al respectării rutei individuale a învățării și a ritmului propriu proiectul poate fi dus la bun sfârșit de un grup mic de copiii, de întreaga grupă, sau de un singur copil. .

NEVOIA DE COMPETENȚE DIGITALE ÎN CADRUL ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PREȘCOLAR

Bosoi Ioana-Theodora

Dezvoltarea rapidă a noilor tehnologii digitale a produs consecințe majore în viața cotidiană a oamenilor, personală, profesională și socială, implicit schimbări semnificative în domeniul educațional. Schimbul de cunoștințe și informații, prin utilizarea tehnologiei, are puterea de a transforma atât societatea cât și economia. Pe măsură ce tehnologia este integrată în majoritatea domeniilor de activitate, capacitatea oamenilor de a o utiliza și de a ține pasul cu evoluția ei rapidă devine o necesitate.

Competența digitală este una dintre cele opt competențe-cheie care se concretizează în utilizarea cu eficiență și responsabilitate a întregii game de tehnologii digitale pentru informare, comunicare și soluționare a problemelor în domeniile vieții. Comisia Europeană, pentru a înțelege mai bine natura acestei competențe a elaborat Cadrul european al competenței digitale pentru cetățeni (DigComp) (Vuorikari et al., 2016).

Comisia Europeană a elaborat Cadrul european al competenței digitale a educatorilor. DigCompEdu (Redecker, 2017), care oferă un model de referință detaliat și practic pentru promovarea sistematică a competențelor digitale. Și în Planul de acțiune pentru educație digitală (2021-2027) al Comisei Europene se arată că abilitățile digitale sunt esențiale pentru toate cadrele didactice, alfabetizarea digitală fiind necesară pentru traiul în lumea digitalizată (Comisia Europeană, 2018).

Resursele create în scop educațional sub denumirea de resurse educaționale deschise (RED) se referă la orice materiale de învățare, predare și cercetare care sunt disponibile în orice format și suport, din domeniul public sau aflate sub licențe deschise și care permit accesul gratuit, reutilizarea, adaptarea și redistribuirea acestora (Stracker et al., 2019). Instrumentele de crearea RED permit utilizatorilor să construiască: imagini, videoclipuri, texte, animații și secvențe sonore, dar și cursuri online și deschise.

După părerea mea cadrele didactice se confruntă astăzi cu un un orizont al așteptărilor într-o continuă schimbare. Pentru menținerea unui standard ridicat al actului educațional, cadrele didactice au nevoie de un set de competențe profesionale, dar și abilitatea de a se adapta la diverse medii de învățare, inclusiv mediul de învățare online. În urma schimbărilor din ultimii ani, procesul de instruire nu se mai limitează doar la ceea ce se întâmplă în sala de clasă, prin clasică relație directă dintre profesor și elev. Astfel, această relație fiind mijlocită de noile tehnologii ale informării și comunicării, care au un enorm potențial în îmbunătățirea educației. Cadrele didactice trebuie să ajungă să caute, selecteze, evalueze, planifice, implementeze și gestioneze noi resurse educaționale, pentru a promova cele mai bune practici de învățare (Holmes & Gardner, 2006).

Competența digitală a profesorilor implică utilizarea critică și cu încredere a tehnologiilor informațiilor și comunicațiilor în procesul de învățământ. La nivelul de bază, ea vizează utilizarea TIC pentru a accesa resurse și conținuturi educaționale, a primi, evalua, stoca, produce, prezenta și schimba informații, a comunica cu părinții, colegii și în cadrul rețelelor profesionale, a realiza managementul activităților didactice cu ajutorul instrumentelor digitale.

Sunt de părere că tehnologia informațiilor și comunicațiilor oferă o gamă largă de oportunități atât cadrelor didactice cât și celor care învață, pentru a își îmbogăți experiențele de predare și învățare, prin medii virtuale care susțin nu doar livrarea ci și explorarea și aplicarea cunoștințelor. Cu ajutorul lor se pot crea și furniza experiențe și medii educaționale semnificative.

Referințe

1. Albulesc, I., Catalano, H. (2021). E-Didactica. Procesul de instruire în mediul online. Didactica Publishing House.
2. Ardelean, A., Mândruț, O. (2012). Didactica formării competențelor, „Vasile Goldiș” University Press.
3. Comisia Europeană (2018). Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliul, Comitetul Economic și social European și Comitetul regiunilor privind Planul de acțiune pentru educația digitală, SWD (2018) 12 Ffinal, COM (2018) 22 final, Bruxelles.

Reusita/succes și adaptarea școlară. Factori ai reușitei școlarestrategii de intervenție.

Olteanu Petruța Alexandra

Reușita școlară se definește prin formarea la elevi, în concordanță cu cerințele programelor școlare, a structurilor cognitive (sisteme de cunoștințe), afectiv-motivaționale și socio-morale (atitudini, trăsături de voință și de caracter).

Reușita școlară trebuie analizată din perspectiva obținerii de către elevi a unui randament școlar superior, care să le permită în viitor integrarea socio-profesională și realizarea ca personalități productive, receptive față de schimbări, inteligente, creative, capabile să ia decizii și să se adapteze rapid la situații noi.

La etapa actuală, când societatea în ansamblu traversează o perioadă de restructurare, un principiu care asigură învățământul formativ este realizarea instruirii într-o concordanță cât mai armonioasă cu particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Rezistența în educație este fenomenul care, de cele mai dese ori, provoacă deficite de învățare, abateri comportamentale, deficiențe de relaționare, acte de delincvență. Acest fenomen este unul sesizat atât de familie, cât și de cadrele didactice.

Adaptarea școlară nu poate fi limitată la pregătirea intelectuală a copilului. Adaptarea reprezintă un proces complex, proiectat și dirijat de cadru didactic, în vederea realizării unor raporturi optime între ele și mediul educativ/didactic. Din punct de vedere social adaptarea școlară marchează tendința de integrare a obiectului educației într-o anumită comunitate, în cadrul unui proces, care începe în familie și continuă în instituția preșcolară, școală, societate.

Adaptarea școlară este rezultatul confluentei, interacțiunii unui ansamblu de factori, care pot fi grupați în două categorii:

factori interni (biopsihologici)

factori externi (pedagogici și socio-familiali)

Factorii interni se referă la caracteristicile anatomo-fiziologice și la variabilele personalității elevului, fiind considerați condiții subiective, iar cei externi sunt independenți de elev, fiind condiții și solicitări obiective, exterioare elevului

Factorii interni personali (absența motivației, dezinteresul, lipsa unui model stimulant, existența unor boli psihice grave, care pot fi divizați în: -biologici – se referă la starea sănătății organismului copilului, gradul de maturitate școlară, la anumite deficiențe ale analizatorilor, la echilibrul endocrin, la boli organice, tulburări nervoase și dezvoltarea fizică; -psihologici – includ procesele psihice (cognitive, afective, volitive, însușirile psihice (temperament, atitudini, interese), fenomene psihice (atenția, limbajul) nivelul de inteligență și de aspirație, atitudinea față de muncă, voința de a învăța.

Factorii externi, mediu (prezența unor persoane străine sau a unui mediu social ostil, prezența unor modele străine negative, conflictele și crizele sociale și culturale, pierderea valorilor morale, schimbarea mediului de origine): factorii pedagogici, factorii familiali, factorii sociali. Aceste

categorii de factori interacționează fiecare în sisteme de relații și corelații, adevărate rețele intercondiționate, greu separabile, fiecare având un rol complementar, compensând deficitul sau stânjenind acțiunea celorlalți care pot conlucra pozitiv, favorizând o bună adaptare școlară sau, din contra, negativ, determinând instalarea și menținerea fenomenului de adaptare.

Astfel, adaptarea școlară este un proces complex multifactorial, foarte important pentru începerea școlarizării, iar optimizarea acestui proces impune necesitatea de a se acorda o atenție sporită legăturii școlii cu grădinița, cu care trebuie să aibă un trunchi comun. Asume la grădiniță în grupa de pregătire se educă atitudinea pozitivă față de instruire în școală.

Metode inovative de predare

Vasilică Andreea Claudia

În școala modernă, dimensiunea de bază în funcție de care metodele de învățământ sunt considerate inovative este caracterul lor activ adică măsura în care sunt capabile să declanșeze angajarea elevilor în activitate, concretă sau mentală, să le stimuleze motivația, capacitățile cognitive și creatoare.

Aceste metode inovative se numesc metodele interactive centrate pe elev, acele modalități moderne de stimulare a învățării și dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experiențe, de cunoștințe.

Învățarea prin suprapunere - „Cross over teaching”

Deși acest tip de predare nu include tehnologia, este o experiență care îmbogățește atât elevii cât și școala. Acest tip de predare este îmbogățit prin adăugarea unor întrebări suplimentare pe o anumită temă discutată. Elevii pot susține apoi dezbateri în sala de clasă, în funcție de notițele lor din excursiile sau vizitele desfășurate în diverse locații.

Predarea cu ajutorul „Smart-boardului”

Smart board-ul reprezintă o modalitate eficientă de a trezi clasa „la viață”, în timp ce elevii sunt ajutați să aibă o experiență mai înălțătoare în ceea ce privește nivelul de implicare și de înțelegere.

Predarea cu ajutorul metodei „Flipping Classroom” – Clasa răsturnată

Cu ajutorul acestei tehnici elevii devin participanți activi ai procesului de învățământ, învățarea devenind centrată pe ei, iar profesorii având rolul de a asigura resursele necesare de învățare. Elevii, în loc să învețe în clasă exclusiv, învață la domiciliu prin vizionarea de filmulețe, realizate de profesori. În clasă se desfășoară discuțiile, activitățile practice și proiectele. Elevii analizează și aplică cunoștințele lor prin interacțiunea cu toți elevii clasei, dar și cu profesorul.

Învățarea cu ajutorul tehnologiei de printare 3D

Această metodă câștigă acceptare globală în special în sistemele înalte de educație unde imprimantele 3D sunt folosite pentru crearea prototipurilor și fac conceptele complexe mult mai ușor de înțeles. În clasele cu un nivel mai scăzut profesorii pot folosi imprimantele 3D pentru a preda conținut care întâi a fost predat cu ajutorul manualelor și ajutând elevii să înțeleagă mai bine în special subiectele de la examinările naționale.

Avantajele respectivelor metode inovative de predare:

- pregătirea devine individuală, ținând seama de caracteristicile personalității, interesele și nevoile fiecărui elev;
- devine posibilă prezentarea concisă și succintă a oricărei cantități de informații educaționale;

- percepția vizuală se îmbunătățește de mai multe ori, procesul de însușire a materialului educațional este mult simplificat;
- activitatea cognitivă a elevilor este intensificată, aceștia primesc cunoștințe teoretice și abilități practice.

Adaptarea copiilor la grădiniță – Câteva idei pentru a-i susține mai ușor pe micuți

Zaharia Alexandra-Valeria

Primele săptămâni la grădiniță sunt întodeauna pline de emoții, cu atât mai mult cu cât mulți dintre părinți sunt la prima experiență de acest tip.

Emoții, lacrimi și promisiuni că va fi bine, toate adunate la poarta grădinițelor și chiar a școlilor.

Dragi părinți,

Știm că ați avut emoții, poate chiar v-ați simțit vinovați că ați lăsat puiul cu lacrimi în ochi în mâinile unei Doamne, fie ea cât de drăguță. Dintre lacrimi și suspine va ieși cu siguranță Soarele – un zâmbet de copil care vrea să rămână la grădiniță. Până ajungeți în acest punct, răbdare, calm și înțelegere atât pentru puiul de om cât și pentru Doamna care zi de zi organizează cât poate mai bine timpul și activitățile copiilor, pentru o adaptare cât mai lină.

Astăzi vă voi prezenta câteva idei care îi pot ajuta pe pitici în procesul adaptării la programul grădiniței (parțial poate fi utilizat și pentru Clasa 0/1 din ciclul primar)

1. Prima dată hold your horses și calibrați-vă așteptările - adaptarea la mediul grădiniței este un proces care necesită timp, susținere permanentă și pe cât posibil, implicare atât din partea doamnelor educatoare, cât și din partea părinților. Și indiferent câte idei se spun sau se scriu, fiecare copil este cu adevărat unic și are ritmul său, momentan nu există o soluție universală, ci doar idei pe care le puteți testa pentru a descoperi ce rezoează cu puiul.
2. Pentru început, toate doamnele speră că ați avut puțin timp la dispoziție pentru a-l pregăti pe micuț înainte de începerea propriu-zisă a grădiniței (vezi aici câteva idei), iar dacă nu, puteți începe aceste pregătiri din primele zile de grădi și să le mențineți atât cât este necesar pentru copilaș.
3. Pregătiți copilașul de seara pentru a 2-a zi, printr-o poveste creată de dumneavoastră sau citind una dintre poveștile despre grădiniță (ex “Sanda la grădiniță”, de Tamaș Maria, “Mami, tati, ce este grădinița?”, scrisă de psiholog Maria Baumgarten, sau orice altă poveste). Dacă timpul vă permite, un mic joc de rol cu puiul după-amiază cu tema grădiniței este ideal (păpușile—ursulețul-jucăria preferată a copilului este ideală pentru a prelua rolul micuțului care merge la grădiniță, unde se joacă, mănâncă și face activități interesante cu doamna educatoare, care este atât de drăguță, apoi este luat acasă cu bucurie de către părinți)

Nimeni nu are o baghetă magică, încă nu există o soluție universală, însă lucrând împreună și comunicând cu cadrul didactic, mai devreme sau mai târziu, copilașul va merge cu bucurie la grădiniță, mai mult chiar, nu își va mai dori să plece. Testați cu încredere ceea ce simțiți că îl poate ajuta pe cel mic și cu siguranță, din toate ideile și reursele existente, ceva funcționează pentru fiecare pui de om.

EDUCAȚIE PRIN POVEȘTI

Nițu Oana Adriana

Literatura, ca artă a cuvântului, prin intermediul căreia realitatea este reflectată în toată complexitatea ei, îi oferă copilului un întreg univers de gânduri și sentimente, de aspirații spre idealuri înalte. Poveștile pentru copii constituie „cartea de suflet și de învățătură” a preșcolarului ce adună valori ale tezaurului literar românesc, clasic și contemporan, ale literaturii române și universale care au fost și rămân leagănul copilăriei tuturor generațiilor.

Tainele acestor opere sunt transmise copiilor din primii ani de viață, la început de către părinți și apoi de cadrele didactice și-i conduc spre visare și cunoaștere, producându-le o impresie puternică asupra imaginației și sensibilității copiilor. Prin mesajul transmis, ușor de recepționat poveștile au o valoare educativă deosebită și devin un model de vorbire când sunt prezentate într-o formă corespunzătoare sub aspect gramatical și stilistic.

Ascultând povești, copiii întâlnesc expresii noi care, odată cunoscute devin un bun al lor. Prin povești pătrund în limbajul copiilor forme de exprimare atât ale limbii populare cât și a celei literare. Copilul reține expresii precise, uneori poetice, epitete artistice, formule stereotipe specifice stilului povestitorului, diverse forme sau grupări sintactice care dezvoltă vorbirea corectă a copilului. Înțelegând conflictul dintre cele două forțe care apar în basm, micii cititori își formează reprezentări și noțiuni despre dreptate, cinste, curaj, vitejie, hotărâre, perseverență, hărnicie. Ascultând basmele, copiii sunt de partea dreptății, adevărului, binelui și detestă nedreptatea, lăcomia, îngâmfarea, răutatea și minciuna.

Eficiența povestilor nu depinde numai de conținutul celor povestite, ci și de felul în care se captează atenția copiilor, de vocea firească, blândă a educatoarei, de măsura în care e completată latura semantică a cuvintelor și îmbinările noi prin intonație.

Preșcolarii iubesc universul magic al poveștilor pentru că ele sunt un autentic mijloc de educare, cu multiple valențe informative și formative. La această vârstă, copilul poate înțelege că o carte este „o minunată căsuță cu povești”, primitoare și darnică, identificând-o ca pe un tărâm cu mistere pe care el ar trebui să îndrăznească să le descopere.

COLABORAREA FAMILIE-ȘCOALĂ

Guiu Alina Georgiana

Într-o societate aflată în plină schimbare, familia și școala încearcă să îmbunătățească educația copiilor concentrându-și eforturile prin colaborarea lor în cadrul parteneriatelor. Astfel, cele două instituții împărtășesc un scop comun având la bază evoluția ulterioară a personalității copiilor. Inițiativa acestei colaborări vine de cele mai multe ori din partea cadrului didactic încă de la începutul integrării copiilor în cadrul procesului educativ prin atragerea părinților spre aceleași

obiective împărtășite de acesta, care vizează formarea și dezvoltarea copiilor în cadrul instituționalizat.

În societatea modernă, familia întâmpină din ce în ce mai multe probleme care stau în calea relaționării sale cu copilul datorită situației economice și dorinței de afirmare pe plan profesional. Alocând din ce în ce mai puțin timp copiilor există o nevoie din ce în ce mai mare ca familia să se implice în educația copiilor. În acest sens școala poate reprezenta un sprijin pentru implicarea familiei în procesul de educare al acestora. Pentru copiii de vârstă preșcolară, atenția acordată de familie și în special de părinți are o mare importanță. De aceea cadrul didactic trebuie să implice părintele în actul educațional realizând activități și ieșiri care să-i responsabilizeze și să-i facă parteneri direcți în educația propriilor copii. Educația formală dobândită de copii începând cu frecventarea grădiniței nu își atinge obiectivele în mod eficient dacă aceasta nu este sprijinită de familie.

Legătura dintre familie și instituția de învățământ trebuie privită ca un “centru al dezvoltării” (Pescaru, Băran, 2004, 31). Familia recurge la școală pentru a-i furniza copilului informațiile necesare pentru a reuși în viață, iar pe de altă parte școala trimite copilul înapoi în sânul familiei pentru a căpăta sprijinul necesar pentru a crește și a se dezvolta. De cele mai multe ori părinții își îndreaptă atenția către școală pentru a fi îndrumați asupra modului în care să-și continue procesul educativ. Implicarea familiei în educarea copiilor de vârstă preșcolară presupune a-i citi o poveste înainte de culcare, a ține permanent legătura cu educatorul, a limita vizionarea programelor TV, a pune mai mult accent pe implicarea în activitatea ludică a celor mici și nu în ultimul rând a-i acorda atenție prin întrebări menite în a afla nevoile celor mici. Educatorul trebuie să recurgă la metode și procedee prin care să-i atragă pe părinți. El trebuie să le ofere părinților toate informațiile de care au nevoie pentru a-i ghida și a le arăta cum se pot implica în evoluția copiilor.

Activitățile desfășurate în colaborare cu școala aduc părinții mai aproape de copiii lor urmărindule comportamentul în colectivitate, modul de participare la acțiunile comune, reacțiile și receptivitatea acestora la nou. În cadrul acestor activități părinții pot fi antrenați în discuții și concursuri la care pot participa alături de copii. Aceștia pot participa fie în calitate de observatori, fie de voluntari în activitățile din școală. Observând evoluția copiilor, părinții pot identifica aptitudinile, interesele acestora și nivelul lor real în raport cu ceilalți copii.

Prin urmare, colaborarea dintre familie și școală este mai mult decât evidentă, ambele instituții constituie una pentru alta atât bază pentru educație, cât și conținut. Colaborarea părinte-cadru didactic este o condiție fundamentală pentru asigurarea unei dezvoltări psihice a copilului, principalul aspect al acestui tip de relație constând în consensul educativ. Unitatea cerințelor educative solicitate de cele două părți implicate, nu poate exista decât în momentul în care părintele este convins că atât el, cât și cadrul didactic au un țel comun: binele.

Cultura organizațională ca stare de spirit, impact asupra performanțelor în cariera didactică a debutanților

FLORIAN FLORINA

Atunci când un grup de oameni trăiesc și muncesc împreună pentru o perioadă mai lungă de timp, ei împărtășesc o serie de valori și opinii despre ceea ce este bine și adecvat. Ei stabilesc o serie de modele de gândire și de modele comportamentale în concordanță cu experiența acumulată în cadrul organizației, cu interesele și obiectivele strategice ale organizației. Toate aceste modele de gândire, de comportament, de valorificare a experienței și tradiției organizației formează cultura instituțională sau organizațională.

Impactul culturii organizaționale asupra unui debutant este foarte mare, având o mare influență asupra stilului de lucru. Dacă acesta va da peste o cultură organizațională bazată pe încredere, sinceritate, încurajare pentru creativitate și inovație, cu exemple pozitive de comportament și încurajare pentru dezvoltare profesională, va reuși să dobândească toate aceste atribute, să le respecte și să se dezvolte armonios atât pe plan profesional cât și pe plan personal. Este foarte important ca debutantul să aleagă să urmeze întotdeauna doar lucrurile pozitive de urmat și să se conformeze unei culturi organizaționale care să-l ajute să deprindă un stil didactic pozitiv. O cultură organizațională în care se acorda atenție sporită membrilor organizației și programelor lor personale conduce la creșterea motivației lor pentru performanță.

Sistem deschis- sistem închis. Această dimensiune reflectă gradul de deschidere al organizației pentru noii veniți. Cultura organizațională de tip deschis este receptivă față de noii angajați, oferind o serie de mecanisme pentru integrarea lor cât mai rapidă în marea familie a organizației. Cultura organizațională deschisă conferă flexibilitate și ușurință de adaptare. Sistemul de tip închis este conservator și determinist, în timp ce sistemul deschis este adaptativ și creator. Cultura organizațională de tip închis generează o serie de bariere în integrarea noilor angajați în viața organizației.

În școlile românești cultura organizațională este orientată spre deschidere, dar nu în totalitate. Noii veniți în sistemul de învățământ ar trebui să beneficieze de programe speciale de integrare rapidă în organizație pe de o parte, iar pe de altă parte tinerii debutanți sau nou veniții pot fi priviți cu o oarecare suspiciune de către cei care fac parte din organizație de mai multă vreme și au experiență.

Un debutant trebuie să aibă parte de o cultură organizațională deschisă pentru a beneficia de o experiență plăcută în școală. În momentul în care acesta va da peste o cultură organizațională închisă care este construită numai din competitivitate și neînțelegere, fără să fie sprijinit și încorajat la inovație perspectiva acestuia față de meseria aleasă se poate schimba și poate lăsa un gust amar pentru totdeauna, acest lucru contribuind la stagnarea și poate chiar regresul acestuia.

EDUCAȚIA STEAM ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Aviana Anca Elena

STEAM este o abordare educațională a învățării care folosește Știința, Tehnologia, Ingineria, Arte și Matematică ca puncte de acces pentru ghidarea anchetei, dialogului și gândirii critice a elevilor. Rezultatele finale sunt studenții care își asumă riscuri, se implică în învățarea experiențială, persistă în rezolvarea problemelor, îmbrățișează colaborarea și lucrează prin procesul creative.

STEAM, STEM (sau STIAM în română) este acronimul englez de la Science, Technology, Engineering, Art and Mathematics (Știință, Tehnologie, Inginerie, Arte și Matematică). Este o metodă care îi permite copilului să descopere 5 discipline într-o singură abordare, interdisciplinară. Toate acestea sunt cunoscute și ca competențe transversale, care oferă în timp capacitatea de a rezolva probleme și de a soluționa anumite situații prin aplicarea unui cumul de cunoștințe.

Este o metodă de învățare importantă și esențială pentru copii, pe lângă cunoștințele necesare vieții de zi cu zi. STEAM ajută într-un mod desăvârșit la rezolvarea problemelor, dezvoltarea gândirii critice și creative, inovare, dezvoltarea laturii inventive, a logicii, curiozității și autonomiei. Astfel, această metodă încurajează curiozitatea, experimentarea colectivă și încrederea în sine, legând experiențele învățate la grădiniță de concepte din lumea reală.

Folosirea metodei STEAM înseamnă și a oferi copiilor și anumite competențe digitale, care vor trebui să evolueze zilnic și care le vor fi de ajutor. Fie în domeniul economiei, al ocupării forței de muncă sau al educației, digitalizarea este un factor esențial în evoluția, progresul și sustenabilitatea societății, iar ultimii ani ai pandemiei ne-au arătat din plin acest lucru.

O introducere timpurie în conceptele de bază poate ajuta copiii să dezvolte gândirea critică. Această metodă de învățare trebuie aplicată încă de la o vârstă fragedă a copilului. Grădinița este locul ideal, iar educatorii o aplică folosind mai multe jocuri interesante pentru a integra primele concepte. Învățarea se va baza pe curiozitatea naturală a copiilor permițându-le să participe activ la activități: explorarea, adresarea întrebărilor, manipularea. Cu cât un concept este promovat mai devreme, cu atât copilului îi va fi mai ușor să-l folosească.

Pentru a pune în practică această metodă, educatorii trebuie să predea folosind instrumente adecvate, inclusiv jocuri de logică adaptate vârstei. Copiilor le va plăcea să învețe astfel, făcând predarea mai distractivă și astfel să învețe mai rapid.

De exemplu, jocurile de logică ajută la dezvoltarea inteligenței spațiale, promovează rezolvarea problemelor și copilul își exersează astfel simțul logic și planificarea. Știm, sună complicat, însă pentru copii va fi o simplă joacă și totul va deveni natural.

DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII COPILULUI PREȘCOLAR PRIN ACTIVITĂȚILE ARTISTICO-PLASTICE

Oancea Ionela Daniela

Creativitatea, în sensul cel mai larg, reprezintă acea capacitate complexă a omului, acea structură caracteristică a psihicului care face posibilă opera creatoare. L. Taylor vorbește despre cele cinci niveluri ale creativității, dintre care, la vârsta preșcolară singurul nivel ce poate fi atins este cel al creativității expresive. Acest tip de creativitate se caracterizează printr-o exprimare liberă și spontană a persoanei, fără ca aceasta să fie preocupată ca produsul activității sale să aibă un anumit grad de utilitate sau valoare. (de ex. desenul, colajul, activitățile de modelare etc. Preșcolaritatea este apreciată tot mai mult ca vârsta ce cuprinde cea mai importantă experiență educațională din viața unei persoane; pe parcursul ei înregistrăm ritmurile cele mai pregnante în dezvoltarea individualității umane și unele din cele mai semnificative achiziții cu ecouri evidente pentru etapele ulterioare ale dezvoltării sale. La această vârstă, creația, chiar dacă nu are valoare pentru „omenire”, este extrem de importantă pentru „devenirea umană” a copilului. Omul adult nu poate ajunge la forme superioare de expresie a creativității, dacă pe treptele timpurii ale evoluției sale nu s-a dezvoltat potențialul creativ, nu a fost încurajat să aibă manifestări independente și originale în răspunsuri și soluții la problemele ivite în copilărie și tinerețe. Profilul psihologic al vârstei preșcolare cuprinde multiple premise favorizante pentru cultivarea și stimularea potențialului creativ. Avem în vedere dinamismul, impetuositatea și expresivitatea proprie acestei vârste, acel freamăt permanent sau acea vibrație și efervescență lăuntrică ce conferă copiilor note specifice de dinamism creativ, disponibilități de exteriorizare spontană și autoexpresie însuflețită, analoage oricărui elan creator. Diferitele tipuri de activități practice și plastice sunt deosebit de îndrăgite, de atrăgătoare pentru copii. Prin intermediul lor, preșcolarii intră în contact cu unele forme simple de muncă fizică și intelectuală, permițând atât dezvoltarea capacităților fizice ale copiilor, cât și a celor intelectuale. Prin desfășurarea activităților practice și plastice putem educa și dezvolta multe procese psihice (percepții, reprezentări, spirit de observație, atenția, memoria, gândirea, imaginația) și se pun bazele unor însușiri de personalitate: spiritul de inițiativă, încrederea în posibilitățile proprii, dorința de a lucra în colectiv, creativitatea.

Comunicarea prin metode de interacțiune

HUȚU ELENA INGRID

Luând în considerare faptul că învățământul preșcolar realizat într-un cadru instituționalizat se constituie într-o structură de grup dispusă pe grupe, se impune analiza modului în care comunicarea poate fi eficientizată în cadrul acestor structuri. Literatura de specialitate vine în sprijinul nostru oferindu-ne o serie de metode de interacțiune care să ne ajute să facilităm desfășurarea acestui proces.

Dintre metodele și tehnicile comunicării de grup pe care le găsesc relevante pentru tema abordată, sunt următoarele (Pânișoara, 2006, pp. 306-336):

- Analiza SWOT ce are în componența sa cele 4 dimensiuni S (Strengths-puncte tari), W (Weakness-puncte slabe), O (Opportunities- oportunități) și T (Threats- amenințări). Ținând cont de cele 4 dimensiuni, moderatorul actului de comunicare va eficientiza și va aduce un plus de valoare și calitate comunicării. Această metodă ajută la ameliorarea situațiilor în care comunicarea și rezultatele evaluării nu și-au atins rezultatele dorite.
- Tehnica CATWOE ce are în vedere mai multe planuri: C- Customers of the system; A- Actors; T- Transformation process; W- World view; O- The Owners; E- Environmental constraints.

Cu alte cuvinte, cele șase inițiale descriu situația concretă în care în centrul actului educațional se află copiii (actorii) ce trebuie să treacă printr-un proces de transformare pentru ca mai apoi să fie acceptați de societate, proces ce trebuie să țină cont de constrângerile legate de mediu și de viziunea lumii.

- Diagrama Venn este o metodă des întâlnită în învățământul preșcolar propusă de John Venn și care se constituie din intersecția a două diagrame ce pot cuprinde lucruri, situații ce sunt comparate scoțându-se în evidență aspecte asemănătoare și distincte/particulare ale acestora. Este o metodă simplă de comunicare care poate fi eficientă la nivelul oricăror factori educaționali
- Tehnica “sus” și “jos” inițiată de Clegg și Birch (2003) care presupune o privire dublă a situației, a problemei. Odată analizăm problema la nivel particular și apoi încercăm să schimbăm rolul și să privim și din perspectivă generalizată, din perspectiva celuilalt actor. Această tehnică pare să fie utilă mai ales în cazul preșcolarilor dar și părinților care uneori din subiectivitate tind să lezeze interesele altor părinți sau copii.

Importanța tranzițiilor în activitățile zilnice din grădiniță

ILEAN DENISA- MARIA

Un nou curriculum pentru educația timpurie pentru copii de la naștere până la vârsta de 6 ani oferă oportunități neașteptate de a încuraja copiii să exploreze, să proiecteze și să se bucure de învățare. Acum, copilul devine un spectator, un actor al propriei dezvoltări, transformându-se dintr-o persoană pasivă într-o persoană activă și creativă.

Prin urmare, activitățile de învățare cuprind activități pe domenii experiențiale, jocuri și activități liber alese, dar și activități de dezvoltare personală. Activitățile de dezvoltare personală regăsite prescurtat ca ADP, cuprind la rândul lor rutinele, tranzițiile și activitățile din perioada după-amiezii în cazul grădinițelor cu program prelungit. De asemenea, tot în categoria activităților de dezvoltare personală regăsim și opționalele.

La grădiniță, tranzițiile sunt activități de scurtă durată care fac trecerea de la momentele de rutină la alte tipuri/categorii de activități de învățare și de la o activitate de învățare la alta în diferite momente ale zilei. Mijloacele de desfășurare a acestui gen de activitate variază foarte mult și depind de vârsta copilului, de situația actuală și de calitățile profesorului. În acest sens, ele pot lua forma unor activități desfășurate cu mers ritmic, activități efectuate pe muzică sau activități desfășurate pe un ritm dat de numărarea sau recitarea răsucitorilor de limbă. Joacă cu tranziții și versuri sau melodii în mișcare specifice cu care copilul este deja familiarizat este motivul pentru care copiii iubesc cel mai mult tranzițiile.

Un alt rol pe care tranzițiile îl îndeplinesc este calmarea grupurilor de preșcolari. Sunt momente în timpul programului de grădiniță în care copiii devin prea gălăgioși și își pierd atenția. Menținerea atenției și a curiozității copiilor în aceste situații devine o adevărată provocare pentru profesori, iar utilizarea tranzițiilor sub formă de cântece și poezii liniștitoare la momentul potrivit poate reaprinde interesul față de activitate.

Tranzițiile se pot folosi în diverse momente în care cadrul didactic consideră că sunt necesare și folositoare pentru o activitate instructiv-educativă reușită. Utilizarea tranzițiilor nu poate fi la

Întâmplare, acestea depind de mai mulți factori. Pentru a folosi aceste tranziții în mod constructiv, educatorii trebuie să cunoască mai întâi dinamica de grup a copiilor preșcolari și să adapteze tranzițiile la specificul vârstelor lor și temelor proiectelor propuse. Totul depinde de creativitatea și sensibilitatea ta ca educator. Tranziția este menționată în mod explicit atunci când educatorii elaborează scenarii pentru predarea activităților didactice, dar adesea circumstanțe neprevăzute îi determină pe educatori să improvizeze. În astfel de momente tranzițiile îi ajută pe profesori, și chiar dacă următoarea activitate poate părea neatractivă pentru preșcolari, tranziția la momentul potrivit le stimulează curiozitatea și vei reuși să stabilești conexiuni cu activități noi în timp ce pregătești grupul.

Așadar, procesul instructiv educativ trebuie să fie centrat pe copil, iar în acest proces, tranzițiile fac trecerea de la o activitate la alta mult mai plăcută pentru preșcolari, făcându-i să participe cu mai mult interes, captându-le atenția sau liniștindu-i la nevoie.

Fișă de lucru

Andreea Elena

Clasa I

Adunarea numerelor 0-20, cu trecere peste ordin

1. Calculează după model :

$$8 + 6 = 8 + 2 + 4$$

$$= 10 + 4$$

$$= 16$$

$$7 + 4 =$$

$$3 + 8 =$$

$$5 + 7 =$$

$$6 + 9 =$$

$$8 + 4 =$$

$$7 + 6 =$$

2. Mărește cu 5 numerele : 9, 7, 8 , 6.

3. Care este suma vecinilor numărului 8 ?

4. Însumează cel mai mare număr impar de o cifră cu cel mai mare număr par de o cifră. 5.

La cel mai mic număr impar de o cifră adaugă 19. Ce număr obții ?

6. Bunica are 14 găini și cu 6 mai multe rațe. Câte rațe are bunica?

ACTIVITĂȚI PENTRU INTEGRAREA ELEVILOR CU CES

MORNA ANCA LIANA

Joc de socializare

„Deschide urechea bine!”- cred că toată lumea cunoaște regulile simple ale acestui joc. Un elev stă pe un scaun, în fața clasei și, după ce ascultă cântecelul („Deschide urechea bine să vedem ghicești ori ba, cine te-o striga pe nume, hai ghicește, nu mai sta!”) trebuie să spună numele colegului care l-a strigat. Jocul este extrem de util pentru toți copiii care formează un nou colectiv, este o modalitate facilă de a învăța numele colegilor. Jocuri de stimulare cognitivă

Cursa broscuțelor. Într-o cutie se pun două broscuțe făcute din hârtie (origami). Fiecare copil primește câte un pai de suc în care trebuie să sufle până când animăluțul său ajunge la linia de final. Activitățile care implică suflatul ajută de asemenea și la corectarea dificultăților de vorbire, pronunție a sunetelor.

Modelaj din aluat – copiii amestecă făină cu apă și din aluatul rezultat pot modela animăluțe, figuri geometrice, oameni de zăpadă, etc. După uscarea, își pot picta figurinele cu acuarele de apă.

Împerechează obiectele după sunet- în cutiuțe mici de plastic (gen de surpriză de ou Kinder) se ascund diverse obiecte mici: boabe de fasole, bănuți, mărgelă, bomboane etc. Copiii trebuie să agite fiecare recipient și să le potrivească după sunetul emis, două câte două.

Jocuri de autonomie personală

Numită ludoterapie, terapie ocupațională, acțiunea de stimulare a autonomiei personale se poate face și la școală, nu numai la ședințele de terapie individuală, doar că un pic altfel, împreună cu elevii tipici!

Astăzi ne ordonăm lucrurile! Fiecare copil trebuie să își deseneze propriul simbol ori să-și scrie numele complet pe dulapul sau pe portofoliul personal, pe care să-l recunoască cu ușurință. Odată pe săptămână, profesorul îi îndrumă pe copii să-și ordoneze lucrurile, proiectele, testele. Elevii cu CES pot învăța, prin această acțiune repetată, că toate lucrurile au locul lor la școală, că trebuie să aibă grijă de obiectele personale.

Jocurile de rol– sunt ideale pentru orice arie de dezvoltare, dar, în cazul autonomiei personale, elevii speciali pot învăța ușor principii esențiale ale vieții de zi cu zi: „De-a magazinul”, „La spectacol”, „În vizită la muzeu”, „În excursie”, „Curățenie în camera mea”. Observând de fiecare dată comportamentul colegilor, imitându-l și generalizând fiecare noțiune dobândită într-o situație reală, autonomia personală va fi îmbunătățită semnificativ.

Exerciții perceptiv-motrice de orientare și organizare temporală: „Mergi în ritmul dat de mine!”, „Baloanele cu zilele săptămânii”, „Stai pe roșu, treci pe verde!”, exercițiu-joc de memorare a zilelor săptămânii; exercițiu-joc de asociere a momentelor zilei cu activitățile corespunzătoare („Orarul în imagini”).

BIBLIOGRAFIE:

<https://totuldespreame.ro/copilul-tau/activitati-pentru-integrarea-elevilor-cu-ces>

LECTURA ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR - ROL SI LOC

Handaric Ștefania

„O carte bună de citit la vârstă fragedă,este,poate, una din împrejurările cele mai hotărâtoare ale vieții unui om. Multe cariere intelectuale nu se datoresc altei împrejurări decât unei cărți căzute la vreme bună în mâinile unui copil,,(I.L. Caragiale).

De altfel, cartea este o comoară fără de preț, în care își adună cele mai frumoase gânduri, ca alții să le poată folosi în voie. Dar, din păcate, lectura are acum rivali redutabili, care amăgesc cel mai mult pe cei mici. Televizorul, calculatorul, internetul, au devenit repere pereche pentru fiecare generație din ultimii ani. Lectura a devenit fragilă și din cauza concurenței neloiale cu acestea, și cartea este cea care suportă consecințele. Lectura are un rol important în dezvoltarea și formarea personalității și este evident că, deprinderea lecturii rămâne o bază solidă pentru toată viața.

În lipsa îndrumării părinților, educatorilor, profesorilor, foarte mulți școlari nu simt nevoia de a citi. Numai o lectură îndrumată poate să dezvolte un interes continuu. Acest fapt generează interesul de a citi din plăcere, de a pătrunde în lumea misterioasă a cărții.

Alegerea cărților potrivite este doar un prim pas. Al doilea pas și tot atât de important este deprinderea lecturii, obținerea eficienței ei maxime în urma citirii unei cărți.

Importanța lecturii este evidentă și mereu actuală. Lectura este un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităților de gândire și limbaj. Lectura elevilor este un act intelectual esențial, care trebuie îndrumat și supravegheat de școală și familie. Pe zi ce trece, lumea în care trăim devine o lume a calculatorului și, implicit, o lume în care individul se izolează, nu mai socializează, nu mai intră într-o bibliotecă, nu mai răsfoiește paginile unei cărți într-o sală de lectură.

Copilul, de la cea mai fragedă vârstă, este fascinat de televizor, de calculator, petrece ore în șir în fața desenelor animate și în fața monitorului, în detrimentul lecturii, pierzând, practic, contactul cu acea lume minunată a poveștilor, fiind vitregit de acel sentiment de liniște, siguranță, împlinire, armonie pe care ți-l dau poveștile citite de părinți și bunici.

Familia este cea care, încă din primii ani de viață, poate să cultive la copii interesul pentru carte. Și asta, în primul rând, prin puterea exemplului personal. Dacă micuțul vede că

mama citește, tatăl citește, este curios să afle ce este scris în acea carte, în acea revistă, caută să vadă și el pozele, observă tipăritura, se interesează , pune întrebări.

Următorul pas pe care îl poate face familia în acest drum al apropierii de carte îl constituie achiziționarea de cărți adecvate vârstei copiilor . Foarte îndrăgite sunt cărțile muzicale, cele cu personaje ieșite în relief, cu animale, cu mijloace de transport, cărțile care cuprind o jucărie, copilul putând face pe nesimțite trecerea de la informația din carte la realizarea unui dialog cu acea jucărie , cu acel personaj.

Utile și atractive sunt și cărțile care îi învață pe copii ora, cărțile cu cifre și cu litere, iar mai apoi, enciclopediile pentru copii, care nu sunt altceva decât o punte între cartea cu povești și cartea cu conținut științific.

Un rol foarte important în trezirea interesului pentru lectură îl are grădinița. Pentru aceasta, educatoarea are în vedere amenajarea unui mediu adecvat apropierei copilului de carte, realizând colțul bibliotecii, cu rafturi cu cărți frumos ilustrate, reviste, albume, pliante.

Cu mult tact, cu metode care să stimuleze curiozitatea, copilul va fi învățat să răsfoiască o carte, va afla din ce părți e formată cartea, cine o scrie, unde se fac cărțile, cum trebuie păstrare, ce este un semn de carte.

Treptat- treptat, el va fi capabil să recunoască personajele, autorii(după portret), cifrele care numerotează paginile, va căpăta noțiunea de titlu, recunoscându-l de restul tipăriturii.

De asemeni, preșcolarii pot fi antrenați în confecționarea unor cărțițele cu anumită tematică aleasă de educatoare(„Cartea mamei”, „Cartea anotimpurilor”, etc), sau în confecționarea de semne de carte, a unor etichete pe care vor „scrie” anumite simboluri, dar și a unor felicitări pe care vor putea scrie cuvinte simple („mama”), sau pe care se pot semna.

Atunci când merg pe stradă, pot fi încurajați să recunoască reclame, numere ale mașinilor aflate în parcare, simboluri ale străzilor.

De o importanță deosebită sunt parteneriatele încheiate cu bibliotecile, în cadrul cărora se pot organiza vizite la bibliotecă. În felul acesta, copilul cunoaște activitatea bibliotecarului, vede multe cărți așezate frumos pe rafturi, învață să se comporte într-o bibliotecă, să păstreze cărțile, să le înapoieze în stare bună și la timp.

Activitățile de lectură susținute de școlari pentru copiii din grădiniță sunt foarte mobilizatoare, ele determinând preșcolarii să-și dorească și ei să poată citi, să afle lucruri noi și interesante din cărți.

În concluzie, orice metodă este utilă, dacă este aplicată cu delicatețe, sub formă de joacă, de amuzament, fără constrângere, ca și cum totul ar veni de la sine.

Din această joacă, fără să-și dea seama, copilului i se trezește interesul pentru cuvântul scris, redându-i cărții locul pe care-l merită în dezvoltarea cognitivă, intelectuală a individului.

Metode și modalități de stimularea a lecturii la școlarul mic

- Dramatizarea - copiii intră mai ușor în „pielea” personajelor, din basmele, poveștile cunoscute astfel, făcând mai repede diferența între fapte bune și fapte rele.
- Jocurile didactice - prin jocuri ca:
 - „Recunoaște povestea”;
 - „Unde ai întâlnit personajul”;
 - „Continuă povestea”;
 - „Cartonașe amestecate” (jetoane cu personaje din diferite povești care trebuie grupate corespunzător după povestea de care aparțin).

- Povestirea învățătoarei /educatoarei- folosind mimica și gestică, precum și harul lor actoricesc, îi fac pe copii să fie atenți, să se concentreze și să poată redea întocmai ideile poveștii.

Vor conștientiza faptul că binele învinge întotdeauna, că cei buni sunt lăudați și au prieteni, iar cei care fac fapte rele sunt pedepsiți și ajung să fie respinși de cei din jur.

- Prietenii cărților - se realizează un afiș pentru părinți, unde se recomandă cărți, respectându-se nivelul de vârstă al copiilor, pe care le-ar putea citi acasă împreună cu copiii lor.

Ziua părinților se desfășoară o dată pe lună, iar atunci părinții petrec momente plăcute alături de copilul lor. Pe rând, unul dintre părinți citește o poveste sau un basm tuturor. Astfel, și ei îi ajută pe copii să pătrundă în lumea basmelor, implicându-se și retrăind pentru o clipă copilăria.

- Brainstormingul - în traducere directă „furtună în creier”, sau „asalt de idei” este o metodă care se folosește pentru a ajuta copiii să emită cât mai multe idei pentru soluționarea unor probleme, fără a critica soluțiile găsite. Această metodă se utilizează frecvent în lecțiile de comunicare în limba română, pentru a da frâu liber imaginației copiilor și a le dezvolta capacitățile creatoare. Cu rezultate bune se folosește brainstormingul în cadrul povestirilor create după un tablou, sau un șir de ilustrații, în lecturile după imagini, convorbiri și jocuri didactice.
- Explozia stelară

Este o metodă de stimulare a creativității și o modalitate de relaxare a copiilor. Ea se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de probleme. Prin folosirea acestei metode, se urmărește dezvoltarea potențialului creativ al școlarilor, familiarizarea lor cu strategia elaborării de întrebări de tipul prezentat mai sus, exersarea capacității acestora de a alcătui propoziții interogative pe baza conținutului unor imagini și, nu în ultimul rând, rezolvarea problemelor prin găsirea răspunsurilor la întrebările adresate.

Foarte apreciat de elevi este și jocul cu versurile: învățătorul recită unul - două versuri dintr-o poezie, iar elevii continuă.

- Diafilmele, benzile audio și video cu povești constituie un alt important mijloc de îndrumare al lecturii. Ele prezintă operele literare în imagini vizuale și auditive. După lectură, elevii pot face comparații, stabilind asemănări și deosebiri între întâmplările prezentate.

Finalitățile lecturii la școlarul mic

- formarea și dezvoltarea gustului pentru lectură;
- lărgirea ariei de informație a elevilor;
- creșterea interesului pentru cunoașterea realității, în general;
- cunoașterea, îmbogățirea și dezvoltarea sentimentelor într-o gamă complexă;
- cunoașterea și înțelegerea valorilor etice;

- cultivarea sentimentelor, convingerilor și comportamentelor morale;
- definirea și aprecierea valorilor morale;
- formarea discernământului etic;
- dezvoltarea gustului estetic, cultivarea faptelor estetice;
- îmbogățirea și activizarea vocabularului, dezvoltarea capacității de exprimare;
- stimularea capacității creative;
- formarea idealurilor etice și estetice;
- dezvoltarea capacității de a gândi și de a se exprima în conexiuni interdisciplinare;
- lărgirea orizontului imaginativ, al capacității de imaginare a unor universuri posibile ca anticipare a lumii viitorului.

Desigur, sunt multe de adăugat în ceea ce privește lectura, ca mijloc de educare a școlarilor, dar aș concluziona faptul că, noi, dascălii, avem dificila misiune de a-l apropia pe copil de carte, de a-l convinge că cartea nu trebuie înlocuită cu nici o altă formă sau mijloc de informare, indiferent de evoluția societății, de cuceririle științifice.

Făcând referire la educația copiilor, învățatul Democrit afirma că „acesta este un lucru gingaș. Când duce la rezultate bune, ea n-a fost decât luptă și grijă; când nu reușește, durerea nu mai cunoaște margini”.

SEARA MAGICA

BIRCA ADRIANA VERONICA

Era spre seara, cand pamantul devenise una cu Cerul.De parca niste ingeri au coborat atunci si au inseninat taramul.

Era seara in care mirosea a magie!

A mainile mamei care nu mai aveau oprire.

A colinde cu scortisoara si nuci.

A de ...toate minunile!

Si toate prindeau glas!Pana si visele!

Atunci eram copilul Universului si doar un Mos de poveste era vinovat.

Credeam in el mai mult decat in vorbele mamei si in tainele lumii.

-Mosule drag si bun, fa-ma un copil fericit!

Nu doar acum, nu doar azi!

Prelungeste-mi visele pentru zilele in care ma voi impiedica pe alei.

Indeasa-mi doua dorinte in cufarul vietii pentru atunci cand voi fi uitat sa mai sper...

Ascunde-mi cativa pasi rataciti pentru zile cenusii!

Din desaga ta imprastie-mi puritate si sinceritate!

Pastreaza-mi dorurile si iubirea nealterate pentru cand voi creste...

Lasa-ma sa cred neincetat in tine!

Acum si intotdeauna!

Crăciunul sărbătoare în casă și în suflet

Hoble Laura Călina

Pentru fiecare persoană Sărbătorile de iarnă înseamnă ceva! Fiecare se bucură în felul său de primii fulgi de nea, care se aștern pe pământul înghețat.

Chiar dacă iarna nu este un anotimp călduros, este așteptat cu drag în felul său, mai ales pentru derdelușul pe care sănile zboră și jocurile distractive cu bulgări de zăpadă, pentru omul de zăpadă, aranjat în fel și fel, modelat cu grijă și expus la vedere. Iarna e un anotimp minunat și așteptat de toți.

Pe data de 5 spre 6 decembrie își face apariția Moș Nicolae cu daruri pentru copii și poate și pentru cei mari. Și chiar dacă noi, cei mari, știm că Moșul a rămas doar un mit, îl așteptăm cu nerăbdare și ne emoționăm de fiecare dată când trebuie să vorbim cu el în prezența copiilor

De asemenea Sărbătorile de iarnă sunt așteptate de toată lumea pentru că atunci au ocazia, o dată pe an să împodobească casa, bradul de Crăciun, cu globuri și luminuțe cât mai colorate, cu ornamente pe gustul fiecăruia și să petreacă împreună alături de cei dragi.

Anotimpul iarna ne mai aduce și minunate sărbători Ajunul Crăciunului care se sărbătorește pe data de 24 decembrie, iar pe data 25 decembrie, e ziua nașterii Domnului Nostri Iisus Hristos, o sărbătoare creștină așteptat de copii și de adulți.

În seara de Ajun, copii de vârste diferite, merg pe la casele oamenilor cu colindul sau cu „Steaua”, „Capra”, „Viflaemul”, ducând mai departe obiceiurile și tradițiile moștenite de la înaintași. Ei sunt răsplătiți cu nuci, dulciuri, mere, covrigi și bani.

Dar ce înseamnă seara de Crăciun?

Poate că mulți dintre cei mici nu înțeleg. Știu doar că vine Moș Crăciun cu barba albă, aducând cu el fel de fel de daruri, iar ei așteptăm, se roagă cu mânuțele tremurânde să vină și pe la casele lor. Doamne, ce frumos e când e toată familia adunată, bradul strălucește de podoabe, fulgii cad neîncetat, se aud veselele colinde și totul e cuprins de mister.

Poate, o mică fărâmbă din bucuria copiilor, îi va face pe părinți să uite pentru o clipă necazurile, suferințele, copilăria poate nefericită de care au avut parte, ar trebui să uite că timpul trece și poate e târziu, să uite să fie triști și îngândurați !

Doar pentru o clipă să fie cu copii, să se bucure că îi au și că îi iubesc, să se bucure că seară Sfântă de Crăciun i-a făcut să fie împreună!

Nu trebuie să uite că se apropie Crăciunul și că trebuie să fie mai buni și să se iubească așa cum și Dumnezeu ne iubește pe noi toți!

Crăciunul nu este o perioadă, nici un sezon, ci o stare de spirit. Adevăratul spirit al Crăciunului înseamnă să prețuiești pacea și bunăvoința și să oferi, din suflet, daruri, dar și compasiune.

Crăciunul este o perioadă când ai dor de acasă - chiar dacă ești acasă..

Rolul proiectelor și parteneriatelor educaționale

PANAINTE ELENA

Școala în general, grădinița în special constituie, în opinia mea principala instanță de socializare a copilului, integrarea școlară reprezintă o particularizare a procesului de integrare socială a copiilor prin formarea unor conduite și atitudini, a unor aptitudini și calități favorabile acestui proces. Cadrul didactic constituie garantul acestui proces, cel care veghează ca învățarea să fie centrată pe copil, ca acesta să devină subiect activ al propriei deveniri. În acest scop proiectele educative vin în sprijinul elevilor, coordonate de formatorul de personalitate, omul din spatele acestor creații deosebite, cadrul didactic. Proiectele educative extrașcolare au de asemenea o importanță tot mai mare, fiindcă școala trebuie să-i pregătească pe copii pentru viață, nu numai pentru examenele viitoare.

Personal am derulat și derulez o serie de proiecte și parteneriate educaționale la nivel local și județean în care sunt implicați mai mulți factori educativi.

Unul dintre proiectele județene extrașcolare derulat de grădinița noastră în parteneriat cu școala se numește „Darurile toamnei”, un proiect cuprins în calendarul activităților educative care cuprinde mai multe activități. Printre activitățile semnificative ale proiectului amintesc două : concursul cu participare directă, desfășurat pe mai multe secțiuni și activitatea „Suflet pentru suflet”. Ultima reprezintă o acțiune de voluntariat, în care copiii, elevii, părinții și buncii din grădiniță și școală donează și colectează produse alimentare, fructe, legume. Aceste produse sunt donate unor copii cu dizabilități din cadrul unui centru de educație incluzivă din orașul apropiat, centru cu care unitatea noastră școlară are un parteneriat strâns și cu care desfășoară diverse activități benefice pentru ambii parteneri.

An de an, activitățile proiectelor sunt îmbunătățite, tot mai diverse, adaptate la nevoile și cerințele participanților. De asemenea, numărul participanților crește în fiecare ediție, implică tot mai mulți preșcolari și elevi, tot mai multe cadre didactice.

După fiecare ediție a acestui proiect (anul acesta școlar a ajuns la cea de-a douăsprezecea ediție) impresiile sunt din ce în ce mai puternice, satisfacțiile sunt tot mai mari, creativitatea participanților crește. Prin derularea acestui proiect, prin tematica diversificată an de an copiii au posibilitatea să se manifeste creativ în activitățile cultural-artistice, plastice și practice, să-și pună în valoare diferitele aptitudini, să-și exteriorizeze trăirile și sentimentele. Prin participarea la concurs, copiii din diferite unități școlare, din mediul urban și rural au ocazia să se cunoască în mod direct, să interacționeze, să se bucure împreună de rezultatul muncii lor, să fie pregătiți de a reacționa pozitiv în situații speciale, de a aprecia munca în echipă, de a conștientiza faptul că trăim într-o comunitate și de că de noi depinde cum o facem. Nimic nu poate înlocui zâmbetul micilor actori când sunt aplaudați pentru prestația lor scenică sau pentru aprecierea lucrărilor realizate în cadrul concursului.

Am observat că aceste activități proiectate în cadrul diverselor parteneriate și proiecte educaționale au rată mai mare de succes și eficiență sporită, cu beneficii directe pentru copii atunci când implicarea părinților, a familiei în general este mai mare și fiecare partener își respectă atribuțiile și îndatoririle specificate în protocolul încheiat.

Consider că prin derularea unor astfel de proiecte este accentuată și completată activitatea educativă a școlii. Astfel experiența de învățare non-formală și informală întregeste, completează și lărgeste experiența de învățare formală.

Managerul școlii și al clasei de elevi din învățământul primar

Buna Livia- Eleonora

Școala este o instituție de educație care poate fi considerată și o organizație socială care învață și își propune permanent să își optimizeze structurile sale de planificare a activităților, de orientare metodologică a procesului de învățământ, de perfecționare și inovare a acțiunilor și a tehnicilor și instrumentelor educative și didactice în sensul dezvoltării acestora (Niculescu M., Managementul clasei de elevi- Curs universitar, Presa Universitară Clujană, 2016, p.25).

Procesul de învățământ are drept scop asigurarea nivelului de pregătire necesară pentru fiecare elev în parte, în planul formării personalității, dar și al reușitei educaționale, din perspectiva cadrului didactic (Niculescu M., Managementul clasei de elevi- Curs universitar, Presa Universitară Clujană, 2016, p.26).

Succesele în activitatea unei unități de învățământ depind într-o bună măsură de managerul ei – de director și de calitatea muncii sale. Managerul școlii reprezintă școala în relațiile ei cu organele superioare, cu alte instituții, solicită sprijinul acestora pentru bunul mers al procesului de învățământ, colaborează cu organele administrative și cu întreprinderile din localitate. Managerul școlii răspunde în fața organelor superioare atât de munca sa, cât și de munca elevilor, a cadrelor didactice și a personalului administrativ și de îngrijire, de toate bunurile școlii, de ordine și disciplină. Legea învățământului precizează principalele atribuții pe care le are directorul școlii: organizează, conduce și controlează activitatea instructiv – educativă și gospodărească a școlii; eliberează actele de studiu; numește și eliberează din funcție personalul didactic ajutător și administrativ – gospodăresc; reprezintă școala în relațiile cu orice persoane sau organizații; asigură realizarea învățământului obligatoriu de cultură generală în circumscripția școlară stabilită pentru școala pe care o conduce (Suport de curs Managementul clasei, Cursul 8 Managerul școlii și al clasei de elevi din învățământul primar).

Managerul școlar este un cadru didactic care pune în practică programul managerial, conduce profesorii și elevii din sistemul de învățământ, precum și personalul auxiliar și administrativ, în scopul creșterii eficienței procesului instructiv-educativ.

Managementul școlar se poate structura și la un nivel „micro-”, adică un management al clasei de elevi unde pre- domină activitățile de predare-învățare-evaluare. Managementul clasei de elevi cuprinde nu numai modalități de coordonare a procesului de predare-învățare-evaluare, ci presupune și culegerea de informații despre elevi, despre modul cum aceștia înțeleg lecțiile, cum se pregătesc, cum relaționează. Din toate aceste tehnici și procedee combinate rezultă posibilitatea profesorului de a identifica mai multe modalități de intervenție și de luare a unor decizii/microdecizii (Niculescu M., Managementul clasei de elevi- Curs universitar, Presa Universitară Clujană, 2016, p.26).

TULBURĂRILE DE VORBIRE LA ȘCOLARULUI MIC

Bejerea Maria

Investigațiile științifice au relevat faptul că dezvoltarea personalității copilului se află într-o strânsă legătură cu dezvoltarea și funcționalitatea limbajului, acesta constituind suportul și instrumentul gândirii, de corectitudine și bogăția limbajului depinzând corectitudinea și claritatea proceselor cognitive.

În perioada formării sale vorbirea este mai ușor supusă tulburărilor funcționale. Dintre acestea, dislalia constituie una dintre cele mai serioase și mai frecvente tulburări de vorbire. Ea se manifestă prin omiterea, substituirea, deformarea sau denaturarea diferitelor sunete sau silabe, pronunțarea incompletă, neclară a acestora.

La copii apar frecvent tulburări dislalice determinate de deficiențe de auz, anomalii dentamaxilare, imitații ale unor modele de pronunție neadecvată, deprinderea greșită a poziției limbii, desfășurarea activității într-un mediu social puțin stimulat din punctul de vedere al vorbirii.

Dacă, în perioada preșcolară, copiii dau puțină importanță defectelor de vorbire, la școlari existența acestora poate determina adevărate drame emoționale. Ei trec printr-un amalgam de trăiri negative (rușine, umilință, singurătate, deprimare, exasperare, invidie, mâhnire, neînțelegere, teamă, neîncredere), trăiri care duc, inevitabil, la o imagine de sine deficitară și stimă de sine scăzută. Pe copiii de vârstă școlară mică, existența handicapurilor de limbaj îi împiedică să se simtă degajați, să-și exprime gândurile și ideile pe măsura posibilităților lor intelectuale. Solicitarea copilului de a vorbi în fața colectivului de elevi și neputința lui de a se exprima corect îi provoacă o stare de oboseală intelectuală și fizică, o hipersensibilitate afectivă și refuzul de a mai răspunde, de teamă să nu greșească. Cu trecerea timpului tabloul manifestărilor psihice se complică tot mai mult și poate determina scăderea randamentului școlar, închiderea în sine, slaba integrare în colectiv, negativism și încăpățănare, nesiguranța punându-și, astfel, amprenta pe întreaga activitate. Tot în perioada școlarității, fiind bine știut faptul că pronunția influențează scrierea corectă, defectele de vorbire se asociază și cu disgrafiile și dislexiile (deficiențe ale citit-scrisului), deficiențe care netratate duc spre eșecul școlar.

Toate influențele descrise mai sus pot afecta dezvoltarea psihică, adaptarea emoțională, și, în consecință, comportamentul unei persoane, indiferent de nivelul său intelectual.

Acestea sunt câteva din argumentele de ordin psiho-social pe care le aduc în susținerea necesității corectării și dezvoltării vorbirii școlarilor mici.

Deși logopedul este specialistul care intervine în corectarea tulburărilor de vorbire, și dascălii pot sprijini activitatea acestuia. Unele dificultăți de pronunție ale copiilor pot fi înlăturate în condițiile obișnuite din școală sau chiar grădiniță. Pentru a putea interveni eficient în prevenirea și corectarea dislaliilor, un cadru didactic trebuie să cunoască atât particularitățile dezvoltării ontogenetice normale ale limbajului copilului cât și unele măsuri de prevenire și corectare a tulburărilor de vorbire. Acesta are la îndemână metode și procedee de ordin general folosite în profilaxia dislaliei și tehnici speciale de terapie recuperatorie în cazurile dislalice.

Aplicând tehnicile descrise mai sus în cazul acestor dislalii, am constatat că „au dat roade” și au dus la corectarea pronunției greșite a sunetelor înainte ca aceasta să dobândească un caracter automatizat. Pe nesimțite, stima de sine crescută, încrederea, mulțumirea, au fost trăirile care au luat locul celor negative, copilul integrându-se cu mai multă ușurință în colectivul clasei, devenind sigur pe abilitățile de comunicare pe care le-a dobândit.

În final, putem trage câteva concluzii:

-din cunoașterea caracteristicilor evolutive ale limbajului se poate deduce că majoritatea greșelilor de pronunție nu sunt altceva decât simple particularități normale de vârstă care pot fi înlăturate în timpul oportun dacă se cunoaște modul de formare al sunetelor și dacă se urmărește educația sistematică a laturii fonetice a limbajului;

-vorbirea copiilor trebuie încurajată și corectată de timpuriu;

-atunci când defectele de vorbire se prelungesc în timp este bine să se apeleze la un ajutor specializat deoarece ignorarea acestor aspecte poate atrage după sine insuccesele școlare care se pot agrava în timp sau îi pot afecta personalitatea copilului.

BIBLIOGRAFIE:

E.Verza - „Dislalia și terapia ei”, E.D.P., București, 1997

C.Păunescu - „Tulburări de limbaj la copil”, Ed. Medicală, București, 1984

Folosirea metodelor de învățare activă în rezolvarea și compunerea problemelor matematice la ciclul primar

Naia-Ruvilă Maria-Cristina

Metodele sunt elementul esențial al strategiei didactice, ele sunt modalitățile de realizare a acțiunilor complexe, planificate, sunt căile ce facilitează accesul spre cunoașterea și modelarea realității.

În activitatea de la clasă, în orele de matematică, în procesul de educare a creativității elevilor prin rezolvarea și compunerea de probleme, cadrele didactice trebuie să folosească strategii moderne și variate pentru a determina elevii să participe conștient și activ la lecție. Se cunoaște faptul că strategia de tip clasic potențează operațiile memoriei, ale imaginației, ale gândirii logice și strategia euristică declanșează procese cu care operează gândirea creatoare în întreg procesul instructiv-educativ. Succesul aplicării unei metode clasice sau moderne depinde de mijloacele de învățământ, de competența și de experiența didactică a dascălului.

Încadrarea metodelor în diferite categorii și criteriile de clasificare sunt relative, pentru că o metodă clasificată la un moment dat într-o anumită categorie se poate transforma, și astfel, ulterior, o putem clasifica într-o categorie complementară. Spre exemplu o metodă considerată inițial tradițională poate dobândi caracteristici care să o plaseze în expresia modernității. Ioan Cerghit a realizat următoarea clasificare a metodelor de învățământ:

- „ a) metode de comunicare orală (expunerea, conversația, dezbateră, problematizarea);
- b) metode de comunicare scrisă (lectura, lucrul cu manualul);
- c) metode obiective sau intuitive (experimentul, demonstrația, modelarea);
- d) metode bazate pe acțiune (exercițiul, studiul de caz, proiectul de cercetare ,jocul didactic, instruirea programată).”

Din perspectiva istorică metodele sunt tradiționale (clasice) și moderne.

Ce înseamnă activizarea predării învățării? Înseamnă folosirea unor metode, tehnici, procedee care să-i implice pe elevi în actul de învățare, având ca scop dezvoltarea gândirii, a interesului pentru învățare, stimularea creativității, formarea elevilor ca participanți activi la procesul educativ.

Elevul este pus în situația de a descoperi adevărul, astfel el selectează metode proprii de învățare, capătă curaj și perseverență, în îndeplinirea unor obiective, câștigă independență și originalitate în activitatea școlară.

Dintre metodele moderne, specifice învățării active, care pot fi folosite cu succes la orele de matematică fac parte: brainstormingul, ciorchinele, cubul, problematizarea, diagrama Venn, cvintetul, metoda cadranelor etc.

Bibliografie:

Cerghit, I., Metode de învățământ, E.D.P.R.A. București, 1997

Dezvoltarea creativității elevilor în rezolvarea și compunerea de probleme

Lăpădat Viviana-Maria

Creativitatea reprezintă aptitudinea complexă, care conduce spre imaginație, spirit inventiv și originalitate. Alături de capacitatea naturală a copilului de a fi inventiv, conținutul informațional trebuie să îmbine metodele tradiționale cu cele activ-participative, dar și cu tehnici moderne.

Creativitatea reprezintă o însușire a personalității umane concretizată prin obținerea a ceva original și folositor omului, este activitatea care conduce la realizarea unui produs nou, având ca finalitate creația.

Fiecare individ are potențial creativ, potențial care se poate dezvolta prin educație, rolul principal revenind școlii, deoarece deprinderile creative, stilul de muncă creativ se formează din școală sub influențele factorilor educativi.

Cultivarea creativității elevilor se poate realiza prin diferite jocuri matematice, prin exerciții și probleme, bazate pe o gândire divergentă, pe originalitate, fluiditate și flexibilitate.

Gândirea creatoare a elevilor de la ciclul primar se dezvoltă prin rezolvarea și, mai ales, prin compunerea de probleme. Prin activitatea de compunere a problemelor se cultivă creativitatea, aceasta fiind o modalitate importantă “de dezvoltare a gândirii independente” și originale a elevilor, realizându-se treptat sub îndrumarea cadrului didactic.

Rezolvarea problemelor este o activitate complexă cu un caracter de analiză și sinteză superioară, aceasta îmbinând cunoștințele însușite anterior cu organizarea logică pe care o impune fiecare problemă în parte și algoritmi de calcul necesari în rezolvarea acesteia, prin eforturi mintale creative, inventive.

Metodele reprezintă elementul esențial al strategiei didactice, căile ce facilitează accesul spre cunoașterea și modelarea realității. În cadrul orelor de matematică, în procesul de educare a creativității elevilor prin rezolvarea și compunerea de probleme, cadrele didactice trebuie să utilizeze strategii moderne și variate pentru a-i determina pe elevi să participe conștient și activ la lecție.

Dintre metodele moderne, activ-participative, care stimulează creativitatea și pot fi folosite cu succes la orele de matematică fac parte: Brainstormingul, Ciorchinele, Cubul, Problematizarea, Diagrama Venn, Cvintetul, Metoda cadranelor, Explozia stelară (întrebări de tipul Ce?, Cine?, Unde?, De ce?, Când?) etc.

Prin folosirea metodelor clasice cu cele activ-participative, prin adoptarea strategiilor didactice eficiente, se însușesc elevilor dragostea pentru matematică, se formează deprinderi de rezolvare și de compunere a problemelor de aritmetică în scopul dezvoltării gândirii logice, a creativității și a imaginației. Activitățile de compunere și de rezolvare a problemelor, eficientizate prin strategii didactice activ-participative sunt o cale potrivită de însușire a noțiunilor matematice, dar și de dezvoltare a creativității, factor esențial al didacticii moderne.

GRĂDINIȚA DE ACASĂ

DUMITRESCU IRINA

Micuții nu trebuie educați pentru lumea de azi, pentru situația în care ne aflăm acum, pentru că, această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor.

De-a lungul timpului, am conștientizat că această adaptare nu ține cont de cunoștințe sau de capacitatea de memorare, ci de abilități și competențe transversale: gândire critică, flexibilitate în gândire, capacitate de identificare și rezolvare de probleme, autoeducație, disciplină, responsabilitate. Având în vedere situația în care ne aflăm acum, iată că a venit și rândul nostru, al adulților, să facem dovada adaptabilității. Ce am făcut încă de la începutul situației de criză? Le-am propus părinților ca în această perioadă să insistăm pe lucrurile cu adevărat esențiale și care vor constitui o pârgie pentru continuarea învățării din anul școlar următor. Le-am reamintit faptul că, în grădiniță mizăm pe formarea de competențe, iar o competență poate fi formată nu neapărat prin toate conținuturile. Am trasat direcțiile pentru traseul pe care îl au de parcurs în această perioadă: consolidarea cunoștințelor pe care preșcolarii le au și, pe baza acestora, realizarea transferului informațional în plan practic. Le-am spus că este de dorit să implice copilul în activitățile zilnice, să îl facă curios, să-l lase să cerceteze, să caute răspunsuri, să pună accentul pe învățarea prin joc și experimente.

Așadar, în tot acest timp, preșcolarii au învățat din activități relevante pentru viața lor, activități care oglindesc realități ale lumii înconjurătoare, pentru că doar așa se simt provocați și angajați. Desigur învățarea de acasă are și dezavantaje, dacă ne gândim la limitarea contactelor sociale între preșcolari, mai ales că acestea sunt considerate adevărate instrumente de modelare și exersare a comunicării și de facilitare a dezvoltării emoționale și cognitive a copilului. De aceea, noi, educatoarele, am fost, în tot acest timp, într-o continuă legătură cu fiecare membru al familiei și am căutat cele mai bune strategii care să facă cât mai plăcută «grădinița de acasă». Ne-am întâlnit în mediul online, am comunicat permanent, am vizionat filmulețe cu rezultatele muncii lor, am asigurat feedback. Fiecare interacțiune a avut în vedere prioritizarea obiectivelor formative, exprimate, mai ales, prin crearea contextului de «a învăța să înveți», motiv pentru care am mulțumit părinților-parteneri care au exersat, poate că acum mai mult ca niciodată răbdarea, persistența în activitate și...empatia!

Concluzionând, lecțiile din familie sunt primele și cele mai importante pe care le primesc copiii. Și, dacă ne gândim că grădinița și doamna educatoare fac parte din familie, haideți, împreună, să alegem să-i pregătim frumos pentru viață.

BIBLIOGRAFIE:

<http://www.e-scoala.ro>

Proiectul Școala Online etwinning.ro/eTw_RO12_raport_preliminar.pdf

www.1educat.ro www.edu.ro

MAGIA SĂRBĂTORILOR DE IARNĂ -Importanța activităților educative în parteneriat cu părinții

CHUDI ANAMARIA

„Copilăria este o lume de miracole și de uimire a creației scăldate de lumina, ieșind din întuneric, nespus de nouă și proaspătă uluitoare.” (Eugen Ionescu)

Orice serbare școlară este o sărbătoare, atât pentru copii cât și pentru educatorii lor și, nu în ultimul rând, pentru părinții copiilor. Pregătirea unei serbări este un excelent prilej de a pune în valoare imaginația și creativitatea fiecăruia – copil sau educatoare.

De ce organizăm serbări?

Verificăm astfel, de câteva ori pe an, că micuții și-au însușit informațiile transmise la grădiniță și le dăm posibilitatea de a aplica învățătura din clasă. Cântând, dansând, recitând, interpretând un rol dintr-o scenetă, preșcolarul își perfecționează deprinderile artistice. Acestea îl vor ajuta să-și dezvolte gustul, dragostea de frumos, aptitudinile pentru arte. Serbările contribuie la stabilirea unei legături între cunoașterea artei și practicarea ei. Serbările desfășurate după anumite reguli, ce asigură îmbinarea armonioasă a părților într-un întreg, decorul neobișnuit, costumația copiilor, a educatoarei, ținuta sărbătorească, accesoriile necesare, fondul muzical, semnalele sonore, jocul de lumini- reprezintă toate, elemente importante ce contribuie la construirea unor valențe estetice și educative deosebite.

Serbările școlare contribuie la acumularea de cunoștințe și la lărgirea orizontului de cunoaștere a copiilor. Înțelegând și memorând poezii, texte ale scenetelor sau cântece se dezvoltă memoria și limbajul. Această formă de învățare este condiționată de dezvoltarea atenției. Materialul artistic folosit trebuie să aibă valoare educativă și să cuprindă materiale accesibile particularităților individuale și de vârstă ale copiilor. Serbarile copilariei, momentele acestea de maxima bucurie, atât pentru copii, cât și pentru părinți, întăresc și fortifică sufletele viitorilor adulți. Toate acestea aduc lumina în suflete, dau aripi imaginației, entuziasmului și stimulează gândirea creatoare. În măsura posibilităților, în cadrul serbarilor școlare este bine să fie prezentate și creații artistice originale, adaptate evenimentelor și condițiilor locale.

Parteneriatul Grădiniță – Familie este terenul unor relații educative din care fiecare este beneficiar: copil, părinte, educator. Fiecare poate să învețe de la celălalt și să se simtă valorizat și important. Activitatea educativă din grădiniță nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și mai ales, nu poate face abstracție de acestea. Grădinița și familia sunt doi factori primordiali în educația copiilor când se fac primii pași în viață. Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, prezentând părinților noi căi spre educație în beneficiul copiilor.

Desfășurând în activitatea instructiv-educativă din grădiniță, cu participarea efectivă a familiei îi dăm acestuia posibilitatea să vadă în grădiniță nu doar o supraveghere a copilului în timpul absenței acestuia din familie, ci și desfășurarea unui proces instructiv-creativ, bine organizat.

Importanța celor șapte ani de acasă

TRIF RODICA

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Expresia „Cei șapte ani de acasă,, este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare social.

Educația copilului este o provocare pentru orice părinte. Dacă învățăm să facem o reprezentare clară și complexă a felului pe care vrem să îl atingem atunci situațiile pot fi mai simplu de abordat. Greșelile nu trebuie să ne descurajeze. Mai devreme sau mai târziu vom ajunge să ne înțelegem copiii și să le acordăm sprijinul necesar. Experiența ne ajută să devenim părinți mai buni și să preluăm exemple din propria educație.

Acasă, copilul învață să spună adevărul, să fie cinstit, să aprecieze frumosul, să respecte munca și să fie responsabil. Învăță să fie punctual, să fie serios, riguros, disciplinat. Dacă un copil este educat frumos în familie – părintele asumându-și rolul de părinte – la școală, dar și oriunde s-ar afla, va avea un comportament civilizat, va vorbi frumos, va căuta să se înțeleagă cu cei din jur, va aprecia ideile celorlalți, va accepta că, deși oamenii sunt diferiți, fiecare este unic în felul său, fiecare ascunde, undeva, în sine, ceva deosebit. Părintele însuși să fie un model, în acest sens.

Un copil bine crescut în familie, va înțelege importanța educației – școlii, realizării de sine și va munci pentru atingerea acestui scop.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive de acasă, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important.

În concluzie, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice, mintale și afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul și înclinațiile și să-l ajute să-și formeze, încetul cu încetul, adevărata lui personalitate.

FAMILIA

Saru Marilena

Familia - factor fundamental în formarea și dezvoltarea personalității copilului

Pentru cuvântul familie întâlnim următoarele accepțiuni, des întâlnite în materialele de specialitate:

„Familia-formă socială de baza, realizată prin căsătorie, care unește pe soți (părinți) și pe descendenții acestora(copii necăsătoriți).”(DEX 09.2009). De asemenea, înțelegem prin familie a fi, totalitatea persoanelor unite prin legături de sânge sau prin alianță: soțul, soția și copiii lor. În Roma Antică, familia a fost definită ca fiind : „Totalitatea persoanelor din aceeași casă, aflate sub autoritatea unui pater familias, căruia îi revine responsabilitatea juridică asupra lor(sursă MSA2-2010).

Deopotrivă, prin cuvântul familie înțelegem și un factor educativ în dezvoltarea ființei umane ea putând fi definită și ocrotită prin „Declarația universală a drepturilor omului”, în care se prevede că la împlinirea vârstei legale, bărbatul și femeia, fără nici o restricție de rasă, naționalitate sau religie, au dreptul de a se căsători și de a întemeia o familie. La contractarea căsătoriei, în decursul și în desfacerea ei, bărbatul și femeia au drepturi egale. Căsătoria se încheie prin consimțământul liber și deplin al viitorilor soți. Familia constituie elemental natural și fundamental al societății și are dreptul la ocrotire din partea societății și a statului.”(Bontaș, 2007, 305).

Potrivit aceluiași autor, avem o clasificare a tipurilor de familii după cum urmează: „În societate, familia de baza este familia oficială, legală și completă, formată din soț, soție-cu părinți și copii. Au apărut și alte forme de familie: familia incompletă, monoparentală, cu un singur părinte și copii ca urmare a divorțului, sau concubinajului, „la distanță”; familia neoficială(de proba), formată din doi parteneri de sex opus, care trăiesc în concubinaj și copii și familia de același sex (homosexuali și lesbiene) în care nu mai poate fi vorba de copii și de educația acestora. Se constată că există și unele distorsiuni în statutul social al familiei și anume alcătuirea cu dificultate a familiei deoarece tinerii se căsătoresc greu, de proba; apar divorțurile, lipsa de griji față de copii, chiar abandonul lor. Cauzele acestor distorsiuni pot fi de natură economică, educativă, din interese materiale, lipsa de dragoste între parteneri, s.a.”. (Bontaș, 2007, 305) ;

IMPORTANȚA MODELULUI ÎN EDUCAȚIE

DANA SILAGHI

Actualmente despre educație se vorbește mult și la toate nivelurile, în procesul educațional sunt antrenați diferiți factori: familia, grădinița, școala, comunitatea etc. Contribuția acestora este foarte valoroasă, însă ponderea cea mai mare a influențelor le revine părinților (sau persoanelor care îi înlocuiesc) și familiei în întregime. Influența ei are o putere considerabil mai mare decât suma influențelor fiecăruia dintre membrii acesteia.

Încă Platon în "Protagor" și Aristotel în "Politica", iar mai târziu Jan Amos Comenius menționau că actul educațional va fi eficient doar atunci când familia, grădinița, școala și societatea își vor unifica eforturile. Chiar și în cadrul unui parteneriat educațional eficient, familiei îi revin, totuși, cele mai relevante funcții:

- Asigurarea condițiilor favorabile pentru securitatea și dezvoltarea psihofizică a copilului;
- Crearea mediului relațional care ar influența direct socializarea copilului;
- Crearea unui climat psihologic favorabil pentru satisfacerea trebuinței de respect de sine a copilului și a condițiilor oportune pentru explorarea sinelui/autocunoaștere;
- Încurajarea tentației copilului pentru autoeducație;
- Oferirea unor modele relaționale și comportamentale.

Familia ocupă locul central în viața copilului: aici el își trăiește primii ani, află informațiile inițiale, însușește valorile, începe să descopere lumea și pe sine, acumulează și simulează modele de comportament, care îi determină ulterior personalitatea.

Educația în familie constă dintr-un ansamblu de acțiuni sistematice orientate spre formarea și dezvoltarea calităților intelectuale, morale și fizice ale copilului, acțiuni care încep să fie realizate odată sau chiar înainte de conceperea lui.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult) familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine. Cei "șapte ani de acasă", ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu încredință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil. Dacă copilul va participa la elaborarea bugetului familiei, împreună cu părinții va determina prioritățile, va distribui respectiv veniturile, le va completa, în măsura posibilităților sale, acesta va ști să-și gestioneze cu mai mult succes în viitor propriile afaceri.

Astfel, rolul familiei în formarea omului este unul primordial; în familie copilul va fi învățat și deprins:

- să iubească, să compătimească, să uite de orgoliu și să se dăruiască celor apropiați;
- să păstreze anumite tradiții;
- să înțeleagă corect și să respecte autoritatea părinților, care servesc drept model comportamental, respectând anumite reguli, manifestând autodisciplină, responsabilitate;
- să-și formeze un simț sănătos al proprietății private, punând preț pe muncă în calitate de izvor al tuturor bunurilor.

Retrospectiva în istoria familiei denotă un raport de intercondiționare între calitatea relațiilor familiale și gradul de organizare și funcționare a societății. Familia este considerată nu drept un grup independent, ci un subsistem al societății - "celula ei de bază".

A.B.C.-ul circulației începe de la grădiniță

Vlad Camelia Livia

Educația rutieră reprezintă o latură importantă pentru integrarea în civilizația modernă a copiilor. Regulile referitoare la traficul pe drum, urile publice impuse de societate pietonilor și vehiculelor trebuie cunoscute și respectate consecvent și cu responsabilitate indiferent de vârstă.

Învățământul oferă cadrul eficient de realizare a obiectivului educației rutiere. Pentru aceasta, în cadrul unității noastre se planifică săptămânal în cadrul activităților educative câte o temă pentru educație rutieră. Activitățile de educație rutieră se pot realiza în orice moment al zilei, putându-se folosi lecturi după imagini, jocuri-exercițiu, jocuri imitative, jocuri de dezvoltare a imaginației, concursuri etc.

La nivelul grupei mele am realizat diferite activități de educație rutieră și vreau să prezint o activitate desfășurată în etapa activităților ALA II, activitate care copiilor le-a plăcut enorm de mult și, deși pare poate banală și simplă are un puternic impact asupra copiilor, aceștia învășând prin joc culorile semaforului și ce trebuie să facă la fiecare culoare.

PROIECT DE ACTIVITATE

CATEGORIA DE ACTIVITATE: Jocuri și activități didactice alese (ALA II)

SUBIECTUL ACTIVITĂȚII: „Semaforul!”

MIJLOC DE REALIZARE: Joc senzorial

TIPUL ACTIVITĂȚII: consolidare de priceperi și deprinderi

FORME DE ORGANIZARE: frontal SCOPUL

ACTIVITĂȚII:

- Însușirea unor cunoștințe de educație rutieră, a unor reguli și norme corecte de deplasare pe drumurile publice și cunoașterea consecințelor nerespectării regulilor de circulație
- Stimularea senzorială a copiilor preșcolari .

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

O1 – să participe cu interes și plăcere la desfășurarea jocului;

O2- să execute mișcarea necesară la auzul cuvintelor: stai, mai așteaptă, poți să pleci;

O3 – să respecte regulile jocului; STRATEGII

DIDACTICE:

- METODE SI PROCEDEE: conversația, explicația, exercițiul, jocul.
- ELEMENTE DE JOC: mișcarea, aplauze.
- METODE DE EVALUARE: observarea curentă, aprecieri verbale.

Înainte de începerea jocului precum și la finalizarea activității vom avea o conversație despre regulile de circulație cunoscute și ce se întâmplă dacă nu le respectăm.

DESCRIEREA JOCULUI:

Se cântă : Trei culori el are/ Veșnic vii și noi

Și e lucru mare /Să le știm și noi

Refren- Roșu –stai/ Galben- mai așteaptă/ Verde poți să treci!

Fiece culoare/Are propriul grai

Roșu știți ce-i oare?/ Roșu spune Stai!

Refren- Roșu –stai/ Galben- mai așteaptă/ Verde poți să treci!

Galbenul înseamnă / Mai așteaptă un pic

Verdele te-ndeamnă / Treci flăcău voinic!

Refren- Roșu –stai/ Galben- mai așteaptă/ Verde poți să treci!

Copiii sunt dispuși în coloană și merg în ritm. La refren, pe cuvintele STAI și MAI AȘTEAPTĂ , stau pe loc, iar la cuvintele POȚI SA TRECI, merg.

BIBLIOGRAFIE

„Curriculum pentru învățământul preșcolar (3 -6/7 ani)”, Editura DPH, București, 2009; „Jocuri pentru stimularea senyorială”, publicat de Casadincopac, 27 mai, 2011.

JOCUL

BOCA ANA-MARIA

Jocul reprezintă o activitate fizică sau mentală fără finalitate practică și căreia i te dedici din pură plăcere. Specific vârstei copilăriei, el are importanță hotărâtoare pentru dezvoltarea psihică a copilului. Psihologia și pedagogia secolului trecut au recunoscut faptul că jocul nu este doar apanajul vârstelor timpurii mici, ci și modul prin care adulții își manifestă liber”copilul din ei”.

În psihologie, jocul este folosit ca mijloc de investigație, dar și ca procedeu terapeutic, atât pentru copii și adolescenți, cât și pentru adulți. Psihodrama și ludoterapia sunt doar direcții de succes, fundamentate pe importanța jocului în viața oamenilor și pe valențele pozitive ale practicării acestora.

Alături de învățare, muncă și creație, jocul reprezintă una din modalitățile esențiale prin care omul se raportează la realitatea înconjurătoare. Prin joc, copilul învață și să se dezvolte totodată. Jocul înseamnă o explorare a universului, a realității; tot prin joc , el reproduce, recunoaște secvențe din viață sau crează o lume nouă, o altă realitate. Ursula Șchiopu surprindea caracterul universal al jocului în afirmația: “De fapt, omul se joacă la toate vârstele.

Pentru copil, totul este joc: în primele luni de viață acesta se joacă cu corpul său; mai apoi copilului îi face plăcere să reproducă elemente din ambianța lui apropiată; într-o următoare etapă, copilul începe să imite adultul(mama, educatoarea) și de aici se naște jocul de rol- atât de utilizat astăzi și în lucrul cu adulții – în care identificarea este obiectivul fundamental. Urmează jocul cu reguli, în care copilul învață elemente fundamentale de socializare, convenționalitate, acordul, cooperarea și competiția.

În concluzie, prin activitatea de joc copiii:

- își formează identitate personală(se joacă la început cu propriul corp, înțeleg că nu sunt una și aceeași cu mediul, ci sunt separați);
- învață acte, acțiuni, operații, conduite care îl ajută să rezolve probleme din mediul său;
- învață să fie mai flexibil în gândire, să creeze soluții diferite;
- își dezvoltă atenția, motivația, abilitățile sociale;
- învață să comunice (vorbi, ascultare, înțelegere).

Copilul schimbă prin joc realitatea lui imediată, învață “să fie cu ceilalți”, învață lucruri noi, toate acestea într-o stare de relaxare și plăcere; totodată, prin joc se dezvoltă întreaga ființă, i se conturează personalitatea. Copiii preferă să se joace oricând, și nu doar când sunt obosiți.

Ca metodă, procedeu și mijloc de formare și dezvoltare a personalității preșcolarului, în grădiniță jocul se găsește cu preponderență în programul zilnic, facilitând și o mare parte din învățarea didactică. Jocurile, în special cele didactice, îmbină finalitățile educative cu bucuria copilului.

Jocul este puternic stimulent cognitiv atât pentru învățarea independentă, cât și pentru învățarea în grup, există feedback-ul, care determină adevăratul progres. Jocul se îmbină cu învățarea, dar și cu creația, astfel că îi dă posibilitatea copilului de a experimenta rolul de creator al realității. În cadrul jocului liber, copilul are posibilitatea de a lua decizii, de a exersa roluri sociale, ei învață să se adapteze la ceilalți, să comunice cu ei, își configurează primele noțiuni a ceea “ce e bine” și „ce e rău”, a ceea „ ce e frumos” și “ce e urât”. Totodată, jocul este cel mai sigur mediu de manifestare a creativității și, concomitent, modalitatea prin care copilul își dezvoltă și își afirmă individualitatea; el își construiește propriul sens al identității, începe să-și cristalizeze imaginea de sine. Sub un alt aspect, jocul este modalitatea prin care se asigură și o dezvoltare fizică armonioasă a copilului. Postura, activismul, conștientizarea expresivității corporale și emoționale sunt elemente extrem de importante pentru stadiile ulterioare, iar preșcolaritatea este etapa în care ele se manifestă prin joc.

În concluzie, diferențierea și individualizarea procesului formativ-educativ din grădiniță presupune o revalorizare profesională și o responsabilizare deosebită a educatoarei.

Bibliografie:

Chateau, J., 1982, Copilul și jocul, Editura Didactică și Pedagogică, București.

Claparede, Ed., 1975, Psihologia copilului și pedagogia experimentală, Editura Didactică și Pedagogică, București.

FIȘĂ DE LUCRU

Muraru Amalia

Clasa a II-a

Citește textul:

„A fost odată un om și omul acesta avea un măgar, care de ani și ani tot cărase la moară saci cu grăunțe. Dar, de la o vreme, bietului animal i se împuținaseră puterile și nu mai era bun de nicio treabă. De aceea, stăpânul lui se gândi într-una din zile că n-ar mai avea niciun rost să strice pe el bunătate de nutreț.

Măgarul pricepu de îndată că nu-l așteaptă vremuri prea bune și, fără să mai stea mult pe gânduri, își luă copitele la spinare și plecă spre orașul Bremen. Nu știu de unde-i venise-n gând că acolo s-ar putea face muzicant al orașului.”`

(Muzicanții din Bremen, de Frații Grimm)

Partea I - Înțelegerea textului

1. Ce a făcut măgarul de-a lungul anilor?
2. Ce i se întâmplase măgarului de la o vreme?
3. Ce hotărî stăpânul?
4. Unde a plecat măgarul?
5. Ce dorea acesta să facă în oraș?
6. Țu ce dorești să devii când vei fi mare? De ce ?

Partea a II-a-

Elemente de construcție a comunicării

1. Cuvântul „pricepu” conține grupul de litere „ce”. Scrie câte un cuvânt cu fiecare din celelalte grupuri de litere cunoscute de tine!
2. Formulează un enunț cu sensul asemănător al cuvântului „împuținaseră”.
3. Înlocuiește prima literă din cuvântul „saci”. Ce cuvinte poți forma?
4. Formează 3 cuvinte după schema: cvccv (c- consoană, v- vocală)
5. Descoperă greșelile de ortografie și de punctuație. Rescrie textul

Partea a III-a

Scrierea imaginativă

În drumul lui spre Bremen, măgarul se întâlnește cu stăpânul său. Scrie un dialog între aceștia folosind și cuvintele: supărat, iertare, bunătate.

FENOMENUL ATENȚIEI ȘI NEATENȚIEI ELEVILOR LA LECȚII

MIHAELA PÎNZARU

Prima condiție a desfășurării unei lecții, a unui proces de învățare este atenția, care presupune orientarea selectivă a activității psihice, asupra unui obiect, fenomen etc. paralel cu asigurarea unui tonus cerebral optim. Din mulțimea de stimulări care acționează asupra receptorilor, subiectul alege și răspunde în mod corespunzător numai la o mică parte: circa 1% din aceste influențe parcurg- după D.E.Berlyne- sistemul nervos pentru a ieși sub forma de comportamente. Filtrajul și selecția mesajelor are loc nu numai la nivelul scoarței cerebrale, ci și în etajele inferioare ale sistemului nervos.

Concentrarea atenției determină creșterea eficienței activității cognitive și motorii. Cercetările arată că un optim de atenție corespunde unui grad de excitabilitate medie, unui nivel medie de activare cerebrală, care facilitează integrarea mesajelor și că sub acest nivel nu are loc reacția de orientare, în timp ce depășirea nivelului optim produce mai curând o reacție de alarmă, de neliniște, care distorsionează percepția sau caracterul adaptiv al reacției.

Elevul își poate menține atenția concentrată asupra unui fapt sau obiect în medie 15-20 de minute, eventual și mai mult dacă îl observă, îl examinează etc. Evident, există variații în gradul de concentrare, anumite oscilații ușoare, fără a se întrerupe direcția, orientarea de baza a atenției. Dificultatea la lecții constă în a menține stabilă concentrarea activității.

De asemenea, volumul atenției, adică numărul de obiecte sau fenomene care pot fi cuprinse simultan și cu suficientă claritate în câmpul atenției, are un caracter limitat. După unele estimări câmpul nostru perceptiv nu depășește, într-un domeniu senzorial dat, 4-7 elemente diferite prezentate simultan. În centrul atenției se află desigur, la un moment dat, un număr mai mic de date discrete. La școlarii din primele clase volumul atenției este mai restrâns. De aceea anumite dificultăți de învățare pot să provină din supraîncărcarea câmpului de aprehensiune al elevului. De exemplu, tabla este prea încărcată, sau se cer corelate la lecție prea multe elemente, eventual distanțate în spațiu ori timp. Alternarea focarului de excitabilitate optimă presupune, de asemenea, o anumită mobilitate a proceselor nervoase.

Fenomenul atenției se exteriorizează într-un tablou de comportare ușor de identificat de profesorul cu experiență: o motricitate redusă a corpului și a mâinilor, privirea ațintită asupra sursei de stimuli, orientarea aparatului auditiv pe traiectoria undelor sonore, o mimică aprobativă sau dezaprobativă (după caz), după caz reacții spontane –în expresia feței- în momentele de neînțelegere a materialului etc. În schimb, elevul neatent are o privire absentă, distrată, se preocupă de lucruri străine de lecție, este mereu agitat, dă semne de plictiseală, parcă numără minutele până la pauză. Când atenția este centrată unui punct oarecare, ochii privesc parcă în gol.

Abaterea sau distrugerea atenției apare uneori ca efect al inhibiției externe. Un stimul nou, neobișnuit sau mai intens, provoacă prin inducție negativă în scoarța cerebrală un focar puternic de excitație, care pune în umbră, inhibă pe cele existente. În consecință, atenția se va îndrepta spre noua sursă de stimulări. În cazul lecțiilor orale, stimulii sonori colaterali exercită obișnuit o influență perturbantă mai mare decât cei vizuali.

Desigur în baza fenomenului neatenției stau, de asemenea, numeroase surse interne: lipsa de interes, de motivație, preocupări laterale, starea de oboseală, lacune în educația voinței, probleme în familie și altele. După cum se știe, în clasele mari intervine o diferențiere a intereselor, care se accentuează evident către sfârșitul școlarității, datorită mai ales supraîncărcării. Anchetele efectuate în rândul elevilor atestă disocierea netă a mecanismelor energetice, repartizarea eforturilor în clasele terminale ale școlii medii îndeosebi asupra domeniului de opțiune profesională. În consecință atenția va fi prin definiție selectivă.

„Violența este ultimul refugiu al incompetenței.” - Isaac Asimov –

ONICIUC LUMINITA

J. J. Rousseau vedea oamenii fericiți de la natură, dar tulburați de societate.

În ziua de azi zâmbim din ce în ce mai rar, suntem din ce în ce mai grăbiți, stresați și nervoși. Când nu ne convine ceva răbufnim și acuzăm. Ne transformăm încetul cu încetul în altcineva. Să fie vorba de furie? Latinii spuneau că furia este o scurtă nebunie și nu se înșelau. Cu toții avem probleme, dar ce ne facem dacă într-o atare situație, îți pălmuești copilul tău sau mai rău, pe al altcuiva, ori îi vorbești urât?

După stări de furie ale părinților „micile ființe” lipsite de apărare, vor începe să-și distrugă jucăriile, să îi lovească pe alți copii, să mângăiească pereții, să omoare necuvântătoare, sau cine știe ce le mai trece prin cap. Atunci când ajung la școală, starea lor de instabilitate, de violență nu va întârzia să apară chiar din primele zile, deși li s-a atras atenția tuturor asupra respectării unor reguli ale colectivității. De cine este influențată instabilitatea copilului?

Răspunsurile pot fi găsite întâi în emisiunile T.V. care oferă fără să filtreze aproape nimic; filme și desene animate și exemple de violență ale altor copii de vârsta lor. Exemple nedemne de urmat de cei mici, sunt oferite și de grupurile în care de multe ori, cu sau fără știrea noastră, ei intră.

Nu de puține ori, chiar familia oferă din plin exemple care formează astfel de comportamente. Nu degeaba auzim spunându-se unor copii „n-ai cei șapte ani de-acasă”. Acești ani doar părinții îi pot face.

Copii, se spune, nu se nasc nici buni, nici răi; ei devin așa în funcție de tiparele de comportament din familie. Înjurând cei mari, înjură și ei fără să știe ce spun ei, repetă ce aud. Alinați la vârste mici, necorecți la timp, ajung în colectivități și continuă să facă ce au văzut în familie, lovinduși colegii și vorbindu-le urât și ceea ce este și mai grav, deranjând orele.

Violența de multe ori poate fi prevenită prin: oferirea copilului a unor activități plăcute: eliminarea energiei în surplus prin folosirea unor obiecte de joc ce consumă o mare parte din energia ce o deține fiecare; selectarea programelor media și aprobarea de către părinți a vizionării lor; cunoașterea grupului de prieteni și pedepsirea fermă a abaterilor.

Făcând front comun, dascălul și părintele, trebuie să ajute, copilul să conștientizeze consecințele actelor sale și faptul că trebuie să-și asume responsabilitatea pentru ele.

Copiii învață de la viața

Învață-ți copilul , în viață ,să fie cinstit

Căci, cu dreptate va fi atunci răsplătit.

Când siguranța și liniștea l-or încojura Ce

e credința atunci va afla.

Și-n fapte bune atunci neîncetat

El va crește ,de prieteni înconjurat.

Căci, puiul de om doar așa va învăța Că

în viață se câștigă încrederea.

Că binele de-l faci, se întoarce înzecit

Atunci ,când pe cei din jur îi faci fericiți.

Îndrumă-l: „Fă bine mereu ,să fii împlinit fiul meu!”

Bibliografie; <https://humanitas.ro> „Copiii învață ce trăiesc,,
<https://doxologia.ro> „Creșterea copiilor,,

Educația timpurie în grădiniță

Morariu Daniela Georgeta

Educația timpurie se referă la educația copilului în primele stadii ale copilăriei (de la naștere la 8 ani) și le oferă condiții specifice pentru dezvoltarea deplină, respectând dezvoltarea individuală și de vârstă a acestora.

Educația timpurie pornește de la ideea că vârstele mici constituie baza personalității, iar pentru reușita educațională a copilului, e necesar să fie antrenați toți actorii cu care acesta interacționează, începând cu membrii familiei, personalul din instituțiile de educație preșcolară și terminând cu comunitatea.

Educația timpurie este un tip de educație global și funcțional, adaptat nevoilor și caracteristicilor individuale ale copilului, o pedagogie a acțiunii și a comunicării, centrată pe copil, ca autor al propriei deveniri. Noul curriculum pentru învățământ preșcolar abordează în mod explicit pe de o parte, nevoia înțelegerii în complexitatea lor a tuturor experiențelor de viață și de învățare ale copilului în intervalul primilor ani de viață, precum și locul/ rolul cadrului didactic care dezvoltă o educație integrată cu acești copii.

Pentru eficientizarea procesului de predare-învățare și diversificarea strategiilor aplicate este necesar să se promoveze climatul pozitiv în educație, în condițiile comunicării și relaționării permanente cu copilul/ copiii și, de asemenea, cu părinții.

Valoarea utilizării strategiilor didactice, dau, în fapt, valoarea educației copilului preșcolar. Educația preșcolară, în contextul educației timpurii, și-a stabilit câteva priorități în abordarea procesului educativ la grupa de copii.

Fiecare copil este unic, are nevoi particulare, este continuă, ea începe din primele momente de viață și se prelungește pe tot parcursul ei. Actul educativ din grădiniță este guvernat de către copil și trebuințele sale de dezvoltare. Învățarea se realizează preponderent prin joc, fiind experiențială și socială, mediului educațional este enahat pe arii de dezvoltare și constituie o formă optimă de realizare a ocaziilor de experimentare.

Finalitățile fundamentale ale grădiniței se referă, pe de o parte, la oferirea unei asistențe educaționale complexe pentru formarea abilităților de bază necesare pe tot parcursul vieții, iar, pe de altă parte, dezvoltarea armonioasă a copilului în funcție de specificul tendințelor, ritmul propriu și potențialul individual.

Necesitatea concordanței dintre finalitățile celor două niveluri de învățământ, preșcolar și școala primară, subliniază încă o dată, un deziderat comun: pregătirea copilului pentru școală și, în viitor, pentru educația permanentă.

Bibliografie

Borțeanu, S., Brănișteanu, R., Breban, S., Fulga, M., Grama, F.,... "Curriculum pentru învățământ preșcolar", Editura Diactica, București, 2009;

Ciolan, Laura, “Dezvoltarea educației timpurii. Aplicații privind managementul proiectelor”, Editura Universității din București, 2007;

Culea, Laurenția, “Curriculum pentru educarea timpurie- o provocare?”, Editura Diana, 2009

Practici stereotipe versus practici inovative la educație civică

Hatnean Oana

Educația civică este o disciplină școlară care urmărește formarea la elevi a comportamentelor moral civice prin aplicarea noțiunilor teoretice și a ideilor practice care derivă din competențele specifice vizate de această disciplină. Inclusă în aria curriculară Om și societate, alături de discipline cum ar fi istoria sau geografia, este văzută de mulți dascăli drept o disciplină în cadrul căreia se cere a fi predate cunoștințele mai mult teoretic, neglijându-se formarea de atitudini și comportamente.

Un clișeu didactic întâlnit la această disciplină este utilizarea expunerii ca metoda de predare. Cauza acestui clișeu este asemănarea disciplinei Educație civică cu istoria, geografia sau, chiar, psihologia sau faptul că se consideră că elevii trebuie să stăpânească bine noțiunile teoretice pentru ca, ulterior, să le poată reproduce în testele de evaluare. Acest clișeu blochează creativitatea profesorului și a elevilor, în egală măsură, focalizarea fiind pe însușirea teoriei. Disciplină, însă, permite o mare libertate de exprimare pentru ambele categorii de actori educaționali, practicile putând fi diverse: de la predarea pe baza de proiecte educaționale, valorificarea sugestiilor metodice din programă, activități în parteneriat cu diverși potențiali parteneri: autorități locale, psihologi, consilieri, bătrâni ai comunității, părinți, până la implicarea elevilor în predarea noilor cunoștințe, cu sarcini trasate pe grupe sau individual. Implicarea elevilor și a experienței acestora (chiar considerată redusă) poate să transforme ora de educație civică într-un adevărat laborator de formare de comportamente moral-civice de dorit.

Jurnalul cu dublă intrare- aplicație pentru o lecție de consolidare la disciplina Dezvoltare personală

Hrițcu Oltea

Jurnalul cu dublă intrare este o metodă didactică ce poate fi aplicată cu succes în lecțiile de consolidare și permite o structurare logică a informațiilor teoretice și practice acumulate pe parcursul lecțiilor.

Exemplu de utilizare a acestei metode într-o lecție de consolidare la disciplina Dezvoltare personală pentru structurarea opiniilor despre propria persoană.

Clasa: a II-a

Tema lecției: „Sunt unic!

Li se prezintă elevilor fișa care conține jurnalul, structurat în două părți: Ce mă face să fiu ca ceilalți?/ Ce mă face să fiu unic?

Pentru fiecare moment al consolidării, se consemnează în jurnal aspectele cerute: prin ce se aseamănă/prin ce se deosebesc de ceilalți. Ideile consemnate în jurnal vor fi concluzii personale, extrase în urma conversației în grup.

Exemple de activități:

"Cred că mă asemăn cu...., pentru că..." -personaje din povești sau din desene animate

"Mă prezint: portretul meu și talentul meu"

"Steaua personală"- calități ale propriei persoane

Finalul lecției va aduce în fața lor elementele de unicatitate și aspectele pe care le pot valorifica și valoriza în situațiile de viață cu care se confruntă.

Ce mă face să fiu ca ceilalți Ce mă face să fiu unic

INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ LA PREȘCOLARI

HORGA ADINA CRISTINA

Copilăria este vârsta marii formări. Este perioada în care fiecare copil își dezvoltă și conturează personalitatea. Influența educației, fie că e cea preșcolară și școlară, sau cea a părinților este decisivă. Sigur, voi asta știți deja. O parte semnificativă, în perioada preșcolară, o joacă emoțiile. Acestea îi însoțesc pe copii în absolut toate manifestările lor și modul în care reacționează la ceea ce simt devine parte a conduitei lor și influențează relațiile cu cei din jur. Haideți să vorbim despre emoții și inteligența emoțională a copiilor. Inteligența emoțională, numită și EQ sau competențe emoționale, nu reprezintă altceva decât capacitatea noastră înăscută de a recunoaște, exprima, înțelege și regla emoțiile. Emoții care pot fi pozitive (bucurie, simpatie, entuziasm, siguranță etc), ele apar atunci când ceea ce îți dorești corespunde cu ceea ce se întâmplă. Emoții dureroase (frica, vinovăție, gelozie, dezamăgire, supărare etc) ele apar atunci când ceea ce îți dorești nu corespunde cu ceea ce se întâmplă. Simplu nu? Poate, dar modul în care un copil învață cum să recunoască emoțiile, să le exprime, să le înțeleagă și să le regleze, îi ajută ulterior să creeze și să mențină relații de lungă durată, să se adapteze la creșă/grădiniță/școală, să prevină diferite probleme de comportament, să își dezvolte încrederea de sine și capacitatea de a fi empatic (învăță să identifice emoția unei persoane pentru a putea în felul acesta să răspundă corespunzător). Copiii au nevoie să experimenteze aceste emoții în mediul în care se simt în siguranță. Astfel vor începe să înțeleagă cine sunt, ce simt și ce se ascunde în spatele reacțiilor lor. Trăirea emoțională, ceea ce simte cineva, și exprimarea emoțională, ceea ce arată, sunt uneori dificil de separat. În cazul copiilor foarte mici, poate exista o suprapunere totală, adică ei exprimă exact ceea ce simt. În schimb, pe măsură ce cresc, copiii devin conștienți de faptul că oamenii au

capacitatea să nu își manifeste emoțiile. Cercetătorii spun că în jurul vârstei de 4 ani copiii încep să înțeleagă acest fenomen și între 4-10 ani ei dobândesc abilitate de a inhiba exprimarea sentimentelor, fiind, de altfel, puternic influențați de regulile sociale, valorile culturale și stereotipurile de gen. Un copil inteligent din punct de vedere emoțional este conștient de emoțiile sale și vorbește liber despre ele, recunoscând în același timp emoțiile celor din jur. Acesta știe să își gestioneze emoțiile negative, având comportamente rezonabile chiar și atunci când lucrurile nu merg așa cum și-ar dori și nu abandonează o activitate atunci când aceasta devine dificilă. Totul începe în sânul familiei, acolo unde copiii deprind modelele de comportament și modalitățile de gestionare a emoțiilor. În general, copiii copiază comportamentele părinților, deci puterea exemplului este foarte importantă. Ca părinte, dacă ceva te-a tulburat într-o așa măsură încât ai devenit furios sau ai izbucnit în plâns, nu te comporta ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Este de ajutor să îi explici copilului, pe înțelesul lui, cum te simți - totul, pe un ton liniștit. Totodată, poți să-i spui că te vei simți mai bine în curând, dar că ai nevoie de câteva momente liniștite. Sau spune-i că îmbrățișarea lui te va face să te simți mult mai bine. În astfel de momente, nu îți vărsa supărarea pe copil, nu striga la el să te lase în pace fără să-i explici ce s-a întâmplat și nu îl pedepsi pentru că a îndrăznit să te deranjeze într-un moment nepotrivit. Copiii care cresc într-o familie care își asumă conștient responsabilitatea pentru construirea inteligenței emoționale a acestora sunt încurajați să își exprime sentimentele, sunt ascultați și înțeleși, li se răspunde calm la întrebări, li se confirmă că părerea lor contează, sunt apreciați și iubiți necondiționat.

Cum recunoaștem un copil inteligent din punct de vedere emoțional? Se comunică ușor cu el, înțelege când i se explică anumite lucruri ce țin de stările persoanelor din jurul lui, se adaptează ușor la situații și persoane noi, leagă prietenii cu ușurință, este sigur pe el în majoritatea situațiilor, iar atunci când nu se descurcă, cere ajutorul adultului. Construirea inteligenței emoționale este un proces care nu se încheie niciodată. Dezvoltarea personală continuă pe toată perioada vieții, maturitatea noastră emoțională fiind influențată de felul în care ne raportăm la experiențele și provocările de care avem parte.

Florile multicolore dansează

Sandu Maria

Este o zi splendidă de primăvară.

Pe câmpul verde-crud ,brândușele au înflorit ,păpădiile își arată bobocelul gălbui ,bumbișorii își etalează timid petalele firave iar,toporașii le țină isonul cu parfumul lui gingaș.

Insectele mișună prin iarbă: buburuze ,fluturași , albine și greierași însuflețesc natura.

Împreună cu mama și Ioana, sora mea am plecat în dumbravița din apropiere unde păsările

concertează pe tonuri și nuanțe diferite.Ne-am așezat pe covorul moale al ierbii .Cimbrișorul ne răsfăță cu mirosul parfumat , vesel căci albinele vizitându-l îi culeg polenul .

Priveam cerul senin de pe brațele mamei.

„Din zbor un fluture s-a așezat pe rochița surorii mele ,Ioana. Îmi șoptește încetișor :

- Vino să-ți arăt frumusețile primăverii!

M-am așezat pe aripile-i pudrate .Am plutit în aer vreme lungă încălziți de razele gingașe ale soarelui. Coborând lin pe covorul de iarbă ,toate florile multicolore au început să danseze în timp ce

greierii cântau la vioară, „Simfonia Primăverii”. Florile îmi spuneau că îmi vor face un pat să mă odihnesc ,greierii și albinele mă îndemnau să ne mai jucăm împreună, iar soarele mă sărută pe frunte iubitor . Se înalță zâmbind ... Le-am transmis cu un semn al „inimii iubire” de mulțumire și suflet vesel.

- Sunteți minunate cu toate și toți !Mă simt fantastic și răsfățat. ” Aud glasul firav al mamei .

- Andrei,trebuie să te trezești! Deschid ochii. Mama mă ia de mână .

- Trebuie să plecăm acasă !

Cu buchete de brândușe ,margarete și toporași mama mă îndeamnă să ajungem acasă deoarece soarele este la apus.

I-am mulțumit mândru de la distanță și în liniștea serii am poposit acasă.

Ce zi minunată ,câtă frumusețe,veselie și câtă iubire ne oferă primăvara!

Bine ai venit ,primăvară ,sunt mândru că sunt alături de tine!

ÎMPREUNĂ ÎMPOTRIVA VIOLENȚEI

Dragan Ramona

Prin activitatea „Împreună împotriva violenței” ne propunem să implicăm copiii în activități care presupun exersarea toleranței, respectului pentru aproapele său, prețuire pentru cei care îi îngrijesc și îi educă.

Prin organizarea unor astfel de activități îi putem stimula pe elevi să fie silitori, buni, înțelegători, iubitori, evitând exploziile de violență, răutate, invidie, mândrie, ură.

Se urmărește realizarea unor discuții tematice, pentru formarea unor trăsături pozitive de voință și caracter: hărnicia, cinstea, modestia și curajul, a unor sentimente morale fundamentale pentru stoparea cazurilor de violență.

Această activitate scoate în evidență ideea de unicitate a fiecărui individ în parte și încurajează elevii să ia poziție împotriva hărțuirii.

Experiențe de învățare prin exploatarea mediului asupra dezvoltării școlarilor

Butar Ana-Maria

Mediul înconjurător, așa cum ni se prezintă el astăzi, este, în mare parte o creație a omului, dar el poate influența la rândul său, evoluția societății umane. Degradarea continuă a mediului înconjurător, care se petrece sub ochii noștri, este un element major al unei “crize de civilizație” și se datorează tocmai intervenției omului în natură. Pericolul este foarte mare. De aceea, trebuie conștientizată necesitatea protecției sale, a ocrotirii vieții în cele mai variate forme ale sale. Astfel, cadrelor didactice le revine obligația de a-i învăța pe copii să înțeleagă și să iubească natura, să pătrundă tainele și să o protejeze, să urmărească formarea și dezvoltarea conștiinței ecologice a copiilor. Conștiința ecologică a responsabilității față de existența altor forme ale vieții și pentru calitatea superioară a mediului înconjurător este, în ultimă instanță o manifestare esențială a spiritualității umane, un act de cultură pe care se întemeiază în mod necesar grija față de noi înșine.

În această direcție, acțiunile organizate cu copiii trebuie să urmărească obiective accesibile și posibil de realizat, cu conținuturi, strategii didactice și tematici corespunzătoare.

Exemple :

- acțiuni care să-i pună pe copii în situația de a cunoaște ființe și fenomene din lumea înconjurătoare, caracteristici prin activități cu caracter experimental și demonstrativ, antrenarea copiilor în desfășurarea acestora ;
- educarea capacității de a ocroti, proteja și respecta natura;
- cultivarea dragostei față de pământul care ne hrănește, cu tot ce intră în componența acestuia (apă, aer, viețuitoare , etc.);

antrenarea lor în activități menite să contribuie la îngrijirea fiecărui arbore și a fiecărui metru de spațiu verde;

- educarea copiilor în sensul păstrării sănătății mediului natural în care trăiesc ;
- însușirea prin mijloace adecvate vârstei, a unor reguli a ocrotirii naturii și ale protecției mediului;
- formarea unui comportament civic, etic prin cultivarea iubirii și respectului față de natură;
- vizitarea unor rezervații naturale unde flora și fauna sunt ocrotite de lege. Ținând seama de aceste obiective, pentru a nu prea aglomera copiii, este necesar ca doamnele învățătoare să regândească activitățile desfășurate în ansamblul lor și cu deosebire conținutul acestora, strategiile de lucru aplicate, punând accent pe desfășurarea activităților în viziunea interdisciplinară.

Ca o necesitate, se impune a-i învăța pe copii:

- să păstreze curățenia în parcuri, grădini, în păduri, în zonele de agrement
- să învețe să mențină integritatea arborilor
- să cunoască exemplare unicate și arbori ornamentali sau cu valoare ornamentală
- să desfășoare acțiuni practice de protejare a vegetației, acestea constituind principalul factor de refacere a atmosferei

Importanța utilizării unor strategii de comunicare eficientă în crearea unor relații de muncă pozitive

Constantinescu Valentina

Secretar al unei școli...o meserie fără o definiție general valabilă, care implică fără dar și poate experiență, responsabilități și o bună organizare a unei instituții, însă funcția atrage după sine o multitudine de abilități de comunicare, atât cu personalul instituției, cât și cu comunitatea.

Profesia de secretar nu este o muncă independentă, ci întotdeauna este legată de persoane sau departamente. Lucrăm pentru ceilalți, ajutăm, gândim, planificăm, anticipăm. La baza acestor lucruri stă o comunicare eficientă, dar în cadrul căreia pot apărea unele blocaje, dacă nu există curajul exprimării unui refuz sau conștientizarea propriilor sentimente și gânduri. Mai mult de atât, blocajele pot apărea atunci când exista diferențe de educație, de interes față de mesajul transmis, de respect sau diferențe de vârstă între participanții la comunicare (emittor și receptor).

Astfel, din postura secretarului reflexiv, consider prielnică alegerea momentului comunicării, deși există momente limită ce necesită o atenție sporită. În acest caz, situația cere o comunicare asertivă, fără a ne lăsa pradă emoțiilor, însă fără a neglija empatia.

O altă strategie este comunicarea activă. De multe ori, un secretar se confruntă cu situația în care interlocutorul așteaptă să asculte mesajul doar pentru a da replică. Recomand în acest sens, contact vizual, o atenție sporită asupra limbajului trupului și o ascultare activă până la finalul mesajului, chiar dacă acesta reactivează experiențe trecute mai neplăcute. Emoțiile stau și ele la baza unor blocaje ale comunicării, însă gestionarea furiei sau acceptarea vulnerabilității sunt alte strategii către o comunicare eficientă.

Meseria de secretar subsumează profesionalism, bune competențe organizatorice și mult tact, însă fără o comunicare eficientă, relațiile cu oamenii nu pot fi constructive. Firește, situații inconfortabile pot apărea, dar cred că meseria de secretar este asemeni meseriei de grădinar. Acesta

are grijă de fiecare plantă, să aibă lumina necesară, hrană, atenție diferită, așa cum un secretar este

atent la toate nevoile oamenilor din jur.

Nu toți suntem la fel, chiar dacă facem parte din același colectiv, iar nevoile noastre pot părea comune. Atunci, actul de comunicare necesită o atenție deosebită pentru evitarea conflictelor sau managerierea celor inerente.

Sunt secretar...ajut, organizez, informez, înțeleg și cresc oamenii care au nevoie de o atenție suplimentară...totul spre o calitate mai bună în mediul educațional.

Vocație...

Milea Georgiana-Mihaela

În vârtoarea unei vieți, Început
de dimineți...

Curioșii ochi vioi

Vor să afle lucruri noi. Ai
privit în depărtare...

Informații cu valoare.

Le știai doar pentru tine,

Azi le dai pentru-a fi bine.

Curiosi și cu plăcere,

În privire-o radiere, Stau
atenți și joviali

Iubitorii mici școlari. Nu

e greu, dar nici ușor Sa

fii azi învățător. Dar

puterea empatiei Dă

valoare meseriei!

Profilul de competențe ale profesorului școlii incluzive

Mirea Claudia Adina

Educația incluzivă se referă la integrarea în structurile învățământului de masă a copiilor cu cerințe speciale

În educație (copii cu deficiențe senzoriale, fizice, intelectuale sau de limbaj) pentru a oferi un climat favorabil dezvoltării armonioase și echilibrate a personalității acestora.

O școală incluzivă este o școală deschisă către orice elev, o școală care primește orice elev, îl valorizează și

îl face să se simtă acasă și toți copiii sunt ajutați să-și atingă maximul potențialului nativ. Este școala care oferă

sprijin accentuat pentru acei copii care au nevoie în mod deosebit de el. (ProForm, 2020)

Profesorul dintr-o școală incluzivă trebuie să aibă o serie de competențe care să-l ajute să întreprindă procesul

instructiv – educativ: competențe didactice, psihoeducaționale, psihosociale, manageriale și socioeducaționale, dezvoltare profesională.

I. Competențe didactice

Cardul didactic respectă curriculumul, dar gândește independent la ceea ce este specific claselor la care predă

și ajustează demersul didactic în consecință. Profesorul trebuie să știe să elaboreze sarcini instructive diferențiate,

pentru fiecare elev în parte, în funcție de aptitudinile, înclinațiile, opțiunile, nivelul de dezvoltare intelectuală, coeficientul de inteligență.

Profesorul trebuie să folosească o serie variată de strategii educaționale diferențiate, în speciale, pe cele

centrate pe elev. Acesta creează, facilitează și valorifică situații de învățare atât în contexte formale cât și informale.

Valorificarea potențialului pedagogic al diferitelor tipuri și strategii de evaluare, integrarea adecvată a

instrumentelor de evaluare în context, se înscrie în cadrul competențelor didactice ale profesorului.

II. Competențe psihoeducaționale

Profesorul valorifică metodele de cunoaștere a personalității pentru identificarea profilurilor individuale ale elevilor și acordă sprijin adecvat pe parcursul dezvoltării lor în școală.

În același timp, identifică nevoile și dificultățile de învățare și asistă elevul în dezvoltarea propriilor proiecte de depășire a acestora și creează oportunități egale tuturor elevilor.

III. Competențe psihosociale, manageriale și socioeducaționale

În ceea ce privește managementul clasei de elevi, profesorul se folosește de metodele de cunoaștere și

dezvoltare a grupurilor școlare, organizând astfel eficient clasa. Cadrului didactic îi este cunoscut faptul că

aisgurarea unui climat socio-afectiv securizant are drept avantaj consolidarea încrederii în sine a elevilor și crește cooperarea dintre aceștia.

Profesorul selectează continuu conținuturi și metode de natură să stimuleze interesul și motivația elevilor săi.

Pentru a asigura o bună pregătire a elevului, profesorul colaborează cu colegii de specialitate, dar și de alte specialități.

Îmbunătățirea rezultatelor elevilor se poate face și printr-o continuă colaborare cu familia.

Parteneriatul educațional și social se poate manifesta și prin inițierea de proiecte educaționale de colaborare

între diferite instituții din comunitate și din afara ei, antenarea comunității locale în sprijinirea unor activități școlare și extrașcolare.

IV. Dezvoltarea profesională

Cadrul didactic trebuie să manifeste o conduită reflexivă și autoevaluativă privind activitatea didactică.

Deschiderea spre tendințele inovatoare din domeniul de specialitate, prin actualizarea sistematică a

cunoștințelor din domeniul de profil și din cel psihopedagogic contribuie la dezvoltarea sa profesională.

Fiind vorba despre un profesor al școlii incluzive, acesta trebuie să fie constant la curent cu noile cercetări

din domeniul psihopedagogiei speciale, să aibă o dorință continuă de dezvoltare. Profesorul știe că fără stimă de

sine randamentul elevilor este scăzut. Și mai știe că sentimentul că au realizat ceva bun duce la mai mult decât stima de sine, la eficiență.

Adaptarea procesului instructiv- educative se face prin raportare la posibilitățile intelectuale, la interesele cognitive, la ritmul și stilul de învățare al elevului, și nu după criteriul vârstei cronologice.

Pledoarie pentru disciplina Educația tehnologică și aplicații practice

Petre Contesina

Educația tehnologică și aplicații practice este o disciplină interdisciplinară, practic – aplicativă care familiarizează elevii cu mediul înconjurător, contribuind la deschiderea orizontului acestora pentru cunoaștere și în același timp stimulându-le creativitatea.

Programa disciplinei Educație tehnologică și abilități practice pentru învățământul gimnazial pleacă de la

contextul provocărilor din societatea contemporană privind nevoia de creștere a competențelor forței de muncă

și a angajabilității, în condiții de competitivitate și dezvoltare durabilă. Disciplina Educație tehnologică și

aplicații practice contribuie astfel la profilul de formare al absolventului prin însușirea celor 8 competențe

cheie de bază (Comunicare în limba maternă, Comunicare în limbi străine, Competențe matematice și

competențe de bază în științe și tehnologii, Competență digitală, A învăța să înveți, Competențe sociale și

civice, Spirit de inițiativă și antreprenoriat, Sensibilizare și exprimare culturală) ale elevilor privind gestionarea

eficientă a consumului de resurse, promovarea tehnologiilor eco-eficiente și a interesului pentru domenii de specializare inteligentă în sectoare economice.

Activitățile, conținuturile propuse la această disciplină contribuie la:

- formarea de abilități practice – elevii realizează individual sau în echipă, diferite produse utile, lucrări

creative prin utilizarea materialelor, uneltelor de lucru, dispozitivelor în aplicarea unor tehnologii, într-un

context organizat a proceselor tehnologice corespunzătoare diferitelor ramuri economice; - crearea abilităților pentru realizarea unui produs sau a unui serviciu de calitate prin folosirea eficientă a resurselor umane, materiale, financiare și de timp, dar și formarea unui comportament de consum

rațional, informat, bazat pe priorități;

- crearea contextelor care favorizează formarea de atitudini responsabile față de sănătate, mediu, muncă prin aplicarea măsurilor de securitatea muncii, a normelor de prevenire și stingere a incendiilor, de

ergonomia locului de muncă, prin reducerea consumului de energie, prin utilizarea rațională a resurselor

materiale necesare realizării unui produs;

- amplificarea capacităților creatoare și a disponibilităților pentru inovație și invenție necesare dezvoltării personale și integrării ulterioare în muncă;

- utilizarea noilor tehnologii de informare și comunicare (aplicații, soft educațional tehnic etc.) pentru

documentare, proiectare, învățare;

- sprijinirea elevilor în procesul de luare a unor decizii referitoare la continuarea studiilor atât prin informarea privind activitățile, ocupațiile, meseriile specifice diferitelor domenii de activitate economică și

serviciile asociate acestora, inclusiv prin accesarea informațiilor din Clasificarea Ocupațiilor din Romania, cât și prin lucrul direct cu diverse materiale.

Educația tehnologică și aplicații practice are și un caracter dual: teoretic și practic, științific și tehnologic,

urmărind dezvoltarea gândirii centrată pe tehnică, formarea gândirii sistematice și a abilităților practice esențiale pentru stimularea și dezvoltarea inițiativei și a creativității elevului.

În cei 4 ani de studiu elevii sunt inițiați în mai multe domenii de activitate (cultivarea plantelor, creșterea

animalelor, alimentație sănătoasă, tehnologii de preparare a alimentelor, protecția consumatorului, educație

rutieră, peisagistică, organizarea localității, realizarea planului și machetei casei, urbanism, servicii de calitate,

educație financiară, materiale textile, materiale metalice, materiale lemnoase, protejarea mediului, surse de

energie, tehnologii de producere a energiei electrice, circuite electrice, metode de economisire a energiei

electrice, plan simplu de afaceri, tendințe în evoluția pieței muncii, mobilitate ocupațională, calitatea muncii și relațiile de muncă).

Prin studierea Educației tehnologice și aplicații practice, elevii își descoperă înclinațiile spre viitoarea meserie

Profesorul – facilitator al învățării prin prisma planificarilor calendaristice si proiectarea pe unitate de invatare

Ratcu Daniela

Elementul generator al planificării calendaristice este unitatea de învățare. O unitate de învățare reprezintă o structură didactică deschisă și flexibilă, care are următoarele caracteristici: - determină formarea la elevi a unui comportament specific, generat prin integrarea unor competențe specifice;

- este unitară din punct de vedere tematic;

- se desfășoară în mod sistematic și continuu pe o perioadă de timp; - se finalizează prin evaluare

Profesorul facilitator este deschis la schimbare, este receptiv la nou, cu un rol important în educarea și formarea elevilor- acordă șanse egale tuturor elevilor, favorizează și facilitează procesul de învățare. Profesorul nu se limitează la transmiterea informațiilor, el organizează situațiile de învățare, facilitând accesul la informații, elevii fiind ghidați spre cunoaștere.

Rolul profesorului nu este doar de facilitator, ci și de comunicator, colaborator implicat activ.

El/ea utilizează metode ca: observația, munca independentă, experimentul, simularea, problematizarea, jocul de rol, exercițiul discuțiilor în grup care stimulează gândirea critică, învățarea prin proiecte, studiul de caz, brainstormingul etc.

Instruirea interactivă trebuie să creeze oferte de stimulare și de diferențiere a propriilor structuri cognitive ale elevului.

Analizând planificările cadrului didactic se poate constata dacă fiecare competență specifică este corelată cu o activitate de învățare, se asigură o corelație reală între fiecare competență specifică, activitatea de învățare, resursele alocate fiecărei activități și metodele și instrumentele de evaluare.

“COPIII IUBESC ȘI OCROTESC NATURA – PĂMÂNTUL E CASA TUTUROR”

Sima Viorica

“Învățați-ți pe copiii voștri, ceea ce i-am învățat noi pe ai noștri: că pământul este mama noastră. Tot ceea ce i se întâmplă pământului , va ajunge să li se întâmple și copiilor acestui pământ. Noi știm cel puțin atât: nu pământul aparține omului, ci omul aparține pământului .

Omul este fierul care țese drama vieții și ceea ce – i face pământului își face lui însuși.”

(Sieux Seattle)

În prezent omenirea trece printr-o perioada de ample transformări .Ne aflăm în plin proces de transformare și dezvoltare la toate nivelurile: economic, social-politic și cultural.

Secolul al XX-lea, nici nu știm cum să-l numim: al vitezei, al celor două războaie mondiale, al computerului și calculatoarelor sau al zborului cosmic. Totuși, în ultimul sfert de veac, se pare că omul cu puterile sale nemărginite a dus TERRA la marginea prăpastiei, smulgând tot ce s-a putut și dându-i înapoi prea puțin. Mediul înconjurător, așa cum ni se prezintă astăzi, în mare parte fiind creația omului , poate influența evoluția societății umane. Degradarea continuă a mediului, care se petrece sub ochii noștri, este un element major al unei crize de civilizație și se datorează intervenției omului în natură . Aerul, apa, pământul- toate au fost infestate, viață însăși fiind pusă sub semnul întrebării.Tot ceea ce înseamnă uzină, fabrică, contribuie la poluarea, la impurificarea mediului prin gaze emanate, ape industriale deversate , inclusiv poluarea sonoră .Bioxidul de carbon și alte substanțe nocive se răspândesc în atmosferă, păduri sunt defrișate anual în activitatea nesăbuită a omului. În ultimul timp se vorbește de “efectul de sera “ al pământului, care este într-adevăr o amenințare serioasă

Să ne gândim ce implicații ar avea încălzirea atmosferei, topirea ghețarilor, creșterea nivelului oceanului planetar, acoperirea unor regiuni mai joase ale globului.Un gând devine constant pentru orice ființă rațională ce trăiește pe acest pământ :“Pregătirea în sprijinul ocrotirii naturii, începând de la vârsta copilăriei .”

Educația ecologică trebuie începută de la vârstele cele mai mici, pentru a reuși formarea unei conștiințe ecologice și a unui comportament adecvat.Elevii trebuie să știe că natura este un organism viu, ale cărei componente sunt într-o strânsă intercondiționare și că fără acești factori naturali, viața nu este posibilă, deci trebuie protejați.

Se știe că noțiunile și cunoștințele căpătate în primii ani de viață sunt mai puternic consolidate și aplicate în practică decât cele primite în anii următori.

Dacă ecologia ar face parte sistematic din educarea copiilor, ar fi un mare pas pentru salvarea Terrei. O educație ecologică ar aduce înțelegerea că omul poate folosi plantele fără a dăuna naturii prin cunoașterea în întregime a acestora și folosirea legilor naturii. Orice prilej oferit de activitatea de observare a plantelor și animalelor, observări spontane, plimbări , excursii, lecturarea unor texte privind fauna și flora terestră ,vizionarea și dezbaterăa unor emisiuni TV, trebuie folosite pentru a forma o gândire intuitivă și deductivă a copiilor în raport cu natura, pentru a dezvolta dragostea și respectul față de dorința de a ocroti .

Pentru realizarea educației ecologice există câteva obiective centrale:

- cultivarea dragostei pentru Terra cu tot ce are (apă, animale, plante);
- conștientizarea necesității de a economisi apa, energia electrică, lemnul

- educarea copilului în sensul păstrării sănătății mediului în care trăiește;
- antrenarea în activități menite să contribuie la îngrijirea unor arbori, a fiecărui metru de spațiu verde pe care îl au la dispoziție ;
- vizitarea unor rezervații naturale, a unor amenajări speciale destinate creșterii unor plante și animale care sunt ocrotite prin lege ;

Activitățile pentru realizarea acestor obiective sunt diverse (observari, jocuri distractive, povestiri, drumeții, plimbări, diapozitive, excursii, vizite, discuții libere și convorbirile organizate) și se pot realiza în funcție de nivelul de vârstă, individual, pe grupe mai mici sau cu întreaga grupă în funcție de tematica aleasă.

Toate acestea sunt prețioase mijloace de a-i educa pe copii pentru cunoașterea mediului înconjurător, prezentându-le relația dintre plante, animale și om. Totodată trebuie să le dezvăluim și unele aspecte negative, pentru a-i pregăti mai bine în dorința de a ocroti natura : -pericolul dispariției unor specii de animale și plante; efectul negativ al vânării unor animale și păsări aflate pe cale de dispariție; pericolul în care se află insectele în urma poluării apei și aerului în condițiile în care ele constituie hrana acestor viețuitoare, acțiunile nefaste ale omului (defrișarea pădurilor, distrugerea vegetației, degradarea arborilor) și urmările lor; responsabilitatea celor aflați în excursii de a nu transforma traseele turistice în imense lăzi de gunoi; pericolul infestării apelor cu reziduri chimice.

În grădinițele de copii, în cadrul procesului educativ un loc bine meritat îl ocupă cunoștințele despre om și mediul înconjurător . Natura oferă aspecte din abundență, iar mijloacele de realizare sunt diverse și multiple.

De exemplu observările ce se pot face în legătură cu germinația semințelor, creșterea plantelor, înmugurirea, apariția frunzelor, a florilor. Treptat copiii învață să cunoască modificările care apar la plante pe parcursul vieții lor, se inițiază în privința măsurilor ce trebuie luate pentru întreținerea și ocrotirea lor.

Observarea unui animal viu în activitate reprezintă o importantă sursă de achiziție de cunoștințe pentru copil.

Convorbirile libere :”De ce trebuie curățați pomii?” “Ce s-ar întâmpla dacă n-am avea apă, aer ori lumină ?” “Cum să îngrijim natura ?” “Cum sunt pedepsiți cei care o distrug ?” Întrebările pe care copiii le pun, răspunsurile date arată dorința copiilor de a cunoaște obiectele și fenomenele ce se produc în natură, iar explicarea lor corectă este o pârgie în perceperea legăturii între fenomene și interdependența lor.

Dintre textele literare folosite în activități enumerăm: “Pasarea de aur” “Liniștea apelor curate” “Vioara de argint”

Jocurile de rol :”De-a grădinarii” “Floraresele” -organizate în aer liber și la groapa de nisip le-am dat posibilitatea să amenajeze ronduri de flori, straturi cu legume și zarzavaturi, pe care le-au săpat , le-am stropit, le-au îngrijit cum au știut ei mai bine manifestând o atitudine critică față de cei care au încercat să le distrugă grădina.

Observând desenele copiilor au verificat încă o dată puterea de reprezentare grafică a cunoștințelor. Prin desenele "Grădina bunicilor" – copiii au redat multe spații verzi, flori, pomi, lacuri, munți.

Cele mai frumoase, cele mai reușite activități după însușirea anumitor cunoștințe ecologice sunt povestirile create de copii. Aceste povestiri constituie un real suport de verificare a cunoștințelor, a modului în care copiii percep și interpretează realitatea înconjurătoare. Conținutul lor este în concordanță cu gradul de dezvoltare a imaginației și volumul de cunoștințe acumulat. Cu ocazia plimbărilor prin pădurea din apropierea grădiniței am realizat colecții de :-frunze alcătuite după diferite criterii, flori, frunze uscate și semințe;

În concluzie, putem spune că nu există activități anume pentru o educație ecologică, ci prin toate activitățile și acțiunile ce le desfășurăm în grădinițe, copiii își pot însuși numeroase noțiuni și cunoștințele despre problematica ecologiei.

Curiozitatea lor duce la acumularea de cunoștințe despre mediul înconjurător, despre protecția lui, contribuind la dezvoltarea capacității de a gândi logic și a interpreta corect anumite aspecte din jurul lor.

Să luăm ca motto al activității noastre, afirmațiile lui Piaget :

"Copilul trebuie lăsat să descopere el însuși adevărul, acționând în mod practic, deoarece scopul școlii este de a forma creatori, inventatori și nu de a forma indivizi care să repete ceea ce au învățat generațiile precedente".

Bibliografie:

Curriculum pentru învățământul preșcolar (3-6/7 ani)

Revista învățământului preșcolar 3-4 din 2000

Revista de comunicări științifice –didactica

PREȘCOLARII ȘI SINCERITATEA

Violeta Pășcuți

Sinceritatea, pentru mine ca și cadru didactic, este o valoare pe care încerc să o cultiv și în copilașii mei de la grădiniță. Ca și adulți apreciem sinceritatea și chiar o căutăm la ceilalți din jurul nostru, însă mult mai important este să o trăim noi și să încercăm să formăm copiilor noștri anumite principii morale încă de mici.

Copiii ar trebui să crească într-un mediu în care sinceritatea este la ea acasă, într-un cămin în care sinceritatea este construită nu fisurată sau dărâmată.

Îmi propun în câteva rânduri să vă prezint cum încerc eu să cultiv sinceritatea în mintea și inima copilașilor mei de la grădiniță. Îmi planific diverse activități care să mă ajute în acest sens, am dezvoltat chiar și un opțional de educație moral-civică, dar de cele mai multe ori lucrurile vin firesc. Trebuie valorificat fiecare comportament sau incident.

Ceea ce eu am observat de-a lungul anilor este lupta copilașilor cu sinceritatea. Dacă în urmă cu douăzeci de ani copiii erau mult mai inocenți, mai sinceri, lucrurile din păcate nu mai sunt deloc așa. Nu vreau să intru în statistici psihologice prin care ni se arată cu date concrete faptul că un copil începe să mintă de la trei ani, la patru ani spune o minciună la două ore iar la șase ani spune câte o minciună la fiecare nouăzeci de minute. Dar chiar nu cred că ar trebui să justificăm lipsa sincerității ci măcar noi ca și părinți, ca și dascăli, să încercăm să o cultivăm.

Aș vrea să vă împărtășesc că la începutul anului școlar am trecut printr-o situație cel puțin interesantă, care a fost o adevărată provocare pentru mine. După incidentul surpriză am ales să nu teoretizez minciuna unei fete de trei ani, ci să le spun copiilor o poezie prin care să încep să le educ sinceritatea. Chiar și titlul poeziei a fost unul care m-a ajutat în acest sens "Spune adevărul". Poezia nu a fost în programă, planificată pentru prima săptămână din grădiniță, dar a venit natural momentul casă mă pot folosi de ea.

La grădiniță mă folosesc de cântece, jocuri, proverbe și zicători, poezii și povești, a căror latură educativă o valorific din plin, pentru a implementa sinceritatea zilnic în viața copiilor, și rezultatele se văd.

Întrebarea firească ar fi cum putem stimula ca și părinți, bunici, adulți sinceritatea celor mici? Dacă ne dorim cu adevărat este foarte simplu:

Începeți de timpuriu;

Apreciați fiecare crâmpă de sinceritate;

Sanționați finuț lipsa sincerității;

Evitați etichetarea copilului;

Fiți un exemplu veritabil de sinceritate, etc.

Lista ar putea continua, dar exemplul personal este central. Nu trebuie să uităm nicio clipă că copiii cele mai fidele sunt ai noștri copii. Nu poți să dai, să oferi ceea ce nu ai, precum nu poți să aștepți să crească ceea ce nu ai semănat, ce nu ai udat.

Dragii mei sinceritatea este o virtute ce poate fi învățată. Ceea ce vreau să spun este că eu ca părinte, ca dascăl, aleg și pot să îmi învăț copilul să fie sincer.

Ajută-ți copilul să crească frumos, dar nu uita că "lecțiile de sinceritate" se învață diferențiat, în funcție de vârsta copilului tău, dar mai ales zilnic.

Sinceritatea este una din virtuțile care trebuie dobândită, îndrăgită și mai ales prețuită în cei șapte ani de acasă.

CARACTERUL EDUCATIV AL SERBĂRILOR ȘCOLARE

Maris Marinela

Activitățile extrașcolare contribuie la dezvoltarea personalității armonioase a copiilor, pentru cultivarea înclinațiilor și aptitudinilor acestora de la cea mai fragedă vârstă ,la organizarea rațională și plăcută a timpului liber .

Este de prim ordin rolul pe care-l are interesul și talentul învățătorului de a atrage micii școlari în asemenea activități și au menirea să amplifice efectele formative ale procesului de învățământ și să sporească zestrea de cunoștințe și abilități ale copilului în vederea reușitei integrării sociale .

Serbarea școlară

Reprezintă o modalitate eficientă a capacităților de vorbire și înclinațiilor artistice ale elevilor .Prin conținutul vehiculat al serbării ,elevii culeg o bogăție de idei ,impresii ,trăiesc ,,autentic ,, spontan și sincer situațiile redată.

Lectura artistică ,dansul, devin puternice stimulări ale sensibilității artistice.

Valoarea estetică este sporită și de cadrul organizatoric – sala de festivități ,un colț de natură (parcul sau grădina școlii) amenajate în chip sărbătoresc .

Contribuția copilului la pregătirea și organizarea unui spectacol artistic nu trebuie privită ca un scop în sine ,ci prin prisma dorinței de a oferi ceva spectatorilor : distracție ,înălțare sufletească ,plăcere estetică ,satisfacție – toate acestea îmbogățindu –le viața ,făcând –o mai frumoasă.

Serbarea la care se va face referire este una tematică în legatură cu sărbătorirea Sfințelor Sărbători de iarnă .

Odată cu sosirea anotimpului alb ,ne adunăm cu toții , să ne bucurăm de Bradul de Crăciun ,de cadourile lăsate de Moș Crăciun la poalele lui.

Pentru această activitate a fost ales materialul ,a fost ordonat într-un montaj literar – muzical ,, Într-o noapte ,la Betleem ,, și sceneta ,, Bradul credincios,,.

Este binecunoscut faptul că memorarea se realizează mai puternic atunci când fondul afectiv –pozitiv este mare .De aceea s-a asigurat înțelegerea sensului figurat al unor cuvinte pe care se realizează trăiri emoționale ,sentimente înălțătoare de dragoste pentru patrie .

Învățarea versurilor ,interpretarea artistică au fost realizate de elevi cu bucuria și plăcerea caracteristice unei preocupări pentru timpul liber .

Pregătirea elevilor pentru serbare constituie un aspect tot atât de important ca și pregătirea pentru fiecare lecție în parte .

Această cerință se traduce într-o acțiune ce cuprinde mai multe momente

-comunicarea din timp a datei când va avea loc serbarea;

-comunicarea temei ,cunoașterea din timp a acesteia orientează și menține interesul ,ceea ce favorizează receptarea ,sporește eficiența învățării.

Desfășurarea serbării a cuprins de asemenea mai multe momente:

-perioada de pregătire a serbării ,dorința de succes ,sudează colectivul ,impulsionează în mod favorabil ,face ca elevul să trăiască clipe de desfătare sufletească

-desfășurarea programului – fiecare copil trebuie să aibă un loc bine definit în cadrul programului pentru a se simți parte integrantă a colectivului ,să fie conștient că și de participarea lui depinde reușita serbării.

Întregul lanț de manifestări organizate de școală și în afara ei ,sub atenta și priceputa îndrumare a dascălului ,aduc o importantă contribuție în formarea și educarea copiilor ,în modelarea sufletelor acestora și are profunde implicații în viața spirituală a comunității.

IMPLICAREA FAMILIEI ȘI A COMUNITĂȚII ÎN VIAȚA ȘCOLII

Trăistaru Emilia

Modul în care școala relaționează cu familia are un rol important în dezvoltarea și maturizarea copilului, în formarea personalității acestuia și în conturarea concepției lui despre lume și despre sine. Relațiile bune dintre școală, familie și comunitate sunt de cele mai multe ori în avantajul copilului aflat la diferite vârste. Dacă familia îl îndrumă cu tact și înțelepciune pe copil, dacă îi stimulează creativitatea, responsabilitatea și libertatea, doar așa îi poate deciziile în ceea ce privește educația într-un mod benefic.

Există multe situații în care părinții plasează problemele legate de educația copiilor printre cele mai importante ale lor. Sunt așadar, părinți care crează și mențin o relație strânsă cu școala. Se străduiesc ajutați de către cadrele didactice să creeze în mediul familial o ambianță prielnică dezvoltării sănătoase a copilului. Doar așa influența favorabilă pe care o are școala asupra copilului continuă și acasă.

Iată cum putem, noi cadrele didactice să reflectăm și să verificăm punctele forte, în ceea ce privește interacțiunea cu familia și comunitatea:

Arătând respect familiei și părinților fiecărui copil, îl văd ca fiind competent și plin de resurse,

Iau în considerare viziunea părintelui în ceea ce privește educația copilului său,

Îi invit pe părinți să participe la activități și programe,

Comunic regulat cu părinții utilizând diferite modalități,

Demonstrez respect pentru punctele de vedere diferite și modul în care putem să trăim, să lucrăm și să construim o comunitate. Ținând cont de aceste principii, comunicarea va căpăta valențe eficiente, profesionale și constructive în ceea ce privește evoluția copilului în preșcolaritate. Dacă părinții și cadrele didactice formează o echipă solidă în ceea ce privește educația unui copil, rezultatele vor fi cele așteptate. Beneficiile colaborării dintre școală, familie și comunitate sunt numeroase în sensul promovării unei educații de calitate și valorizării rolului social al școlii. În acest context, important este ca toți factorii implicați să conștientizeze beneficiile participării în viața școlară. În acest context, propunem recomandări pentru eficientizarea relației școală – familie – comunitate: – Valorificarea și transpunerea în practică a principiilor care stau la baza parteneriatului școală – familie – comunitate: principiul relevanței - în baza căruia educația răspunde nevoilor dezvoltării personale și social-economice, principiul eficienței - în baza căruia se urmărește obținerea rezultatelor educaționale maxime prin gestionarea resurselor existente; principiul descentralizării - în baza căruia deciziile principale se iau de către actorii implicați direct în proces; principiul transparenței - concretizat prin asigurarea vizibilității totale a deciziei și ale rezultatelor, principiul asigurării egalității de șanse; principiul incluziunii sociale; principiul fundamentării deciziilor pe dialog și consultare;

VOLUNTARIATUL

BLAJ IOANA CORINA

Voluntariatul este definit ca o acțiune care se face de bună voie, fără constrângere. Principalul motiv pentru care oamenii fac voluntariat este dorința de a-și ajuta semenii aflați în dificultate. Originile activităților de voluntariat se găsesc, în special, în religie. Conform normelor religioase, cea mai importantă dintre valorile morale este aceea de a ajuta semenii. Cu timpul, aceste practici au fost preluate și în alte domenii, ajungându-se ca în zilele noastre să fie practicate de un număr mare de persoane.

Implicarea în activități de voluntariat dezvoltă o serie de abilități și competențe sociale: solidaritatea, toleranța, încrederea, spiritul civic și responsabilitatea socială. Această muncă ne transformă în persoane conștiente de unele aspecte ale vieții, ale lumii din jur, despre care nu știam că există, ne face mai sensibili la problemele semenilor noștri, ne provoacă să renunțăm la activitățile care ne fac plăcere și să devenim din ce în ce mai buni, să luăm atitudine și să dorim să schimbăm viața celorlalți. Mahatma Gandhi ne transmite următorul îndemn, care ar putea deveni un slogan: „Dacă vrem să trăim într-o lume mai bună, trebuie să contribuim la crearea ei”.

Voluntariatul poate fi o cale spre a dobândi experiență în aria de interes a unei persoane și a cunoaște noi lucruri într-un anumit domeniu, poate să ajute în carieră. Totodată, te poate ajuta să îți modelezi abilitățile de comunicare și de lucru în echipă, dezvoltarea competențelor de comunicare în limba română, dar și alte limbi, fiind o necesitate. Prin munca în echipă se stimulează responsabilitatea și receptivitatea, nevoia individului de a se descurca în situații noi.

Voluntariatul începe de cele mai multe ori în familie, chiar și în cele mai simple forme: donarea unor obiecte pe care nu le folosim, ajutorul oferit unui om nevoiaș, îngrijirea un animal rănit.

Voluntariatul își găsește foarte bine aplicabilitate și în școli, acolo unde se conturează viitorul adult, este o formă de învățare activă prin acțiune practică. Aici educația în spiritul voluntariatului este completată și exersată la un alt nivel. În aceste condiții, rolul cadrului didactic este acela de a dezvolta elevilor interesul pentru activități care să le aducă satisfacție, să-i facă să se simtă importanți și de pe urma lor să beneficieze și alții.

O reală provocare pentru elevii din școala noastră o constituie existența unei comunități de romi în localitate, și firesc, și în școală. Membrii acesteia întâmpină multe probleme, locuiesc în condiții precare, în familii numeroase, singurul venit stabil fiind reprezentat de alocația copiilor și ajutorul social.

Făcând o evaluare a modestei noastre activități, putem concluziona că voluntariatul este o activitate care oferă satisfacții tuturor celor implicați. Ea este demnă de a fi practică, ori de câte ori este posibil, de către elevii de astăzi, adulții de mâine.

Bibliografie : www.voluntareuropean.ro

ROLUL EDUCAȚIEI PRIMITĂ DE ACASĂ ÎN EVOLUȚIA COPILULUI

VALEA ANICA

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „piramida achizițiilor”, este una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Este cea mai optimă perioadă în care copilul este gata să primească informații, însă este foarte important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Mediul familial are un rol esențial în educația lui: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață. Educația aleasă, însușirea bunelor maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socioafectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Într-o societate în care toate activitățile se desfășoară contra-cronometru, este extrem de dificil să mai acordăm atenția cuvenită copiilor noștri, însă acest lucru poate fi extrem de grav pentru sănătatea emoțională a copilului, aspect care va avea efecte negative pe termen lung, inclusiv în viața lui de adult. Dezvoltarea caracterului are un rol crucial în viața oricărui individ, de felul în care acesta este clădit depinzând de multe ori sustenabilitatea carierei fiecăruia. Este foarte important ca adultul în calitatea lui de părinte să aloce timp special pentru a dezvolta relațiile bazate pe încredere cu copiii lor.

Din păcate, tot mai des ne confruntăm la clasă cu copii lăsați în grija rudelor, copii abandonați, copii proveniți din centrele de plasament, luați în îngrijire de asistenți maternali, copii care odată ajunși în colectivitate manifestă diverse reacții și comportamente fie de izolare, respingere, comportamente împinse până la violență. Dacă cei în grija cărora se află astfel de copii nu au deschidere și implicare în tot ce presupune evoluția copilului, va trebui să găsim cele mai bune și eficiente metode de a-i reda copilului, în primul rând încrederea în sine, apoi treptat să reușim integrarea și acceptarea lui de către grup. Metodele cele mai eficiente în munca cu acești copii sunt comunicare permanentă cu copilul, apropierea și ascultarea a ceea ce el vrea să transmită, determinându-l să se exteriorizeze, acordându-i încredere prin implicarea lui în diverse activități, întărirea pozitivă, dialoguri deschise cu colegii.

Copilăria este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Dacă unui copil îi lipsește căldura și educația oferită de familie, aici intră în rol cadrul didactic.

BIBLIOGRAFIE

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
3. Ionescu M., Educația în familie – Repere și practici actuale, Editura Cartea Universitară București, 2006

PROGRAM SERBARE DE CRĂCIUN ȘEZĂTOARE

NEGRILĂ ADRIANA ELENA

Interior de casă țărănească. Doua fete fac gheme, dar mai dau fuga și la oglinda din perete.

Intră mama:

Mama: - Vai fetelor, nu vă stă deloc capul și mâinile la lucru și iată că vin sărbătorile și voi nu ați terminat lucrul. Mai lăsați oglinda că știți voi vorba aia: "Mai bine un gram de minte decât un car de frumusețe".

Fata 1. - Noi lucrăm mamă vezi bine, zi și noapte, dar nu cred că reușim să terminăm. Știi ce neam gândit? Hai să facem o clacă să ne invităm prietenele să ne ajute. Așa lucrul merge mai bine și avem și mai mult spor. Doar o postare pe Facebook și toată gașca e aici. Ce zici?

Fata 2 - Hai, lasă-ne mamă să chemăm câteva fete!...

Mama - Bine, hai să vă las, da faceți curat prin casă, că vin fetele din sat și când aud de clacă, vin și feciorii și să nu meargă vestea în sat, că am fete leneșe, ori că ați folosit filtrul de la telefon pentru pozele de pe instagram.

Fetele se apuca repede de dereticat prin casă, apoi, trec una într-o parte a scenei, cealalta în alta parte și încep să trimită mesaje de pe telefoane.

Mama:

Ghemul vremii se-nvârtește, Nicio

clipă nu se-oprește.

Se-nfășoară, se întinde,

Pe furiș el ne cuprinde

Și destramă cu mânie Fire

din copilărie.

Orice zi de șezătoare

E un fel de sărbătoare.

Fete și băieți se-adună

Și muncesc toți împreună

Ei spun pe la șezători,

Cântece, glume, ghicitori...

Apar fetele, se îmbrățișează, își fac complimente și se așează fiecare pe câte un scăunel.

Mulțumim de invitație fetelor!

Iarna e un anotimp magic,
Sărbătorile sunt minunate
Și nimic nu este mai plăcut
Decât să ne bucurăm împreună.
Sper că vom avea parte și de colindători.
În curând e iar Crăciun!
Colindători se-aud pe drum, Ei
ne amintesc mereu voios
Că s-a născut pruncul Hristos!

Noi astăzi cu drag am venit
Imediat ce am văzut
Invitația de pe facebook.
Vă-ajutăm cu drag la treabă
Nouă munca ne e dragă,
Vom și colinda apoi
Cum e datina la noi.

Se aud băieții venind și cântând: SUS BOIERI NU MAI DORMIȚI
Pune gazdă masa-ntinsă
Și lumina las-o aprinsă
Să uităm azi de economie
Abia la anu factura o să vie.
Că-i vremea uratului
Peste vatra satului,
Că-i vremea colindelor Pe
la casa mândrelor.
Fata 3
Când vii bade-n șezătoare

Nu sta la ușă-n picioare.

Uităte-n casă de-a rândul

Și te-asează un' ti-e gândul.

Baietii trec printre fete uitându-se ce lucrează și se așează fiecare pe locul lui . Veniți,
veniți de sărbători

Veniți, veniți cântând

Să fie rodnic Anul Nou Și

pace pe pământ!

Să fie pruncii sănătoși,

Să crească năzdrăvani,

Voi oameni buni și trecători

Mulți ani, mulți ani, mulți ani!

Se aude încă o ceată de băieți colindând:

HAI GAZDĂ DĂ-NE CEVA

Fetele îi poftesc pe colidători

Fata 2

Intrați, intrați!

Foarte frumos colidați

Rămâneți la noi la șezătoare În

astă zi de sărbătoare?

Băieții răspund într-un glas:

-Rămânem! Rămânem!

Dar ce faceți voi fetelor aici?

Ce e atâta spor și treabă,

Casa frumos așezată, Miros

de vin și cozonac,

Colindători voioși în prag?

Fata 1

Ne pregătim de sărbători

Vrem ca treaba s-o dăm gata
Să împodobim și casa
Să facem și cozonac
Sărmăluțe, foi cu mac,
Pe anul care vine
Să îl primim cum se cuvine.
La porțile sufletelor noastre de creștini
Bat Sfintele Sărbători de iarnă
Dintre toate câte sunt
Sărbători pe-acest pământ ,
Nu e alta mai frumoasă
Cum e Crăciunul cel Sfânt.
Mama
Ca să nu vă plictisiți
În timp ce vă faceți că munciți
Poate-ar fi mai potrivit
Să vă-ntreceți în urări
De aste Sfinte Sărbători.
Dacă tot ne-am adunat Să
ne punem pe urat!
Din an în an sosesc la noi
La geam cu Moș Ajun,
E ger cumplit și drumu-i greu Dar
e-obicei străbun.
E sărbătoare și e joc
În casa ta acum Mai
sunt bordeie fără foc Dar
vine un an mai bun.
E veselie și e cânt

În casa ta acum,
Dar nu uita când ești voios,
Române, să fii bun!

Cântec: ALTFEL DE COLIND

Se-apropie Crăciunul
Vin' să te rogi cu mine,
Iisus se naște astăzi,
Copile pentru tine. Se-
apropie Crăciunul Cu
bradu-mpodobit. Iisus ne
cere-n taină

Să-ngenunchem smerit.

Se-apropie Crăciunul

Vin' să te rogi duios,
Să crești curat, copile,
Ca bradul de frumos

Fata 3

Cad fulgii mari încet zburând,
Și-n casă arde focul,
Iar noi pe lângă mama stând
De mult uitarăm jocul. De
mult și patul ne-aștepta, Dar
cine să ne culce?

Rugată, mama repetă

Cu glasul rar și dulce

Fata 1

Cum stă pe paie-n frig Hristos

În ieslea cea saracă,

Și boul cum sufla milos

Căldură ca să-i facă,
Drăguț un miel cum i-au adus
Păstorii de la stână
Și îngeri albi cântau pe sus Cu
flori de măr în mână.

Cântec : POVESTE DE CRĂCIUN

În seara Sfântă de Crăciun
Pe drumul nins de lună
Trei magi bătrâni cu suflet bun
Mergeau tot împreună De
multe zile magii au pornit
Pe-ale lor cămile de la răsărit. Vroiau
să se închine pruncului născut Că e
împăratul proorocit de mult.

Cântec : STEAUA

IROZII:

IROD

- Cine sunteți, de unde veniți și unde călătoriți?

CRAIUL MELCHIOR

-Eu sunt craiul Melchior

De la Răsărit am venit

Și am auzit că s-a născut

Un prunc mare pe pământ

Și merg să mă-nchin și eu

În fața lui DUMNEZEU?

Dar tu ce crai mare ești?

CRAIUL BALTAZAR

-Eu sunt craiul Baltazar

De la Apus am venit
Și am auzit că s-a născut
Un prunc mare pe pământ
Și merg să mă-nchin și eu
În fața lui DUMNEZEU?

Dar tu ce crai mare ești?

IROD

-Eu sunt Irod împărat
Cu sabia în mâna dreaptă
Și cu piciorul când am dat
Tot pământul s-a cutremurat

GAȘPAR

-Ho, Iroade împărate
Că nu s-a cutremurat pământul
De unul ca tine sau de unul ca mine
S-a cutremurat de cel ce l-a făcut și la zidit

IROD

-Prin ce puteți dovedi?

CRAII

-Prin cântări.

IROD

-Ia să vă aud cântările!

CRAIUL MELCHIOR

Trei crai de la rasarit
Spre stea au calatorit
Si-au mers dupa cum citim
Pana la Ierusalim
Acolo dac-au ajuns
Steaua-n nori li s-a acuns

Si le-a fost a se plimba Prin
oras a intreba.

BALTAZAR

Unde S-a nascut, zicand: Un
Crai mare de curand?

Iar Irod imparat

Auzind s-a tulburat.

Pe crai grabnic i-a chemat

Si in taina i-a-ntrebat

Ispitindu-i vru setos

Ca sa afle pe Hristos.

GAȘPAR

Craii daca au plecat

Steaua iar s-a aratat Si

a mers pan'a statut

Und' era Pruncul nascut.

Si cu toti s-au bucurat

Pe Hristos dac-au aflat Cu

daruri s-au inchinat Ca

unui Mare împărat. CRAII

Această zi preasfântă,

Sărbătoare preamărită,

Noi, dorim ca să vă fie,

La mulți ani, cu veselie,

Să aveți zile senine,

Să petreceți tot în bine,

La mulți ani ,s-aveți folos,

De nașterea lui Hristos

Cântec: ASTĂZI S-A NĂSCUT HRISTOS

Foarte frumos ați cântat
Despre pruncul împărat
I-a să văd de știți voi
Colinde vechi de pe la noi
Plugușorul, sorcova,
Ce ne veți mai colinda?
Foaie verde de frăguță
Bun găsit, dragă găzduță!
Foaie verde de mărar,
Bună seara gospodari!
Am venit să colindăm De
bine să vă urăm!
Mâine anul se-nnoiește, plugușorul se pornește.
Și începe a brăzda, pe la case a ura.
Iarna-i grea, omătu-i mare, semne bune anul are,
Semne bune de belșug, pentru brazda de sub plug.
Plugușor cu patru boi, ia strigați o dată măi! Hăi ! Hăi !
Vă urăm cum se cuvine pentru anul care vine.
Câte flori sunt în livadă atâția euro în ladă.
Câte frunze în frunzar atâția bani în buzunar.
Sănătate, veselie, ca tot anul să vă ție !
Sunați zurgălăii măi Să
se-audă-n munți și văi!
Hăăăăi!Hăăăăi!
Aho, aho mame și tați,
Stati puțin si ne-ascultati.
Venim astăzi cu uratul,
Cu sorcova si semănatul!

la mai mânați măi flăcăi Să
se-audă-n munți și văi!
Hăăăăi!Hăăăăi!
Să urăm la început
Pentru cei ce ne-au născut
Pentru mama și tătici
Pentru buna și bunici ,
Pentru fiecare-n parte
Să urăm de sănătate
De belșug și de bucate
Să-aibă toți pe săturate.
Pentru mama aș dori
Cei mai frumoșei copii.
Singuri să-și facă mâncare
Să meargă devreme la culcare.
Câte țigle sunt pe casă
Atâtea carduri pline pe masă
Câte pietre la fântână
Atâtea bijuterii la o mână.
Cât e într-un sac de cartofi
Atâtea perechi de pantofi
Copiii singuri să crească
Haine să nu murdărească.
Unghiile cu gel să ție
De acum până-n vecie.
Și îi mai dorim de zor
Să aibă un aspirator
Care singur dintr-o dată Curățenia
s-o facă.

Din degete când pocnește Praful
se și risipește
Le dorim mamelor noastre Farduri,
creme și parfum
Pentru mame ce-i mai bun
Urați pentru mama măi
Hăi , hăi!
Să nu credeți niciodat'
Că pe tata l-am uitat
Îi dorim mult, mult coniac,
Multă bere și pălincă
Vin spumant și cu horincă
Să curgă la robinet
La un preț micuț, discret,
Să meargă mașina lui
Doar cu aer, Nu cu
apă! Că și asta este
scumpă
Factura la gaz să fie
Cât acul cu gămălie
Ratele la bancă frate
Să fie lunar tăiate, Mama
să nu mai ceară bani Decât
la anu și la mulți ani!
la urați cu glasuri mari S-ajungă
tații primari!
Hăăăăi!Hăăăăi!
Dragii noștri, dragi părinți, Din
suflet vă multumim

Că ne creșteți, ne-ocroțiți, Pentru
asta vă iubim!

Zi de zi ne-ați ajutat,
Ceas de ceas voi ne-ați vegheat,
Să stim ca să ne purtăm Și
la școală să-nvățăm.

Vă lăsăm ca să ghiciți...
Vom ura pentru...? Bunici! Draga
, buna mea bunică , Nici prea
mare nici prea mică ,

Care face chec gustos
De-l cunosc după miros ,
Îți urez să ne tot faci
Mulți , mulți ani la cozonaci.
Să îi iei pe nepoței ,
Să îi duci unde vor ei.
Să îi aduci de la școală ,
Să-i păzești în caz de boală.

Faci plăcintă , tocăniță
Cea mai gustoasă ciorbiță!
Să trăiți mulți ani frumoși
Minunați și sănătoși! Să-i
urăm acum și lui ,

Bunului , bunicului:
Dragul meu bunic sfătos ,
Vreau să fii doar sănătos.
Să ai mult tutun de pipă
Și-o drăguță de bunică Să
nu te mai certe în veci

Când la bere vrei să pleci!

Mânați plugul măi flăcăi Hăăăiiii!!!!!!

Vă promitem dragi părinți

Că vom fi mult mai cuminiți

Iar la anul care vine

Vom face prostii puține

Să vă bucurați de noi

Trageți plugul măi flăcăi!

Hăăăăi!Hăăăăi!

Să fii gazdă sănătoasă

C-ai primit urarea noastră

Domnul să îți dea de toate

Mult noroc și sănătate

Și la anul când venim

Sănătoși să vă găsim.

Anii toți ca să vă fie

În belșug și veselie. Rămâi

gazdă sănătoasă Și la

anul tot voioasă.

La ureche clopotei Opriți

plugul măi flăcăi!

Hăi,hăi!

Și noi știm a colinda

O colindă veche, veche

Colindăm cu sorcova

Un colind fără peche

Am vrea să colindăm întâi

Gazda noastră primitoare Primiți

a noastră urare?

Sorcova

Sorcovița, morcovița

Deschide babo lădița,

Lădița cu bani

La anu și la mulți ani!

Mama

Hei. Fetelor! Ce fel de sorcovă e asta? În vremea mea se cânta altfel!

Știți voi oare să colidați cum se colinda pe vremea mea?

SORCOVA

Sorcova, vesela

Sa traiti, sa infloriti

Ca un mar, ca un par

Ca un fir de trandafir

Tare ca piatra

Iute ca sageata

Tare ca fierul

Iute ca otelul

La anul, si La multi ani!

Și-nainte de plecare

Mai avem înc-o urare

Anul Nou ce-acuma vine Să

v-aducă numai bine!

Bucurii și sănătate!

Mult noroc și spor în toate!

Iată anul s-a sfârșit,

A crescut și-a îmbătrânit. A
fost bun sau a fost rău...
Știe numai Dumnezeu !
Anul nou la toți s-aducă Zile
vesele, senine,
Fericire, spor la muncă,
S-aveți parte doar de bine!
Pe părinți, pe frații noștri,
Ține-i Doamne, sănătoși!
Griji, necazuri, toate piară,
Să trăim mereu voioși! Dragii
mei, fete băieți
După cum și voi vedeți
Zori de ziua se revarsă
Noi vom merge către casă.
Mulțumim la gazda noastră
Pentru astă seară frumoasă
Vom mai veni dragi feciori
Și la alte șezători
De-am uitat pe cineva
Sigur voi ne veți ierta
Iar acum ca de final
Vom ura tradițional,
Vom zice la oameni buni O
urare din bătrâni:
Să vă fie casa plină
De belșug și de lumină
Sănătate și mulți bani
La anu” și la mulți ani!

CÂNTEC: URARE DE SĂRBĂTORI

JOCUL DIDACTIC

PETRE GIANINA

Copilul este o ființă ce are ca activitate principală jocul, iar această trebuință spre joc este ceva esențial naturii sale, după cum spunea pedagogul elvețian Ed. Claparede.

Jocul este activitatea ce dă specific copilăriei. El devine didactic atunci când prin modul de formulare al sarcinii de învățare, copilul este adus în situația de a-și utiliza energiile și potențialul psiho-fizic pentru a-și optimiza parametrii comportamentali.

Jocul didactic este o forma de activitate, atractivă și accesibilă copilului, prin care se realizează o bună parte din sarcinile instructiv-educative. Această activitate prin joc contribuie la dezvoltarea proceselor psihice, a calității memoriei.

Jocul didactic ia aspectul unei instruiți în cazul în care capătă o organizare și se succede în ordinea implicată de logica cunoașterii și a învățării.

Fiecare joc didactic are următoarele laturi constitutive:

- Conținutul este prima componentă a jocului care este format din cunoștințele pe care le au copiii și pe care și le-a însușit anterior.
- Sarcina didactică apare sub forma unei probleme de gândire, de recunoaștere, denumire, descriere, reconstituire, comparație, ghicire etc.
- Regulile jocului au menirea de a arăta copilului cum să se joace, cum să rezolve problema respectivă și sunt conditionate de conținutul și sarcinile didactice ale fiecărui joc. Aceste reguli sunt numeroase și de natură diferită. Există reguli referitoare la comportarea copiilor în joc care indică ce este și ce nu este permis în timpul jocului.
- Acțiunea de joc este cea care face ca rezolvarea sarcinii didactice să fie plăcută și atractivă pentru copii., cuprinde momente de așteptare, surpriză, ghicire , mișcare și întrecere.

Strânsa unitate dintre cele patru laturi ale jocului didactic conferă acestei activități o particularitate specifică, ceea ce o deosebește de celelalte forme de activitate.

Jocul didactic se încheie cu un anumit rezultat care arată gradul în care copilul și-a format priceperea de a găsi răspunsul potrivit, de a face descrieri, reconstituiri, comparații, de a da răspunsuri verbale potrivite.

Jocul didactic este o activitate dirijată dar și o metodă didactică prin care se îmbină elemental instructiv-educativ cu acela distractiv.

COPILUL EGOIST

IARU Mihaela Raluca

Una dintre trăsăturile distinctive ale copilăriei o reprezintă generozitatea. Ea poate fi înțeleasă în două moduri: generozitate materială și generozitate morală. Generozitatea materială se exprimă în moduri diverse: copilul împarte cu frații sau cu colegii săi o parte din darurile primite, îi lasă să se joace cu jucăriile lui, îi împrumută bucurios rechizitele școlare, etc. Generozitatea morală are și ea forme diferite de exprimare: iertarea fratelui sau a colegului care i-a greșit ceva, bucuria încercată la succesul colegilor, ajutarea la învățătură a colegilor mai slabi, etc.

Există însă și copii care se abat de la această stare de generozitate firească pentru vârsta copilăriei. Egoismul conduce ușor spre alte două rele sufletești, anume zgârcenia și invidia. Un copil egoist își ascunde dulciurile primite, nu-și împrumută jucăriile, se enervează când mama îi arată puțin mai multa iubire fratelui mai mic, nu se grabește să ierte greșeala colegului, ține minte pedeapsa primită, chiar dacă a primit-o pe bună dreptate, ș.a.m.d. Toate aceste manifestări trebuie să constituie în tot atâtea semnale de alarmă pentru părinte sau educator, deoarece egoismul este un sol pe care cresc ușor multe buruieni morale. Egoistul își făurește o falsă tablă de valori, în care punctul central de referință nu este binele în general, ci doar binele său individual, și acesta înțeles foarte îngust. Înmarmat cu astfel de false valori morale, el va căuta ulterior să-și justifice în fața propriei sale conștiințe și alte porniri rele, cum ar fi dorința de răzbunare, lipsa de milă, lăcomia, etc.

Educatorul va trebui să acționeze concomitent în trei direcții: să nu stimuleze prin nimic egoismul copilului, să evite orice l-ar favoriza; să-i explice insistent în ce constau răutatea și primejdia acestui defect sufletesc; să-i stimuleze generozitatea, chiar și obligându-l, când este cazul, la acte de generozitate.

Sunt însă unii părinți care procedează tocmai contrar. Acești părinți sunt la fel ca agricultorul care ar azvârli pe ogor nu semințe de grâu, ci semințe de buruieni. Iar „roadele” acestor buruieni le vor culege mai târziu și ei, părinții, în rând cu proprii lor copii.

“OGLINDA PROPRIILOR EMOȚII “

Hus Ramona

Nivel de vârstă:> 3 ani

Nr de copii:> 2

Sarcina didactică:

- Dezvoltarea capacității de identificare a propriilor emoții și ale celorlalți.
- Dezvoltarea abilității copilului de a-și observa propriile gânduri, emoții, comportamente;

Reguli de joc:

- Cate doi copii vor sta față în față, fiecare pe un desen în formă de cerc.

- Copiii ce stau in Oglindă vor incepe jocul de pe cercul alb din mijloc. Fiecare copil are la dispozitie 2 minute pentru a executa mișcările. Elemente de joc: oglinda desenată pe asfalt

Desfășurarea jocului: Copiii trebuie să formeze perechi sau să se poziționeze pe două șiruri față în față, la o distanță de aproximativ o jumătate de metru unul de celălalt. Unul dintre copii va reprezenta persoana care privește în oglindă și va trebui să realizeze anumite mișcări. Celălalt copil reprezintă oglinda și va trebui să reproducă mișcările realizate de partenerul său. Inițial este important ca educatorul să ofere o demonstrație alături de un alt copil. Se recomandă ca jocul să înceapă cu gesturi lente pentru ca cealaltă persoană să poată mima acțiunea. De asemenea, se pot realiza mișcări caraghioase (întinderi, contorsiuni) pentru a obține câteva râsete, acestea putând fi intercalate cu diferite manifestări emoționale. Jocul poate să devină și mai incitant prin provocarea partenerului de joc să recunoască emoția din spatele grimasei sau acțiunilor. Demonstrația îi ajută pe copii să se relaxeze, să se elibereze de tensiuni

“Coșul cu ouă” -Joc didactic-

Vlad Codruța

Nivelul de vârstă: 4-5 ani(grupă mijlocie)

Durata: 15-20 min

Demonstrarea jocului:

Educatoarele citește sarcina din plic „Bate din palme de două ori!,, Jocul de probă:

„Numără crescător/ descrescător de la 1 la 5, respectiv de la 5 la 1”

Proba I

Sortează jetoanele cu ouă pe culori și așează la tablă mulțimile formate. Spune câte elemente are fiecare mulțime.

(mulțimea ouălelor galbene, verzi, roșii, mov și albastre)

Proba II

Formează la tabla magnetică șirul crescător de la 1 la 5.

-Să vină cineva și să îmi așeze la tablă mulțimea formată dintr-un element. Ce mulțime am format?(mulțimea ouălelor portocalii, care este alcătuită dintr-un element) Ce cifră îi corespunde mulțimii noastre?(cifra 1)

-Să vină cineva și să îmi așeze la tablă mulțimea formată din tot atâtea elemente câte mâini am. Ce mulțime am format?(mulțimea ouălelor albastre, care este alcătuită din 2 elemente) Ce cifră îi corespunde mulțimii noastre?(cifra 2)

-Să vină cineva și să îmi așeze la tablă mulțimea formată din tot atâtea elemente câte bățai din palme se aud(3). Ce mulțime am format?(mulțimea ouălelor roșii,care este alcătuită din 3 elemente) Ce cifră îi corespunde mulțimii noastre?(cifra 3)

-Să vină cineva și să îmi așeze la tablă mulțimea formată din tot atâtea elemente câte degete vă arăt la mâna stângă(4). Ce mulțime am format?(mulțimea ouălelor verzi,care este alcătuită din 4 elemente) Ce cifră îi corespunde mulțimii noastre?(cifra 4)

-Să vină cineva și să îmi așeze la tablă mulțimea formată din tot atâtea elemente câte sărituri de iepuraș fac(5). Ce mulțime am format?(mulțimea ouălelor mov,care este alcătuită din 5 elemente) Ce cifră îi corespunde mulțimii noastre?(cifra 5)

Complicarea jocului

"Hai să ne jucăm

Și să aruncăm

Cubulețul fermecat

Cu cifre decorat"

Așază în coșul corespunzător tot atâtea ouă cât îți indică cifra de pe cub.

Tot atâtea ouă albastre,roșii,galbene,verzi și mov

“Mărgele pentru colierul mamei” -Joc logico-matematic-

Chebăruș Raluca

Descrierea succintă a jocului:

Mai întâi se vor grupa formele geometrice folosind metoda interactivă Diagrama Venn. Se vor găsi asemănări între formele geometrice, apoi ne vom folosi de ele pentru a crea coliere, jocul didactic având mai multe variante de lucru. La complicarea jocului vor identifica diferitele modalități de realizare a colierului, cu ajutorul unui cub. Nivelul de vârstă: Nivel 1 (Grupa mică)

Durată: 15 minute

Prezentarea jocului:

Copiii sunt așteptați să se așeze pe scăunele în semicerc în fața tablei magnetice pentru a citi mai departe scrisoarea lui Vlăduț.

El ne spune că a tăiat cu foarfeca câteva bucăți de hârtie, însă nu știe la ce să le folosească. Le propun copiilor să folosim bucățile pentru a le transforma în “mărgele” și a realiza un colier. Și pentru a ne asigura că Vlăduț va avea de unde alege unul pe placul lui, vom realiza mai multe modele. Vom scoate formele din săculeț.

Alături de forme Vlăduț ne-a trimis o poză cu mama lui. Îi voi trasa o linie la baza gâtului, pentru a ține loc aței colierului, pe care vom așeza “mărgelile”.

Mai întâi vom repeta culorile, formele și mărimile mărgelilor, le vom grupa folosindu-ne de metoda Diagramei Venn.

Explicarea regulilor jocului:

Copiii vor închide ochii. Pe “ața” de la gâtul mamei, voi așeza o formă geometrică, care va reprezenta prima mărgea cu care se va alcătui colierul și stă la baza continuării șirului. Copiii deschid ochii la semnalul clopoțelului și sunt chemați în față prin atingerea baghetei flori, pentru a continua șirul. Fiecare copil va fi aplaudat.

Executarea jocului de probă:

Se realizează jocul de probă, de către un copil, pentru a se observa dacă au înțeles regulile.

Desfășurarea jocului propriu-zis:

După ce copiii au înțeles regulile jocului de probă, se trece la executarea jocului propriu-zis.

Jocul va avea o serie de variante.

Varianta II (criteriul culoare)

- Se vor poziționa doar elementele galbene.
- Se vor poziționa doar elementele roșii.
- Se vor poziționa doar elementele albastre.

Varianta III (criteriu formă)

- Se vor poziționa pătratele și cercurile de culori diferite. • Se vor poziționa cercurile și pătratele de culori diferite.
- Se vor poziționa cercurile și pătratele de aceeași culoare.

Complicarea jocului (criteriu culoare, formă și mărime). În cadrul acestei etape nu se va mai începe șirul de către educatoare, doar se va enunța cerința.

- Se vor poziționa cercurile mari și mici de culoare roșie
- Se vor poziționa pătratele mici de culoare albastră. .

Se va asigura verbalizarea acțiunilor și participarea tuturor preșcolarilor

Feerie de toamnă

[Aliciuc-Haba Anca](#)

Grădina noastră-i fermecată

Căci s-a umplut acum, de-odată,

De fructe multe, pârguite, Dar

și de frunze aurite.

Legumele-s la loc de cinste,

Bunica le culege-n zori,

Bucate ce au vitamine,

Ea face zilnic pentru toți!

Când intru în grădina noastră,

Mă-mbie un miros de flori,

E totul rupt dintr-o poveste, Copilăresc

totul mai este!

E-un vis, e ca o feerie,

Ce e prezentă pretutindeni,

Iar pentru noi e-o bucurie,

Căci alergăm cu veselie

Și flori ne punem la urechi!